HÜSNÜ MAHALLİ

Ortadoğu'da KANLI BAHAR

Acılı Bir Coğrafyanın Uyumlu İslam'la İmtihanı

7. BASKI

HÜSNÜ MAHALLİ

Ortadoğu'da

KANLI

BAHAR

ORTADOĞU'DA KANLI BAHAR
HÜSNÜ MAHALLİ

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Tansel Mumcu
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak ve Sayfa Tasarım: İlknur Muştu

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul
Tel:(0212) 252 22 42
Fax:(0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari

Destek Yayınları: Ocak 2012
Yayıncı Sertifika No: 13226

DESTEK YAYINEVİ: 209
ARAŞTIRMA - İNCELEME: 72

Ortadoğu'da Kanlı Bahar

Bu 'Kitap'taki "Batı" ağırlıklı olarak ABD demektir. Bazen de ABD ile bazı AB ülkeleridir. Arada bir ABD, AB ve Kanada ile Avustralya gibi "Hıristiyan" ülkeler demektir. Arada bir bunlara İsrail'i ve ABD yanlısı diğer ülkeleri ekleyebiliriz.

Bu 'Kitap', genel analizleri içinde Batı'nın kendi dinsel, etnik, mezhepsel, siyasal, ekonomik ve kültürel çelişkilerini göz ardı etmez.

Bu 'Kitap', emperyalizmin kendi içindeki ideolojik, politik, ekonomik, eylemsel çelişki ve çatışmalarını; Hıristiyan Batı'nın mezhep savaşlarını; Birinci ve İkinci Dünya savaşlarında 60 milyon insanın öldüğünü unutmaz.

Bu 'Kitap'a göre "Batı"; egemen olan ideolojileri, güç merkezlerini ve onlarla birlikte geleneksel anlayış ve mantaliteleri anlatan bir kavramdır.

Bu 'Kitap', Batı'nın dışında Doğu ile Batı

blokları arasında Soğuk Savaş'ı ve bu dünyada geçmişte olduğu gibi bugün de Batı ve Doğu'nun dışında Rusya, Çin, Hindistan, Latin Amerika gibi farklı blok ve güçlerin de var olduğunu bilir ve bunu önemser.

Bu 'Kitap', ayrıca Müslümanların ve İslamcı güçlerin geçmişte ve yakın gelecekteki tüm çelişki, çatışma ve kanlı kırımlarını da göz ardı etmez ve Müslümanların içinde bulunduğu içler acısı durumları öncelikli problem olarak görür.

Bu 'Kitap', dinleri ne olursa olsun insanların her türlü bağnazlıktan uzak "insan" gibi birlikte yaşayabileceklerini ve yaşamaları gerektiğine inanır ve "kötü" Batı'da da çok iyi insanların varlığını görmemezlikten gelmez ve onları önemser.

Bu 'Kitap'taki bazı tekrarlamalar, vurgulanması ve belki hiç unutulmaması gereken yerlerde yapılmıştır.

Bu 'Kitap'taki söylemler aslında genel bir çerçeve sunmaktadır. Her bir söylemin detaylandırılması için ayrı bir kitap

gerekmektedir.

İşte bu nedenle bu herhangi türden bir kitap değil... Bu aralıklı olarak bir ayda yazılan tek bir makaledir. Bu makaleyi yazarken alıntı yapmaya, referans göstermeye ya da olaylarla ilgili sık sık tarih ve isimler vermeye gerek duyulmadı. Çünkü bu kitapta okuyacağınız her şey yaşandı. Yaşandığı için de geri kalanlar da yaşanacak. Yaşayanlar bunu mutlaka görecektir. Tıpkı bizim kuşağın son 50 yılda yaşanan her şeyi gördüğü gibi.

Osmanlı ne demiş: *"Hafıza-i beşer nisyan ile malûldür..."*

Belki de bunun için Mehmet Akif, *"Tarihi tekerrür diye tarif ediyorlar, ibret alınsaydı tekerrür mü ederdi?"* demek zorunda kalmıştı.

Hafıza-i Beşer

Haziran 2004'teki BOP Zirvesi'nden sonra Şubat 2005'te Lübnan Başbakanı Rafik Hariri'nin öldürülmesiyle birlikte, buna bağlı olarak bölgede çok ilginç ve anlamlı gelişmeler yaşanmaya başlandı. Bunun üzerine biraz da bugünleri anlatan bir yazı dizisini *Akşam* gazetesi için hazırlamıştım. Bu yazı dizisi yayımlanmayınca ben de bu diziden iki köşelik bölümü alarak kendi köşemde yayımladım. Önem kazandığı ve bu kitabın aslında özünü oluşturduğu için bu iki köşe yazısını burada hatırlatmak istedim.

Kitabın sonunda ise yine o dönemin farklı gelişme ve konuları ile ilgili Yeni şafak ve Akşam'da yayınlanan bazı yazılarımı göreceksiniz. Bu yazıları belki de bugünleri görerek yazmıştım. Daha önce de belirttiğim gibi bu coğrafyada 'garip' şeyler oluyordu ve bu şeyler en azından benim için normal değildi.

ABD, Ilımlı İslam ve Türkiye - 1

Hemen söyleyeyim.

Ilımlı, "light", yumuşak, laik ya da çağdaş İslam.

Bunların hiçbiri Amerika'nın ya da Amerika'daki egemen güçlerin umurunda bile değil. Müslümanları ilgilendiriyorsa "demokrasi ve insan hakları" ABD'nin hiç umurunda değil ve olmayacaktır.

Amerikan egemen güçlerinin tek bir ilgi alanı var, o da kendi çıkarlarıdır. ABD bu çıkarlar uğruna her şeyi göze alır ve herkesi ama herkesi feda etmeye hazırdır ve eder.

Amerika'nın 230 yıllık iç ve dış yaşamında bunun çok örnekleri vardır. Gelin hep birlikte bu karanlık geçmişin bizi ilgilendiren bölümüne bakalım.

ABD, İkinci Dünya Savaşı sonrasında İslam ülkelerine ilgi göstermeye başladığında bakın ne düşünüyordu?

Önce BM'yi kullanarak Filistin toprağında İsrail Devleti'ni kurdurdu. İngiltere ve genel olarak Hıristiyan Batı'yla birlikte Yahudilere stratejik hizmette bulunan ABD aynı zamanda iki temel hedefini gerçekleştirmek peşindeydi:

1- Bölgedeki petrolü ele geçirmek.

2- Bu petrolde gözü olan ideolojik düşman Sovyetler Birliği'nin bölgeye girmesine izin vermemek.

ABD bunun için de iki temel yola başvurdu: Önce Arap ülkelerinde kendi yanlısı kral, emir, şeyh ve başkanları işbaşına getirdi, sonra da bunlara, "İslam'ı silah olarak kullanın" talimatını verdi.

ABD Suudi petrolünden kazandığı petro-dolarların bir kısmını hep bu yolda harcadı.

Rahmetli Uğur Mumcu bu konuda çok şey yazdı.

Ama "hafıza-i beşer nisyan ile malûl" olduğu ve insanlar tarihten ders çıkarma becerisini göstermediği için tarih hep tekerrür ediyor.

Daha açık ifadeyle ABD; Sovyetler Birliği'ni ve onun bölgedeki tüm yandaşlarını dağıtmak ve komünizmi ideolojik olarak yenmek için önce gerici, anti-demokratik ve faşist iktidarları, sonra da din olarak "İslam'ı" silah olarak çok iyi kullandı.

Bunun için de ABD, Arap ve İslam ülkelerinde hemen hemen tüm İslamcı iktidar ve partiler ile örgütlere destek verdi, veriyor.

"Yeşil Kuşak" teorisini burada hatırlatmaya gerek yok.

Afganistan'da Sovyet işgaline karşı mücadele eden tüm "İslamcı mücahitlerin" arkasında hep ABD ve onun istihbarat örgütleri vardı.

Bölgedeki gerici ve işbirlikçi ülkelerin istihbarat örgütleri de ona yardım ediyordu ama Afganistan kurtulunca bu kez mücahitler birbirine girdi. Bu durum karşısında Afganistan'da CIA kamplarında eğitim gören "İslamcı gençler" kendi ülkelerine dönerek "potansiyel terörist" olarak bekletilmeye alındı.

Cezayir'deki FIS olayı bunun somut örneğidir.

Ama ABD bununla da yetinmedi.

Sovyetler Birliği dağılmış olmasına ve komünist sistem ideolojik olarak bitmesine rağmen bu kez Pakistan'da milyarlarca dolar harcayarak Şii İran'a karşı kullanılmak üzere Taliban okullarını açtı ve burada yalnız Afganistan'a değil belki de tüm dünyaya yetecek kadar "radikal İslamcı terörist" yetiştirdi.

Bununla yetinmeyen ABD, dana sonra Kaide'nin dostu olacak Taliban'ı, Eylül 1996'da Kâbil'de iktidara getirerek hem İslam âlemi hem de tüm dünya için yeni bir süreci başlattı.

Kapitalist dünyanın ve onun askersel kanadının yeni düşmanı artık komünistler değil, radikal ya da ılımlı olsun tüm olarak Müslümanlar ve İslam dünyasıdır.

11 Eylül ise bu sürecin en önemli dönemeci.

Afganistan işgal edildi. Ama Taliban ve Kaide eskisinden daha güçlü. Ülke ise afyon kaçakçısı gerici aşiretlerin kontrolünde.

Irak'ta ise durum ortada.

İşgalle birlikte Kaide bu kez Irak'a taşınarak tüm bölge için bir risk oluşturdu.

Irak'ta ise ABD laik ve ılımlı Şiilerle değil tam tersine bağnaz ve tutucularla işbirliği yapmayı tercih etti.

ABD bununla radikal Sünnileri kışkırtmayı amaçlıyordu.

Dünyanın en gerici, bağnaz ve karanlık yönetimi olan Suudiler ise hâlâ ABD'nin bölgedeki en önemli müttefiğidir.

Suudi Arabistan hem Kaide'ye eleman yetiştiriyor hem de 'Şiilere karşı' direnşin diyen Amerikan düşmanı Irak'taki Sünni direniş gruplarına destek veriyordu.

Yani ılımlı, "light", laik, çağdaş İslam'dan dem vuran ABD ve yandaşları söylemlerinin tersine hep radikal olanlara ya da radikalizmi kışkırtanlara destek veriyordu, veriyor.

Filistin, Irak, Lübnan, Afganistan, Somali,

Çeçenistan ve benzeri yerlerde süregelen işgal ve katliamlarla Müslümanları sürekli kışkırtan ABD aslında onları radikalizme bilerek ve bilinçli olarak itiyor.

İslam'ın en ılımlısının yaşandığı Bosna'da 1991-1994 yılları arasında yalnızca Müslüman oldukları için Bosnalılara yönelik insanlık dışı katliamlar ve işlenen cinayetler Batı'nın genel olarak İslam dünyasına ve Müslümanlara yönelik bakış açısını yeterince ve çok net gösteriyor.

Çünkü o sıralarda ne Kaide, ne 11 Eylül, ne de Müslüman teröristler ortada vardı.

Şimdi soruyorum: Bosna ya da Çeçenistan'da tecavüze uğrayan on binlerce kadının doğurmak zorunda kaldığı çocuklar, Irak ya da Filistin'de akrabaları öldürülen milyonlarca insan acaba ılımlı Müslüman olabilir mi?

Akşam Gazetesi, 3 Ekim 2007

ABD, Ilımlı İslam ve Türkiye - 2

Hemen söyleyeyim. Bugün 'Radikal' ya da "terörist" Müslümanların varlığından sorumlu biri varsa o da ABD ve yandaşlarıdır.

ABD tarafından desteklenen faşist, gerici ve anti-demokratik iktidarların egemen olduğu ülkelerde açlık, sefalet, yoksulluk, haksızlık ve zulüm altında yaşayan Müslümanlardan acaba ne beklenir?

Şimdi ve gelecekte hiçbir şey değişmeyecek. Türü ne olursa olsun İslam kendi çıkarlarına hizmet etmediği sürece ABD, Batı ve yandaşlarını ilgilendirmiyor ve ilgilendirmeyecektir.

ABD ve Batı'nın Ilımlı İslam'dan söz etmesi bir kötü niyetten kaynaklanmıyorsa ki bana göre öyle, bir eğlence ve fanteziden ibarettir.

İngiltere'nin BM eski temsilcisi David Maning'in dediği gibi, "ABD Ilımlı İslam'ı yaymak isteseydi bir uçak gemisine harcadığı paralarla Müslüman ülkelerde binlerce çağdaş

din okulu açabilirdi."

Ama ABD hep tersini yapıyor ve yapacak.

ABD son 50-60 yılda Ortadoğu bölgesinde hep savaş çıkartarak trilyonlarca dolarlık silah sattı.

Geçen yıl Avrupa ülkelerinde sevgili peygamberimize yönelik çizimlerin ve peşinden papanın İslam'a yönelik söylemlerinin sizce ne anlam ve amacı olabilir?

Yani Batı durduk yerde İslam ve Müslümanları hedef alarak kendi halinde yaşayan ılımlı vatandaşları bile kışkırtmayı amaçlamaktadır.

ABD ve Avrupa ülkelerinde yaşayan Müslümanlara yönelik psikolojik ve sosyolojik baskıların, estirilen terör havasının ve "İslam-faşist" suçlamalarının başka bir açıklaması olabilir mi?

ABD ve yandaşlarının istediği tek bir şey var, o da "İslam'ı tüm yüce değerlerinden" uzaklaştırmaktır.

Yani, Müslümanlar haksızlığa, zulme ve Batı ile İsrail kaynaklı tüm kötülüklere kızmamalı ve direnmemeli.

Yani, Müslümanlar önce umutsuz ve çaresiz kılınmalı, sonra da inançları gereği kaderciliğin pençesine teslim edilmeli!

Yani, Müslümanlar İslam'a bir din olarak değil bir hobi ya da kendi kişisel ve grupsal çıkarlarını sağlayan bir parti programı veyahut da dernek ve cemaat tüzüğü olarak inanmalı ve öyle yaşamalı.

ABD ve Batı kriterlerine göre Müslümanlar yumuşak değil, yavaş olmalı.

Böyle bir İslam Türkiye'ye, Türklere ve dolayısıyla tüm Müslüman ülkelere uygun görülüyorsa bu amacından dolayı bazıları ABD ve Batı'yı sevebilir.

Unutmamak gerekir ki; İslam'a göre dinde zorlama yok, demokraside ise herkes her şeye inanabilir!

Hatta isterse karanlık aydınların peşinden

gidebilir.

Globalleşme denilen sihirli kelime ve 'Dinlerarası Diyalog' yolu onlara bu tercihlerinde yardımcı olacaktır.

Bugün İslam'ın en yoğun yaşandığı sanılan Suudi Arabistan'da insanların dini imanı para.

Suudi Arabistan'da devlet memurları mesailerinin büyük bölümünü ekran başında borsayı takip ederek geçiriyor.

Porno kasetler ve CD'ler en çok bu ülkede satılıyor. 50'yi aşkın Müslüman ülkenin tümünde farklı alanlarda farklı anlayış, uygulama ve sorunlar var.

Yani ne Türkiye Malezya olur, ne de Pakistan, Mısır ya da İran Türkiye'ye benzer.

Büyük ve iddialı söylemlere gerek yok.

Her ülkenin kendine özgü farklı koşulları var.

Türkiye ise "nevi şahsına münhasır bir vakıadır."

Türkiye ve AK Parti yönetiminin tercihi ise kuşkusuz Türk halkının eğilimini ve sosyo-psikolojik yapısını ilgilendiriyor.

Önemli olan AK Parti yöneticilerinin "Ilımlı İslam" tanım ve söyleminden ne anladıklarıdır.

Daha açık bir ifadeyle, Erdoğan ve arkadaşları, genel itibariyle muhafazakâr bir toplum olarak Türk halkına ne tür bir "din tanımını ve uygulamasını" uygun gördükleridir? Bence bu sorunun yanıtı yalnızca Türkiye'deki ılımlı İslam tartışmasını değil aynı zamanda AKP'nin de geleceğini belirleyecektir.

Türkiye yüzlerce sosyal, ekonomik, siyasal, kültürel, tarihsel ve genetik nedenlerden dolayı dinsel tartışmalar açısından diğerlerinden farklı bir ülkedir ve öyle kalacaktır.

AK Parti liderlerinin bu yoldaki tercihi bu ülkeyi nereye götürürse götürsün elbette ABD bundan yararlanmak isteyecektir.

Bunu yaparken ABD, Türkiye'de ne tür bir İslam olduğuna bakmayacak ve yalnızca

Ankara'daki iktidarın kendi planlarına ne kadar hizmet edeceğiyle ilgilenecektir.

ABD ve yandaşlarının tercihi asla ılımlı İslam ya da ılımlı Müslüman ülkeler değildir ve olmayacaktır.

ABD'nin AKP'den ve Türkiye'den beklenti ve isteği İslam'ı içeriğinden boşaltmak, yani içeriksiz kılmaktır.

ABD'ye göre ancak böyle bir Türkiye yakında uygulanacak BOP'ta başkalarına örnek olabilir.

ABD, Müslüman ülkelerle ilişkilerinde ılımlı ya da demokrat olup olmadığına bakmaksızın tek bir kriteri göz önünde bulundurur. "Petrolü bana vereceksiniz, kazandığınız paralarla silah alarak birbirinizle savaşacaksınız ve hep benim dediklerimi yapacaksınız."

Kendi içinde barışık, sorunlarını çözmüş, toplumuna esenlik sağlayan ve komşusu ülkelerle barış içinde yaşamaya özen gösteren "ılımlı Müslüman" ülkeler sizce ABD'nin bu beklentilerini yerine getirir mi?

Yakında hep beraber göreceğiz. Çünkü Başkan Bush, 'BOP'ta hop demeyecektir!

Akşam Gazetesi, 4 Ekim 2007

Giriş

Önce Tunus'ta halk ayaklandı. Bu yüzde yüz yerli malı bir devrimdi. Peşinden Batı'nın hızla müdahale ettiği Mısır'da Mübarek'e karşı insanlar yürümeye başladı. Sonra Libya halkı 42 yıldır iktidarı elinde tutan Kaddafi'ye karşı ayaklandırıldı. Ancak Kaddafi, Bin Ali ve Mübarek gibi kolay teslim olmayınca Batılı ülkeler "Libya halkını korumak" bahanesiyle bu ülkeyi BM'nin onayı ve NATO'nun kararı ile bombalamaya başladı. Batı'nın Suriye'ye yönelik planı ise Rusya ve Çin'in engeline takıldı. Bu arada Yemen, Bahreyn Umman, Ürdün, Fas ve Kuveyt'te farklı düzeylerde de olsa halk ayaklanmaları yaşandı. Geriye kalan diğer Arap ülkelerinde, yani Suudi Arabistan, Cezayir, Sudan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nde bazı kıpırdanmalar olmasına rağmen ciddi bir sıkıntı söz konusu olmadı. Lübnan ise geçen süre içinde ve Hariri'yle ilgili Uluslararası Mahkeme'nin kararına rağmen hep sakin kaldı.

Devrim ve ayaklanmaların başlangıcında şaşkına dönen ABD ve müttefiki Batılı ülkeler

kısa bir bocalamadan sonra süreçlere bir yerinden katılma çabası içine girdi. Libya'da ayaklanan halkın yanında görünen Batılı ülkeler yanlarına "Arap Birliği"ni almalarına ve Katar ile Birleşik Arap Emirlikleri'nin ajanlarını operasyonlara katmalarına rağmen Arap halklarına, "İşte bakın biz Hıristiyanlar olmadan başaramazsınız" demeye getirdi. Bununla oyalanan Batılı ülkeler aynı zamanda Büyük Plan'larını uygulamaya başladılar.

Yani Batı; "devrim" yaşayan ülkeler, örneğin Mısır, Tunus ve Libya'da demokratik sürecin sonucunu beklemeden "İslamcı" hareketlere çengel atmaya başladı. Batılı ülkeler bu hareketlere, "Uyumlu olursanız sizinle çalışmaya ve sizlere destek vermeye hazırız" diyerek bölgedeki yeni süreci kendi çıkarları doğrultusunda etkilemeye ve yönlendirmeye çalıştı. Çünkü Batılı ülkeler geçmişin deneyimleriyle bölgede iktidar olması beklenen bu hareketlerden nasıl yararlanacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Örneğin Batı'ya göre, tümü Sünni olan bu

İslamcı hareketlerin iktidara gelmesi durumunda Sünni Arap ülkeler daha kolay örgütlenerek Şii İran'a karşı etkin bir şekilde kullanılabilir.

Belki de bu oyunun farkına varan Tahran, Batılılara ilk yanıtını Bahreyn'de yaşanan ayaklanmayla verdi. Hatta Irak'ta Şiileri sokaklara döktürerek, "Benim de size karşı silahım var" demeye çalıştı.

Arap Sünnilerini "Batı'yla uzlaşmayan" Şii İran'a karşı kullanma ve dolayısıyla yeni yüzyılın planlarını yapma çabasında başarısız kalma olasılığına karşın Batı coğrafyamızı rahat bırakmamak için yeniden bildik sinsi oyunlarına dönecektir. Batı; "devrim" yaşayan ülkelerde farklı siyasal, dinsel, mezhepsel, toplumsal, etnik, kültürel ve sınıfsal grupları provokasyonlarla birbirine kırdırmaktan geri kalmayacaktır. Batı; bu yönteme sınırlı da olsa Mısır'da Hıristiyan Kıptilere yönelik provokasyonlarla ya da futbol maçlarındaki kışkırtmalarla başladı bile. Sırada Tunus, Libya ve Yemen var. Bölgedeki diğer tüm ülkelerin yapısı Batı'nın bu oyunlarına çok elverişlidir.

Yani değişim ve demokrasi Batı'nın umurunda değil ve hiçbir zaman olmayacaktır.

Yani İttihatçıların Osmanlı'yı çökertmesiyle bu coğrafyanın yüz yıllık planını yapan Batılı emperyalist ülkeler şimdi de yeni yüzyılın planını yapmaya çalışıyor. Din ise her zaman onların hem hedefi hem silahı olmuştur. Örneğin Karl Marx'ın, "Din halkların afyonudur" demesinden yaklaşık 15 yıl sonra dindaşı Hertzel 1897'de ilk Siyonist Kongresi'ni toplayarak dünyadaki tüm Yahudilere çağrıda bulunmuş ve Filistin'de Yahudi, yani dinsel bir devletin kurulması için çalışmalara başlamalarını istemişti. Batı'da birçok muhafazakâr dinci Hıristiyan çevre de Yahudilere bu konuda destek vermişti.

1916'da Sykes-Picot Antlaşması'yla Arap coğrafyasının haritalarını çizen dönemin emperyalist ülkeleri Fransa ve İngiltere 1917'de Yahudilere destek vererek Müslüman ve Arap toprağı olan Filistin'in Yahudilere bir vatan olarak verilmesini kararlaştırdı. Sevr Antlaşması ise coğrafyamızın 100 yıllık planlanması

açısından Batılılar için önemli bir belgedir. Çünkü Hıristiyan Ermeniler ve Müslüman Kürtler için birer vatan planlayan Batılılar Lozan'la birlikte bu düşüncelerinden vazgeçmek zorunda kaldı. Ama Filistin'i Yahudilere verme sözü veren ve İsrail Devleti'nin bu topraklarda kurulmasını planlayan Batılılar Kürt konusunu bir yüzyıl sonrasına, yani 21. yüzyıla ertelemeyi de uygun bulmuştu. Çünkü onlara göre bölgenin kendi kontrollerinde kalması için öncelik 100 yıl sürmesi planlanan Müslüman Araplar ile Yahudilerin ki yüz yıla yaklaştı, çatışmasına verilmeliydi. Bu iş bitince bu kez iki taraflı değil dört taraflı bir problem gündeme alınacaktı. Yani Araplar, Türkler, Acemler ve bu üç ulusun ülkelerinde yaşayan Kürtler. Üstelik Acemler gibi Irak'ın yarısı da Şii. Yani yine işin içinde etnik, dinsel ve mezhepsel faktörler vardı!

Belki de bu nedenle Rus lider Putin, NATO'nun Libya'ya saldırmasından hemen sonra Batı'nın sinsi oyunlarının farkına vararak bu ülkeleri 'İslam Âlemi'ne yönelik Haçlı Savaşı başlatmakla suçlayacaktı. Lenin de 1917 Devrimi'nden sonra Sykes-Bicot Anlaşması'nı

deşifre ederek Batı'nın coğrafyamıza yönelik 100 yıllık planını açığa vurmuştu. Belki de yalnız bu nedenden dolayı Batılı emperyalist ülkeler Lenin'in Komünist ya da bazılarına göre sosyalist devriminden hoşlanmamıştı!

Belki de bu nedenle emperyalist – kapitalist Batı daha sonraki yıllarda hep Lenin'in Sovyetler Birliği'ne ve komünist sisteme savaşı sürüdürmüştür. Ama ilginç olanı emperyalist-kapitalist sistemin Sovyetler Birliği'ne ya da komünizme karşı savaşında hep islamı ve müslümanları silah olarak kullanmasıdır.Müslümanlar da hep Batının bu oyununa gelmiş ve kendilerini perişan eden emperyalist-sömürgeci güçlere ve onların dinsel ve siyasal ideolojilerine karşı değil de kendilerine hiç bir zararı dokunmayan Sovyetler Birliğine ve onun ideolojisi komünizme karşı savaşmışlardır.

Hikâyenin Başlangıcı

11 Eylül 2001 öncesinde olduğu gibi İslam ve Müslümanlık bu tarihten sonra da dünyada herkesin daha fazla ama farklı bir şekilde ilgisini çekmeye başladı. Dünyadaki tüm Müslümanların yok edildiği bilgisayar oyununu zevkle oynadığı bilinen baba Bush'un oğlu olarak ABD Başkanı George Bush'un 20 Eylül 2001'deki konuşması, Papa II. Urbanus'un Haçlı Seferi öncesinde, yani 25 Kasım 1095'te Clermont Konsili'nde yaptığı ve "Kudüs'e doğru silahlı olarak yapılan bir haccın gerekliliğine" vurgu yaptığı konuşmadan farklı değildir. Başkan Bush, "İslam'a karşı Haçlı Seferi"ni resmen başlatırken, "Dünyanın her neresinde olursa olsun her ülkenin şimdi karar vermesi gerekiyor: Ya bizimlesiniz ya da teröristlerle" diyerek herkesi ve özellikle Hıristiyan Batı'yı İslam'a karşı savaşmaya çağırdı.

Geçen 10 yıl içinde ve "İslamofobia" denilen korkuların garip dürtüleriyle ABD ve Avrupa medyasında bu savaş çerçevesinde binlerce film ve oyun sergilenmiş, internet sitesi kurulmuş ve

haber, makale, analiz, program ve Danimarka'daki bildik karikatür yayımlanarak İslam ve Müslümanlık başta Batı olmak üzere tüm dünyada herkesin korkulu rüyası haline getirilmek istenmiştir. Alman Merkez Bankası Başkanı Sarrazin'in, "Yakın gelecekte geri zekâlı Müslüman göçmenler Almanya'yı ele geçirecek" demesi ya da ABD'de Cumhuriyetçilerin başkan adaylarından Rick Perry'nin, "Türkiye İslamcı teröristler tarafından yönetiliyor" sözleri Bush ideallerinin ne denli yankı bulduğunu yeterince kanıtlıyor. 11 Eylül sonrasında Nisan 2002'de yapılan bir kamuoyu yoklamasında Amerikalıların %38'i, "İslam terörü teşvik ediyor" diyordu. 17 Ağustos 2007 tarihli WikiLeaks belgesinde Mossad Başkanı Meir Dagan, Amerikan Dışişleri Bakan Yardımcısı Burns'e, "Türkiye'de İslamcılar hızla ve giderek ivme kazanıyor, bu da hepimiz için tehlikelidir" diyordu... Yani komünistlere karşı savaşta Batı tarafından "başarılı bir araç" olarak kullanılan İslam bu kez Batı'nın hedefi haline getirilmişti. Aynı Batı İslam'dan korkar gibi görünürken, aynı İslam'la dine sarılsınlar diye kendi

insanlarını, sonra da dünya kamuoyunu korkutmayı ve kendi "Büyük Plan"ını uygulamayı da ihmal etmiyordu. Belki de bu nedenle tüm Batı'da son 10 yılda dinsel içerikli milliyetçi eğilimler güçlendi, güçleniyor.

İşte bu nedenle CIA'nin yarattığı Bin Ladin'le işbirliği yaptıkları gerekçesiyle üç Müslüman ülke Afganistan, Irak ve Somali kolayca işgal edildi, Sudan parçalandı, Yemen parçalanma sürecine sokuldu ve 11 Eylül'ün 5. yıldönümünde, "Muhammed'in yeni diye getirdiği sadece insanlık dışı ve şeytani şeylerdir. Tıpkı inancını kılıçla yaydığı gibi" diyerek durduk yerde İslam'a hakaret eden Papa II. Benedictus dahil herkes İslam'a ve Müslümanlara saldırmanın hazzını yaşadı. Oysa aynı papa 29 Kasım 2006'da İstanbul'da Dinlerarası Diyalog ve Medeniyetler İttifakı'nın hatırı için "sultanlar gibi" karşılandı ve İslam âlemine verdiği yeni mesajları buradan, yani geleceğin model ülkesi Türkiye'den vermeyi tercih etti! Ama aynı papa o günden sonra İslam ve Müslümanlar için hiçbir şey yapmadı.

28 Kasım 2009'da ise İsviçre'de yapılan ve halkın %57'sinin oyuyla getirilen minare yasağı, öncesinde Fransa ve Hollanda'daki türban ve peçe yasağı ve son olarak Fransa'daki Ermeni Soykırımı Yasası, Batı'nın İslam'a bakışını yeniden tartışmaya açmıştı. Ama Batı'nın İslam'a bakışının en somut kanıtı 50 yıllık Türkiye-AB ilişkileridir.

Bildik Avrupa

Çok gerilere gitmenin bir anlamı yok. Ama AB tarihçesini iyi ve objektif okuyanlar "Hıristiyan" Batı'nın Türkiye'yi neden kucaklamak istemediğini çok kolay ve rahat anlar. 1951'de altı ülkenin katılımıyla Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu olarak kurulan Avrupa Birliği 1957'de Avrupa Ekonomik Topluluğu ya da Türkçe adıyla Ortak Pazar'a dönüştürüldü. İki yıl sonra da Türkiye bu pazarın kapısını çaldı ve Eylül 1963'te Pazar'la ilk anlaşmasını imzaladı. Ekonomik ve sosyal anlamda belki Türkiye'ye ve Türklere çok şey kazandıran bu süreç bir türlü yolun sonuna gelmedi ve gelmeyecektir. Başta Fransız ve Alman politikacılar olmak

üzere Avrupalı lider ve yöneticilerin son 20 yıllık demeç ve söylemlerine bakanlar bunun ne anlama geldiğini anlayabilir. Adamlar bin kez, "Türklerin kültürleri Avrupa'nın Hıristiyan kültürüne uymaz" diyor ama Türk politikacılar, "Olsun, biz yine Avrupa'ya gireceğiz" diye diretiyor. Oysa kendi aralarında kavga ettikleri bir sırada bile Haçlılar Türklere karşı savaşmak için birleşmiş ve 800 yıl sonra bir kez daha Osmanlı'yı yıkmak için bir araya gelmişlerdi. Avrupalılar hep Türkleri ve Anadolu'yu düşman kabul etmiş ama Türk politikacılar, "Olmaz, biz sizi seviyoruz" demiş ve bu yönde sürekli diretmişler. Ama diretme de işe yaramıyor. Aralık 2004 Helsinki Zirvesi'nde yaşananlar ve rahmetli Başbakan Ecevit'e verilen sözler bunu çok net kanıtlıyor. Çünkü Türkiye'ye adaylık statüsü tanıyan Avrupalılar daha Mayıs 2004'te Rumların temsil ettiği Kıbrıs Cumhuriyeti'ni resmen üyeliğe almış ve Türkiye'ye nasıl davranılacağının sinyallerini vermişti. Sonraki süreçte, yani adaylık görüşmelerinin başladığı ve devam ettiği süreçte Avrupalıların Türkiye'ye nasıl davrandığını herkes gördü, görüyor ama

Ankara yine de, "Biz Avrupalı'yız" ısrarından vazgeçmiyor.

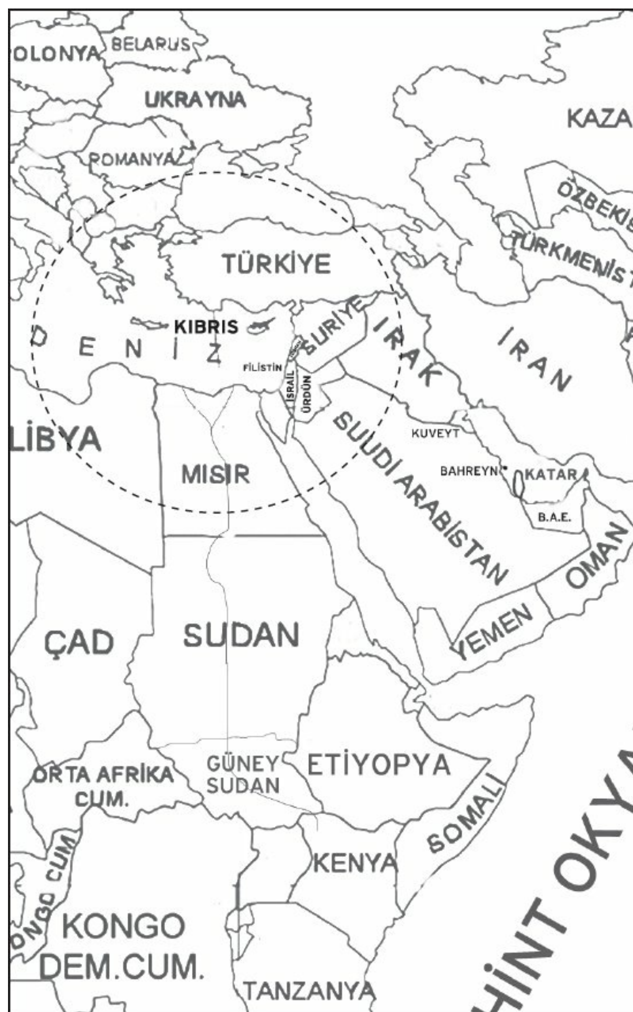
Oysa Türkiye AET'ye başvurduğunda bu topluluğun üye sayısı 6'ydı. Bugün AB'nin üye sayısı Hırvatistan'la birlikte 28'e yükseldi. Türkiye'nin AB üyesi olması için tüm üyelerin "evet" demesi gerektiğine göre hâlâ birileri bunun olabileceğini düşünüyorsa bunda bir gariplik var. Tabii AB ülkelerinin PKK ya da Ermeni konusunda Türkiye karşıtı politikalarını burada hatırlatmaya gerek yok. AB ülkelerinin içinde bulunduğu ekonomik kriz ve iflaslara rağmen AB kendi Hıristiyan ideallerinden asla vazgeçmeyecektir.

Bir düşünün, 2001-2002'de Türkiye krize girdiğinde tüm Avrupa ve dolayısıyla tüm Batı dünyası kıyameti koparmış ve "Hasta Adam Türkiye'yi nasıl mideye indiririz?" diye plan yapıyordu... Oysa bugün AB'nin en önemli iki ülkesi, yani Hıristiyan Batı'nın ideolojik ve tarihsel iki başkenti Roma ve Atina iflas etmiş ama hiç kimse ses çıkarmıyor ve tüm Batı bir araya gelerek bu iki ülkeyi kurtarmaya çalışıyor.

Sıradaki ülke İspanya ise yine bir zamanlar Müslümanların tahakkümünde olduğu ama Hıristiyanlığı Amerika Kıtası'na taşıdığı için kurtarılacaktır. Yani İtalya, Yunanistan ve İspanya Batı'nın Hıristiyan kültürü ve Avrupa'nın geleceği açısından çok önemlidir. Bu nedenle de bu üç ülke güneyden gelecek olası İslam tehlikesine karşı mutlaka korunmalıdır. Çünkü bu üç ülkenin hemen güneyinde, yani Mısır, Libya, Tunus, Fas ve yakında Cezayir'de İslamcılar iktidara gelir ve Batı'yla uzlaşamazlarsa o zaman karşılıklı sorunlar yaşanacaktır. Çünkü İspanya'da iki milyondan fazla Fas ve Cezayir kökenli insan yaşıyor ve kaçak göçmenlerin Akdeniz'i aşarak vardıkları ilk kara parçaları hep İtalyan ve Yunan adalarıdır ve tüm Avrupalılar bundan rahatsız ve tedirgin...

Bu arada üç ülkede yönetimlerin demokratik seçimlerle iktidara gelmesi ve sonrasında ülkelerini "demokrasi adına" batırmaları her nedense Batı felsefeci ve politika ideologları tarafından hiç tartışılmıyor. Çünkü ABD ve Batı dünyası için önemli olan idealler, yani

"Kopenhag Kriterleri" değil. Önemli olan kendi değer yargılarıdır. Durum böyle olduğu sürece ve diplomatik dile gerek kalmadan Türkiye asla AB üyesi olmayacaktır. Yani AB sıradaki tüm ülkelere (Makedonya, Karadağ, Arnavutluk, Sırbistan, Kosova ve Bosna Hersek) tümüne kapılarını açar ama Türkiye hep dışarıda kalacaktır. Elbette ekonomik, siyasal ve başka birçok nedeni burada sayabiliriz ama görülecektir ki AB, içinde Müslümanların yaşadığı Bosna, Kosova ve Arnavutluk gibi ülkeleri yine sona bırakacaktır. AB'nin Kıbrıs'ı üyeliğe kabul etmesi ve sonrasındaki süreçte Kıbrıs'ı Türkiye aleyhinde bir kart olarak kullanması her şeyi açıklıyor.

OLONYA
BELARUS
UKRAYNA
ROMANYA
KAZA
ÖZBEKİS
TÜRKMENİST
TÜRKİYE
KIBRIS
SURİYE
IRAK
IRAN
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
LİBYA
MISIR
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
SUUDİ ARABİSTAN
OMAN
YEMEN
ÇAD
SUDAN
ORTA AFRİKA CUM.
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
SOMALİ
KENYA
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
HİNT OKYA

Kıbrıs Somut Hikâye...

Tarihi süreçler ve adanın stratejik coğrafi konumunu göz önünde bulundurmadan Kıbrıs olayına bakanlar hep yanılır. Çünkü Batı hep bu açıdan adaya bakmış ve bu nedenle 1960'ta Kıbrıs bağımsızlığını onaylarken bile adada iki İngiliz üssünün kalmasında ısrarcı olmuştu. Nitekim bağımsızlıktan bu yana adayla ilgili her alanda ve düzeyde tartışma yapılırken her nedense hiç kimse, "Bu İngiliz üsleri de çeksin gitsin" demiyor, diyemiyor. Ne Türkler ne de Yunanistan ve Rumlar... Ama Batı'da herkes adanın Rum egemenliği altında kalmasını ister. Şimdi bir düşünün, Sovyetler Birliği dağılmış ve ayrı ayrı bir sürü devlet kurulmuş ama dünyada hiç kimse niye bu milletler ayrılıyor demedi. Tersine bağımsızlık elde eden devletleri herkes destekledi ve hemen tanıdı. Aynı şey Yugoslavya'da oldu. Hırvatlar ve Slovenya bağımsız olduğunda herkes onları tanıdı. Ama Bosnalılar, "Biz de bağımsız olmak istiyoruz" dediğinde Batı Sırpların arkasına geçerek saldırılarına destek verdi... Çünkü Bosnalılar Müslüman'dı. Ama aynı Batı Çekler ve Slovaklar

ayrılınca yine sevindi ve barışçıl bir ayrılığı onayladı. Aynı Batı da nüfusunun %20'si Hıristiyan olan Güney Sudan'ın Sudan'dan ayrılması için 30 yıl süreyle hep destek verdi.

Batı'nın bu konudaki en ilginç tavrı ise Doğu Timor konusunda oldu. 1965-1968 döneminde bir milyon komünisti öldüren Suharto'ya destek veren ABD eski bir Portekiz sömürgesi olan Doğu Timor'un Endonezya'ya katılmasını destekledi. 16 Aralık 1975'te Jakarta'yı ziyaret eden Amerikan Dışişleri Bakanı Kissinger, Başkan Suharto'ya, "İstediğini yap, arkandayız" demişti. Suharto da bu destekten güç alarak esasen bir Endonezya toprağı olan Doğu Timor'u ilhak etti. Endonezya'ya bağlı 17.500 kadar adadan biri olan Timor Adası'nın yarısını oluşturan Doğu Timor'da yaklaşık 800.000 kişi yaşıyordu. %30 kadarı Hıristiyan olan bu insanlar Sovyetler Birliği'nin dağılmasını ve 240 milyon nüfusuyla Endonezya'nın bu anlamda stratejik değerinin kalmadığını görerek ayaklanır. Ayaklanan Hıristiyanlara Portekiz, Hollanda (Bosna'da Hollandalı askerlerin katliamlara ortak olmasını hatırlayın), Avustralya

ve ABD yardım eder ve destek verir. 1998'de Suharto'nun yaşlanıp istifa etmesinden sonra Batılı ülkeler baskılarını yoğunlaştırınca Jakarta hükümeti Doğu Timor'da referandum yapılmasını kabul eder. Başını ABD'nin çektiği bir süreç sonunda Doğu Timor 20 Mayıs 2002'de bağımsız olur. Bağımsızlık törenine eski ABD başkanı Clinton ve BM Genel Sekreteri Kofi Annan katıldı. Oysa aynı Annan kendi planını Nisan 2004'te onaylayan Kıbrıslı Türklerin bağımsızlık ya da Rumlarla birlikte yaşama eğilim ve kararlılığını görmedi ve Rumların "hayır"ına karşı hiçbir şey yapmadı. Tıpkı Clinton ve öncesinde ve sonrasındaki tüm ABD ve tabii ki AB ülkelerinin liderleri gibi.

Yani her tarafta bağımsızlık ve ayrılıkları destekleyen, provoke eden ve gerçekleştiren ABD ve AB ülkeleri her nedense Kıbrıslı Türklerin bağımsızlık taleplerine sıcak bakmıyor. Aynı Batı Kıbrıslı Türklerin Rumlara, "Gelin birlikte yaşayalım" demesine rağmen hayır diyen Kıbrıslı Rumlara hiçbir şey demiyor ve onları AB üyesi yaparak ödüllendiriyor. Oysa Kıbrıslı Türkler ile Kıbrıslı Rumlar arasında

hellim peyniri dışında artık hiçbir ortak özellik kalmamış ve olamaz. Tarihleri, kültürleri, dinleri, dilleri ve gelenekleri tümüyle ayrı. 1974'ten bu yana da coğrafyaları da ayrı. Kıbrıslı Rumların neden ve nasıl AB'ye alındığını kavrayanlar Türkiye'nin de hiçbir zaman AB üyesi olmayacağını anlarlar.

1974'te rahmetli Başbakan Ecevit Londra'ya giderek, "Gelin birlikte müdahale edelim" demesine rağmen garantör ülke olarak İngiltere ile ABD ve tüm Batı ülkeleri Türkiye'ye silah ambargosu uyguladılar. Aynı ülkeler 1983'te KKTC ilan edildiğinde BM Güvenlik Konseyi'ne sundukları 542 sayılı kararla KKTC'nin ilanını geçersiz saydırdılar. Mayıs 1984'te 550 sayılı başka bir kararla bu kez KKTC'yi "ayrılıkçı bir hareket" olarak tanımlayıp onunla ilişki kurulmasını yasakladılar. Bu yetmedi, KKTC'yi tanımaya kalkışan ülkeleri tehdit ettiler. Çözümü çok kolay olan Kıbrıs sorununun böyle devam etmesinin tek sorumlusu Avrupa ülkeleridir. Avrupa ülkeleri istese Kıbrıs sorunu bir günde çözülür. KKTC içindeki çelişkiler ve Kıbrıslı Türklerle Türkiye arasındaki bilindik sorunlar ise

önemli olmasına rağmen başka bir konudur.

İslam Hep Düşman

Batı'nın; Osmanlı mirasçısı Türkiye'ye ve yine Osmanlı terekesi bu coğrafyaya ve bu coğrafyanın dinine olan bu ideolojik ve siyasi düşmanlığı zaman zaman farklılıklar gösterse de hiçbir zaman özünden bir şey kaybetmiyor.

Örneğin özgürlüklerin ve insan haklarının en ileri düzeyde olduğu söylenen İsviçre, Hollanda, Fransa ve birçok AB ülkesinde Türkiye ve İslam karşıtı eğilimlerin yükselmesi ve bu eğilimlerin Batılı başkent ve entelektüel çevreleri tarafından olması gereken sert ve ciddi bir tepkiyle karşılanmaması oldukça şaşırtıcıdır.

Oysa 90'lı yılların ortasından itibaren konuşulmaya başlanan, Kasım 1998'de Dışişleri Bakanı Colin Powell tarafından resmen ilan edilen ve 2004'te G-8'lerin Sea Island'daki zirvesinde temelleri atılan şu ünlü Büyük Ortadoğu Projesi'nin bölge ülkelerine, yani Müslüman ülkelere demokrasi, insan hakları ve özgürlükler getireceği, Müslümanlarla Batı

kültürleri arasında dostlukların geliştirileceği söylenmiş ve bunun için de Müslüman ülke, hükümet ve halklarından da bir ricada (!) bulunulmuştu:

"Radikalizmden vazgeçin ve ılımlı olun."

İşte Batı'nın İslam ülkelerine karşı yeni savaşının yeni şifre sözcüğü:

"Ilımlılık."

Peki, İslam'a ve Müslümanlara karşı bilinen tavır ve davranışlarından vazgeçmeyen Batı bu konuda ne kadar samimi?

Ya da Batı ılımlı İslam'dan ne anlıyor ya da ne demek istiyor?

Peki, Batı bu sihirli kelimeyi, yani "ılımlı İslam" kavramını kullanmadan önce biz Müslümanların gündeminde örneğin 30-40 yıl öncesinde bu tür konu ve tartışmalar var mıydı?

Çok eskilere gitmenin ve lafı uzatmanın bir anlamı yok.

İslam âlemine karşı başından beri düşmanca

yaklaşan ve birçok Müslüman ülkeyi işgal ederek sömürgeleştiren ve Osmanlı Devleti'ni yıkmak için Müslüman halkları birbirine karşı kışkırtan ve kırdıran Batı işine geldiğinde İslam'ı kullanmış, gelmediği zaman da farklı silahları kullanarak İslam'ı hedef tahtasına yerleştirerek ona saldırmıştı...

Tarihten Sayfalar

Cezayir'i 132 yıl işgal eden ve Libya'ya yönelik NATO ile Batı'nın Suriye'ye yönelik saldırılarının başını çeken Fransa dinin dili Arapça ile dinin kendisi, yani İslam'ı yasaklamış ve iki milyon insanı öldürmüştür. Türkiye'yi Ermeni soykırımı konusunda suçlayan aynı Fransa ne yazık ki o zaman Ankara'nın onayını almıştı ve katliamlarına devam etmişti. Çünkü 1957-1960 döneminde BM'de Cezayir'in bağımsızlığı için yapılan oylamalarda Türkiye hep Fransa'dan yana ve Cezayir halkının bağımsızlığına karşı oy kullanmıştı. Çünkü Türkiye bir NATO ülkesiydi ve ABD'nin dediği her şeyi yapmak zorundaydı. Fransa'nın İngiltere'yle birlikte Osmanlı'yı çökertmek için

Balkanlarda her türlü ayaklanmaları provoke ettiğini ve Şerif Hüseyin'i ayaklandırdığını her nedense Ankara'da hiç kimse hatırlamıyor ya da hatırlamak istemiyordu. Oysa 30 yıl süreyle işgal ettiği Suriye ve Lübnan'da azınlık Alevi ve Dürzileri kullanan Fransa Hıristiyan Marunileri de hep kollamış ve genel olarak Ermeniler dahil tüm Hıristiyanlara özel ilgi göstermişti. Fransa'nın 1911'den itibaren Anadolu'daki Ermeni ayaklanmalarındaki rol ve katkısını ise herkes bilmektedir. Kürt isyanları ise daha çok İngilizlerin ilgisi dahilindeydi. İngiltere bir yandan Arap Yarımadası, yani Hicaz'ın büyük bölümünü kontrol eden Osmanlı düşmanı Suudi ailesiyle işbirliği yapıyor, öbür yandan da bu ailenin düşmanı olan Mekke Belediye Başkanı statüsündeki Şerif Hüseyin'i 1916'da Araplara "bağımsızlık" sözüyle Osmanlı'ya karşı ayaklandırıyordu.

Bölgedeki bazı Müslüman Arap aşiretleri Osmanlı Türklerine karşı kullanan İngilizler Irak'ta zaman zaman Şiileri bazen de Sünnileri kullanarak sonunda Şiilerin fazla olduğu bu ülkede iktidarın Sünnilerin denetiminde kalması

için altyapıyı hazırlayarak buradan ayrılmıştı. Ama ünlü Lawrence'ın Arap kıyafeti giymesi ve Şerif Hüseyin'in yanında Müslümanlık taslamasına rağmen Aralık 1917'de Filistin'i işgal eden Allenbi komutasındaki İngiliz ordusunda da yüzlerce Siyonist Yahudi gönüllü bulunması çok ilginçti...

Mısır'ı işgal eden Napolyon Bonapart ise Müslüman olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti. Temmuz 1798'de İskenderiye Limanı'na ordusunu indiren ve ilk yazılı açıklamasına besmeleyle başlayan Napolyon, Mısır halkından kendisiyle ilgili söylenen "İslam düşmanı" yalanlarına inanmamasını, tersine Mısır'ı yöneten Memlukilerden, yani Türk kökenlilerden çok daha fazla Allah'a inandığını, Kuran-ı Kerim ve Peygamber'e büyük saygısı olduğunu söylemişti. Açıklamanın sonraki paragraflarında Allah adını sık sık anan ve Mısırlı din adamlarına çağrıda bulunarak Mısır halkına Fransızların gerçek Müslümanlar olduklarını anlatmalarını isteyen Napolyon Türk kökenli Memlukilerin ihanet ettiği Osmanlı sancağına hep bağlı kalacağını da vurguluyordu.

Halk arasında adının Ali Napolyon Bonapart ya da Bonapart Paşa olarak anılmasını isteyen Napolyon sokaklarda Mısırlı kıyafetle dolaşıp 11 kişilik Müslüman Danışma Kurulu üyelerini de yanına alarak cuma namazlarına katılmasına rağmen Mısır halkını kandıramamıştı. Napolyon'a ve onun kişiliğinde tüm Batı'ya karşı olan nefret kendini 200 yıl sonra da gösterecekti. 'Arap Baharı' sonrasında yapılan seçimlerde büyük zafer kazanarak Müslüman Kardeşler'den sonra ikinci grubu oluşturan Selefilerin 16 Aralık 2011'de Bonapart'ın bundan 200 yıl önce Kahire'de inşa ettirdiği Bilim Enstitüsü Merkezi'ni içindeki çok değerli 200.000 kadar kitap ve belgeyle birlikte yaktı.

Bonapart'tan 200 yıl sonra, yani 2005'te, yani Arap Baharı'ndan 5 yıl önce (!) İngiliz Başbakanı Tony Blair Arapların Batı'ya karşı olan nefretini hiçe sayarak Libya'ya yaptığı ziyaretten sonra 11 kişilik bir İslami danışma kurulu atamış ve onlardan "ılımlı" İslam ile Hıristiyan Batı arasında yeni türden ilişkiler konusunda görüş istemişti. Bu 11 kişi arasında Müslüman Kardeşler Örgütü'nün kurucusu

Hasan Benna'nın torunu Tarık Ramadan da vardı. Ramadan daha sonraki yıllarda yaşanacak Arap Baharı dalgalanmasında adını sık sık duyuracaktı.

Alman İmparatoru Kayser Wilhelm ise 8 Şubat 1898'de Şam'ı ziyaretinde Emevi Camii önünde bir konuşma yaparak, "Sultan Abdülhamit ve halifesi olduğu dünyanın her yerindeki 300 milyon Müslüman bilmelidir ki; Alman imparatoru onların dünyadaki en iyi dostudur" diyordu.

Müslümanlığı temsil ettiğinden dolayı Osmanlı Devleti'ni ortadan kaldırmak için Batı'nın neler yaptığını hatırlatmaya gerek yok sanıyorum. İttihat ve Terakki'yi kuranlar ya da kurduranların farklı söylem ve yaklaşımlarına karşın sonuçta Batı'nın planlarına hizmet ederek Osmanlı'yı nasıl darmadağın ettikleri herkesçe bilinmektedir.

Batı'nın İslam ve Müslümanlara karşı ikiyüzlü ve çifte standartlı yaklaşım ve tutumuyla ilgili elbette tarihten binlerce örnek verilebilir. Oysa biz Batı'nın, yani ABD, Avrupalı müttefikler ve

onların dünya çapındaki yandaşlarının bugününe gelmek istiyoruz. Yani Batı'nın İslam ile hem fobi ama daha çok hobi olarak ilgilendiği dönemlere.

Örneğin 50-60 yıl öncesine, yani Soğuk Savaş döneminin başladığı yıllara.

Komünizm ve Sovyetler Birliği'ne savaş ilan eden ve bu amaçla Avrupa'da ılımlı ve güler yüzlü (şimdilerde bu yüz solmuştur) sosyalizmi, yani sosyal demokrasiyi kullanan emperyalist ve kapitalist Batı, komünizmin yayılmasını ve Sovyetler'in sıcak denizlere sarkmasını önlemek için İslam'ın radikal olanını çok iyi bir şekilde ve tercihen kullandı.

"Allahsız komünistleri" durdurabilecek yegâne silahın din olduğunu keşfeden Batılı stratejistler Arap ve İslam âleminde "ılımlı ve kendi halinde" İslamcı parti, örgüt, cemaat ve gruplara dolaylı dolaysız her alanda yardım ederek onlardan özellikle radikal olmalarını istedi. Ama aynı Batı bu güçlerden radikalizmi hiçbir zaman radikal ve kendini resmen bir din devleti ilan eden İsrail'e karşı kullanmalarına izin vermedi,

vermiyor.

Hatta dünyanın en demokratik seçimini kazanan Hamas konusunda olduğu gibi buna yeltenenleri terörle suçladı ve tüm Filistin halkını cezalandırdı.

Oysa 1947'de Müslüman Arap Filistin toprağı üzerinde ABD ve Batı'nın desteğiyle kurulan İsrail Devleti'nin kuruluş felsefesi tümüyle radikal dinci öğretilere dayanarak bir din devleti olarak ilan edilmişti.

Bu gerçekleri unutan ABD ve genel olarak Batı bununla da yetinmeyerek başta Suudi Arabistan olmak üzere Arap ve Müslüman ülkelerdeki dini söylemleri ağır basan faşist, dikta, gerici, anti-demokratik ve zalim tüm iktidarları koruyarak çaresiz kalan halkları dine yönlendirmeye ve zaman içinde onları kendi kontrolünde radikalleşmeye sürüklüyordu.

Nasıl olsa Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra komünist, devrimci ve sol akımlar bölgede gücünü, hatta varlığını yitirmiş ve çaresiz kalan insanların sarılabileceği yegâne "ideoloji" din

kalmıştı. Örneğin Arap ülkelerinde devrimci geleneğin temsilcileri olması gereken işçi sendikaları ile meslek örgütlerinin büyük bölümü hep İslamcıların kontrolünde... Bu ise Batı'nın hoşuna gidiyordu. Batı'ya göre kontrollü din, bazı yönlendirmelerle, insanları sosyal ve siyasal yaşam açısından da kaderci kılacak, yaşadıkları tüm koşulları kabullenmelerini ve kendilerini yöneten siyasi, dini ve sosyal liderlerin her dediğine inanıp itaat etmelerini sağlayacaktı. Üstelik bu ülkelerdeki iktidarlar da İslamcı olduklarını söylüyor ve Batı'nın desteğini garantilemek için 11 Eylül sonrasında Batı düşmanı ilan edilen İslam'ın radikal olanına karşı savaşmayı unutmuyor ve yine Batı'nın sahiplendiği İsrail için bir tehlike oluşturmuyordu.

İdeolojik ve dolayısıyla sosyal alanda bunları hedefleyen ve bir ölçüde başaran Batı siyasal alanda da Arap ve Müslüman ülkelerin lider ve hükümetlerine, "Komünistler iktidarınızı tehdit ediyor" ya da "Sovyetler ülkelerinizi işgale hazırlanıyor" diyerek birçok Müslüman ülkede onlarca askeri üs kurmuş ve kendi yandaşlarını

sürekli kollayıp güçlendirerek bu lider, hükümet ve yandaşı sosyal ve ekonomik grupları kendisine köle etmişti. Kölelik ise bu coğrafyada bir alışkanlık ve vazgeçilmez bir karaktere dönüşmüştü.

Arap ülkeleri, İran ve Türkiye'nin son 50-60 yıllık tarihine objektif olarak baktığınızda bu durumu ve devam eden sonuçları rahatlıkla ve çok net olarak görebiliriz.

Örneğin 1950-1960 Adnan Menderes dönemi... Menderes iktidara gelir gelmez "komünizmle mücadele" sloganıyla ABD'nin gözüne girmek için her şeyi yaptı. Bu çerçevede Menderes hükümeti Kore'ye asker yolladı, Bağdat ve sonrasında CENTO paktlarının kurucusu oldu, NATO'ya girdi, ABD istiyor diye Suriye sınırına asker yığdı, Suriye ve Mısır'a karşı pozisyon almak için İsrail Başbakanı Ben Gorion'la gizlice Ankara'da buluştu, İsrail, Fransa ve İngiltere'nin 1956'da Mısır'a saldırısında İncirlik Üssü'nün kullanılmasına izin verdi ve aynı üssün Ürdün ve Lübnan'da kullanılmasına ses çıkarmadı, BM'deki tüm

oylamalarda Cezayir halkının bağımsızlığına karşı Fransa'dan yana oy kullandı ve bölge ülkelerine karşı kullanılmak üzere Türkiye'de 160 kadar Amerikan üs ve askeri tesisinin kurulmasına izin verdi ve son olarak Türkiye'den kalkarak Sovyetler Birliği üzerinde düşürülen U-2 casus uçağıyla çok tehlikeli bir krize neden oldu. Rahmetli Menderes "Türkiye'nin çıkarına olduğuna inandığı" daha birçok şey yaptı. Ama askerler Mayıs 1960'ta darbe yapıp Menderes'i iktidardan düşürdüğünde Amerikalılar sesini çıkarmadı ve idamını dolaylı da olsa onayladı. Nasıl olsa Menderes Amerikalıların kendisinden istediği her şeyi yapmıştı. Tıpkı İran Şahı Pehlevi gibi...

Bir İngiliz-Amerikan istihbarat operasyonuyla iktidara getirilen Şah Pehlevi de Humeyni tarafından düşürüldüğü 1979 yılına kadar ABD tarafından verilen tüm talimatları yerine getirmiş ve İsrail'le birlikte bölge için çok tehlikeli oyunların başoyuncusu olmuştu. Üstelik Amerikalılar o zaman onun ve ülkesi için Şii dememiş ve Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerinin Sünni yönetimleri de "Amerika

seviyor" diye Şii şahı çok seviyordu. Ama işi bittiğinde şah ülkesinden zor kaçmıştı. Çok hizmet ettiği Amerikalılar ve İsrailliler ise onu tanımazlıktan geldi. Tıpkı Arap Baharı'yla yıkılan liderler gibi...

Ama ne ilginçtir ki; Sovyetler Birliği'nin dağılması ve komünistlerin ortadan kaybolmasına rağmen İran hariç Washington yanlısı tüm bölge ülkelerinin yönetimleri Amerika ve genel olarak Batı'ya tanıyıp ve sağladıkları tüm askeri, ekonomik ve sosyal imtiyazlar bugün de devam ediyor.

Neden Amerikan Üsleri?

Sovyetler Birliği dağıldığına ve komünist tehlike ortadan kalktığına göre, ABD'nin Körfez ülkeleri ya da Türkiye'deki askeri üsleri, hatta Türkiye toprağında yerleştirilen füze kalkanı ile İncirlik Üssü'ndeki atom bombaları, acaba kime karşıdır?

Eğer İran'a karşı ve İsrail'i korumak için ise o zaman yine Batı'nın bildik ikiyüzlü karakteriyle karşı karşıyayız.

Yani NATO çerçevesinde Batı ılımlı ya da radikal, Sünni ya da Şii olsun Müslümanları Müslümanlara karşı kullanmayı hâlâ sürdürmektedir.

Örneğin kutsal toprakları yöneten Suudiler, dinsel olarak tüm İslam âlemini yerle bir edecek kadar nükleer bombaya sahip ve bir Yahudi devleti ilan eden İsrail'e karşı olmaları gerekirken, İsrail'e karşı savaş ilan eden Müslüman İran'ın olası bombalarını bahane ederek Sünni ülkeleri Tahran'a karşı ortak cephede birleşmeye uğraşıyor ve yalnız bunun için Kral Hazretleri birkaç kez Türkiye'ye geliyor.

Aynı Suudi Arabistan ve yandaşı Körfez ülkeleri 8 yıl süreyle Müslüman Şii İran'la savaşan Müslüman Sünni Saddam'a Batı'nın talimatıyla her türlü yardımı yaptıktan sonra bu kez ABD'nin kışkırtmasıyla Müslüman Sünni Kuveyt'i işgal eden Sünni Saddam'a karşı savaş ilan ederek Batı'nın bu savaşına 600 milyar dolarlık destek vermiş ve 2003'te Irak'ın ABD tarafından işgal edilerek İran destekli Şiilerin

kontrolüne bırakılmasına kızmalarına rağmen seslerini çıkaramamışlardı. Oysa aynı Suudiler ABD işgaline ve Şiilere karşı direnen bazı Iraklı Sünni örgüt ve güçlere yalnızca Şiilere karşı oldukları için yardım etmeyi de ihmal etmiyor. Eylül 2009'da Dışişleri Bakanı Suud El-Faysal ise, "ABD Irak'ı işgal edip Şiilere teslim ederek Irak'ı Şii İran'ın denetimine bıraktı" diyecekti. Diyecekti ama boşuna. Çünkü aynı Suudi Arabistan kendi içinde radikal Sünni Kaidecilere karşı savaş ilan etmiş ve kendi dinsel Vahabi sisteminin aslında herkesten daha radikal, bağnaz ve karanlık olduğunu unutturmaya çalışıyor. Belki de bu nedenle Suudi yönetimi İslam âlemi ve İslam âlemini ilgilendiren tüm bölge ve konular açısından dünyanın en tehlikeli yönetimi olarak görülmektedir.

İngilizlerin bildik kirli ayak oyunlarıyla daha sonra adı Suudi Arabistan'a dönüştürülecek Arap Yarımadası ya da Hicaz ülkesinde 18. yüzyılın sonlarında iktidara getirilen Suud ailesi yalnızca Arap ve İslam âleminde değil aynı zamanda dünyanın dört bir yanında, örneğin Şili'de Allende'ye karşı faşist darbede ya da

Nikaragua'da Sandinista'ya karşı ayaklanmalarda ABD tarafından kendilerine verilen tüm görevleri layıkıyla yerine getirdi. Suudiler amaç ve niteliğine bakmaksızın Sovyetler'e, komünistlere ve devrimci Arap milliyetçiliğine karşı mücadele eden herkese maddi ve manevi destek verdi. Bu amaçla da bağnaz Vahabi Suudiler Sovyetler'in desteğindeki Mısır lideri Nasır'a ve onun temsil ettiği milliyetçi devrimci Arap, hatta Afrika ulusal güçlerine karşı koyabilmek için 1969'da İslam Konferansı Örgütü'nü Şii ve ABD işbirlikçisi İran şahıyla birlikte ama Washington'un talimatıyla kurdu.

Bölgenin en önemli ülkesi demokratik laik Türkiye ise o günkü koşullar gereği bu oyunun dışında tutulmuştu!

Oysa şimdi, yani bu kuruluştan 40 yıl sonra aynı Türkiye'nin adayı Profesör Ekmeleddin İhsanoğlu bu örgütün genel sekreterliğini 2004'ten bu yana yürütüyor ama Suudilerin engellemeleri ve Türkiye'yi ilgilendiren bölgesel başka hesaplardan dolayı bu örgütle ilgili ciddi hiçbir proje geliştirmiyor ya da farklı

nedenlerden dolayı istemiyor. Oysa Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, dışişleri bakanı olarak Tahran'daki İslam Konferansı toplantısına katılmış ve 28 Mayıs 2003'te İslam âleminin içinde bulunduğu kötü duruma dikkat çekerek siyasal ve ideolojik reformların gereğini vurgulamıştı.

Ama Gül'ün laiklik ve demokrasi vurgusu bol olan bu konuşmasını hiç kimse ciddiye almamıştı. Almayanlar arasında Mübarek, Bin Ali, Kaddafi de vardı. Ama esas almayanlar Suudiler ve Körfez ülkelerinin liderleri. Onlar da ABD'nin desteğiyle iktidarlarını daha da güçlendirerek Gül'e inat bağnazlıkta ısrar ediyorlar. Bu ise bu tür liderlerin karakteristik özelliğidir. Çünkü Suudiler Türkiye'de Rabıta olarak bilinen İslam Âlemi Birliği örgütünü kurarak kendilerine ve ABD'ye karşı olan herkese karşı bu örgütü çok kullanmışlardı. Bu örgütün finansman kaynağı ise Suudi-Amerikan petrol şirketi ünlü Aramco tarafından sağlanıyordu. Oysa Amerikan köleliğini çaresiz kabullenen Suudiler, Aramco'nun ülkenin doğu bölgesindeki kendi petrol sahalarında hep ve

özellikle Şii Suudi vatandaşları çalıştırdığının ve onları bir sonraki (yani şimdiki zaman) Sünni-Şii savaşına hazırladığının farkında bile değillerdi. Çünkü bu Şiiler artık Şii olduklarını söyleyebiliyor ve mezhepsel bir grup olarak haklarından söz ederek Suudi iktidarını rahatsız edebiliyorlar. Bu ise Batı ile Suudi Arabistan dostluğunu etkilemiyor. Böylece Suudilerin destek ve yardımıyla tüm Arap ve İslam ülkelerinde kullanabileceği örgüt, parti ve grup bulan Batı, Soğuk Savaş döneminde Sovyetler Birliği'ne karşı hep üstün geldi.

"Allahsız komünistler" ne din, yani İslam engelini aşabildi, ne de herhangi bir Arap ve Müslüman ülkesinde siyasi, askeri, ekonomik ve sosyal avantaj sağlayabildi. Bu ise Sovyetler Birliği'nin süreç içinde Batı karşısında zayıflamasına ve sonra da dağılmasına yol açacaktı.

Oysa ABD İslam'ı koruma adına tüm Arap ve Müslüman ülkelerde başta faşist iktidarlar ve tüm ekonomik çıkarlar olmak üzere istediği her şeyi elde etti. Sovyetler Birliği'ni kuşatmak ve

dağılma sürecine sokmak buna dahil.

ABD eski ulusal güvenlik danışmanı Zbigniew Brzezinsky'nin 1977'de sözünü ettiği şu ünlü "Yeşil Kuşak" Planı ise bu çabanın en önemli parçasını oluşturmaktaydı. Başta İran, Afganistan, Pakistan ve Türkiye olmak üzere Müslüman ülkelerdeki anti-Sovyetizm ile anti-komünizmi kullanmayı amaçlayan Batı bu plana göre Sovyetler Birliği sınırları içinde, yani Kazakistan, Özbekistan, Azerbaycan, Kırgızistan, Türkmenistan, Tacikistan ve diğer özerk cumhuriyetlerde yaşayan yaklaşık 50 milyon Müslüman'ın da kullanılması hesaplarını ihmal etmiyordu ve hâlâ etmiyor. Son 10 yılda Rusların yoğun olarak yaşadığı yalnızca Kazakistan'da 1.500 cami ve yüzlerce din okulu inşa edilmiştir. Özbekistan, Tacikistan ve Türkmenistan'da durum bundan faklı değil.

Ama o zaman ortak düşman komünizm olduğuna göre ABD Sünniler ile Şiileri birleştirebiliyordu! Örneğin 1952'de "Müslüman ülkelerin Soğuk Savaş döneminde Batı dostu olabileceğini" söyleyen ABD Dışişleri Bakanı

John Foster Dellus işe Türkiye, Irak, İran ve Pakistan'ı "Bağdat Paktı" içinde toplayarak bölgedeki komünist hareketlere ve Sovyetler Birliği'ne karşı birlikte hareket etmelerini sağlamıştı. Türkleri (Türkiye), Arapları (Irak), Acem (İran) ve Pakistanlıları kapsayan ve sonraki dönemde CENTO adını alan bu paktla bölgede birçok askeri müdahale, darbe, iç savaş, ayaklanma ve benzeri karışık işlere imza atmıştı.

Örneğin İncirlik Üssü'nde hâlâ saklanan ve hiç kimsenin umurunda olmayan nükleer bombalar... Örneğin şimdilerde temizlenmeye çalışılan Suriye sınırında döşenen 1 milyon mayın konusu. Oysa bu mayınlar döşendiğinde Suriye 10 yıllık bağımsız bir ülkeydi ve asla Türkiye için bir tehlike oluşturmuyordu. Yani Amerikan mayınlarının döşenmesinin hiç bir gereksinimi yoktu ve olamaz. Tek gerekçe: Amerikalılar böyle istiyordu!!!

Sovyetler Afganistan'ı İşgal Edince...

Afganistan'ı Aralık 1979'da işgal eden Sovyetler'in karşısında direnenlerin başını hep İslamcı mücahitler çekiyordu. Başkan Reagan

onlar hakkında, "Demokrasi ve özgürlük için mücadele eden kahramanlar" diyordu... Brzezinsky'nin "Yeşil Kuşak"ı artık yaşama geçiriliyordu. Bu mücahitlerin örgütlenmesi CIA, Mısır ve Pakistan istihbaratından, parası Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Kuveyt'ten, silahı ise ABD'den.

Batı'nın bu müthiş planı tutmuştu.

Batı bir taşla birden fazla kuşu vurabileceğini görmüştü.

Önce 30 yıl süreyle Batı'nın hizmetinde bulunan ve zaman zaman kendi başına buyruk kesilerek bölgesel imparatorluk hevesine kapılan şahtan vazgeçildi, sonra da yine Batı'nın deyimiyle "radikal" ama Şii Müslüman olan Humeyni'nin Fransa'dan dönüşüne destek verildi ya da en azından yeşil ışık yakıldı. Amaç; Şii de olsa radikal Müslüman bir İran'ın komşusu Sünni Pakistan'la birlikte Yeşil Kuşak planı içinde komünizme karşı çok önemli rol üstlenmesini sağlamaktı.

Nitekim sınırlı da olsa durum öyle oldu.

İran'da İslam Devrimi, başta komünistler olmak üzere tüm devrimci parti ve örgütlerin desteğiyle gerçekleşti ancak Humeyni'nin ilk işi komünist Tudeh ile devrimci tüm grupları ortadan kaldırmak olmuştu.

Mollalar devrime büyük destek veren ve devrimin başarıya ulaşmasında büyük payı olan İranlı komünistlerin ve yandaşı tüm solcu ve liberallerin kökünü kısa sürede kazıdı ve on binlercesini birkaç gün içinde öldürdü, yüz binlercesini hapislere attı geri kalanlar da yurtdışına kaçtı.

Batı çok sevinmişti. Çünkü aynı şeyi 1979'da Cumhurbaşkanı Hasan El-Bekir'i görevden alarak yerine geçen Saddam Hüseyin de yapmıştı. Yani Sünni Saddam, Şii Humeyni ve 600.000 insanı zindanlara attıran laik Evren, Amerika'nın bölgesel tüm planlarına farklı zaman ve formatlarda ama hep birlikte hizmet ediyordu. Üstelik İran; Afganistan içindeki bazı Şii gruplara da destek ve yardım ederek gelecekte (yani şimdi) bu ülkede ve bölgede Batı tarafından planlaması yapılan Şii-Sünni

çatışmasının altyapısını bilerek ya da bilmeyerek hazırlamaktaydı.

Ama ne olur olmaz aynı ABD gecikmeksizin Sünni Saddam'ı İsrail için tehlike olabilecek Şii İran'a saldırtmaktan da geri kalmayarak Şii Acem ve Sünni Arap Müslümanları birbirine kırdırdı. Ama Saddam'ı İran'a saldırtan aynı ABD 7 Haziran 1981'de İsrail uçaklarının Irak'ın nükleer tesislerini havaya uçurmasına da yeşil ışık yakmaktan geri kalmadı. Bir trilyon dolara mal olan bu savaşta bir milyonu aşkın Müslüman öldü. Bir gazeteci olarak İran cephesine gittiğimizde askerler, "Allah Allah!" deyip saldırırken, Irak cephesindekiler ise "Allahüekber!" nidalarıyla "şeytan Acem" düşmana karşı saldırıyordu!

Bu arada Suudi parasıyla giderek güçlenen Afgan mücahitler Sünni Pakistan'ın da desteğiyle İran'a karşı kullanılmak üzere hazırlanıyordu.

Tabii CIA ve Suudi istihbaratı başrolde.

Çünkü İran'ın yeni lideri Müslüman Şii Humeyni, Tahran'daki ABD elçiliğinin

basılmasına yeşil ışık yakarak Washington'un beklediği bir kişi olmamıştı ve ABD ile İsrail'e karşı çok sert söylemleri dillendirmeye başlayarak İslam âleminde sürekli prestij kazanıyordu. Aynı Humeyni anti-emperyalist ve anti-Siyonist kendi devriminin ihracını örgütlemek amacıyla Arap ve İslam ülkelerindeki İslamcı parti ve örgütlere bol keseden yardım etmeye başlamış ve kendi yandaşı parti ve örgütlerin kurulmasını sağlamıştı.

Yani bir zamanlar ABD'nin yardım edip kullandığı İslami parti ve örgütler bu kez dolaylı da olsa ABD'ye düşman olduğundan Sovyet destekli Humeyni tarafından ABD ve İsrail'e karşı kullanılmak istenmişti. Üstelik Hasan Sabbah'ın torunları olan yeni Humeyniciler ABD, İsrail ve genel olarak Batı için yeni türden bir tehlikenin işaretini vermeye başlamıştı.

O da intihar eylemleri.

Böylece toplumsal dinamiklerin bir kez daha matematiksel ya da geometrik olmadığı ve rüzgârın her zaman Washington ve müttefiki

Batılıların istediği yönde esmeyeceği görülmüştü.

Bu ise ABD, İsrail ve genel olarak Batı'yı tedirgin etmişti.

Ama CIA yine de tam kadro ve güçle çalışıyordu.

Suudi, Mısır ve Pakistanlı istihbaratçılar da doğal olarak ona yardım ediyor ve neredeyse tüm proje ve eylemlerini maddi ve manevi olarak finanse ediyordu.

Kaide ve Taliban

Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgal etmesiyle birlikte ABD ve müttefikleri için yeni bir fırsat doğdu. Komünistlere karşı her yerde savaş veren ABD ve müttefikleri "komünist işgali" bahane ederek bu kez Müslüman ülkeler ile tüm İslamcıları seferber etmeyi başardı. "Kasırga" adı verilen bir operasyonla CIA ulaşabildiği herkese ulaştı ve binlerce gönüllü Müslüman genci Pakistan üzerinden Afganistan'a taşıdı. Para ise Suudi Arabistan,

Birleşik Arap Emirlikleri ve Körfez'in diğer ülkeleri ve bu ülkelerin "dindar" zenginlerinden geliyordu. Çünkü onlara göre, "Allahsız komünistlere karşı savaşa parayla katkı sağlamak" en büyük cihattı... Böylece on yıl içinde Suudi Arabistan ve BAE'nin yaptığı parasal destek 4 milyar doları aşmıştı. Pakistan Askeri İstihbaratı elemanları ise her düzeyde ve her alanda CIA'ya yardım edip duruyordu. Çok karmaşık bir ilişki içinde sürdürülen mücadeleye katılanlar arasında binlerce Arap kökenli genç de vardı. Usame Bin Ladin bunlardan biriydi. Usame'nin en yakın arkadaşı Abdullah Azzam ise 1984'te Peşaver'de kurulan ve Arap ve yabancı gönüllüleri karşılama ve eğitme merkezinin başında bulunuyordu. Azzam bu merkezin irtibat ofisini 1986'da Brooklyn'de bir binanın 26. katında açmıştı. Azzam'a CIA hep yardım ediyor ve destek sağlıyordu. Peşaver'deki merkezin adı Kaide olarak anılıyordu. Başkalarına göre de Kaide adı Bin Ladin ile üç önemli dostu arasında 11 Ağustos 1988'de benimsendi. Bu üç kişi Eymen Zavahiri, Seyyid İmam El-Şerif ve Abdullah Azzam.

Filistin kökenli ve Suudi Arabistan ile Pakistan din çevreleriyle yakın ilişki içinde olduğu bilinen Azzam bir yıl sonra diğerleriyle anlaşmazlığa düştüğü için karanlık bir şekilde öldürüldü. Mısır kökenli diğer ikisi ise çok önemliydi. Çünkü Zavahiri Mayıs 2011'de, yani Mısır'daki Arap Baharı'ndan sonra ve Bin Ladin'in öldürülmesiyle Kaide lideri oldu. Kaide'nin ruhani lideri olarak bilinen El-Şerif ise daha 2007'de, yani ABD'nin Kahire'deki elçisi Ricciardone (şu an ABD'nin Ankara'daki elçisidir) aracılığıyla Müslüman Kardeşlerle diyaloğu yoğunlaştırdığı sıralarda Bin Ladin ve Zavahiri'ye ters düşmüş ve onları çok sert bir şekilde eleştirmişti. Bin Ladin'e yazdığı mektupta El-Şerif "sivillerin öldürülmesine" karşı çıkmış ve "mücadelenin siyasi zeminlerde yürütülmesini" isteyerek, "silahlı mücadelenin Allah'a ve İslam'a ihanet olduğunu" söylemişti.

El-Cihat örgütünün de kurucusu olan El-Şerif'in bu söylemini önemseyen ya da öyle görünen Mısırlı İslamcılar 4 yıl sonra iktidara gelecekti. Mısır seçimlerinde ikinci güçlü parti olan El-Nur'un liderleri ise ya Zavahiri'nin

arkadaşları, öğrencileri ya da hocalarıydı. Tıpkı "ılımlı İslam"ı savunmaya başlayan El-Şerif gibi!

Ancak Bin Ladin'in diğerleriyle olan ideolojik sorunları onu kafasına koyduğu planları uygulamaktan alıkoymamıştı. Nasıl olsa zengindi ve onun gibi düşünen binlerce Arap genci vardı. Nitekim bu gençlerin büyük bölümü Afganistan'da cihatlarını tamamladıktan sonra ülkelerine döndü. Tıpkı Bin Ladin gibi. O da Sovyetler Birliği'nin Afganistan'dan 1989'da çekilmesinden sonra ülkesi Suudi Arabistan'a döndü. Kısa bir süre sonra Irak, Kuveyt'i işgal edince Bin Ladin, Kral Fahd'a bir mektup yazarak "Saddam'a karşı birlikte mücadele etmeyi" önerdi. Ancak bu öneri kral tarafından kabul edilmedi ve Suudiler Amerikan askerlerinden yardım istedi. Bunun üzerine Bin Ladin, Suudi yönetimine, "Ülkemizi Haçlılara işgal ettirip kutsal topraklara ihanet ediyorsunuz" deyip ülkeden ayrıldı ve kurtuluşu Sudan'da yerleşmekte buldu. Çünkü o "emperyalizm ve Siyonizm'e karşı mücadeleye" inanıyor ve "kutsal toprakların Haçlı Amerikalılar ve müttefikleri tarafından kirletilmesine" karşı

çıkıyordu.

1992-1996 döneminde Sudan'da kalan ve Kaide örgütlenmesine ve mücadelesine devam eden Bin Ladin bu süre içinde ABD'ye ciddi zararlar verdi. 1992'de Yemen'in Aden kentinde Somali'ye gitmeye hazırlanan Amerikalı askerlerin kaldığı bir otele bombalı saldırıda bulunan Kaideciler 1993'te New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne yönelik benzer bir saldırıda bulundu. Haziran 1996'da Suudi Arabistan'da Amerikalı askerlerin kaldığı bir siteye saldırarak 19 askeri öldüren Kaideciler 1998'de Tanzanya ve Kenya'daki Amerikan büyükelçiliklerini havaya uçurdu ve 350'den fazla kişiyi öldürdüler. Ekim 2000'de yine Yemen'de bir Amerikan savaş gemisini hedef alan saldırıda 20 Amerikan askeri öldü.

11 Eylül 2001 eylemi ise Kaide ve Bin Ladin'in ABD'ye verdiği son mesaj ya da yaptığı son ve en önemli hizmet olacaktı! Oysa Suudi Arabistan'ın baskısı ve ABD'nin başkent Hartum'daki bazı fabrikaları bombalaması sonucu Sudan'ın İslami yönetimi Bin Ladin'den

ülkeden ayrılmasını istediğinde ABD bu adamdan kurtulabileceğini düşünmüştü. Ama Bin Ladin gibi bir adam, ta Sudan'dan kalkıp Kâbil'de iktidara gelen Taliban'ın davetine icabet ederek Afganistan'a varabildi! Hem de yüzlerce yandaşıyla birlikte!

Büyük Müttefik Taliban

Bin Ladin Afganistan'a vardığında Molla Ömer liderliğindeki Taliban Kâbil'de iktidara gelmişti. Suudi Arabistan, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin parası, Pakistan ve Mısır istihbaratının eğitimi ve CIA'in kontrolünde kurulan yüzlerce din okulunda yetişen binlerce Taliban militanı Eylül 1996'da iktidara gelmeden önce Afgan mücahit grupları mezhepsel, çıkarsal, etnik, dar hesaplar ve dış bağlantısal nedenlerden dolayı birbirleriyle savaşıyordu. Sünni ve güçlü bir iktidarın hâkim olduğu Afganistan'ın kendileri için gerekli ve önemli olduğunu hesaplayan ABD ve bölgesel Sünni yandaşları hiç çekinmeden Taliban'a her türlü desteği verdi. ABD'ye göre radikal Sünni bir Taliban her zaman İran'a karşı kullanılabilir ve

Rus sınırlarında yedekte tutulabilirdi. Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı. Sovyet işgaline karşı ve sonrasında iç savaşta ölen mücahitlerin sayıları binleri bulan ve sokak aralarında, camilerin içinde ya da köylerdeki Taliban okullarında özel olarak eğitilen yetim çocukları iktidara getirildi. Taliban militanlarına dönüştürülen bu gençler Kaide lideri Bin Ladin'in de kendilerine katılmasıyla hızla ABD'den uzaklaşmaya ve Bin Ladin gibi anti-Siyonist ve anti- Haçlı inançlarıyla ülkeyi yönetmeye başladı.

Oysa Kâbil'deki Taliban yönetimini resmen tanıyan ilk üç ülke Suudi Arabistan, Pakistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'ydi. ABD ise resmen Taliban hükümetini tanımamıştı ama Washington'da bir Taliban temsilcisinin bulunmasına izin vermişti. Taliban hükümetinin ilk işi ise ülkede çok yaygın olan Afyon ekimini yasaklamak oldu. Taliban düşürüldüğünde, yani 2001 sonunda Afyon ekimi neredeyse sıfırdı. Bugün ise Afyon ekimi Karzai yönetimine destek veren aşiretlere ve onların bölgesel ve uluslararası bağlantılarına yılda en az 20 milyar

dolar kazanç sağlıyor.

Kaide-Taliban birlikteliği hem Afganistan hem de bölge ve tüm coğrafya için ilginç bir model olmuştu. Çünkü başka ülkelerden gelerek Afganistan'da savaşan binlerce genç radikalleşerek Kaide'nin kontrolünde başta Cezayir, Mısır ve Sudan olmak üzere kendi ülkelerine dönmüştü.

BÜYÜK BRİTANYA
İRLANDA
POLONYA
BELARUS
ALMANYA
UKRAY
FRANSA
ROMANYA
İTALYA
PORTEKİZ
İSPANYA
A K D E N İ Z
KIBR
TUNUS
FAS
CEZAYİR
LİBYA
SAHRA
MI
MORİTANYA
NİJER
MALİ
ÇAD
SU
GİNE
GANA
NİJERYA
FİLDİŞİ SAHİLİ
ORTA AFRİKA CUM.
LİBERYA
KAMERUN
KONGO CUM.
GABON
KONGO
KONGO DEM.CUM.
ATL

İlk Demokratik Deneyim: Cezayir!

1980'li yılların başı ve özellikle Kaide'nin kurulduğu 1988'den sonra yüzlerce Cezayirli genç Afganistan'da savaştı. Sovyet işgalinin son bulmasıyla ülkesine dönen bu gençler, "Bağımsızlıktan bu yana ülkeyi yöneten solculardan –ki onlara göre bunlar komünistti– kurtulma zamanı geldi" diyerek hızla örgütlenmeye başladılar. Silah ve para bulmak ise pek zor değildi. Çünkü arkalarında CIA vardı. CIA ise Cezayir'de etkin olan Sovyetler Birliği ve Fransa'dan kurtulmak istiyordu. Ekim 1988'de, yani Kaide'nin kurulmasından iki ay sonra Cezayir'in başkenti Cezayir'de büyük gösteriler yapıldı. Gösterilere "Cezayir Baharı" denildi. Bazıları da "Ekmek Gösterileri" dedi. Günlerce süren bu gösteriler sonrasında Cumhurbaşkanı Şazili Bin Cedid anayasada değişiklikler önerdi ve çok partili sisteme geçmeyi kararlaştırdı. Bunun üzerine birçok İslamcı genç bir araya gelerek FIS, yani Kurtuluş İçin İslami Cephe örgütünü kurdu. Liderliğini Abbas Medeni ve Ali Bilhac'ın yaptığı Cephe, Haziran 1989'da yapılan yerel seçimlerde 1.200

kadar belediyenin 856'sını kazandı. Çünkü halk iktidardaki partinin yolsuzluk ve başarısız ekonomi politikalarından bıkmıştı.

Herkesi şaşırtan bu sonuç içte ve dışta tartışmalara neden oldu. Ancak katı laik ve Fransa destekli Başkan Bin Cedid Batının ve içteki askerlerin duruma müdahale etme çağrılarına rağmen parlamento seçimlerinin yapılması kararından geri adım atmadı. Aralık 1991'de yapılan parlamento seçimlerinin ilk turunda bu kez birçok İslami grupla birleşen ve ortak olarak seçime giren İslami Cephe 228 sandalyeden 188'ini kazandı. İktidardaki Cezayir Ulusal Kurtuluş Cephesi Partisi ise 16 sandalye kazanmıştı. Bunun üzerine ülkeyi bağımsızlıktan bu yana yöneten Kurtuluş Cephesi ve ona bağlı sivil-asker bürokrasisi gidişatın tehlikeli olduğuna karar vererek ikinci turun iptalini sağladı ve kısa bir süre sonra askerler yönetime el koydu. Dönemin Fransa başkanı François Mitterand, "Fransa, İslamcıların komşu Cezayir'de iktidara gelmesini engellemek için hemen askeri müdahaleye hazırdır" diyecekti. İktidara gelen askerler şimdi Arap Baharı'nı

destekleyen Batı'dan aldıkları destekle ilk iş olarak FIS'ı yasakladılar. Buna hazırlıklı olan FIS derhal silahlı mücadeleye başladı. Bugüne kadar süren iç savaşta en az 200.000 insan öldü. Şimdiki Cumhurbaşkanı Butaflika sorunun çözümüne yönelik birçok af ya da toplumsal barış ve milli mutabakat yasaları çıkardı ve FIS'ı parçalamak için çok uğraştı.

Butaflika'nın başarılı olup olmadığını görmek için 10 Mayıs 2012'de yapılacak seçimleri beklemek lazım. Çünkü 2007'de yapılan seçimlerde oyların %18'ini alan 5 İslamcı partinin bu kez oyların %30-35'ini alabilecekleri hesaplanıyor. Bağımsızlıktan bu yana ülkeyi yöneten Ulusal Kurtuluş Cephesi Partisi sol eğilimli Demokrasi İçin Ulusal Birlik ve ılımlı Müslümanları temsil eden Barış Toplumu Hareketi ile koalisyonu ise iktidarda kalma mücadelesi verecektir. Bakalım 1989-1991'de İslamcılara karşı olan Batılı ülkeler bu kez kimden yana olacak? Laik ve liberallerden mi yoksa türlü türlü İslamcılardan yana mı? Bağımsızlığının ellinci yıl dönümünü kutlayan Cezayir'in geleceği daha çok Fransa'yı

ilgilendirecektir. Bunun da birçok nedeni vardır. Çünkü Cezayir eski bir Fransız sömürgesi ve Cezayirlilerin ezici çoğunluğu Fransızcayı Arapçadan daha iyi konuşuyor. Ama daha önemlisi Fransa'da en az 7 milyon Cezayir kökenli insan yaşıyor ve bunların sosyal, kültürel ve dinsel problemleri, dinsel ve etnik ırkçılığın giderek yükseldiği Fransa'da ciddi sıkıntılara neden olmaktadır. Amerikan, Fransız, Rus, Çin ve diğer uluslararası petrol şirketlerinin iştahını kabartan Cezayir'in doğalgaz ve petrol kaynakları ise Cezayir'e yönelik ilginin bir diğer nedenidir. Çünkü günde 2 milyon varil petrol ve yılda 85 milyar metreküp doğalgaz üreten bir ülke yalnızca "demokrasi"den dolayı Batı'nın ilgisini çekmeyecektir. Üstelik bu ülke Batı'ya çok yakın ve petrol ve doğalgaz zengini Körfez ülkelerinden farklı olarak bölgesel herhangi bir risk taşımamaktadır. 2,4 milyon kilometrekarelik yüzölçümü ve olağanüstü yeraltı zenginlikleriyle Cezayir Fransızların iştahını 132 yıl kabartmışsa bundan sonra da Fransızlarla birlikte Amerikalıların ve yandaşı tüm ülkelerin iştahını kabartacaktır. Hele hele bu zenginliklerin büyük

bölümü bağımsızlıktan bu yana Sovyetler Birliği ya da şimdiki adıyla Rusya'ya akıyorsa. Belki de bu nedenle Libya'yı kaybeden Moskova, ABD ve yandaşlarının bölgeye yönelik planlarına karşı çıkıyor ve son kale Suriye'nin arkasında duruyor.

Üstelik Sovyetler Birliği Cezayir halkının bağımsızlık mücadelesine bütün gücü ile destek vermiş ve başta Filistin olmak üzere Arap aleminin tüm haklı mücadelelerine her alanda ve var gücüyle yardım etmişti. Afganistan, Somali ve Irak'ın işgali ise Arap halklarını ABD ve Batı sisteminden nefret ettirmiş ve Arap ülkelerinde entellektüel çevreler 'Keşke Sovyetler Birliği dağılmamış olsaydı ' türünden gecikmiş temennilerde bulumuştu. Belki ABD ve Batı Arap islamcılarına destek vererek kaybettiği güvenirlilik, prestij ve saygınlığı yeniden kazanmaya çalışmaktadır. 'Arap Baharı'na bir de bu açıdan bakmak da yarar var.

TÜRKİYE
AKDENİZ
KIBRIS
SURİYE
IRAK
İRAN
TUNUS
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
KUVEYT
LİBYA
SUUDİ ARABİSTAN
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
MISIR
SUDAN
ÇAD
YEMEN
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
ORTA AFRİKA CUM.
SOMALİ
KENYA
KONGO DEM.CUM.
KONGO CUM
KONGO
TANZANYA
HİNT
ANGOLA
ZAMBİYA
ZİMBABVE
MOZAMBİK

Bir de Sudan Var...

Sudan Batı'nın, Arap ve İslam âlemi ile tüm Afrika planlamaları için çok önemli bir ülkedir. Haritaya bakıldığında bu önemin ne anlama geldiği anlaşılır. 1956'da bağımsızlığından sonra Sudan Afrika'daki tüm bağımsızlık ve kurtuluş mücadelelerine yardım etmiştir. Sudan'a yönelik son dönem politikalarıyla Batı bunun intikamını almaya çalışmıştır. Bu intikamın en son ve somut örneği Güney Sudan'ın Sudan'dan ayrılması ve bağımsız bir ülke olarak karşımıza çıkmasıdır. Bu ise tümüyle Batılı ülkeler ve İsrail'in desteğiyle olmuştur. Çünkü 1972'de özerklik elde eden ve Mayıs 2011'de Sudan'dan resmen ayrılarak bağımsız bir ülke olan Güney Sudan önce Mısır sonra da başta Somali olmak üzere tüm bölge için çok önemli bir ülkedir. Büyük İsrail Devleti için en azından duygusal söylem açısından çok önemli olan Nil Nehri'ni kontrol edecek olan Güney Sudan önümüzdeki dönemde Mısır için bir baskı ve şantaj unsuru olarak kullanılacaktır. Güney Sudan Cumhurbaşkanı Salva Kiir'in bağımsızlıktan sonra ilk dış ziyaretini İsrail'e yapması (18

Aralık 2011) belki de bunun ilk işaretidir. Oysa Salva Kiir, Ruanda, Etiyopya, Eritre ve Uganda liderleri gibi eski bir Marksist'ti ve o da onlar gibi şimdi "kapitalist-emperyalist Batı ile Siyonist İsrail'in dostları" arasında... Hepsi el ele verip Sudan'ı parçalamaya ve Somali'yi kontrol altında tutmaya çalışıyor.

Örneğin, şöyle bir hatırlayalım, 2002-2005 döneminde tüm dünya ayaklanmış Darfur'u konuşuyordu. Batı'ya göre Sudan'ın bir parçası olan Darfur'da soykırım vardı. Örneğin 2002-2005 döneminde AP, AFP, UPI, BBC ve Reuters gibi medya kuruluşlarının Darfur'la ilgili servise soktuğu haber, analiz, fotoğraf ve benzeri malzemenin toplamı 3 milyon. Evet, 3 milyon. Merak edenler bu kurumlara sorabilir. Haziran 2004'te ABD ve Avrupa'daki 45 Yahudi örgütü Müslüman Darfur halkı için özel bir bağış toplama fonu kurdu. Tüm ABD ve Avrupa liderleri Darfur'la ilgili demeçler veriyordu. Batılı birçok sanatçı Darfur'a gidip şov yapıyordu. Dünyada bildik bilmedik ve ne idiği belirsiz birçok sivil toplum örgütü Darfur için özel kampanyalar düzenliyordu. BM Genel Sekreteri

Ban Ki-Moon bile Darfur'a gitmeden önce Darfur'da soykırım var demek zorunda kaldı. Başbakan Erdoğan Darfur'a gidince de bizdeki medya nereden çıktı bu Darfur deyip karşı saldırıya geçmişti. Oysa Osmanlı 1914'de cihat çağrısı yaptığında bu çağrıya ilk yanıt veren kişi Darfur Sultanı Didar idi. Peki şimdi bir zamanlar 1 milyon insanın öldüğü Ruanda katliamlarını da görmezlikten gelen Batı'nın herhangi bir yayın organında Darfur'la ilgili bir tek kelime gören var mı? Bu Batı'nın plan ve oyunlarını yeterince kanıtlamıyor mu? Hâlâ bu oyunları anlamayan varsa onlara söylenecek bir şey kalmıyor. Batı ve İsrail Darfur'dan söz ederek aslında Sudan yönetimini baskı altında tutmayı amaçlıyordu. Nitekim böylesi bir baskı altında kalan Sudan'ın İslami yönetiminin lideri Ömer El-Beşir Aralık 2005'te Kenya'da imzaladığı anlaşmayla Güney Sudan'da referandum yapılmasını kabul etti. 5 yıl içinde yapılması gereken bu referandumla Batı Sudan'ı parçalayacağını hesaplıyor ve bunun için her alanda yoğun bir şekilde çalışıyordu.

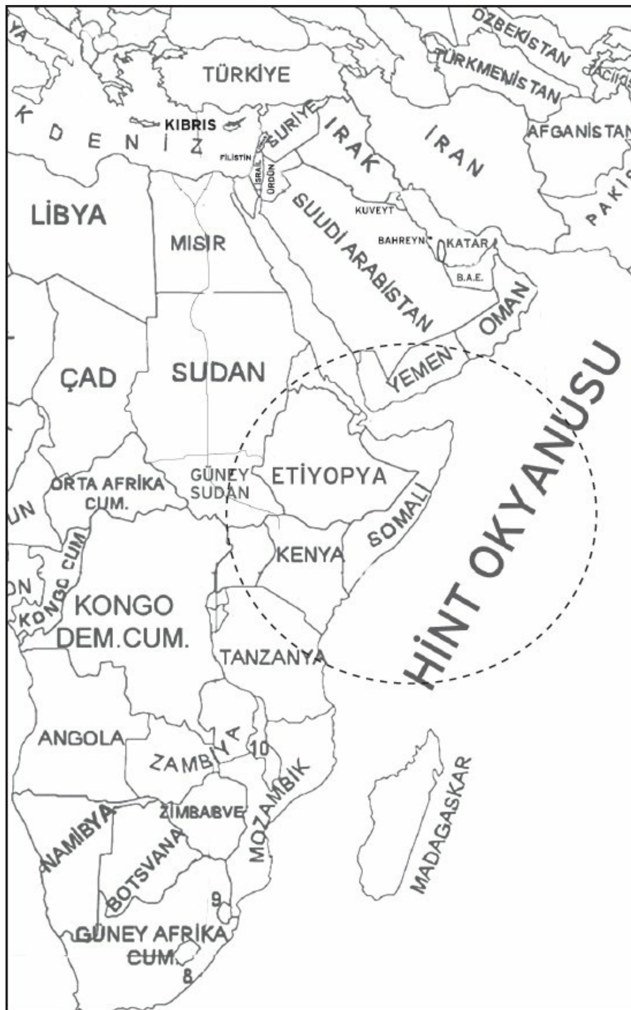
Nitekim Ocak 2011'de yapılan referandumla

Güney Sudan bağımsızlığına kavuştu ve böylece yaklaşık 700.000 kilometrekarelik bir toprak parçası Sudan'dan koparılarak Müslüman olmayan ve yalnızca %20'si Hıristiyan olan bağımsız bir devlet yaratıldı. Bu devlet birçok neden ve veriden dolayı Kuzey Irak'taki olası Kürt devletine benzetilebilir. Çünkü Güney Sudan'ın bağımsızlığı için mücadele eden Sudan'ın Kurtuluşu İçin Halk Cephesi bu mücadeleyi 40 yıldır yapıyor ve başlangıçta sol-Marksist bir ideolojiye sahipti. Ama bu örgüt 11 Eylül 2001 olayından sonra tümüyle ABD'ye yandaş ve Batı dostu olarak mücadelesine devam etti. Sudan önümüzdeki 50 yıllık dönemin en önemli konularından biri olarak hep gündemde kalacaktır. Çünkü konumu itibariyle Sudan çok önemli bir ülkedir ve Batı Sudan'dan almaya çalıştığı intikamı henüz tamamlamadı. Onun için son iki yıldır hiç konuşulmayan Darfur zamanı geldiğinde tekrar gündeme alınacaktır. Çünkü Darfur, Batı için çok önemli olan Çad ve Libya'ya komşu ve çok zengin uranyum yataklarına sahiptir. Güney Sudan ve Darfur üzerinden komşu Mısır'ı kontrol altında

tutmaya çalışan Batı ve İsrail ideolojik ve dinsel olarak "kutsal Nil" sularını İsrail'e taşımanın hesaplarını yapıyor. İsrail de bu yeni ülke üzerinden özellikle Arap Baharı yaşayan ve İslamcıların iktidara geldiği Kuzey Afrika'daki Arap ülkelerini takip etmekte ve gelecekte bu ülkeleri rahatsız etmek için birçok Afrika ülkesinde Hıristiyan ve Yahudi parti ve örgütlerle işbirliği yapıyor. İsrail bu ülkelerin yönetimlerine de, "Bakın İslamcılar iktidara geliyor ve yakında bunlar sizin ülkelerinizdeki Müslüman azınlıkları ayaklandıracaklar" diyor ve diyecektir.

Sudan'ın Kızıldeniz'e bakan limanları ise herkes için stratejik öneme sahiptir. Böyle bir Sudan ise 1956'daki bağımsızlığından bu yana birkaç askeri darbe yaşamış, komünist-İslamcı çatışmalarına sahne olmuş ve 1989'da yapılan son bir darbeyle iktidarı ele geçiren İslamcı Ömer El-Beşir tarafından yönetilmektedir. Sudan İslamcılığı ideolojik ve siyasal anlamda Arap ve İslam âleminin siyasal-dinci çevrelerinde çok tartışılmaktadır. Güney Sudan'ın bağımsızlığına kavuşmasından önce Darfur'daki katliamlar

bahane edilerek Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne sevk edilen Başkan El-Beşir'i ise her nedense artık kimse hatırlamıyor. Ama daha ilginç olanı Müslüman Kardeşler kökenli El-Beşir iktidara geldiğinde Batı kıyameti koparmıştı. Oysa aynı Batı şimdi Müslüman Kardeşler'in Mısır'da, Libya'da, Tunus'ta iktidara gelişlerini alkışlamaktadır. Batı'nın El-Beşir'e kızmasının ise iki nedeni vardı. El-Beşir, Usame Bin Ladin'e yardım etmiş ve ülkesindeki zengin petrol yataklarını Çin ve Rus şirketlerine teslim etmişti. Usame artık olmadığına göre El-Beşir 1972'de Sedat'ın yaptığı gibi Çin ve Rus şirketleriyle danışmanlarını kovarsa Batı'yla hiçbir problemi kalmaz. Tabii İsrail'le barışması da gerekecek!

TÜRKİYE
KIBRIS
D E N İ Z
SURİYE
IRAK
İRAN
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
AFGANİSTAN
LİBYA
MISIR
SUUDİ ARABİSTAN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
SUDAN
ÇAD
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
ORTA AFRİKA CUM.
SOMALİ
KENYA
KONGO CUM.
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
HİNT OKYANUSU
ANGOLA
ZAMBİYA
10
MOZAMBİK
MADAGASKAR
ZİMBABVE
NAMİBYA
BOTSVANA
9
GÜNEY AFRİKA CUM.
8

Ya Somali?

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın ziyaretiyle Türk kamuoyunun gündemine giren Somali, Batı'nın bölgesel tüm planları açısından çok önemli bir ülkedir. Örneğin iki yıl önce korsanlardan dolayı Somali'den söz eden Batılılar her nedense şimdi bu korsanları unutmuşa benziyor. Peki neden?

Çok eskilere gitmeksizin Somali'nin yakın tarihine bakıldığında bu ülkenin ne denli önemli olduğu rahatça görülür. Bağımsızlık öncesinde İngiltere, İtalya ve Fransa arasında yaşanan kapışmalara sahne olan Somali, İkinci Dünya Savaşı sonrasında BM'nin ilgi alanı içine girer ama emperyalist ülkeler yine bildiklerini okurlar. İkinci Dünya Savaşı sonrasında İtalya'nın yenilgisiyle Somali direkt olarak İngiltere'nin kontrolüne girer. Ama aynı İngiltere 1954'te Somali'nin bir parçası olan Ogaden bölgesini Etiyopya'ya, bir diğer parçasını da 1960'ta Kenya'ya hediye olarak verir. Bu da yetmezmiş gibi İngiltere, Fransa'yla yaptığı anlaşma gereği Somali'nin bir parçası olan Cibuti bölgesini

bağımsız bir bölge olarak tanır ve Fransızların denetimine bırakır. 1977'de sözde bağımsızlığını ilan eden bu ülkenin neredeyse her yeri Fransız ve Amerikan üsleriyle dolu. Cibuti'nin coğrafi konumuna bakanlar buranın herkes için ama daha çok Kızıldeniz'in giriş ve çıkışını kontrol etmek için ne denli önemli olduğunu anlar. Kızıldeniz'den ise Körfez petrolünün %60'ı geçer ve Kızıldeniz İsrail için hayati öneme sahiptir. Cibuti'den kalkan İsrail'in Heron ve ABD'nin Predator uçakları tüm bölgeyi gözetlemekte ve gerektiğinde insanları öldürmektedir. Yemen'de aralarında Enver Avlaki'nin de bulunduğu son dönem Kaide liderlerinin öldürülmesi bu casus uçakları tarafından gerçekleştirilmektedir. Hem de Yemen'in eski Başkanı Ali Abdullah Salihve yerine geçen Mansur Hadi'nin bilgi ve onayıyla.

Durum böyle olunca hâlâ Kızıldeniz'i kontrol edebilecek sahillere sahip olan Somali herkesin ilgisini çekiyor. Önceki dönemleri bir yana bıraksak bile Somali BM şemsiyesi altında 1992-1993 Amerikan işgal girişimlerine karşı direnir. Ancak Çevik Bir komutasındaki BM gücünün

desteğindeki Amerikalıların çekilmesine rağmen Somali'deki kargaşa bir türlü bitmez, bitirilmez. Çünkü ülke hep dış bağlantılı iç savaş yaşıyor. 2005'te Şerif Şeyh Ahmet komutasındaki İslami Mahkemeler Örgütü militanları tüm Somali'yi kontrol etmeyi başarınca Batılı ülkeler çok korktu. 2006 sonunda Etiyopya'ya yeşil ışık yakarak Somali'yi işgal etmesini sağlayan Batılılar buradaki iç savaşı körüklemeyi sürdürdü. Maddi ve manevi çıkarlar karşılığında ve özellikle Katar Emiri Şeyh Hamed'den aldığı milyonlarca doların hatırı için Şerif Şeyh Ahmet 2008'de "radikal" çizgisinden vazgeçerek Batı'yla işbirliğine yanaşınca bu kez İslami Mahkemeler Örgütü'nden ayrılan "Şebab" örgütü ortaya çıkar ve iç savaş yeniden alevlenir.

Halen iç savaşın yaşandığı Somali'de hem Etiyopya hem de Kenya askeri Batı yanlısı Şerif Şeyh Ahmet hükümetine destek veriyor. Şerif Ahmet'in arkasında ayrıca ABD ve Fransa destekli Afrika Birliği Barış Gücü var. Yakın gelecekte Somali mutlaka Batılı ülkeler ya da onların yandaşı Afrika ülkeleri tarafından işgal edilecek ya da hep kargaşaya sürüklenecektir.

Çünkü Somali'deki radikal İslamcı Şebab örgütü ve onların karşı kıyılardaki, yani Yemen'deki dostları Kaideciler Batı için hâlâ bir tehlike kaynağı olarak görülmekte ya da bizlere öyle gösterilmektedir.

Yok, eğer Somali ve Yemen'de Kaide dahil İslamcılar ABD ve Batı'yla işbirliğine yanaşırsa işte o zaman bu iki ülkede bağımlılığın derecesine göre istikrar, esenlik ve huzur olur. O zaman da Başbakan Erdoğan'ın Somali ziyaretinden sonra okutulmak ve her alanda eğitilmek üzere Türkiye'ye getirilen yüzlerce ya da binlerce Somalili gencin bu barış, istikrar ve kalkınmadaki katkısı çok büyük olacaktır.

Çünkü bu aralar herkes Somali ile ilgilenmekte, bir çok Batılı başkentte Somali ile toplantılar yapılmakta ve herkes Somali ile ilgili legal ve illegal hesap ve planlar yapmaktadır. Özetle; Somali'deki İslmacılar Batının hizmetine girmediği sürece stratejik öneme sahip bu ülkede asla huzur olmayacaktır. Bu tarih boyunca böyle olmuştur. Şimdi de Batı Somali'yi 'terbiye etmek' için sıra ile Kenya ve Etyopya'ı kullanmakta ve

bu iki ülkenin askerlerini Somali'ye sokarak kendi planlarını uygulamaktadır.

POLONYA
BELARUS
UKRAYNA
ROMANYA
KAZAK
ÖZBEKİST
TÜRKMENİSTA
TÜRKİYE
KIBRIS
K D E N İ Z
SURİYE
IRAK
İRAN
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
LİBYA
MISIR
SUUDİ ARABİSTAN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
ÇAD
SUDAN
ORTA AFRİKA CUM.
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
SOMALİ
KENYA
KONGO CUM.
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
HİNT OKYA

Filistin Denilen Ülke!

1947'de Başkan Truman'ın özel çabasıyla BM'de kurulan İsrail Devleti'ne Filistin toprağının yarısından fazlası verildi. İsrail denilen ülke ise Osmanlı'nın bölgeden çekilmesinden sonra dünyanın dört bir yanından Filistin'e göç eden ya da ettirilen farklı etnik kökenli Yahudi dinine mensup insanlardan oluşuyordu. Bununla yetinmeyen İsrail 1967'de geri kalan Filistin topraklarını, yani üzerinde 4 milyon insanın yaşadığı 6.000 kilometrekarelik Batı Şeria ve Gazze ile Doğu Kudüs'ü işgal etti. BM'nin tüm kararları ve imzalanan tüm barış anlaşmalarına rağmen İsrail işgal altında tuttuğu Batı Şeria topraklarının neredeyse %30'unda Yahudi yerleşim bölgeleri inşa etti ve özellikle Rusya ve Doğu Avrupa ülkelerinden yeni gelen Yahudi göçmenlere tahsis etti. Örneğin şu anda İsrail dışişleri bakanı olan Liberman. Kendisi Moldova'da bar fedaisiyken İsrail'e göç etmiş ve ırkçı ve bağnaz söylemleriyle yıldızı parlayarak bugünkü konumuna gelmişti.

Durum böyle olunca işgal altındaki Filistin

halkının direnişi hiç işe yaramıyor. Çünkü başta ABD olmak üzere Batı hep İsrail'e destek verdi ve sahiplendi. Örneğin bugünlerde Suriye aleyhine karar çıkartmaya çalışan ve veto kullanıyor diye Rusya ve Çin'e kızan ABD, İsrail Devleti'nin kurulduğu günden bu yana İsrail konusunda en az 60 veto kullanmıştır. Amerikan işbirlikçisi Arap yönetimler ise Filistin konusunda hep ihanet içinde oldu. Bu yetmedi bazı Arap yönetimleri Filistinlileri birbirine kırdırdı ya da kendileri Filistinlilerle savaştı. Bunu fırsat bilen İsrail kurulduğu günden itibaren Filistin halkına yapmadığını bırakmadı. En son Aralık 2008'de Gazze'ye saldıran İsrail en az 1.600 Filistinli'yi öldürdü ve 5.000 kadarını yaraladı. Gazze yerle bir edildi. Üstelik Gazze, Ocak 2006'dan itibaren kuşatma ve ambargo altındaydı. Çünkü Filistin halkı dünyanın en demokratik seçimiyle İslamcı Hamas'ı seçmişti. Oysa bu seçimin de bir anlamı yoktu. Çünkü İsrail istediği zaman Gazze ve Batı Şeria'nın herhangi bir yerine girip istediğini yapıyor ve istediği kişiyi tutuklayabiliyor.

Örneğin 2006'da seçilen Filistin

milletvekillerinden en az 60'ı İsrail ordusu tarafından evlerinden alınarak tutuklanmıştı. Nasıl olsa Filistin diye bir devlet yok. Mahmut Abbas denilen Filistin devlet başkanının bir devleti yok. Filistin Devleti denilen şey 1967'den bu yana işgal altında bulunan Batı Şeria ve Gazze'den oluşan iki toprak parçası. İsrail istediği an Ramallah'a girip Abbas'ı da alıp götürebilir. Tıpkı 2002'de Arafat'ın ikametgâhını aylarca kuşatan ve duvarına işeyen İsrailli askerlerin yaptığı gibi. Tıpkı Mossad'ın şimdiye kadar aralarında Şeyh Ahmet Yasin'in de bulunduğu 60'tan fazla Hamas lider ve yöneticisini suikastlarla öldürdüğü gibi. Ama tüm bu gerçeklere rağmen Hamas'ın 2006 seçimini kazanması İsrail kadar ABD ve Batı'yı ama daha çok Mübarek liderliğinde Mısır'ı ve Mübarek dostu tüm işbirlikçi Arap liderlerini korkutmuştu. Çünkü Hamas Suriye ve İran'dan destek alıyordu ve bu iki ülkenin destek verdiği Lübnan'daki Şii Hizbullah gibi radikal dinci bir örgüttü. Oysa ABD ve tüm Batı "demokrasi" deyip başka şey demiyordu. Demek ki onların anladığı ya da tavsiye ettiği demokrasi biçimi

İsrail'e düşman olmayacak demokrasidir.

İşte bu nedenle ABD Lübnan'daki demokrasiden de hoşlanmıyordu. Çünkü bu demokraside Hizbullah gibi bir örgüt vardı.

Hizbullah...

Filistin'de Sünni Hamas'ı iktidara taşıyan demokrasiden hoşlanmayan ABD ve müttefikleri benzer şekilde Şii Hizbullah'ı Lübnan'daki demokrasinin temel direği haline getiren demokrasiden de hoşlanmıyor. Geçmişteki tüm müdahale girişimlerini ve son olarak karanlık Hariri suikastını bir yana bıraksak bile ABD ve Batılı müttefikleri İsrail'in Temmuz 2006'da Hizbullah'a yönelik saldırısına her türlü desteği verdi. Güney Lübnan ve özellikle başkent Beyrut'un birçok semtini yerle bir eden İsrail bu saldırısında da 1.600 kadar insanı öldürdü, binlercesini yaraladı. Başta Beyrut olmak üzere birçok şehrin altyapısı yok edildi, hatta BM ofisleri bombalanarak görevlileri öldürüldü. Ama ne BM ne de BM'nin Batılı patronları sesini çıkardı. Bundan daha garip olanı, Mısır'ın lideri Mübarek ve Ürdün ile Suudi Arabistan kralları

küçük ve büyük Abdullah'lar bu savaşta Hizbullah'ı suçlayacaktı. Oysa Şii de olsa Hizbullah bir Arap örgütüydü ve İsrail bir Arap ülkesi olan Lübnan'a saldırmıştı. Hem de tarihte ilk kez İsrail yenilmiş ve büyük kayıplar vererek çekilmek zorunda kalmıştı. Ayrıca İsrail bu savaştan elde etmek istediklerinin hiçbirini elde edememiş ve Hizbullah'ın gücünün ne olduğunu bir türlü kestirememişti. Nitekim Mossad raporlarına göre Hizbullah'ın elindeki füzelerin sayısının 2.000 civarında olduğu tahmin edilmişken savaş sonrasında bunların sayısının 30.000 civarında olduğu anlaşılmıştı.

İşte bu nedenle de İsrail'in isteği üzerine ABD, BM'deki gücünü kullanarak Güney Lübnan'a Özel Barış Gücü gönderme kararı aldırdı. Türkiye'nin de yer aldığı bu gücün amacı Hizbullah militanlarının Güney Lübnan'daki hareketlerini ve yine Hizbullah'ın İsrail sınırlarına yakın bölgelerdeki silah durumunu öğrenmekti. Bu yöntemin işe yarayıp yaramadığını bilmiyoruz ama İsrail'in Lübnan hava sahasında sürekli olarak Heron tipi casus uçakları ile uydularını uçurduğunu ve bu

ülkedeki uçan kuşları bile takip ettiğini biliyoruz. Yalnızca son 4 yılda Lübnan'da en az 40 kadar Mossad ajanı yakalandı bir o kadarı da son anda kaçabildi. Kaçanlar arasında örneğin Lübnan Telekom'unda görevli üst düzey bir yönetici ile Lübnan Askeri İstihbarat Dairesi'nde çalışan bir general. Bu ikili önemli kişilerin haberleşmelerini dinliyor ve Lübnan'daki tüm abonelerin isim ve numaralarını İsrail'e iletiyorlardı. Ancak buna rağmen İsrail bir türlü Hizbullah örgütüne sızamıyor ve Hizbullah'ın askeri gücü hakkında sağlıklı ve ciddi bilgiye ulaşamıyordu. Hizbullah ise ülke içinde kurduğu ittifaklarla tüm Lübnanlıların gönlünü kazanmış ve sosyal örgütlenmelerle toplumun tüm kesimlerine ulaşabilmişti. Bu ise Hizbullah'a saygınlık ve güvenirlilik kazandırmış ve sürekli militan bulmasına yardımcı olmuştu.

Farklı kaynaklara göre Hizbullah'ın ortalama 60.000 silahlı militanı ve bir anda sokaklara dökebileceği yüz binlerce örgütlü sempatizanı var. Tabii bunların Türkiye'deki "radikal" Sünni Hizbullah'la hiçbir şekilde ilgisi yoktur.

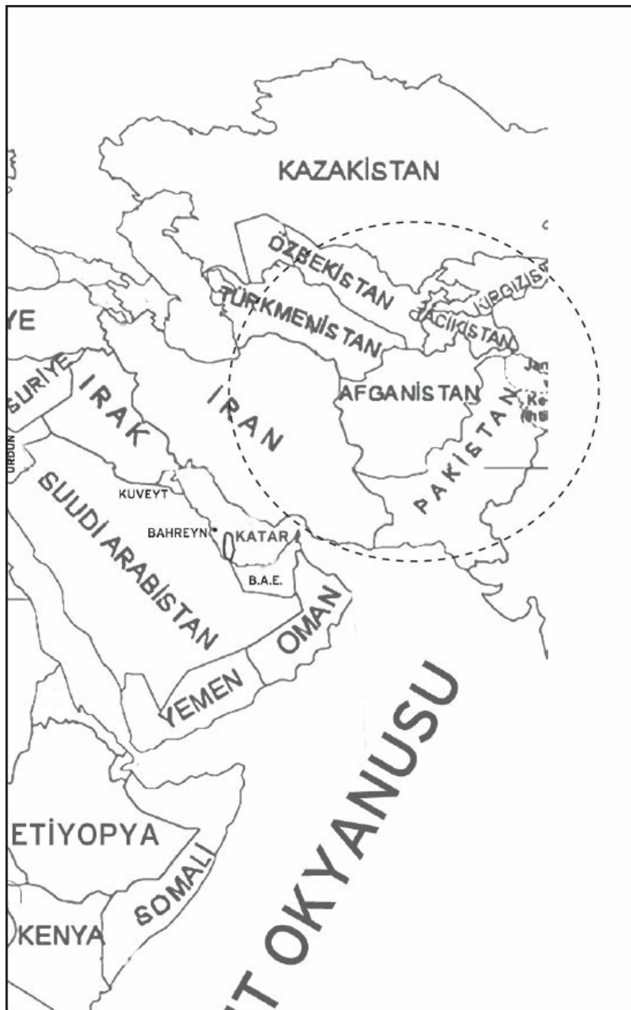
Yeni Oyunlar

Sünni Saddam'ı Şii İran'a saldırtan ama Sünni Pakistan'ın nükleer bomba edinmesinden de tedirgin olan ABD Arap ülkelerine dağılan radikal İslamcı gençlerden rahatsız oluyor ya da öyle görünüyordu. Ilımlı Müslüman ve laik Zülfikar Ali Butto'yu 1971'de Fransa'dan nükleer reaktör alıp atom bombası yapmaya kalkıştığı için askeri bir darbeyle 1977'de iktidardan düşürten ve Nisan 1979'da idam edilmesine engel olmayan Washington hiç tereddüt etmeden Hindistan karşıtı Pakistan'daki radikal İslamcıları, hem de askeri cuntacıları desteliyordu. 1988'de iki ve 1993'te üç yıllığına Butto'nun kızı Benazir'i ve 1990-1993 ile 1996-1999 dönemlerinde başbakan olan Navaz Şerif'i de askeri müdahale ve darbelerle iktidardan uzaklaştırarak nükleer bomba edinme çabalarının intikamını alan ve Kâbil'de kendi yanlısı bir iktidarın işbaşına getirilmesi gerektiğine inanan ABD doğal olarak kendi yandaşı Suudilerden istediği her türlü yardımı alır. Hem de Müşerref gibi Pakistanlı generallerin yarattığı Taliban'la birlikte. Suudi

destekli radikal Sünni Taliban 1991-1992 yıllarında Pakistan din okullarında kurulduktan sonra Eylül 1996'da Kâbil'de CIA ve başını General Müşerref'in çektiği Pakistan Askeri İstihbaratı'nın yardımı ve Birleşik Arap Emirlikleri, Kuveyt ve Suudi Arabistan'ın parasıyla iktidara getirilir. Ekim 2008'de yeterince kullanıldıktan sonra ABD tarafından terk edilen General Müşerref 1999'da CIA'in örgütlediği askeri bir darbeyle Pakistan'da işbaşına getirilir.

ABD eski müttefiki Taliban'a sığınan Bin Ladin ve adamlarına son darbeyi indirmek üzere planlar yapıyordu. Dick Cheney, Donald Ramsfield ve Paul Wolfowitz'in 2000 başlarında Başkan Bush'a sundukları raporda bu üçlü, "ABD'nin tüm bölgede güçlü bir şekilde var olma gerekçesi yalnızca Saddam'dan rahatsız olmakla açıklanamaz" diyordu. Bu ve benzeri onlarca söylem ve rapora göre ABD 21. yüzyılın planlamasında kendine göre bir Ortadoğu ya da İslam âlemi kurguluyordu. 11 Eylül ise bu kurgulamada küçük bir detaydı.

Çünkü çok önceleri hazırlandığı anlaşılacak olan bu kurguda daha bir çok ilginç ve bir o kadar heyecan verici detay vardı. Ama bizim coğrafyanın insanları okumayı ve öğrenmeyi pek sevmediği için bu detayların neredeyse hiç birini göremedi. Göremediği için ABD işini çok kolay ve herkesle dalga geçerek yapmıştır. Sonuç ise şimdi ve önümüzdeki kısa ve orta vaade yaşayacaklarımız. Ömrü olanlar mutlaka görecektir.

KAZAKİSTAN
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
KIRGIZIS
TACIKISTAN
AFGANİSTAN
PAKİSTAN
İRAN
IRAK
SURİYE
YE
ÜRDÜN
KUVEYT
SUUDİ ARABİSTAN
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
ETİYOPYA
SOMALİ
KENYA
OKYANUSU

İlginç Ülke Afganistan

Başta Pakistan, Hindistan ve Çin'e yakınlığı olmak üzere birçok nedenden dolayı stratejik öneme sahip ama dünyanın en fakir ülkeleri arasında sayılan Afganistan başından beri İngiliz ve Rus imparatorluklarının ilgisini çekmişti.

İngilizler üç kez bu ülkeyi işgale yeltendi ama her seferinde çok feci bir şekilde yenildiler. 1842'de Khord Kabul Savaşı'nda 15.000 kişilik seçkin İngiliz birliği yok edildi ve olup bitenleri anlatsın diye yalnızca bir askerin kaçmasına izin verildi.

1881'de aynı şey oldu ve Napolyon'u Waterloo'da yenen seçkin İngiliz birliği darmadağın edildi ve yine ibret olsun diye bir tek askerin gitmesine izin verildi. İngilizlerin son yenildiği savaş ise bağımsızlık öncesi 1919'da gerçekleşti. Sovyetler'in 1979'daki işgaliyle Afganistan bu kez İngilizler yerine Amerikalıların ilgi alanına girdi. İslamcı mücahit grupların tüm mücadelesini başından sonuna kadar örgütleyen CIA, Suudi Arabistan ve Pakistan istihbaratlarının yardımıyla bölgedeki

tüm pis oyunların başoyuncusu oldu. Mısır'daki El-Ezher ise Sedat'ın talimatıyla verdiği fetvada, "Sovyetler'le işbirliği yapan herkes kâfir ve haindir" dedi. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'dan ayrılması, İslamcı mücahit grupların birbirini kırması ve Taliban'ın Kâbil'de 1996'da iktidara getirilmesi sürecinde yaşananların tümü aslında ABD ve Batı'nın Sovyetler Birliği'nin kuşatılması planının bir parçasıydı. Bu plan da İslamcı mücahitlerin katkısıyla başarılı oldu. Bu yetmedi Batı, İslam ve Müslümanlıkla ilgili çok önemli tartışmaları gündeme taşıdı. Yani radikal İslam'ı Sovyetler Birliği ve komünizme karşı müthiş ve çok etkin bir şekilde kullanan Batı, İslam'ın her türlüsüyle ilgili tartışmalarla birçok cephede birçok şey kazandı. Yani bugün bu coğrafyada yaşanan her şey belki de bu sürecin bir sonucuydu. Bu süreç ise yalnızca Afganistan'ın işgaliyle değil çok öncesinde Soğuk Savaş'la başlamıştı.

1950'li yılların başında ABD Dışişleri Bakanı John Foster Dulles, "Din üçüncü dünya ülkelerinde en güçlü ve etkili silahımızdır. Bu silahtan mutlaka yararlanmalıyız" diyordu.

Kardeşi CIA Başkanı Allen Dulles, "Sovyetler Birliği'ne karşı silahla değil fikirlerle saldırmalıyız" diyecekti. Dulles kardeşlerin din ve fikirler dediği şey düpedüz İslam'dı. Nitekim 1950'den itibaren cephe ülkesi Türkiye başta olmak üzere komünizme karşı mücadelede CIA'in neler yaptığını bilmeyen yoktur. O yıllarda bu ülkelere giren CIA o tarihten sonra bir türlü çıkmadı ve farklı isim ve kimliklerle çok şey yaptı, yapıyor. Belki de bu nedenle komünizm Türkiye ve diğer ülkelere "birçok kış gelip geçmesine rağmen bir türlü gelemedi!"

11 Eylül ve İslam

11 Eylül'de gerçekleşen saldırıların hazırlanışı, zamanlaması, gerçekleştirilmesi ve sonuçlarıyla ilgili olarak gerçek ya da gerçek olmayan birçok şey söylendi ve CIA'in saldırı konusunda önceden bilgi sahibi olduğu yönünde belgeler yayımlandı ve filmler yapıldı. Ama biz tüm bunları bir yana bırakarak Batı'nın bu olayı "İslam ve Müslümanların yaşadığı tüm coğrafyaya karşı" kullanma boyutuna bakmak istiyoruz.

Çünkü Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra düşman arayışına giren ABD ve müttefiki Batılılar İslam ve Müslümanlığa saldırmak için müthiş bir fırsat elde etmişti.

Sovyetler Birliği ve komünistlere karşı İslam'ın cihat rengi olan "yeşil"i kullanan "Haçlı" Batı, artık bu rengin solarak "sarı"ya dönüşmesi gerektiğine inanmaya başlamıştı. İslam'ın geleneksel rengi sararabilir ya da sarartılabilirdi! Yani radikal ya da kökten dinci Müslümanlar süreç içinde ve kontrollü olarak ılımlaştırılmalı ya da uyumlaştırılmalıdır. Oysa 11 Eylül'den yaklaşık 9 yıl önce dünyanın en ılımlı ve uyumlu Müslümanlarının yaşadığı Bosna'da Sırp katliamlarını seyreden ve zaman zaman Sırplara yardım eden "Haçlı" mantıklı Batı on binlerce insanın ölümünden, binlerce Müslüman kadının tecavüze uğramasından ve 1 milyon insanın evlerinin yıkılmasından büyük haz almıştı.

ABD ise olup bitenleri iki yıl seyrettikten sonra klasik rakip Avrupa'yı, yani "yaşlı kıta"yı potansiyel bir tehlikeyle karşı karşıya bırakmak amacıyla "yarım yamalak" da olsa Müslüman bir

Bosna'nın bağımsızlığını doğuracak Kasım 1995 Dayton Antlaşması'nı taraflara kabul ettirerek savaşı durdurdu. Bunu da Müslümanları sevmesinden dolayı değil önce "yaşlı kıta" Avrupa'ya üstünlüğünü kabul ettirmek ve Rusya'yı eski Yugoslavya ve özellikle Sırplar üzerinden sıkıştırmak için yapmıştı.

Nitekim sonraki süreç, yani Çeçenistan, Karadağ, Makedonya ve Kosova'daki gelişmelerin tümü bu tespiti kanıtlayacaktı.

Örneğin Balkanlarda farklı hesaplardan dolayı zaman zaman karşı karşıya gelen Washington ve müttefiki Batılılar Rusya'ya karşı ayaklanan Çeçen halkının direnişine başlangıçta (1993-1997) destek vermekten çekinmez. Ama aynı müttefikler bir yıl sonra bölgesel ve uluslararası pazarlıklardan dolayı bu kez Vahabi Suudi parasıyla beslenerek hızla radikalleşen Çeçenleri bahane ederek Rusya'nın Çeçenistan'daki katliamlarına göz yumdu. Çünkü Batı; Balkanlarda olduğu gibi Kafkaslar ve Orta Asya açısından petrol ve doğalgaz bağlamında stratejik konumda olan Çeçenler üzerinden

Rusya'yla pazarlık yapmıştı.

2008 yazındaki Gürcistan olayları dolaylı da olsa bu pazarlığı kanıtlayacaktı. Nabucco Projesi ise bunun daha farklı ekonomik ve politik bir yansımasıdır.

Bir Komplo Teorisi

Nabucco ekonomik ve siyasal detay, süreç ve sonuçları itibariyle tam bir kitap konusudur. Bugün bölgesel ve uluslararası alanda yaşanan gelişmelerin büyük bölümü dolaylı dolaysız Nabucco'yla ilgilidir.

Nabucco'yla ilgili ilk anlaşma Türk ve Avusturya petrol şirketleri arasında Şubat 2002'de imzalanmıştı. Haziran 2002'de Romanya, Bulgaristan ve Macaristan'ın da katılımıyla projenin genel çerçevesi oluşturuldu. Temmuz 2009'da ise projeyle ilgili asıl anlaşma İstanbul'da imzalandı. Projenin amacı "Avrupa'yı Rusya'nın gaz tekelinden kurtarmak" olarak özetlenebilir. Şubat 2002 sonrasında Türkiye'de yaşanan ve Kasım 2002 seçimleriyle noktalanan politik süreçleri de hatırlatarak bu projenin

coğrafyamızda şimdi yaşanan gelişmelerle yakından ilgili olduğunu söyleyebilirim. Sırayla bakalım:

1- Projenin adı Verdi'nin aynı ismi taşıyan operasından alınmıştır.

2- Verdi ise bu ismi Babil Kralı Nabucco'dan esinlenerek kullanmıştır. Babil Kralı Nabucco'nun (Nabukodonosor veya halk arasındaki yaygın adıyla Nabukadnezar) Yahudilerle ilgili hikâyesinden esinlendiği bilinen Verdi'nin bu operasını ne niyetle yazdığı bilinmez ama Nabucco Anlaşması'ndan 8 ay sonra Amerikalıların Irak'ı işgal ettiği, Bağdat'ın 9 Nisan'da düşmesinden sonra Irak muhalefet liderlerinin ilk toplantısının Bağdat'ta değil İbrahim Peygamberin, (Abraham) doğduğu yerde yani Ur'da (şimdiki adı Nasiriye) yapıldığı, Bağdat müzesinden çalınan binlerce eserin İsrail'e kaçırıldığı ve çoğu Yahudilerden oluşan Polonya birliğiyle birlikte Babil antik kentinin içinde, benim de yakından

gördüğüm askeri karargâhı kurduğu birer gerçektir. Tıpkı Nabucco ile ABD'nin şiddetle karşı çıktığı Kyoto Protokolü arasında bir bağ bulunduğu gerçeği gibi. Tıpkı bugün kısa bir dönem önce Ukrayna, Gürcistan ve Beyaz Rusya'da Soros'un parası ve CIA'in gücüyle Rusya'yı sıkıştırma operasyonunun Nabucco'yla ilgili olduğu gerçeği gibi. Tıpkı Arap ülkelerine "demokrasi getireceğim" diyen Amerikalıların özünde Katar, Cezayir, Mısır, Libya, Lübnan, İsrail, Filistin ve Kıbrıs doğalgazının peşinde oldukları gerçeği gibi... Tıpkı durduk yerde ve 'Arap Baharı'nın yaşandığı dönemlerde Kıbrıs ve İsrail arasında doğalgaz anlaşmalarının imzalandığı gerçeği gibi.

Hikâyeyi biraz daha gerilere götürebiliriz. Örneğin ABD'nin şiddetle karşı çıktığı ve ilk çerçeve anlaşması 1992'de imzalanan Kyoto Protokolü'ne. Peşinden patlak veren Yugoslavya'nın parçalanma süreci, Çeçenistan Savaşı ve Ermenilerin Karabağ işgalini de buna

bağlayabiliriz. Tabii tümü gerçekleşen bu söylediklerim bir "komplo teorisi" değilse! Biraz araştırılsa ne demek istediğim çok net anlaşılabilir.

Tekrar İdeoloji

Batı çok ılımlı ve Kafkaslar ile radikal Şii İran'ın geleceği açısından çok önemli olan Şii ve ılımlı ama Türk olan Azeri Müslümanlar yerine Haçlı mantıklı, Rusya destekli ve radikal bağnaz Ermenilerin Karabağ'ı işgal etmesine seyirci kalmış ve Türkiye'nin tüm barışçıl açılımlarına rağmen Ermeni diasporası üzerinden onlara her türlü yardımda bulunmuştu.

Hiçbir siyasal, ekonomik ve askeri gücü olmayan ve nüfusları 3 milyonu geçmeyen Ermeniler 20 yıldır Karabağ ve çevresindeki bazı Azeri kentlerini hâlâ işgal altında tutuyor. Ermenistan ve ABD ile Avrupa'daki Ermeni diasporası soykırım konusunu da gündemde tutarak Türkiye'yi sıkıştırmayı sürdürüyor. 20'yi aşkın ülke parlamentosu ile 30'dan fazla Amerikan eyaletinin parlamentoları da soykırımı resmen tanımış durumda. İsviçre'den sonra

Fransa Parlamentosu'nun soykırımı inkâr yasasını onaylaması bu konunun Türkiye'yi sıkıştıracağını gösteriyor. Fransa'da Anayasa Mahkemesi'nin yasayı iptal etmesi ise hiçbir şey ifade etmez. Ermeniler soykırım iddialarının 100. yılında Türkiye'yi köşeye sıkıştırmaya hazırlanıyor. Haziran 1998'de Erivan'da söyleşi yaptığımda Ermenistan Cumhurbaşkanı Robert Koçaryan bunu bana net olarak ifade etmişti. Türkiye ise koparılan yaygaraların ötesine geçmeyerek bu konuda yeni bir şey söyleyememenin çaresizliği içinde. Çünkü Türkiye ne yaparsa yapsın Batı soykırım konusunda ısrarlı. Çünkü AK Parti'nin ideolojik, yani dinsel tercihleri, yani ılımlı ya da radikal olması Batı'yı çok fazla ilgilendirmiyor. Sonuçta Batılılara göre Türkiye Müslüman bir ülke, AKP psikolojik ve duygusal olarak Osmanlı mirasçısı ve Osmanlı, Hıristiyan Ermenilere "soykırım" uygulamıştı!

Yani Haçlı mantıklı Batı'nın sanki hiç radikal Hıristiyan ya da bağnaz ve radikal Yahudi yokmuş gibi Müslümanları hedef alması için ille de radikal olmaları gerekmiyor.

Batı, Müslümanları hedef alması için onların Şii ya da Sünni olmalarına da bakmaz.

Aynı Batı bu düşmanca tavır ve eylemini sergilerken hiç çekinmeden ve utanmadan gerektiğinde radikal Sünni ya da Şii Müslümanlarla da işbirliği yapmaktan çekinmez, çekinmiyor.

Örneğin on yıl geçmesine rağmen Taliban hâlâ Afganistan'da çok güçlü ve Şii İran'la bir türlü uzlaşamayan Batı, radikal Sünni Taliban'a, "Gelin Afganistan'ı beraber yönetelim" diyor ve gün gelip böyle bir Afganistan'ı Tahran'a karşı kullanabilmenin hesaplarını yapıyor. Belki de bu nedenle son bir yıl içinde başta Amerikalılar olmak üzere Afganistan'da bulunan Batılılar el altından ve Katar ile Suudi Arabistan üzerinden Taliban'la görüşüyor. FBI, Molla Ömer ve birçok Taliban yöneticisini arananlar listesinden çıkardı bile. Taliban için İstanbul'da bir ofis açılması bile konuşuldu ancak ofis Katar'ın başkenti Doha'da açıldı. Karşılığında da Taliban Suriye, Irak, İran ve Lübnan'da iş yapacak bazı militan ve intihar eylemcisini bu ülkelere gönderecek.

Böylesi ilginç bir işbirliğine yanaşan Taliban aynı zamanda işgal kuvvetlerinin Afganistan'dan çekilmesi isteğinden vazgeçmiyor. Nasıl olsa ülkeyi 10 yıldır yöneten Karzai ve ekibi her türlü pisliğe bulaşmış ve halk tarafından hiçbir şekilde kabul görmüyor. İşgalle birlikte, "Burkaya özgürlük geldi" diyerek sevinçlerini gizlemeyenlerin sevinçleri kursaklarında kaldı. Tıpkı Bağdat düştüğünde, "Canım şu anda Bağdat'ta olmak istiyor" diyenler gibi.

Çünkü her iki ülkede Amerikan işgalleri göreceli olarak birtakım şeyleri değiştirse de özünde her iki ülkede politik, ekonomik, sosyal ve kültürel olarak hiçbir şey değişmedi. Savaş için milyarlarca dolar harcayan ABD ve müttefikleri Afganistan'da bir tek kanser tedavi merkezi kurmamıştır. Bugün hâlâ Afganistan'da çocukların büyük bölümü ve özellikle kızlar okula gitmiyor, kişi başına milli gelir 100 dolar civarında ve genç kızlar hâlâ 13-14 yaşlarında evlendiriliyor ve sokaklarda dolaşmalarına izin yok. Komşu Pakistan ise Afganistan'dan farklı değil. Siyasal yapı ise çok daha karmaşık ve garip. Çünkü ABD kendi yandaşı Müşerref'in

öldürttüğü söylenen Benazir Butto'nun kocası Asıf Zardari'yi başkan seçtirmekte hiç sakınca bulmadı. Oysa Zardari yolsuzluktan 5 yıl hapis yatmış ve halk ona, "Bay %10" diyor. Nükleer bomba sahibi Pakistan'da radikal İslamcı grupların gücünü ise herkes bilmektedir. Birçok Pakistanlı'ya göre bu gruplar Keşmir'de Hindistan'a karşı verilen savaşta gerekli ve onlardan asla vazgeçilemez. Ancak buna karşın Zardari de kendisini iktidara taşıyan Amerikalılara yardım sözü verdiği için Taliban ve Kaide'yle işbirliği yapan Pakistan Taliban'ına karşı savaşı sürdürmek zorunda kalıyor. Bu da yetmediği için Amerikalılar zaman zaman kendi işlerini kendileri yapıyor ve Predator tipi casus uçaklarıyla Taliban kamplarını vurup duruyor. Arada bir yanlışlıkla Pakistan askerlerini de öldürüyor. Yani yanlışlık yok, çünkü Amerikalılar kendileriyle işbirliği yapmayan Pakistanlı generallere gözdağı veriyor. Tıpkı Usame Bin Ladin'i 9 Mayıs 2011'de Pakistan topraklarında ve Pakistan istihbaratına haber vermeden öldürdüğü gibi.

Çünkü Taliban'ı kuran Bin Ladin ve Kaide

gönüllülerini Peşaver'de örgütleyen, eğiten ve silahlandıran Pakistan Askeri İstihbarat elemanları Amerikalılara göre asla güvenilmez. Oysa bölgede yeni bir planlamaya hazırlanan ABD, Bin Ladin'in öldürülmesine karar vermişti ve Mısır kökenli Eymen Zavahiri liderliğindeki Kaide'nin süreç içinde devre dışı bırakılmasını amaçlıyordu. Nitekim de öyle oluyor.

Peki, Bu Nasıl Oluyor?

11 Eylül sonrasında başını neocon'ların çektiği bazı radikal Yahudi ve Hıristiyan çevreler, radikal İslam'ın bataklığı olarak gördükleri Suudi Arabistan'dan uzaklaşılması gerektiğini söyleyerek bundan böyle Şiilere yanaşmanın daha başarılı sonuçlar getirebileceğini savunmaya başlamıştı.

Üstelik onlara göre Şiilikte ruhban sınıfı var ve onlar da İsa'nın 12 havarisi gibi 12 imama inanıyor. İsa ise birçok yönden ve yaşadığı ortama ve sisteme karşı başkaldırışı açısından Hazreti Ali'ye çok benzemektedir!

Neocon'ların en önemli yazarlarından Stephan

Schwartz 11 Eylül sonrasında, "ABD'nin bundan böyle hedefinin Şii İran değil, Suudi Arabistan ve onun bağnaz Vahabi sistemidir" diyordu. Bazıları ise son 10 yıl içinde İran-batı ilişkisindeki gelgitleri ve Batı'nın İran'ın nükleer programına karşı bir türlü eylemsel adım atmamasını bu çerçevede değerlendiriyor.

Ancak Suudi Arabistan ve çevresindeki benzer Körfez ülkelerinin ABD'nin ulusal çıkarları açısından (petrol) ne denli önemli olduğunu bilen Amerikan sistemi siyasal ve ideolojik yapıları ne olursa olsun bu ülkelerden hiçbir şekilde vazgeçilemeyeceğini de biliyordu.

Onlara göre bu ülkelerle kurulacak yeni türden bir ilişki bölgede yeni bir süreci başlatabilirdi.

Yani Suudiler Batı kamuoyunu da rahatlatacak şekilde radikal ve bağnaz din anlayışından süreç içinde uzaklaştırılacak ve yeni bir İslam anlayışıyla Batı'nın hizmetine sokulacaktı. Bu ise Batı'nın bölgedeki siyasal, ekonomik ve ideolojik çıkarlarının sürmesini sağlayacak ve diğer bölge ülkelerinde yansımasını bularak her şeyin Batı'nın istediği yönde gelişmesine

yardımcı olacaktı.

Yani bölgede herkes Batı'nın "yeni İslam'ına" inanacak ve bu İslam'la "uyumlu" olarak dini ibadetini yerine getirerek sosyal yaşantısını da buna göre ayarlayacak.

Batı'ya göre İslam tüm siyasal ve sosyal içeriğinden boşaltılacak, insanlar ise sosyal dayanışmanın tersine egoist olmak için yönlendirilecek ve din ile imanları para olacak.

Yine Batı'ya göre insanlar direkt ve dolaylı yollara başvurular akdinden, yani gerçek İslam'dan soğutulacak. Bu amaçla onlara sürekli ve hep radikal İslamcıların yaptıkları kötü şeyler abartılı olarak gösterilecek ve anlatılacak ve böylece insanların kafası karıştırılacak.

Bu çerçevede Batı, Arap ve İslam âlemindeki sade vatandaşların giderek İslam'dan soğutulacağını ve süreç içinde onlara alternatif bir İslam'ın kabul ettirileceğini hesaplıyor...

Tabii bu arada "İslam'ın çirkin yüzü" dünyanın dört bir tarafındaki insanlara gösterilerek

İslam'dan nefret etmeleri sağlanacak ve İslam'a karşı büyük savaşta ABD ve yandaşı batı'yla birlikte hareket etmeleri istenecek. Yani İslamofobia denilen mücadeleyle.

Peki, bu nasıl olacak?

Batı, önce Şii nüfusun da yaşadığı Suudi ve Körfez ülke yönetimlerine, "Ilımlılaşın, yoksa Şii tehlikesinden biz bile sizi kurtaramayız" diyor.

Son üç yıldır Yemen'de ve son günlerde Bahreyn, Suudi Arabistan, Kuveyt ve Umman'da yaşanan olaylar bunun en somut kanıtıdır.

Örneğin 11 Eylül sonrasında Kaide ve yandaşlarına büyük darbe indirmek amacıyla CIA'le yoğun işbirliği yapan Cumhurbaşkanı Ali Abdullah Salih 2007'den itibaren bu kez Şii kökenli Husi aşiretinin ayaklanmasıyla karşı karşıya kalmıştır. Amerika'dan aldığı tüm askeri desteğe rağmen 2009 yazı ve 2010 başında ciddi sıkıntılar yaşayan Salih'in ordusuna Suudi Arabistan ve Ürdün birlikleri bile yardım etti. Tıpkı Suudi ordusunun 15 Mart'ta Bahreyn'e girerek ayaklanan Şii halka karşı güç

gösterisinde bulunduğu gibi. Şii Husiler ise İran'dan destek alıyordu. Somalili korsanların peşinde dolaşmak bahanesiyle bölgeye gelen İran savaş gemileri de Husilere sürekli olarak silah yetiştiriyordu. Böyle bir durum Kızıldeniz'in girişini (Yani İsrail ve Süveyş Kanalı'na giden yolu) kontrol eden, dünyanın en zengin petrol yataklarına sahip Suudi Arabistan'a komşu olan Yemen'i yakın bir gelecekte bölgesel ve uluslararası çekişme ve çatışmaların odağı haline getirecektir.

1978'den bu yana cumhurbaşkanı olan Ali Abdullah Salih kendi iktidarını korumak ve bu iktidarı, Kaide, Şii Husiler ve ayrılıkçı güneyliler karşısında ayakta tutabilmek amacıyla Amerikalılarla her türlü askeri işbirliğini yapıyor. Amerikalıların derdi ise bu ülkede yoğun olarak faaliyette bulunan ve Somali'den kaçarak buralara göç edenler arasında hızla örgütlenen Kaidecilerdir. Batı, Yemen'de, Somali'de, Sudan'da ve Arap ve İslam âleminin diğer yerlerinde yaşananların doğal olarak insanları dinden soğutacağını, bazılarının da içi boş İslam'a sarılmasına ve süreç içinde

umutsuzlaşarak din iman işlerinin yerine günlük maddi işlerle oyalanmalarını sağlayacağını düşünüyor. Çünkü Batı'ya göre ilkesiz insanlar ve toplumlar sosyolojik olarak kolay lümpenleştirilir ve fırsatçı ve çıkarcı bir kimlikle kendinden istenilen her şeyi yapar. Bu gidişatın altyapısını hazırlayan iç ve dış güçler başta medya ve üniversiteler olmak üzere her yola başvurarak bu insanlara olup bitenlere karşı ilgisiz kalmayı, daha fazla egoist olmayı ve başkalarına güvenmeme duygularını aşılamaktadır. Türkiye dahil Arap ve İslam âleminde hızla yaygınlaşan eğlence, yarışma, evlenme, yemek ve benzeri garip programlar bu amaçla kullanılmaktadır.

Egemen güçler bununla da yetinmeyerek başka yollara da başvurmaktadır.

Körfez ülkelerinde memurlar mesailerinin yüzde 60'ını borsa haberlerini takip edip, hisse alıp satarak geçiriyor.

Çağdışı kafa yapılarıyla kadınlar ise günde 12-16 saat televizyonlarda aptalca dizi ve programlar seyrediyor ve internette bildik

sitelerde dolaşıp duruyor ya da çetleşerek dedikodu yapıyor.

Batı, gündelik yaşamla ilgili olarak dinin sulandırılması ve her gün yeni yeni hikâye ve fetvaların üretilmesiyle ilgilenmektedir. Örneğin iki yıl önce Mısır'da El-Ezher'in bile dahil olduğu çok ilginç bir tartışma yaşanmıştı. Eşler seviştiğinde çıplak mı giyinik mi olmalı? Çıplak, yarı çıplak ya da giyinik diyenlerin tümü kendi görüşlerini dini yorum, hatta hadislerle savunuyorlardı. Bu tartışma yaklaşık 6 ay sürdü.

Özetle medya ve sivil toplum örgütleri ile Batı yanlısı hükümetlerin tüm politikaları toplumları şaşkına çevirmeye hizmet edecek şekilde örgütleniyor ve örgütlenecek.

Örneğin Batı talimatıyla başta Yemen, Pakistan, Endonezya, Mısır, Fas olmak üzere Arap ve İslam ülkelerindeki din dersi müfredatı değiştirildi. Arap ve Müslüman ülkelerinden dini yayınlar ve dolayısıyla devlet televizyonlarının yayınlarından hep "yeni İslami anlayışın" işaretleri veriliyor. Örneğin Hüsnü Mübarek'in izniyle ABD, Mısır eğitim sisteminin yeniden

düzenlenmesi ve çağdaşlaşması için bu ülkeye onlarca uzman gönderdi ve başlarına Yahudi bir kadını atadı. Oysa Mübarek yönetimi 1999 yılından itibaren ilk ve orta öğretim okulları ile liselerde din ve tarih derslerinin saatlerini yüzde 70 oranında azaltmış, Kuran ve hadis derslerinin yüzde 45'ini kaldırmış ve birçok dini okulu kapatmıştı. İsrailli eski bakan Binyamin Aliezer 28 Ocak 2012'de Mübarek'e "tarih ve din kitaplarını değiştirmesi için 300 milyon dolar" verdiklerini söyleyerek, "Ancak istediğimiz her şeyi yapmadığı için paramızı geri istiyoruz" dedi. Benzer şeyler Yemen, Fas, Pakistan ve Cezayir'de de yapıldı.

Örneğin bugün birçok Arap ve Müslüman ülkelerin devlet televizyonlarındaki din programlarında ve camilerdeki hutbelerde okunan ayet ve hadislerde hep Muhammed, İsa, Musa, İbrahim, Yakup ile diğer peygamberlerin aynı Allah'ın elçileri oldukları vurgulanıyor ve hiçbir şekilde Yahudiler, Haçlılar, kâfirler, zalimler, şahadet, direnmek, cihat, intikam, haksızlık ve benzeri kavramlar hatırlatılmıyor. İnsanlara hep kardeş olmaları, birbirlerini

sevmeleri, kendilerine düşmanca davranılsa bile bağışlayıcı olmaları ve her şeyi Allah'a havale etmeleri yönünde öğüt ve telkinlerde bulunuluyor. Uydulardan yayın yapan yüzlerce televizyonda ise saçmalıklarla dolu dini programlar sunuluyor, zaman zaman Şiiler ile Sünnilerin çatıştırılması için gereken her şey yapılıyor.

Kitaplarla, gazetelerle ve Batı'dan kopyalanan televizyonlardaki aptalca programlarla insanlara çok zekice yeni türden sosyal ve psikolojik alışkanlıklar aşılanıyor ve "uyumlu" olmaları ve kafalarını zor ve karmaşık işlerle meşgul etmemeleri isteniyor. Aynı öğütler İslamcı parti, örgüt, grup ve cemaatlere de veriliyor:

Aynı öğütler İslamcı parti, örgüt, grup ve cemaatlere de veriliyor.

"Uyumlu olun, size yardımcı olalım."

Yani Batı onlara, "Sizlere maddi ve manevi yardım edelim ve her türlü iktidar yolunu açalım ama karşılığında siz de bize yardımcı olun" diyor.

Batı ayrıca onlara, yani ılımlı ya da radikal güçlere, "İnsanları iradesiz, ruhsuz, heyecansız, itaatkâr ve kaderci yapmayı; onları politik, toplumsal sorunlara duyarsız ve ilgisiz kılmakla bize yardımcı olabilirsiniz" diyor.

Yola gelen Batı yanlısı bazı gruplar da kraldan daha fazla kralcı kesilerek çeşitli televizyon programları, gazete ve dergilerde yazı ve yorumlarıyla yandaşlarına daha fazla kaderci olmalarını, her sorunun çözümünün Allah tarafından belirleneceğini ve doğanın kendine göre kurallarının var olduğunu telkin etmektedir. BBC belgesellerinde olduğu gibi güçlü ve zeki hayvanlar çok güzel de olsa narin ve zayıf hayvanları parçalayarak yer. Yakışıklı ve haşmetli aslan ya da kaplanlar güzel geyikleri midelerine indirmek için en uygun zamanı bekler ve işini bitirir. Tıpkı pusuda bekleyen timsahlar gibi!

Özetle her şey bir psikolojik savaşın ya da bilinçaltına yerleştirme operasyonunun parçaları olarak kurgulanıyor. Bu nedenle Batı'ya göre İslam bir din olarak her türlü siyasal ve sosyal

özünden uzaklaştırılarak haksızlıklara karşı tüm devrimci, mücadeleci, dayanışmacı, duyarlı ve zulme karşı başkaldırıcı özünden boşaltılıp günlük alışkanlıklar ya da gelenekler haline getirilmeli ve Müslümanlık ruhsuz bir ibadete dönüştürülmelidir.

Yani Batı insanlardan namaz için camiye giderken bunu bir spor eylemi ya da günlük alışkanlık olarak yapmalarını istiyor.

Batı, Müslümanlara kendi çizdiği çerçevenin dışında camilerde siyasi ya da sosyal içerikli hiçbir ortam içinde olmamalarını, ibadetlerini yerine getirirken Allah huzurunda olmanın heyecan, huşu ve huzurunu asla yaşamamalarını ve onlara, "Peygamber de tüccardı" diyerek günlük iş konularını camilerde konuşmalarını telkin ediyor ya da bilinçaltına yerleştirmeye çalışıyor.

Aynı şekilde oruç tutan insanlardan bunu dinin dışında farklı, örneğin zayıflama, mideyi rahatlatma, mahalle baskısı, gelenekler ve benzeri nedenlerle yapmalarını istiyor.

Yine Batı'ya göre hac ya da umreye giden Müslümanlar ise bunu bir turistik eylem gibi yerine getirmeli, oralarda bol bol poz vermeli, dönüşlerinde havaalanından viskilerini almalı ve gerektiğinde Kâbe ve kutsal mekânlar Hıristiyan ve Yahudilere açılmalı.

Batı yanlısı medyanın da telkinleriyle Ramazan ve Kurban bayramları uzun bir tatili kapsıyorsa ilgi çekmeli, kurban kesenlerin büyük bölümü ise bunu âdet yerini bulsun anlayışıyla yapmalıdır. Batı, Müslümanların İslam'a bir din olarak inanmaları yerine İslam diniyle bir hobi olarak ilgilenmelerini istiyor...

Batı'ya göre hobiye dönüştürülmüş böylesi uyumlu İslam'ı benimseyen ve böyle bir İslam'la yaşamayı beceren insanların, partilerin, örgütlerin, cemaatlerin ve grupların önü açılacak ve bu yolda yürümeleri durumunda kendilerine her türlü yardım ve destek sağlanacaktır. Bunun da birçok yolu var.

Çünkü Batı'ya göre böyle bir İslam'la bir yerlere gelenler gerçek İslam'dan kısa zamanda ayrılacak, "maddi çıkar" ve "reel politik"

gerekçelerle birer Müslüman olarak, gerçek din ve imandan uzaklaşacaklardır.

Batı'ya göre din ve imandan uzaklaşan toplumlar doğal olarak kendi asil geleneklerinden de uzaklaşır. Öz geleneklerine bağlı olmayan toplumlar ise dinin de söylemi olan bildik tüm olumlu siyasal, sosyal ve insani yüce niteliklerinden de uzaklaşır.

Yani giderek yozlaşır, lümpenleşir ve kolay alınıp satılır.

Papanın itiraf ettiği gibi insanların da giderek dinden soğumaya başladığını gören Hıristiyan Batı, böylesi bir İslami inancı uygulayabilmek için Arap olmayan Müslüman ülkelerin daha uygun olduğunu düşünmektedir.

Batı'daki ideologlar, Arapça bilmeyen ve dolayısıyla dinin en basit bilgilerini çevirilerden öğrenmek durumunda olan ve birileri (şeyhler, cemaat ve tarikat liderleri, sahte din hocaları) tarafından kolay yönlendirilen sade vatandaşların Amerikan İslam'ına daha yatkın olacağını düşünmektedirler.

İşte bu nedenle şah zamanında İran, Malezya, Endonezya, Pakistan ve şimdi Türkiye'nin durumu Batı için çok önemli.

Çünkü Batı'ya göre bu ülkelerde sivil toplum örgütlerini, medyayı ve akademik çevreleri tartışmaların içine çekerek insanların kafalarını karıştırmak çok daha kolay. Üstelik bu ülkelerde gösterişe meraklı, maddi ve manevi çıkar peşinde dolaşan, inancı ve bilgisi eksik ve her konuda kendini uzman olarak takdim eden şovmen birçok aydın, din adamı, akademisyen ve hatta politikacı bulunabilir ve onlarla istenilen tartışmalar başlatılarak istenilen kamuoyu yaratılır ve hedefe kolayca ulaşılır. Bu bir toplumsal psikoloji mühendisliğinin tipik becerisidir.

Örneğin dinde reform, kadınların erkeklerle namaz kılmaları, türban ve örtünme, dini nikâh, turistik umre turları, ramazanda içki içilmesi ve benzeri derin ve yüzeysel konularla ilgili tartışmalar.

Medeniyetler İttifakı'nı Unutmayalım

Ama Batı şimdi en çok Medeniyetler İttifakı söyleminden hoşlanıyor. Bir zamanlar, yani 15-20 yıl önce dönemin moda söylemi olarak duyguları okşayan Dinler Arası Diyalog'un yerini şimdi Medeniyetler İttifakı kavramı almaktadır.

Yani uygarlıklar arası çatışmayı gündeme getiren ve bu çatışmayı içten benimsediğini her türlü işgal, cinayet ve işkencelerle kanıtlayan Batı 15-20 yıl önce insanların kafasını karıştırmak için bu dinler arası diyalog ve işbirliğinden söz etmeye başlamış ve İslam âleminde kendine yandaş aramaya koyulmuştu. Oysa Hıristiyanlık ile Yahudilik arasında bunca ideolojik sorun, kin ve nefret varken ve bu iki dinin mensubu ülke ve egemen güçlerinin Müslümanlara karşı düşmanca tutum ve davranışları ile dinsel söylemleri ortadayken Müslümanlar siyasal içerikli diyalog söylemiyle bu iki dinin din adına tüm Müslümanlara savaş açan mensuplarıyla acaba neyi nasıl konuşabilir?

El attığı her konudan şüphelenilmesi gerektiğine inandığım Suudi Kralı Abdullah; ya

ABD'nin gözünde şirin gözükmek ya da ondan korktuğu için 16 Temmuz 2010'da Madrid'de Yahudi ve Hıristiyan politikacı ve din adamlarının da katıldığı Dinler Arası Diyalog Konferansı'nda hep kardeşlikten dem vurdu. Oysa kral hazretleri bırakın başka dinlere mensup ülkelerle diyalog kurmayı, kendi halkıyla konuşmaktan âciz ve kendi dindaşı İranlılarla savaş peşinde. Aynı kral bu konferansa ev sahipliği yapan İspanya'nın 1486-1492 yılları arasında on binlerce Müslüman'ı cayır cayır yaktığını ve Hıristiyan olmamaları durumunda benzer şeyi Yahudilere uygulayacağı tehdidinde bulunduğunu unutmuşa benziyor ya da hiç bilmiyor. İspanya'nın güneyinde muazzam bir sarayı bulunan kral ve benzerleri birer Müslüman olarak her nedense aşağılık kompleksiyle davranmakta ve kendilerini Batı'ya şirin göstermek çabasındadırlar. Başbakan Erdoğan'ın samimi olarak inandığı Medeniyetler İttifakı Projesi'nin finansörü Katar Emiri Şeyh Hamed'in durumu ise ayrı bir inceleme konusudur.

O ve Suudilere göre "Müslümanlar kendilerini

Batı'ya doğru şekilde anlatmalıdır." Ama onlardan hiçbiri, "Batı Müslümanları doğru bir şekilde anlamaya çalışmalıdır" demiyor, diyemiyor.

Örneğin 4 ay öncesine kadar başbakan olan Zapatero'nun tüm samimiyetine karşın diyalog ve ittifak kurulacak en son ülke daha geçenlerde tarihi bir Endülüs camiinde bir kişinin namaz kılmasına izin vermeyen Hıristiyan İspanya olsa gerek. Üstelik bu ülke Batı medeniyetinin temsilcisi olarak Endülüs uygarlığının yok edildiği 1492'de keşfedilen Amerika Kıtası'nda yaşayan yerli halk Kızılderililerin ortadan kaldırılmasının önünü açmış ve yaklaşık 770 yıl Müslüman Arapların yönetiminde kalmasına rağmen hiçbir insanının Müslüman olması için zorlanmamıştır. İspanya Başbakanı Zapatero'nun 2008'de İstanbul'a gelerek bir iftara katılması keşke bu gerçekleri değiştirebilseydi!

Çünkü İspanyol medyası bile Zapatero'nun büyük ihaleler için Türkiye'ye yanaştığını söylüyor ve onu ikiyüzlülükle suçluyordu. Ekim 2010'da Tel Aviv'i ziyaret eden Zapatero "İsrail'i

bir Yahudi devleti olarak" tanıdıklarını açıklayacak ve ülkesinin silahlı gücünü Libya'yı işgal etmesi için ABD ve NATO'nun emrine verecekti. Belki de Zapatero, Başbakan Erdoğan'la birlikte başkanlığını yaptığı Medeniyetler İttifakı Projesi'nden bunu anlıyordu! 10-25 Ekim 2008'de Vatikan'da toplanan İspanyol ve İspanyolca konuşan ülkelerden (Latin Amerika ülkeleri) gelen 331 kardinal ise İslam'a yaptıkları klasik eleştirilerden sonra Müslümanlarla diyalogda onlara güvenilmemesini ve hep dikkatli olunması gerektiğini söyleyecekti. İspanya eski başbakanı Aznar, Haziran 2010'da Tel Aviv'i ziyaret ettiği sırada "Medeniyetler İttifakı Projesi'nin aptalca bir proje olduğunu" ifade ederek, "*Mavi Marmara* saldırısında İsrail'in yüzde yüz haklı olduğunu" söyleyecek kadar hem Haçlılaşmış hem de Siyonistleşmişti! Başbakan Erdoğan'ın bu konudaki içtenliğine rağmen Başbakan Zapatero'nun ülkesi İspanya – iflas etmezse– bundan böyle mali ve ekonomik çöküşün eşiğinde, Medeniyetler İttifakı'na inanmayan ve "ben bu işte yokum' diyen

Aznar'ın partisinin yönetimde. Hem de Libya'ya karşı NATO operasyonu içinde ön saflarda yer aldıktan sonra.

Papa ise Eylül 2006'da Vatikan'ın 10 yılı aşkın süredir dillendirdiği diyalog söylemini tümüyle unutarak İslam'a ve onun peygamberine en açık, sert ve bilinçli bir şekilde saldırmaktan çekinmemişti. Aynı papa, yani XVI. Benedictus, 23 Kasım 2009'daki demecinde "dinler arası diyaloğun gerçek anlamda mümkün olamayacağını, ancak kültürler arası diyalogdan söz edilebileceğini" belirtiyordu. Papanın 12 Şubat 2009'da 60 Yahudi hahamla gizlice bir toplantı yaparak "ortak düşmana" karşı mücadele etme koşullarını görüştüğü söylenecekti.

Müslümanlar açısından ise Hıristiyan ve Yahudilerle taktiksel ya da stratejik olarak hangi koşullarda diyalog kurup işbirliği yapılabileceği başta Bakara Suresi olmak üzere birçok surede net olarak anlatılmaktadır.

Samimiyet Testi...

Salman Rüştü'nün 1988'deki *Şeytan Ayetleri* kitabıyla nasıl İslam'a saldırdığı ve tüm Batı'nın da "ifade özgürlüğü" başlığı altında Rüştü'ye sahip çıktığını sanıyorum çoğumuz hatırlıyordur. Yani Batı'da İslam'a saldırmak ifade özgürlüğü sayılır ama Ermeni soykırımı yok diyenler cezalandırılıyor.

Danimarka'daki şu bildik karikatür denilen çizimlerle ilgili estirilen hava ise Batı'nın iç dünyasını çok iyi yansıtmaktadır. Karikatürlerle ilgili yapılan tartışmalarda Danimarkalı gazeteci Louise Frevert, "Müslümanlar Danimarka toplumu içinde kanserli tümör gibiler" diyordu. Martin Henriksen ise, "İslam terörist bir hareket olmuştur ve gerçek yüzünü göstermiştir" diyecekti.

Almanya Başbakanı Merkel 8 Eylül 2010'da karikatürü yayımlayan Danimarka gazetesinin yöneticisi Kurt Westergaard'a "Demokratik değerleri" savunduğu için "özel onur" ödülünü verecekti. Papaz Terry Jones'un Kuran-ı Kerim'i yakmaya kalkıştığında koparılan yaygara ise Batı'nın bu tür konuları ne denli eğlenceli

bulduğunu kanıtlamıştır. Amerikalı askerlerin Afganistan'da Kuran yakmaları bu anlayışın devamıdır. Batı'nın İslam ve Müslümanlarla ilgili bakış açısıyla ilgili; ideolojik, siyasal ve kültürel yaklaşımıyla ilgili binlerce örnek verilebilir.

İsrail'deki hahamların İslam ve Müslümanlarla ilgili söylem ve fetvalarını ise burada aktarmaya kalkışırsak bir kitap daha yazmamız gerekecek. Hahamlar Meclisi 2009'da Gazze Savaşı sırasında yayımladığı ortak fetvada "Arapları böcek ve yılanlara benzetmiş ve İsrail'de İslam'ın hiçbir varlığına izin verilmemesi gerektiğini savunmuştur." Politik ideolojisi din olan Siyonist ilkelerle yönetilen İsrail'de bağnaz Yahudi askerlerin yüzde 95'inin, Tevrat'la uyum içinde olmadığı sürece askeri emirlere bile itaat etmedikleri belirlenmiştir. İsrail hükümet ve devletinin Filistin ve genel olarak Arap ve Müslümanlara yönelik tüm tutum ve davranışlarında mutlaka bir dinsel gerekçe ve motif vardır.

Arap ve Müslüman ülkeleri işgal eden ve sömüren emperyalist ülkelerin adlarını ve neler

yaptıklarını burada tek tek anlatmaya gerek yok.

Benzer şekilde dini tartışmaları bir yana bırakırsak bile kendini bir Yahudi devleti ilan eden İsrail'in ya da, "Müslüman Türkiye'nin Hıristiyan AB içinde ne işi var?" diyen AB ülkelerinin liderlerinin düşünce merkezleri ve entelektüel çevreleriyle nasıl bir diyalog kurulacağı merak konusudur.

Ayrıca İslam âleminde dinler arası diyaloğu savunanların öncelikli olarak kendi ülkelerindeki Batı kışkırtmalı farklı siyasal, etnik, mezhepsel ve sınıfsal taraflar arasında diyaloğu başarmaları ve toplumsal barış ve dayanışmayı gerçekleştirmeleri, sonra da kendi dindaşları arasında benzer işbirliğini gerçekleştirmeleri gerekmez mi?

Daha açık bir ifadeyle, Müslüman ülkelerdeki herhangi bir hükümet, parti ya da grubun dinler arası diyaloğu savunması yerine Batı'nın düşman kıldığı diğer Müslüman ülke ve halklar arasındaki sorunların çözümüne katkıda bulunması daha öncelikli değil midir?

Bu nedenle örneğin Türkiye kendi içinde laik-İslamcı, Kürt-Türk, Sünni-Alevi, hatta farklı İslamcı grup ve cemaatler arasında bunca ciddi sorun, tartışma ve kavga yaşarken, Arap ülkeleri birbirleriyle anlaşamaz ve kendi aralarında kavga edip savaşırken, Türki cumhuriyetler denilen ülkeler bir türlü ortak zeminde birleşemezken, Sünni ve Şii Müslümanlar Irak'ta birbirini boğazlarken, Sünniler Alevileri tanımazken ve son olarak ABD, İsrail ve yandaşlarının saldırılarından dolayı milyonlarca Müslüman'ın acısı devam ederken Yahudi ve Hıristiyanlarla dinsel veya kültürel diyaloğun acaba ne anlamı ya da yararı olabilir? Hem de karşı tarafın bu yönde ciddi ve samimi hiçbir istek ve aktif çabası yokken! Ya da Filistin, Irak, Afganistan, Somali, Çeçenistan, Bosna ve hatta Kıbrıs'ta olduğu gibi Arap ve Müslüman ülkelere yönelik saldırı, işgal, katliam ve hatta haksızlıkları devam ederken!

Ama her şeye rağmen tüm bu söylediklerimiz hiçbir zaman "karşı taraf ya da taraflarla" konuşulmaması ya da onlara karşı hep düşmanca tavır ve tutum içinde olunması

anlamına gelmemelidir. Burada önemli olan karşı taraf ya da tarafların Müslümanları ya da bu coğrafyadaki tüm insanları eşit düzeyde görmesi, tüm Müslümanlara ve İslam'a saygı göstermesi ve Müslüman halklara karşı bildik düşmanca tutum ve davranışlarından vazgeçmesidir. Böyle bir temenniye Hıristiyan Batı ya da İsrail'de yaşayan kimselerin samimi olarak katılması elbette önemlidir. Ancak bu tür samimi çevrelerin varlığına rağmen bu ülkelerin hep bildik politikaları sürdürmesi de oldukça ilgi çekici ya da şaşırtıcıdır. Yani Batı'da siyasal, sosyal ve kültürel bazı çevrelerin, "Müslümanlarla diyalog kuralım" demesine rağmen Batı'nın bütün iktidarları hep bize karşı kötü davranmıştır. Bu iktidarların cumhuriyetçi ya da demokrat, Hıristiyan demokrat ya da sosyal demokrat olması sonuçta hiçbir şeyi değiştirmiyor. Göreceli olarak iyi davranışların arkasında da hep kötü niyetler sonra kanıtlanıyor. Son 100 yılda hep böyle olmuştur. Belki de bunun nedeni bizim coğrafyada Batı'nın diyalog söylemini dillendirenlerin sayısı Batı'da bizim dostumuz gibi görünenlerden çok

daha fazla olmasıdır.

Belki de İslam âleminde yorum ve uygulamada tek bir İslami anlayışın olmaması ve Müslümanların ortak karşı tavır sergileyememesi Batı'nın işini daha da kolaylaştırmaktadır.

Örneğin İslam İşbirliği Örgütü üyesi 56 ülkeden hiçbirinin İslami anlayışı öbürüne benzemiyor. Bu ise yalnız siyasal iktidarlar açısından değil aynı zamanda o ülkelerdeki halklar, entelektüel çevreler ve dinci otoriteler açısından da problem yaratıyor.

Böylece İslam ülkeleri arasında var olan bu ayrılıklar, anlaşmazlıklar ve bazen de düşmanlıkları kullanan Batı bu ülke ve halkları gerçek gündemden ve dolayısıyla gerçek ve ortak düşmandan uzak tutmayı başarıyor. Bugün Müslüman ülkelerin neredeyse tümünün komşularıyla problemleri bulunmaktadır. Türkiye'nin Suriye, Irak ve İran'la arasının 10 yıllık iyi dönemden sonra tekrar bozulması bunun en somut örneğidir. Çünkü basit gündelik işlerle uğraşan ya da uğraşmak zorunda bırakılan halklar ve onların aydınları ile

yönetimleri hiçbir zaman stratejik planlar yapıp uygulayamaz ve Batı'nın ortaya attığı ya da zorla kabul ettirdiği gündemlerle uğraşır dururlar. Batı'nın düşünce merkezleri ise olaylara daha kapsamlı, tepeden ve zengin verilerle baktıkları için gündemi hep onlar belirliyor ve bizim politik önderlerimize ve aydınlarımıza talimatlarla ya da dolaylı olarak iş yaptırıyorlar.

Batı'ya bu çabasında hemen hemen tüm Müslüman ülkelerde kendi halklarına düşman yüzlerce gazeteci, aydın, akademisyen, din adamı ve benzeri kişiler yardımcı olmaktadır. Batı bu davranışlarıyla Arap ve Müslüman ülkelerindeki halklardan başlarındaki faşist iktidarlara teslim olmalarını ve korkarak onların her dediğini yapmalarını istiyor. Çünkü korkularını yenemeyip, sindirilmiş ve kendi içinde sürekli sorunlar yaşayan insanlar ya da halkların doğal olarak kafası karışıyor ve doğruyu bulma çabasına zaman ayıramadığı için hiçbir konuda hiçbir adım atamıyor. Bu ise sorunların zaman içinde yığılmasına neden oluyor. Sorunların altından kalkamayan ve bu sorunların günlük siyasal, ekonomik, sosyal ve

psikolojik ağırlık ve sonuçlarıyla boğuşan insanlar ve halklar doğal olarak çok daha kolay her anlamda teslim oluyor ya da alınıyor.

Örnekler...

İşte bu nedenle Irak'taki "ılımlı" Sünni Kürtler ile ılımlı Şii Arapların ortaklığı ABD ve genel olarak Batı için çok önemliydi.

Oysa ABD'nin işbirliği yaptığı Iraklı Şiiler içinde radikal Sünnilerden çok daha radikal olan Şiiler de vardı. Bunu merak edenler Şii parti ve grupların yönetimindeki Basra şehrine ya da Bağdat'ın varoşlarına uğrayıp görebilirler. Oralarda ortaçağ anlayış ve davranış biçimleri geçerlidir.

Bir de Lübnan'daki Şii Hizbullah var.

Yani Irak'taki İran destekli Şiilerle işbirliği yapan ABD ve müttefikleri her nedense yine İran destekli Şii Hizbullah'a savaş açmış durumda. Çünkü Hizbullah Şiiliğin zulme karşı başkaldırışı ile direnişini simgelemekte, dinin siyasal anlamını yüceltmekte ve İsrail için bir

tehlike oluşturmaktaydı.

Bu ise ABD, İsrail ve Batı'ya karşı olan tüm Sünni ve Şii bölge insanlarının moralini yükseltmektedir. Batı buna rağmen boş durmuyor ve yandaşı Arap yönetimlerini Hizbullah'a karşı kışkırtıyordu.

Batı, Irak'tan sonra Sudan'ın parçalanmasıyla Arap ve Müslüman ülkelerde parçalanma sürecini başlatmak istiyor. Mısır'da Hıristiyan Kıptilere yönelik provokasyonlar, Libya'nın parçalanma senaryoları bunlara yönelik somut örneklerdir. Belki de bu nedenle Irak'ı yöneten Paul Bremer 15 Ekim 2005'te kendi yazdığı yeni anayasayı Irak halkına kabul ettirerek bölgenin federal ve bölünmüş ülkelere ayrılmasının sinyallerini vermişti.

Bölgenin belki de tek gerçek laik ülkesi olan Suriye ise direndiği ve teslim olmadığı için ABD, İsrail ve yandaşlarının saldırılarıyla karşı karşıya kalıyordu. Üstelik Alevi kökenli ve göz doktoru olan Suriye lideri genç Esad Batı'yla her türlü diyaloğa hazır ve İsrail'le barışmaya istekli olduğunu her fırsatta söylüyordu. Bununla

yetinmeyen Esad, Başbakan Erdoğan'a her türlü yetkiyi vererek İsrail'le konuşmasını istedi. Ama tüm bunlar ne İsrail ne de Batı için yeterliydi. Çünkü Batı bölge ülkelerinin kendi aralarında barışık olmalarına, anlaşmalarına ve birlikte hareket etmelerine alışık değildi ve bundan da hoşnut olamazdı.

İşte bu nedenle Batı, Türkiye'nin bölgesel rolünden ve dolayısıyla İsrail-Suriye görüşmelerinde arabulucu olmasından hoşnut değildi ve olamazdı. Sarkozy'nin arada bir İsrailli ve Suriyelilere, "Ben aranızı bulurum" türünden mesajlar göndermesi ve Başkan Esad'ın ona, "Şam'a geleceksen önce Ankara'ya uğra" dediğini henüz kimse unutmadı.

Belki de bu nedenle İsrail Başbakanı Olmert 23 Aralık 2008'de Ankara'ya gelip Başbakan Erdoğan'la görüşüp dönmesinden 5 gün sonra Gazze'ye saldırma kararı almıştı. Kahire'deki bazı kaynaklar Türkiye'nin bölgesel rolünden hoşlanmayan Mübarek'in de o dönemde bu konuda Olmert'i cesaretlendirdiğini sızdırmıştı. Belki de bu nedenle başta ABD olmak üzere

Batı, İsrail'in 33 gün süren Gazze saldırısına ses çıkarmadı ve çoğunluğu çocuk ve kadın yaklaşık 1.600 Filistinli'nin ölümüne seyirci kaldı. Aynı Batı, BM tarafından görevlendirilen Goldstone'un İsrail'i "savaş ve insanlık suçu işlemekle" suçlayan raporuna karşı oy kullanacak ve İsrail'le birlikte Goldstone'a baskı yaparak raporundan vazgeçmesini sağlayacaktı. Belki de bu nedenle Batılı ülkeler *Mavi Marmara* saldırısıyla ilgili her süreç ve alanda İsrail'in yanında yer aldı. BM Genel Sekreteri Ban Ki-Moon bile Batılı ülkelerin telkin ve direktifleriyle İsrail'i kolladı. Oysa ne tuhaftır ki Batı, Türkiye'nin bir model olarak Arap ve Müslüman ülke halkları tarafından benimseneceğini söyleyip duruyor, hatta bunun pazarlamasını yapıyordu. Özellikle "one minute" olayından sonra. Çünkü Arap halkları Filistin konusunda çok duyarlı ve duygusaldı. Ama ortada bir gariplik vardı. Batı, Türkiye'nin İsrail karşıtı politikalarından ve tutum ve davranışlarından hoşlanmıyor ama aynı Batı, Türkiye'nin Filistin konusundaki tavrını kullanarak Türkiye'yi Arap ülkelerinde ön plana

çıkartmayı amaçlıyordu. Başka bir gariplik ise kendi iradesiyle çevresindeki Arap ve Müslüman ülkelerle dostluk ilişkileri geliştiren Türkiye, Batılı başkentler ve çevreler tarafından "yeni Osmanlılık" ya da "eksen kayması"yla suçlanmaktaydı.

İşte bu nedenle Türkiye'nin bir örnek ve model olarak ön plana çıkması son dönem yaşanan gelişmelerin ana eksenini oluşturuyordu.

Model Türkiye

MSP lideri rahmetli Necmettin Erbakan'ın 1974'te sosyal demokrat-demokratik sol CHP lideri rahmetli Bülent Ecevit'le demokratik bir seçim sonrasında iktidara ortak olmasıyla birlikte NATO üyesi Müslüman-laik Türkiye herkesin ilgisini çekmiş ve bu ilgi Refah Partisi'nin 1996'da iktidara gelmesiyle daha da heyecanlı olmuştu.

İçte sistemle uzlaşmaya zorlanan İslamcı Erbakan dışta da önemli bir oyunun içine çekildi. Arap ve İslam âleminde çok sevilen ve saygı duyulan Erbakan Hoca, İsrail'le askeri

işbirliği anlaşmasını imzalamaya zorlanarak Müslüman bir lider olarak Arap ve İslam âleminde büyük bir prestij ve saygınlık kaybıyla karşı karşıya bırakılmak ve bu davranışıyla Türkiye ve Türk İslamcılarının kötü bir model oldukları imajı yaratılmak istenmişti.

Arap medyası ise ünlü 28 Şubat muhtırasından söz ederken dönemin genelkurmay başkanı İsmail Hakkı Karadayı'nın muhtıradan birkaç gün önce İsrail'den dönmüş olduğuna dikkat çekiyor ve Erbakan hükümetinin düşürülmesini buna bağlıyordu. Oysa Erbakan'ın düşürülmesinin bir diğer nedeni D-8 projesiydi. Çünkü Erbakan bu projeyle, İsrail'le anlaşmasından dolayı sarsılan prestijini yeniden güçlendirmeye çalışıyordu. Ama siyasal ömrü buna yetmedi.

Erbakan Hoca'nın öğrencileri olarak AK Parti liderlerinin iktidarı belki de bu nedenle ilk günden itibaren herkesin ilgisini çekti.

ABD, Avrupa ve İsrail'de herkes bu ekibin iç ve dış politikada neler yapabileceğini merak ediyor ve geleceğe dönük davranışlarıyla ilgili

hesaplar yapıyordu. Kasım 2002 seçimleri öncesinde ve sonrasında bu ülkelerin medyasında ve düşünce kuruluşlarının raporlarında AKP ve iktidarıyla ilgili yüzlerce, hatta binlerce makale, yorum, analiz ve değerlendirmeler yayımlandı. Batı'nın bu merak ve ilgisi 1 Mart Tezkeresi'nin reddedilmesi ve bunun sonucu olarak Erdoğan ve arkadaşlarının bölgede yıldızlarının yükselmesiyle daha da artıyordu.

Sonraki politikalar AKP'nin bölgesel ününe ün katmış ve herkesin ilgiyle izlemeye başladığı önemli bir örnek olmaya başlamıştı.

Örneğin Hamas lideri Ahmet Yasin'in Mart 2004'te öldürülmesi ile Başbakan Erdoğan'ın İsrail'i "terörist bir ülke" olarak tanımlaması, 2004'ten itibaren Suriye'ye açılması, Şam'da yaşayan Hamas lideri Halit Meşal'i Şubat 2006'da Ankara'da misafir etmesi ve ABD'nin Irak'taki katliamlarını sert bir dille kınaması Arap ve İslam âleminde büyük ilgi uyandırmıştı.

Bu bölgesel ilgiyle başlangıçta, özellikle tezkerenin reddedilmesinden sonra, on yıl

öncesine kadar çok sert anti-emperyalist, anti-Siyonist ve anti-Batı söylemleri bilinen Erdoğan ve arkadaşları ABD ile İsrail'in ilgi odağı olmuş ve "Neden bu örnekten taktiksel olarak yararlanmayalım?" dedirtmiştir. Bu konuda da Batı medyasında yüzlerce makale, analiz ve yönlendirme yayımlanmıştır.

Bunu yapan Batı aynı zamanda Arap olmayan radikal Şii bir İran ile Arap olmayan ılımlı Sünni Türkiye arasında tercih yapmak zorunda kalabileceğini de düşünerek her iki ülkenin avantaj ve dezavantajlarını hesaplıyor ve yeni oyununun detayları üzerinde çalışmayı da ihmal etmiyordu.

Çünkü Batı'ya göre her iki ülkedeki siyasal ve ideolojik yapı kendisinin çıkarlarına hizmet edecek şekilde çok iyi değerlendirilebilir ve gerektiğinde de bu iki yapı da birbirine karşı kullanılabilirdi.

Böyle bir kullanmanın sonunda da geriye ya ılımlı ve Batı'yla her alanda uyumlu ve çevresindeki Müslüman ülkeler için ideal bir örnek olan Sünni bir Türkiye, ya da aynı uyumu

zorunlu olarak gösterecek ve nüfusunun %30'u Türk kökenli Azerilerden oluşan ve onlara göre İslamcı bir parti olan AKP tarafından yönetilen Müslüman Türkiye deneyiminden etkilenmiş ılımlı Şii bir İran kalabilir. Yani bir zamanlar, "Türkiye İran olamaz!" diye bağıran insanların tersine Batı, İran'ı Türkiye yapabileceğini düşünüyordu. Çünkü %30 Azeri, yani Türk kökenli ve genel olarak uydulardan Türk televizyonlarını seyreden İranlılar doğal olarak Türkiye'deki İslami anlayıştan ve bu anlayışın farklı uygulamalarından etkilenecekti. Örneğin Türk televizyonlarında Kuran okunuyor, dini programlar yayınlanıyor ama aynı zamanda her türlü eğlence programları ile Batı'nın sosyal kriter ve standartlarında filmler, diziler ve bazılarına göre açık saçık programlar da yayınlanıyor. Son dönem bölgede moda olan Türk filmleri ise bu etkileşime büyük katkı sağlıyor ve Türkiye'yle karşılıklı görüşlerin tartışmasına ya da çatışmasını yol açıyordu. Örneğin "Aşk-ı Memnu" dizisini seyreden İranlı ya da Arap bir aile, "Acaba Türklerin hepsi böyle midir?" diye sorar olmaya başlamıştı.

Üstelik yılda en az iki milyon Arap ve bir milyon İranlı Türkiye'ye geliyor ve İstanbul'un yanı sıra sahil kentlerini gezerek Müslüman Türkiye'deki Batı standartlarındaki yaşam biçimini görerek ülkelerine dönmekte ve gördüklerini çevrelerindeki insanlara anlatmaktadırlar. Bu ise onlara göre İslamcı olan AK Parti yönetimindeki Müslüman ülkeyle ilgili soru işaretlerini çoğaltmaktadır. Çünkü Türkiye'ye gelenler içinde dindar olanlar hayal ettikleri bir Türkiye görmek isterken diğerleri laik ve Batı'nın bir parçası bir Türkiye görmekten hoşnut kalıyorlar. Arap olanlar ise Türkiye ile İran'ı karşılaştırdıklarında doğal olarak birincisini tercih ediyorlar.

Nasıl olsa Türkiye de artık 30 yıldır İran'ın yaptığı gibi İsrail'e kafa tutuyor!

İran Şiilik adına bir din devleti kurmuş, bölgedeki Şiileri etkilemiş ve Batı'ya kafa tutuyor; diğeri ise Sünni gelenek ve Osmanlı kültüründen gelmiş dindar insanların yönetiminde ilginç ve farklı bir yol deneyen Batı yanlısı, demokratik, tartışmalı laik ve Sünni Arap

İslamcılarına model olduğunu söyleyen bir Türkiye.

İşte bu nedenle ünlü CIA'ci ve Türkiye'de çok dostu olduğu bilinen Graham Fuller'in, "Sufi Türk-Osmanlı İslamiyet anlayışı gerçek İslam'ı temsil eder" deyişi hem Türkiye'nin geleceği hem de Türkiye'nin önümüzdeki dönem bölgesel rolü açısından çok önem kazanıyor. Türkiye'yle ilgili oldukça ilginç ve bir o kadar önemli plan, proje ve çalışmaları olan ve Amerikan kurumlarını bu yönde etkileyen ve yönlendiren Fuller son dönem Türkiye ve bölge gelişmelerini gördükçe büyük sevinç duyuyordur. Çünkü Fuller kitap, röportaj ve daha çok özel sohbetlerinde ve özellikle CIA'deki patronlarına gönderdiği raporlarda bugünlerin fotoğrafını iyi çekiyordu. Nasıl olsa bu fotoğrafların oluşmasında bir CIA görevlisi olarak kendisinin de rol ve katkısı çok büyüktü!

Medeniyetler çatışmasının ünlü teorisyeni Huntington'a gelince; o, "Türkiye, Avrupa ile Asya, İslam ile laiklik arasında bölünmüş bir ülke. Eğer Türkiye Batılı bir ülke olma

ısrarından vazgeçer, modernleşme ile demokrasinin bir İslam ülkesinde de mümkün olduğunu göstermeye ve kanıtlamaya daha çok çaba harcarsa İslam için büyük bir model olur ve herkese yardımcı olarak katkı sağlar" diyecekti.

İşte böylesi bir Türkiye genel olarak Batı'nın ilgisini çekiyor ve heyecanını artırıyor.

Batı'nın siyasal ve sosyal araştırmacılarının beklentilerine göre AKP siyasal iktidar ve sistemle bütünleştikçe bu partinin kadroları, yandaşları ve sempatizanları dinin gerçek inanç ve öğretilerinden uzaklaşacak ve bu iktidarın nimetleri uğruna süreç içinde insanların dini imanı para olacak.

Bu ise Batı'ya göre hedefi tam da 12'den vurmak demektir.

Başka bir ifadeyle Türkiye'deki gelişmeleri yakından izleyen Batılı uzmanlar AKP'nin bu yöndeki deneyiminin sonucuna bakarak Arap ve İslam ülkelerindeki İslamcı parti ve örgütlere, "AKP gibi ABD, AB ve NATO'yla uyumlu çalışır ve problem çıkarmazsanız size de her

türlü yardımı yaparak iktidara taşır ve orada kalmanız için her türlü desteği veririz" diyor, ima ediyor ya da bunun propagandasını yapıyor. Batı medyasında bununla ilgili binlerce haber, makale ve analiz yayımlanmış ve yayımlanmaktadır.

Özetle AK Parti'nin nasıl bir dini model uygulayacağı ABD ve AB'nin umurunda değil. Onlar için önemli olan "İslamcı" AK Parti yönetiminde bir Türkiye'nin hep Batı'nın yörüngesinde kalması ve bölgede Batı'ya karşı yükselen direnişi "bölgesel barış, istikrar, kalkınma, dinler ve medeniyetler arası diyalog" ve benzeri söylemlerle yumuşatması ve zaman içinde kırmasıdır.

Yine Batı'ya göre; böyle bir Türkiye'yi bölgesindeki Müslüman insanlara kabul ettirebilmek ve inandırabilmek için AK Parti yönetimindeki Türkiye'nin İslami gelenek, motif ve anlayışların ağır basacağı bir ülkeye dönüştürülmesinde hiçbir sakınca yoktur ve öyle olmalıdır.

Üstelik "siyasal anlamda Müslüman"

kimliğiyle bir Türkiye Batı'da birçok çevreye göre Hıristiyan AB'ye alınmaması için ileride önemli bir gerekçe de oluşturabilir. Oysa yine Batı'ya göre Türkiye'deki "İslamcılar" yetişme tarzları gereği ve Türkiye'nin tarihi, kültürü, sosyal, siyasal ve anayasal yapısı nedeniyle doğal olarak Cezayir, Filistin, İran ve İslamcıların iktidara gelmeye başladığı diğer Arap ülkelerinin İslamcılarına benzemiyor.

Batılı çevreler AKP kadrolarının ABD, İsrail, Siyonizm, emperyalizm ve benzeri konulardaki inanç, algı, tutum ve davranışlarıyla ilgili olarak 10-15 yıl önceki konumları ile bugünkü konumları arasındaki farkı da buna kanıt olarak göstermektedirler.

İşte Batı için de önemli olan buydu. Yani Batı'ya göre Türk İslamcıları değişebilir ve bölgedeki İslamcıların değişmesine katkı sağlayabilir ve onlara yardımcı olabilir.

Batı bu farklılığı daha belirginleştirerek ve biraz da keskinleştirerek bu örneği pazarlamayı planlamaktadır.

Daha açık bir ifadeyle, 50 yıldır Batı ve Batı'nın tüm kurumlarıyla ilişkileri olan bir Türkiye sanki yeni bir ülkeymiş gibi "İslamcı" AK Parti iktidarında bu özelliği ön plana çıkartılarak bölge ülke ve halklarına, "Bakın işte size örnek bir Müslüman ülke ve İslamcı bir parti" denilerek pazarlanmak isteniyor.

Yani Batı, "İslam'a küfreden papayı bile Türkiye'de misafir eden AKP; ilişkilerdeki tüm olumsuzluklara rağmen ABD, İsrail, NATO, AB ve Batı'nın diğer tüm kurumlarıyla siyasal, ekonomik, kültürel, sosyal ve ideolojik alanda tam uyumlu bir parti olabileceğine" vurgu yaparak bölge ülke, hükümet, parti, örgüt ve insanlarından aynı şeyi yapmalarını dolaylı ya da dolaysız olarak istiyor, isteyecektir.

AK Parti'nin hangi tür bir İslami öğreti ve uygulamayı benimsediği ya da benimseyip uygulayacağı Batı'nın umurunda değil ve hiçbir zaman olmayacaktır.

Batı'ya göre önemli olan AK Parti yönetiminde Türkiye'nin siyasal anlamda ılımlı değil uyumlu bir Müslüman ülke olmasıdır. Batı'ya göre böyle

bir ülkenin Batı'nın ideolojik kalıpları ve ekonomik çıkarlarıyla uyum içinde olması doğal bir sonuç olacaktır.

Yani Batı'nın AK Parti'ye yüklemeye çalıştığı görev bazılarının düşündüğünün çok ötesindedir. Çünkü onlara göre AK Parti yalnızca siyasal anlamda değil aynı zamanda dinsel anlamda da Batı, yani Hıristiyanlık ve Yahudilikle uyumlu olduğunu kanıtlamak durumundadır.

Çünkü böyle bir uyum Batı'ya göre İslam'ı gerçek tüm değerlerinden uzaklaştıracak ve içi boş bir öğretiden ibaret duruma getirecektir.

Böyle bir İslam'a inananlar Filistin'de, Irak'ta, Afganistan'da, Çeçenistan'da, Bosna'da, Somali'de, Kıbrıs'ta ve benzeri tüm yerlerdeki haksızlıklara karşı ilgisiz ve kayıtsız kalacak ve "Bize ne orada olup bitenlerden!" demeye başlayacaktır.

Bu ise AK Parti deneyimini her alanda ve anlamda çok daha önemli ve anlamlı kılmaktadır. Batı'ya göre bu deneyimin

Türkiye'nin siyasal yapısı üzerindeki etkilerinden çok Türk toplumu üzerindeki sosyal, kültürel, psikolojik ve en önemlisi dinsel, yani ideolojik etkileri ve yansımaları önemlidir. Çünkü iç detaylarla ilgilenmeyen Batı kendisiyle siyasal, ekonomik ve askeri alanda uyum içinde bir Türkiye'yi bölge ülkelerine pazarlarken aynı zamanda bu ülkedeki yeni türden bir İslami anlayış, algılama ve uygulamanın başarısını da bölge halklarına göstererek ders almalarını isteyecektir.

Üstelik bölgedeki Arap ve Müslüman ülkelerin liderleriyle çok yakın ve özel ilişki kuran Gül-Erdoğan ikilisinin yönetimindeki Türkiye 1 Mart Tezkeresi'ni reddettikten sonra bölgesinde yalnızca siyasal ve ekonomik alanda değil aynı zamanda sosyal, kültürel, sanatsal, sportif ve turistik alanda da çok büyük bir prestij sağlamış ve bölge halklarının ilgi odağı olmuştur.

Yani Batı, AKP üzerinden coğrafyamıza yönelik bin yıllık tarihsel savaşında siyasal, ekonomik, kültürel ve ideolojik hedeflerini gerçekleştirmeyi planlıyor.

İşte Batı'nın Haçlılardan bu yana yüzyıllardır peşinde olduğu en büyük zafer bu olacaktır.

Batı bu zafere katkıda bulunacak herkesi ister radikal ya da ılımlı, ister İslamcı ya da laik, ister demokrat ve reformcu olsun kendisinin müttefiki olarak görecek ve ona her alanda tüm desteği vererek sahiplenecektir.

Parola ise:

Uyumlu olmak.

Batı'ya göre uyumlu olanların yeni Kâbe'si Washington olmalıdır...

Batı bunca plan yapıyor ve yapacak. 20. yüzyılın başlarında bölgeyle ilgili yüz yıllık planlar yaparak bizim coğrafyamızı bu hale getiren Batı şimdi 21. yüzyılın planlarını gecikmeli de olsa uygulamaya çalışıyor. Planda İslam yine en önemli figür.

1908'de İttihatçıların darbesiyle Osmanlı'yı yok olma sürecine sokan Batı 1911'de Libya'yı kirli bir oyunla Osmanlı'dan aldı. 1912'deki Balkan Savaşı'ndan sonra 1914'te Osmanlı'yı

Almanya'dan yana Birinci Dünya Savaşı'na sokturan emperyalist ülkeler 1916'da İttihatçıların rol aldığı çok karanlık bir oyunla Şerif Hüseyin'i Osmanlı'ya karşı ayaklandırdı. Bu ayaklanmadan bir ay önce, yani 9 Mayıs 1916'da emperyalist ülkeler, yani Fransa, İngiltere ve Rusya, Sykes-Picot Antlaşması'yla Ortadoğu'nun yeni haritasını çizmişti. Üç gün önce Şam valisi İttihatçı Cemal Paşa, Şam ve Beyrut'ta onlarca Arap aydınını uyduruk gerekçelerle darağaçlarında sallandırmıştı. Bu tarihten tam bir ay sonra İngilizler Şerif Hüseyin'i Osmanlı'ya karşı ayaklandırmıştı. Sovyet Devrimi'nin lideri Lenin'in 1917'de deşifre ettiği haritada ise Balfour'un daha sona açıklanacak "söz"üne uygun olarak Filistin Yahudilere bir vatan olarak ayrılmıştı. Oysa o tarihte Filistin'de yalnızca 60.000 kadar Yahudi yaşıyor ve bu sayı 30 yıl süren İngiliz işgali döneminde dışarıdan getirilen Yahudilerle 600.000'e ulaştı! Emperyalist ülkeler bununla da yetinmeyerek 1920 Sevr Antlaşması'yla Kürtleri de unutmadılar ancak daha sonra Kürtlerle ilgili planlarını bir sonraki yüzyıla ertelediler. Çünkü

onlara göre Müslüman Araplarla Yahudiler bir yüzyıl savaşacak ve onların savaşı bittiğinde ya da ateşi düştüğünde Kürtler devreye sokulacak. Yani iki taraflı Müslüman Arap-Yahudi savaşının yerini bu kez dört taraflı, yani Arap, Türk, Acemlerle Kürtlerin savaşı gündeme alınacak. Çünkü Kürtler Türkiye, Acem İran ve Arap Irak ve Suriye'de yaşamaktadır. Batı'nın bu planları başarıyla işlerse o zaman Sevr'in 100. yıldönümünde, yani 2020'de Türkiye ve bölgemiz yeni sürprizlere şimdiden hazır olmalıdır.

Batılı ülke ve güçler Türkiye Cumhuriyeti'nin 100. yıl kutlamalarının önüne geçmeyi bile planlamaktadır. Bunu da son günlerde bölgede ve Türkiye'de yaşanan ya da yaşatılan tehlikeli süreçlerle yapmaya çalışacaktır. Bu da yetmezse Batılılar Türkiye içi çelişkileri kullanmayı ihmal etmeyeceklerdir.

İşte bu nedenle Batı'nın karanlık 11 Eylül olayının gerekçesiyle gerçekleşen Afganistan işgaliyle başlayan ve Irak işgaliyle devam eden süreci yeni yüzyılın planlamasında önemli

adımlar olarak görmek gerekir. Çünkü Batı, Osmanlı'nın dağılmasıyla başlayan süreçte bu coğrafyada istediği her şeyi yaptı. Yalnızca Araplar ve İsrail bağlamında baktığımızda bu bölgede 6-7 büyük savaş yaşandı, katliamlar gerçekleştirildi ve tüm Arap ülkelerinde, İran'da ve bazen de Türkiye'de dikta iktidarlar Batı tarafından işbaşına getirildi ve hiç kimsenin unutmayacağı şekilde hep desteklendi. Arap ülkelerinde iktidara gelen faşist iktidarlar da daha fazla Batı'nın desteğini almak ve daha uzun süreler için iktidarda kalmak için kendi halklarına, ülkelerine ve dinlerine ihanet dahil istenilen her şeyi yaptılar. Faşist iktidarlar Batı'nın hoşuna gider diye kendi ülkelerindeki "radikal" İslamcılara savaş açtı ama kendi düşmanlarını ortadan kaldırmak amacıyla herkesi bu sınıflandırmanın içine yerleştirdi. Batı'nın emirlerini yerine getirmeyenler ise hep problemlerle karşılaştı. Örneğin Sudan parçalandı, Gazze kuşatma altına alındı, Lübnan'a saldırıldı ve direnen İran ve Suriye hep sıkıntı yaşadı. Ama tüm bunlar Batı planlarının mutlak başarılı olmasına ve İsrail'in bölgede

egemen olmasına yetmedi. Çünkü Batı'nın da kendi çelişkileri vardı. Çünkü bizim coğrafyaya hep düşman olan Batı zaman zaman kendi içinde de kavgalar edip duruyor ve ciddi sıkıntılar yaşıyor. Emperyalist ve kapitalist kurallar Batı'nın kendi içinde çelişkilerini yeterince açıklıyor.

Haydi Sahneye

Adı ve başlığı ne olursa olsun geçmişteki tüm ve plan ve projelerin tümünden farklı olarak günümüz gelişmelerini şekillendiren en önemli gelişme kuşkusuz Büyük Ortadoğu Projesi denilen "sihirli değnek..."

6 Kasım 2002'de Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in kızı Elizabeth Cheney'in değişik Arap ülkelerinden topladığı 50 kadar kadınla bir araya gelen Dışişleri Bakanı Harlem'li Colin Powell kafasındaki projenin ipuçlarını veriyordu. Powell önümüzdeki dönem mücadelelerde kadınların olası rollerini ve ABD'nin onlara desteğini anlatıyordu. Powell 22 Arap ülkesine demokrasinin gelebilmesi için kadınlara 29 milyon dolar yardım sözü de verdi.

Bu toplantıdan 5 hafta sonra, yani 12 Aralık 2002'de Jamaikalı çeyrek zenci Powell işi bu kez daha ciddiye alarak Haritage Foundation salonunda yaptığı konuşmada Büyük Ortadoğu Projesi'ni resmen açıklayacaktı. Powell kendisinden farklı olarak tam zenci olan ve Kaddafi'nin deyimiyle "Afrika'nın Gülü" Condoleezza Rice'tan –ki ulusal güvenlik sekreteriydi– bu projeyi uygulamasını, Arap ülkelerinden de demokrasi konusunda İsrail'den ders almalarını istedi. Büyük bir gaf yaptığını geç de olsa fark eden Powell geri adım atarak ABD'nin tüm Araplara yardım edeceğini söyledi.

Powell bu söylemine uygun olarak planlar yapar ve bu planın ilk adımı olarak Irak'ın işgalini sağlar. 9 Nisan 2003'te Bağdat düştükten sonra 3 Mayıs 2003'te Şam ve Beyrut'a uçan Powell, Başkan Esad'a, "Ya bize teslim olur dediklerimizi yaparsın ya da başına geleceklere hazırlıklı olursun" tehdidinde bulunur. Esad'a, "İran'dan uzaklaş, Iraklı direnişçilere destek verme ve Hamas ile Hizbullah ilişkilerini kes" diyen Powell ülkesine dönerken yanındaki gazetecilere, "İstediklerimizi yerine getirmezse

geleceğe dönük stratejilerimiz için karşı tedbirlerimiz hazır" diyecekti. Powell ve diğer Amerikalı yetkililerin sonraki demeçlerinde hep bu ciddiyeti görecektik. Amerikalılar geçen süre içinde hep Suriye'ye kafayı takmış, Şam yönetimini tehdit etmiş ve bu ülkeye dönük proje geliştirmekten yorulmamıştı. Her zaman da Amerikalılar Suriye'yi ve Esad yönetimini 'terörist' Hamas ve Hizbullah'a destek vermek ve 'Şer Ekseni'nin diğer ülkesi Şii İran ile stratejik işbirliği yapmakla suçluyordu. Bu ise tipik bir İsrail söylemiydi. Ama daha ilginç olan ABD yanlısı Arap ülkeleri de benzer söylemleri dillendiriyor ve Hamas ve Hizbullah'a karşı Amerikan-İsrail planlarının birer parçası olmayı gönüllü olarak kabul ediyordu. Çünkü onlara göre Hamas 'Redikal Sünni 'bir örgüt Hizbullah ise İran'ın denetiminde redikal Şii bir güç. Durum böyle olunca Powell ve Amerikalı yetkililer Suriye karşıtı ilk eylemsel ciddi adımlarını Lübnan'da attılar.

RUSYA
POLONYA
BELARUS
UKRAYNA
KAZAK
ROMANYA
İTALYA
ÖZBEKİS
TÜRKMENİSTA
TÜRKİYE
AKDENİZ
TUNUS
KIBRIS
SURİYE
IRAK
İRAN
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
LİBYA
MISIR
SUUDİ ARABİSTAN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
NİJER
ÇAD
SUDAN
ETİYOPYA
GÜNEY SUDAN
ORTA AFRİKA CUM.
SOMALİ
KENYA
KONGO CUM.
GABON
KONGO
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
HİNT OKYA

Lübnan'ı Bilmeyen Ortadoğu'yu Anlamaz

Binlerce yıl öncesinden başlayarak Lübnan bilinen tüm bölge uygarlıklarıyla tanışmıştı. 1516'dan itibaren Osmanlı'nın dolaylı denetimine giren Lübnan hiçbir zaman durulmadı. Sürekli dinsel ve mezhepsel savaşlara sahne olan Lübnan'da ittifaklar durmadan değişiyordu. Durum böyle olunca Lübnan hep bölgesel ve uluslararası devlet ve güçlerin ilgi odağı olur. 1946'da Fransa'dan bağımsızlığını alan Lübnan 1958'de bu kez kısa da olsa yeni sömürgeci güç olarak ortaya çıkan ABD'nin işgaline uğrar. Bunu izleyen yıllarda hep siyasi çatışma ve gerginlikler yaşayan Lübnan Nisan 1975'te bir kez daha büyük iç savaşını yaşar. İç ve bölgesel dengeleri sürekli değişen bu iç savaş devam ederken İsrail, Haziran 1982'de Lübnan'a saldırır ve Beyrut'a kadar ilerler. 16-17 Eylül 1982'de ünlü Sabra ve Şatilla katliamlarını Beyrut'taki faşist Falanjist Hıristiyanlarla birlikte gerçekleştiren İsrailliler Beyrut'tan çekilir ancak Haziran 2000'e kadar Güney Lübnan'da kalır. Haziran 2000'de İsrail Hizbullah ve müttefiki sol grupların silahlı

direnişi sonucu Güney Lübnan'dan çekilince Mossad ve İsrail ordusuyla işbirliği yapan yaklaşık 5.000 kadar Lübnanlı Hıristiyan da İsrail'e kaçar.

Şimdi ise bu işbirlikçiler durumlarından şikâyetçi ve tekrar Lübnan'a dönmeye çalışıyor. Çünkü İsrail hükümeti onlara verdiği aylık maaşları artırmıyor ve yaşam standartlarının düzelmesine yardımcı olmuyor. İsrail ise, "Bunları yeterince kullandım" diyerek onlara fazla ilgi göstermiyor ve yeni işbirlikçiler arıyor ve bulunuyor. Hem de CIA'in yardımıyla. Tıpkı bundan önce yaptığı gibi. Ama şimdi olduğu gibi İsrail'e yardımcı olmak amacıyla 21-22 Eylül 1982'de Beyrut'a gelen Amerikan, Fransız ve İtalyan deniz piyadeleri, yeni kurulmuş Hizbullah ve Filistinlilerin direnişiyle karşılaşır. 13 Nisan 1983'te Amerikan elçiliğine bir intihar eyleminde bulunan Hizbullahçılar 63 kişiyi öldürür. Ekim 1983'te Amerikan ve Fransız birliklerinin ortak komutanlığına saldıran Hizbullahçı bir intihar eylemcisi bu kez 241 askeri öldürmüştü. Bir gün sonra Amerikan, Fransız ve İtalyan birliklerinin Beyrut'tan telaşla

kaçmasını izlemiştim. Bu kaçışa rağmen 1990'a kadar devam eden iç savaş ancak Arap ülkelerinin müdahalesi ve Suudi Arabistan'da Ağustos 1989'da imzalanan Taif Antlaşması'yla son bulur. Bu antlaşmaya göre Suriye ordusu Lübnan'a girip taraflar arasında ateşkesi sağladı. Ama geçen süre içinde Lübnan'da birçok cumhurbaşkanı, başbakan, bakan, siyasi parti lideri, gazeteci ve aydın öldürülür. Lübnan'da barınan Filistinliler de İsrail ve İsrail yandaşı Hıristiyan grupların hedefi olur. Yüzlerce Filistinli Lübnan'da suikastlarla öldürülür. Şu andaki İsrail savunma bakanı olan İhud Barak bir zamanlar kadın kıyafetiyle bir Mossad ajanı olarak Lübnan'da çok görev yaptı ve fiilen adam öldürdü. Yerle bir edilen Lübnan iç savaşın sona ermesiyle göreceli olarak bir istikrar dönemi yaşar ve Suudi Arabistan destekli işadamı Refik Hariri'nin çabalarıyla normal yaşama hızla yaklaşır ve başta Suriye olmak üzere tüm bölge ülkeleriyle sağlıklı ve güçlü ilişkiler kurar.

Ama Irak'ın işgali ve yaklaşan BOP'ta Lübnan için bir rol vardı. Çünkü Lübnan, Suriye ve İsrail'e komşu ve Lübnan'da İsrail'in korkulu

rüyası Hizbullah var. Durum böyle olunca oyun bir an önce sahneye konulmalıydı ve öyle oldu. 3 Mayıs 2003'te Şam ve Beyrut ziyaretinden eli boş dönen Colin Powell Lübnan'daki yandaşlarına, "Hazırlıklara başlayın" talimatını verdi. Ağustos 2004'e gelindiğinde Lübnan'da siyasi bir gerginlik başlamış ve başkanlık seçimlerinden dolayı herkes gelişmelerde taraf olmuştu. Irak Savaşı'na karşı çıktığı için Başkan Bush'u kızdıran Fransa Cumhurbaşkanı Chirac bunu fırsat bilerek Washington'a, "Lübnan'da size yardımcı olabilirim" mesajı göndererek Amerikalıların dostluğunu kazanmaya çalıştı. 2 Eylül 2004'te BM Güvenlik Konseyi'ne başvuran Fransa, ABD ve İngiltere'nin de desteğini alarak Lübnan'la ilgili 1559 sayılı kararı çıkartır. Karara göre Suriye'nin Lübnan'daki askerleri çıkartılmalı, Hizbullah silahsızlandırılmalı ve Lübnan'daki siyasi krizin çözümüne uluslararası katkı sağlanmalıydı. Yaratılan ortamın siyasi ve psikolojik baskısı, Arap Birliği'nin kararı ve Lübnan hükümetinin çağrısıyla ülkede bulunan Suriye ordusu çok hızlı bir şekilde ülkeden ayrılır. Ama bu Batı'nın

planı için yeterli değildir ve daha önemli işler yapılmalıdır.

Bunun üzerine eski başbakan Refik Hariri 14 Şubat 2005'te öldürülür. Hızla gerginleşen Lübnan'da birçok politikacı, gazeteci ve aydın öldürülür. ABD başta olmak üzere Batılı ülkelerin tümü bu suikastlar için Suriye'yi suçladı. Bölgesel ve uluslararası ülke ve güçler Suriye'ye yönelik inanılmaz bir kampanya yürüttü. BM Güvenlik Konseyi hemen toplandı ve suikastla ilgili olarak özel bir soruşturma başlatılmasına karar verdi. Soruşturmanın başına getirilen Alman kökenli savcı Detlev Mehlis daha göreve başlar başlamaz, "Suikastı Suriyeliler gerçekleştirdi" dedi ve dört Lübnanlı general ve güvenlik yöneticisinin tutuklanmasına karar verdi. Mehlis bununla yetinmeyerek altı Suriyeli askeri ve istihbarat yöneticisini sorguladı ve daha sonra sahte oldukları anlaşılacak tanıkların itiraflarına dayanarak kendince çok ilginç senaryolar yazdı. Sonunda Mehlis Alman medyası tarafından deşifre edildi ve Mossad'la ilişkisi anlatılınca istifa etmek zorunda kaldı. İsrail gazeteleri de

Mehlis'in suçlamalarında Mossad'dan bilgi ve belge aldığını daha sonra yazacaktı. Ama Mehlis'in istifası ve sonrasında yerine gelen savcıların ya da 2007'de kurulan özel mahkemenin yetkililerinin ne dediği ne yaptığı çok önemli değildi. Çünkü suikast ve sonrasında yaratılan ortamla Batılı ülkeler hedeflerine doğru adım adım yaklaşıyordu.

Bunu gören İsrail Temmuz 2006'da Lübnan'a saldırır ve Hizbullah'ı ortadan kaldırabileceğini hesaplar. Önemli olmakla birlikte bir kişinin öldürülmesine kıyameti koparan ve BM Güvenlik Konseyi'nden karar üzerine karar çıkartan ABD ve müttefikleri İsrail saldırısına ve 1.600 kişinin ölümüne sesini çıkarmaz. Suriye'yi suçlamakla bir sonuca varamayacağını anlayan Hariri Mahkemesi bu kez ABD ve İsrail'in isteğine uygun olarak suikastla ilgili olarak, "Hariri'yi Suriyeliler değil Hizbullah elemanları öldürdü" diyecekti. Artık oyun çok açıktan oynanıyordu. Yani hedefin Suriye değil Hizbullah olduğunu anlamayan kalmamıştı. Üstelik öldürülen Refik Hariri'nin oğlu Saad Hariri 2009'un sonunda ve 2010'un başında üç

kez Şam'a giderek, "Babamın öldürülmesiyle ilgili olarak Suriye'yi suçlarken çok acele davrandık. Şimdi anlıyoruz ki Suriyelilerin bu işle hiçbir ilgisi yok" diyecekti. Ama olsun bu oyunun tüm iç ve dış tarafları oyuna alışık oldukları için bu oyun içinde olmaktan büyük haz alıyordu. İnanılmaz hassas dengeler içinde oynanan oyuna göre şimdi bir kez daha Suriye'yi Lübnan üzerinden sıkıştırmak var. Ya da tersi Lübnan'ı Suriye üzerinden sıkıştırmak ve Hizbullah'tan kurtulmak var. Oysa Hizbullah Lübnan'da oranları %40 kadar olan Şiilerin siyasi temsilcisidir. Lübnan'daki dengeler içinde Hizbullah'ın Sünni, Hıristiyan, Dürzi ve diğer yandaşları ve müttefikleri var. Tıpkı karşı tarafın, yani ABD, Fransa, İsrail ve yandaşı Arap ve bölge ülkelerinin yandaş ve müttefiklerinin olduğu gibi.

BOP Denilen Büyük Oyun

9 Haziran 2004'te ABD'nin Sea Island kasabasında toplanan G-8 Zirvesi'nde Batılı liderler coğrafyamız için neleri düşündüklerini bu kez net olarak açıkladılar. Türkiye,

Afganistan, Irak, Cezayir, Ürdün, Bahreyn, Yemen, Gana, Nijerya, Senegal, Güney Afrika ve Uganda liderlerinin de katıldığı toplantıda Büyük Ortadoğu Projesi resmen açıklandı. Projenin tam adı ise: Kuzey Afrika ve Büyük Ortadoğu'da Ortak Gelecek ve İlerleme İçin Ortaklık. Bu ana başlığın altında alt başlıklarla görev bölümü yapıldı ve Türkiye, İtalya ve Yemen "Demokrasi İnisiyatifi Eş Başkanları" seçildi. Bu ise garip bir seçimdi. Çünkü Yemen'in Osmanlı ve dolayısıyla Türklerle ilişkisi bilinmekte ama daha önemlisi hiçbir şekilde Türkiye'yle aynı kefeye konulacak bir ülke değildi. İtalya ise 1911'de Libya'yı pis bir oyunla Osmanlı'dan almış ve 100 yıl sonra aynı oyunu tekrarlayarak Libya'ya ilk saldıran ülke olmuştu. Anlaşılan Batılı ülkeler Türkiye'ye yeni roller biçiyordu.

Nitekim bu yeni rollerin ilk işareti BOP toplantısından 20 gün sonra İstanbul'da yapılan ve başta ABD olmak üzere aralarında 22 NATO üyesi ülkenin bulunduğu 46 ülkeden liderlerin katıldığı NATO Zirvesi'nde verildi. Başta ABD Başkanı Bush olmak üzere NATO liderleri

Türkiye'yi ve Türkiye'nin bölgesel rolünü öve öve bitiremiyorlardı. Zirvede ayrıca ve ilk kez NATO'nun kendi görev alanlarının dışında ve özellikle Irak ve Körfez bölgesinde olası müdahaleleri konuşuldu. NATO Körfez'de henüz bir iş yapmadı ama İstanbul Zirvesi'nden 7 yıl sonra Libya'ya müdahale etti. Bu arada Obama'nın Türkiye'ye geldiği sırada, yani Nisan 2009'da Ankara önceden kopardığı yaygaraya rağmen itiraz ettiği Rasmussen'in NATO genel sekreteri olmasına onay verdi. Oysa Rasmussen, Peygamber'i hedef alan karikatür ve ROJ TV'nin kapatılmaması konularında Türkiye'yi çok kızdırmıştı! Ama olsun, çünkü NATO'nun Afganistan'daki görevi devam ediyor ve Türkiye hep ISAF komutanlığıyla teselli ediliyordu. Nasıl olsa Afganistan da bir Müslüman ülkeydi ve bir köşesinden BOP sınırları içindeydi.

BOP ise 22 Arap ülkesinden ve bu Arap ülkeleriyle dolaylı dolaysız ilgisi olan 5 Müslüman ülkede köklü politik, ideolojik, sosyal, kültürel değişiklikleri amaçlıyor. Sonraki ay ve yıllar Batı'nın BOP konusundaki ciddiyetini çok net olarak kanıtlayacaktı. Bu

ciddi planlamanın ilk ciddi ve önemli sinyali 14 Şubat 2005'te Lübnan eski başbakanı Refik Hariri'nin öldürülmesiyle geldi. Peşinden İsrail, Haziran 2005'te Gazze'ye kapsamlı bir saldırı başlattı. Bu yetmedi İsrail Temmuz 2006'da Lübnan'a saldırdı. Her iki saldırıda 3.500 kadar Filistinli ve Lübnanlı öldürüldü ama Batılı ülkeler sesini çıkarmadı. Her iki saldırı arasında yaşanan başka iki gelişme BOP için çok önemli kanıtlar veriyordu. Suriye Cumhurbaşkanı Yardımcısı Abdulhalim Haddam Aralık 2005'te Suriye'den kaçarak Paris'e sığındı. 22 yıl süreyle ülkesinin Washington büyükelçiliği görevini üstlenen Bender Bin Sultan ise Suudi Arabistan'a dönerek yeni kurulan Ulusal Güvenlik Konseyi'nin genel sekreterliğine getirildi. Haddam 30 yıl süreyle Hafız Esad'ın en yakın adamıydı. Sultan ise başta Beyaz Saray, CIA ve Pentagon olmak üzere tüm Amerikan kurumlarıyla yakın ve tehlikeli ilişkiler içindeydi. Kaide ve Taliban'ın kurulmasından ve ABD'nin Arap ve İslam âlemine yönelik tüm pis ve tehlikeli oyunlarında Sultan'ın rol ya da payı vardır.

Bender'in babası ise veliahttı ve kral olacaktı. Bu ise Bender'in gücünü kat kat artıracaktı. Ama olmadı, çünkü babası kral olmadan Kasım 2011'de öldü. Konumunu koruyan Bender Bin Sultan Riyad'da, Haddam Paris'te, Refik Hariri'nin oğlu Beyrut'ta Suriye ve çevresini dizayn etmeye koyulmuşken Amerika'nın Ankara'daki büyükelçisi Ricciardone Kahire'de çok iyi çalışıyordu. Sayın büyükelçi 2005'ten başlayarak başta Müslüman Kardeşler olmak üzere Mısırlı muhaliflerle yoğun temas kuruyor, sık sık görüşüyor ve geleceğe dönük nabız tutup politik gelişmelere yön veriyordu. Arap Baharı büyükelçinin o dönem çok iyi çalıştığını kanıtlıyor. Bunun farkına varan dönemin cumhurbaşkanı Mübarek, Başkan Bush'tan bu adamı derhal almasını istiyor ancak bu isteği 2008 yazında yerine getiriliyor. Gençlik yıllarında İran'da da görev yapan elçi hazretleri Kahire'den Bağdat'a, oradan da Kâbil'e gittikten sonra Ankara'ya geldi. Ankara'ya sık sık gelen başka bir kişi El-Cezire televizyonunun genel müdürü Vaddah Hanfar. Müslüman Kardeşler kökenli ve 2011'de WikiLeaks belgelerinde CIA

işbirlikçisi olduğu söylenen ve bundan dolayı görevinden istifa etmek zorunda kalan bu kişi başında bulunduğu kanalı şaşırtıcı bir şekilde Hamas, Hizbullah ve Kaide yanlısı bir kanala çevirmiş ama aynı zamanda yönetim kurulunda CIA temsilcilerini barındırmıştı. Hatta herkesin hatırlayacağı üzere Bin Ladin o gizli kasetlerini hep bu kanala göndererek yayınlatıyordu. Hanfar bir muhabir olarak Afganistan, Irak ve Kuzey Irak'ta çalıştıktan sonra Ekim 2003'te ani bir şekilde kanalın genel müdürü olmuş, kanalın BOP'a hizmet edecek şekilde örgütlenmesini sağlamıştı. Aynı Hanfer, WikiLeaks'ın patronu Assange'yle gizlice görüşerek elindeki tüm belgeleri her ne pahasına olursa olsun satın alabileceklerini söylemişti. Hanfer'in bunu patronu ve Katar'ın Emiri Şeyh Hamed adına yaptığı daha sonra anlaşılacaktı. Çünkü WikiLeaks'ta emir hazretleri ve güzel eşiyle ilgili bir iki ön bilgi sızdırılmıştı. Oysa yayınlanan ve medyada tartışma yaratan bu belgelerin neredeyse tümü Arap ülkeleriyle ilgiliydi.

Durum böyle olunca WikiLeaks'ın zamanlamasının tesadüf olduğunu düşünmek

saflık olurdu. Hatırlayanlar bilir ki Ekim-Kasım 2010'da yayınlanan ilk belgelerin en önemli hedefi Mısırlı Mübarek, Tunuslu Bin Ali, Yemenli Salih ve Libyalı Kaddafi'ydi. Yok diyenler o günlerin arşivine dönebilir. Yine o dönemin belgelerine bakılırsa WikiLeaks'ın hedef aldığı diğer iki ülkenin Suudi Arabistan ve Katar olduğunu görecekler. Bugün ise bu iki ülkenin yönetimi Arap Baharı denilen projede ABD'nin tetikçiliğini yapıyor. Anlaşılan WikiLeaks görevini bilerek ya da bilmeyerek çok iyi bir şekilde yerine getirmişti. O günlerde, "Bu işte bir gariplik var" dediğimde bazıları klasik olarak bana kızmıştı. Oysa bugün o beyler başta olmak üzere hiç kimse WikiLeaks'ı konuşmuyor bile. Ama daha önemlisi 270 Amerikan elçilik ve konsolosluklarından gelen yüz binlerce rapordan yalnızca Ankara ve Arap başkentlerinden gelenler ön plana çıkarılmış ve o zaman da söylediğim gibi İsrail'le ilgili hiçbir belge yayınlanmamıştır. Her şey çok iyi kurgulanmıştı. Nasıl olsa Arap Baharı bir ay sonra başlayacak ve WikiLeaks'ta hikâyeleri anlatılan Tunuslu Bin Ali, Mısırlı Mübarek,

Yemenli Salih ve Libyalı Kaddafi'lere yol görünmüştü. En çok belgenin gönderildiği Türkiye'de ise hem iç hem de dış politikada çok ilginç ve bir o kadar şaşırtıcı gelişmeler yaşandı, yaşanıyor. Örneğin Ankara'nın Suriye politikası, MİT Müsteşarı Hakan Fidan olayı. Örneğin Başbakan Erdoğan'ın sağlık durumu ile ilgili raporlar ve daha neler neler...

BOP Sürecinin Ciddiyeti

Büyük Ortadoğu Projesi'nin Powell tarafından ilan edilmesi ve "Afrika Gülü" Rice tarafından uygulanmaya konulmasıyla ilgili yüzlerce detay var. Ancak bu sürecin bence en önemli aşaması Başkan Obama'nın ilk Müslüman ülke olarak 6 Nisan 2009'da Türkiye'ye gelmesidir. Türkiye'yi öve öve bitiremeyen Barack Hüseyin Obama ülkesi ile Türkiye arasında ilk kez "model ortaklık"tan söz etti. Bu ortaklığın ne anlama geldiği daha sonra Arap Baharı'yla anlaşılacaktı. Çünkü TBMM'deki konuşmasında demokrasi konusuna neredeyse hiç değinmeyen Başkan Obama hep İslam ve Müslümanlık vurgusu yaptı. Başkan Bush'un İslam âlemine yönelik

Haçlı Seferi'ni ilan ettiğini unutarak, "ABD İslam diniyle hiçbir zaman savaş içinde olmadı" diyen başkan Obama, "ABD ile Müslüman dünyası arasında güveni yeniden inşa etmek için uğraşacağını" belirtti ve "ABD'nin Türkiye'yle güçlü ve sürekli bir dostluk kurma çabasını yeniden vurgulamak için buradayım" dedi.

Müslüman ülke olarak Türkiye'yi ziyaret eden Obama ilk Arap ülkesi olarak da Mısır'ı seçecekti. Çünkü herkes Obama'nın Arap ve İslam âlemine neler söyleyeceğini merak ediyordu. 4 Haziran 2009'da Kahire'ye uçan Obama yol üzerinde stratejik müttefik Suudi Arabistan'a uğramayı da ihmal etmedi. Çünkü Kral Abdullah kaç kilo saf altın olduğu bilinmeyen Kraliyet Nişanı'nı ona verecekti. Senatör olduğu dönemlerde Suudi Arabistan ve Mısır'daki anti-demokratik ve karanlık yönetimleri sık sık eleştirdiği ve bununla ilgili yazılar yazdığı bilinen Obama'nın Kraliyet Nişanı'nı alması ve El-Ezher'in başkenti olarak Kahire'yi seçmesi hem ilginç hem de anlamlıydı. Kahire Üniversitesi'nde konuşan Obama, İslam ve Müslümanlık sözcüklerini sık sık kullandı ve

dinler arası diyalog çabalarına katkısından dolayı Suudi kralına (Nasıl olsa bir gün önce Suudi Arabistan kralından 24 ayar altın Kraliyet Nişanı'nı almıştı!) ve Medeniyetler İttifakı'na karşı tutumundan dolayı Türkiye'ye teşekkür etti.

Obama "diyalog ve ittifakın Afrika'da sıtma hastalığına karşı mücadelede ve deprem gibi doğal afetler zamanlarında çok önemli olduğunu" söyleyerek bizleri aptal yerine koymaya çalıştı. Belki de Dinler Arası Diyalog ve Medeniyetler Arası İttifak girişimleriyle Müslümanlar, Hıristiyanlar, Yahudiler ve diğerleri dünyanın tüm sorunlarını çözmüş ve bir tek sıtma meselesi kalmış da bizim haberimiz olmamış! Belki de bağımsız Filistin devleti kurulmuş ve Türkiye AB'ye girmiştir! Özetle Kahire'de biraz demokrasi ama daha çok İslam ve Müslümanlık vurgusu yapan Obama'nın neden bunu yaptığı 20 ay sonra anlaşılacaktı. Çünkü Türkiye'de bulunduğu sırada İstanbul'da düzenlenen Medeniyetler İttifakı Forumu'na bile katılma zahmetinde bulunmayan ve bu foruma gelerek karikatür konusunda Müslümanlardan

özür dilemeyeceğini söyleyen NATO'nun yeni genel sekreteri Rasmussen'in seçilmesinde etkin rol oynayan Obama ve yönetimi Mübarek'ten kurtulmaya karar vermiş ve Büyük Oyun'un ilk işaretini Ankara'dan sonra Kahire'den vermişti. 30 yıl önce "bir genç kız" olarak Amerikalılara gelin giden Mübarek, Amerikalılar tarafından terk edileceğini hissediyordu ama yapacağı çok fazla bir şey de yoktu. Mübarek Amerikalıların vefasız olduğunu anlamaya başlamıştı. Ama aynı Mübarek Amerikalıların kendisine vize vermediği için Mısır'a sığınan ve orada ölen İran şahının acı sonundan ders almamıştı. Şah da güzel eşi Farah'la birlikte Mübarek gibi Amerikalılara ve İsrail'e 30 yıl süreyle hizmet etmiş ama pis bir ölümden kurtulamamıştı. Tıpkı Saddam Hüseyin gibi.

Bu coğrafyada anlaşılması en zor olan şey de bu olsa gerek. Çünkü hiç kimse başkasının başına gelenlerden ders almıyor ve yaşamdan çıkardığı dersleri ibret olsun diye başkalarına aktarmıyor. İhanetler hep ihanetlerle kanıtlanıyor ama yine de çoğalıyor. Bu ise yalnızca maddi çıkarlarla açıklanamaz! Bir düşünün, 30 yıl

süreyle ABD hizmetinde olan bir Mübarek şimdi kafeste ve ihanetiyle ilgili bir kelime söyleyip bir kez olsun kahraman olmayı ya da en azından vicdanı rahat ölmeyi düşünmüyor ya da göze almıyor, alamıyor. Belki de ABD başından beri Mübarek ve benzerlerini seçerken bunun böyle olacağını biliyor.

"Arap Baharı" Başlıyor

Çok zekice hazırlandığı ve uygulanmasına kurnazca başlandığı daha sonra anlaşılacak olan BOP'un yaşama geçirilmesi uğraşı içinde ABD bölgede çok şey yaptı. Obama'nın Kahire ziyareti BOP'un bu ülkeden başlayarak coğrafyamızı değiştireceğinin sinyaliydi. Çünkü Mısır Arap ve Müslüman âleminin önemli bir ülkesiydi ve ABD'nin bölgesel politikalarının en önemli unsuruydu. Üstelik Amerikalılar Mısır'daki değişim için yıllardır çalışıyor ve hesaplarını çok iyi yapıyorlardı. Çünkü Mısır'da iktidara getirilecek İslamcılar başta Türkiye olmak üzere tüm bölge için önemliydi. Çünkü İslamcıların ideolojik kaynağı Müslüman Kardeşler hareketi 1928'de Mısır'da doğmuş ve

tüm Arap ve Müslüman ülkeleri etkilemişti.

Ancak Tunus'ta Buazizi'nin beklenmedik bir anda kendisini yakması ve halkın sokaklara dökülmesiyle ABD ve müttefiki Batılı ülkeler şok yaşamalarına rağmen bu gelişmelerle başlangıçta ilgilenmediler ya da öyle göründüler. Çünkü hiç kimse Tunus gibi önemsiz bir ülkede başını komünist ve Arap milliyetçilerinin çektiği bir ayaklanmayla meşgul olmak istemiyordu. Üstelik 23 yıldır iktidarda olan Bin Ali bu "çapulcuları" yenebilecek güçteydi! Ancak Tunus halkı Batı'nın bu beklentisini boşa çıkarttı. Geç de olsa sonunun geldiğini anlayan Bin Ali klasik silahına başvurarak Batı'nın desteğini aradı ve "Ben gidersem radikal İslamcılar gelir" dedi. Dedi ama Batı beklenildiği gibi oralı olmadı ve Bin Ali'nin 23 yıl süren iktidarının son bulmasında sakınca bulmadı. Böylece ülkesine ve halkına 23 yıl süreyle kötülüklerin en kötülerini yapan namıdiğer Gestapo Bin Ali 23 gün süren halk ayaklanması sonucu 14 Ocak 2011'de kaçmak zorunda kaldı ya da kaçırıldı. Önce Fransa'ya yöneldi ama Sarkozy inişine izin vermeyince Batı'nın kölesi gerici Suudi

Arabistan'a yöneldi. Kaddafi uçaklarının korumasıyla havada dolaşan Bin Ali, Başkan Obama'nın Suudi Kralı Abdullah'ı arayarak, "Alın bu garibanı" demesiyle Cidde Havaalanı'na inebildi. Batı ise o sıralar, "Biz bu halk devriminden nasıl yararlanırız?" hesabı yapıyordu. Nasıl olsa Tunuslu generaller hep ABD ve Fransa'nın dostuydu ve başta İslamcı El-Nahda'nın lideri Gannuşi olmak üzere birçok muhalefet lideri yıllardır Paris, Londra ve Berlin'de yaşıyordu.

ÜK BRİTANYA
NDA
ALMANYA
POLONYA
BELARUS
UKRAYNA
FRANSA
ROMANYA
İTALYA
EKİZ
İSPANYA
TÜRKİY
AKDENİZ
KIBRIS
TUNUS
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
FAS
CEZAYİR
LİBYA
MISIR
ORİTANYA
MALİ
NİJER
ÇAD
SUDAN
GİNE
NİJERYA
FİLDİŞİ SAHİLİ
GANA
ORTA AFRİKA CUM.
GÜNEY SUDAN
RYA
KAMERUN
KONGO CUM.
GABON
KONGO
KONGO DEM.CUM.
TANZA

Tunus Denilen Ülke

1956'da bağımsız olan Tunus Osmanlı dönemini bir yana bıraksak bile Türkiye ve Türkiye'deki cumhuriyet deneyimi açısından çok önemlidir. Bağımsızlıktan sonra ülkenin ilk cumhurbaşkanı olan Habib Burgiba müthiş bir Atatürk hayranıydı ve Atatürk'ün cumhuriyetin ilk yıllarında Türkiye'de yaptıklarının aynısını yaptı ya da yapmaya çalıştı. Fes devrimi, zorunlu eğitim, kadınlara mutlak haklar gibi önemli kararlara imza atan Burgiba çokeşliliği yasakladı, kadının izni olmadan evlendirilmesini ve izni olmadan boşanmasını yasakladı. Ülkesini Batı'nın bir parçası haline getirmek isteyen Burgiba 1978 yılına dek ülkesini sorunsuz yönetti. Çünkü orduyu "laik düzenin" koruyucusu olarak örgütledi ve iktidarını hep polisiye yöntemlerle korudu. 1978'de ülkede ilk kez işçi ayaklanmaları yaşandı ve yüzlerce insan öldürüldü. 1984'te tekrarlanan ve "Ekmek Devrimi" adı verilen yeni ayaklanmalarda yeniden yüzlerce insan öldü. İç kargaşayı fırsat bilen İsrail, Tunus'taki Filistin Kurtuluş Örgütü'nün merkezine yönelik operasyon

düzenledi ve Arafat'ın sağ kolu olarak bilinen Ebu Cihat'ı öldürdü. İç ve dış sorunların giderek tırmanması sonunda Başkan Burgiba Fransa ve ABD'de askeri ve istihbarat eğitimi alan Zeynelabidin Bin Ali'yi askeri ataşe olarak görev yaptığı Polonya'dan çağırarak içişleri bakanı yaptı.

Bin Ali ise bir yıl sonra doktorların, "Bunadı ve iş yapamaz" raporunu gerekçe göstererek Başkan Burgiba'yı görevden aldı ve yerine kendisi geçti. Daha ilk günden ABD, Fransa ve diğer Batılı ülkelerin desteğini alan Bin Ali başlangıçta "demokrat" gibi gözükerek muhalefetle diyaloğa başladı ve onlara bazı haklar vereceğini söyledi. Ancak bu sözler hiçbir zaman yerine gelmedi ve muhalefet liderleri peş peşe ülkeden kaçmaya başladı. Hem de Bin Ali'ye büyük destek veren Fransa, İngiltere, Almanya ve diğer Batılı ülkelere. Kaçanlar ve bu ülkelerde yıllarca "el üstünde" siyasi göçmen olarak kabul görenler arasında İslamcı El-Nahda'nın lideri Raşid Gannuşi ve şu an ülkenin başbakanı olan Munsif Marzugi de vardı. Muhalefet liderlerinin Batılı başkentlerde

rahatça dolaşıp Bin Ali karşıtı nutuk çekmelerine izin verilirken Bin Ali ülkede istediği her şeyi yapıyordu.

2003'te Tunus'u ziyaret eden dönemin Fransa cumhurbaşkanı Chirac, "Ben Tunus'ta insan hakları ihlali olarak yalnızca açlığı gördüm" diyerek Başkan Bin Ali'nin demokratikleşme mücadelesine destek verecekti. 2009'da 4. kez cumhurbaşkanlığına seçilen Bin Ali 2006'da ülkede "gericilik sembolü" olarak tanımladığı türbanı lise ve üniversitelerde yasakladı ve Tunuslulardan bir "cahiliye geleneği" olarak nitelendirdiği hacca gitmemelerini ve orada harcayacakları paraları Tunus'un kalkındırılmasına harcamalarını istedi. Fransa ve ABD'ye her türlü askeri ve istihbari kolaylık sağlayan Bin Ali Batılı ülkelerden aldığı destekle Tunus'u bir aile şirketi gibi yönetti ve çevresindeki herkesi zengin etti. Ancak bu zenginlik işe yaramadı. Çünkü ülkeyi 23 yıl demir yumrukla yöneten Bin Ali 23 gün içinde ülkesinden kaçmak zorunda kaldı ve çevresindeki birçok kişi ya tutuklandı ya da başka yerlere kaçmak zorunda kaldı. Bunların

arasında Bin Ali'yle emniyet genel müdürü olduğu dönemlerde tanışan ve kısa bir süre sonra onunla aşk ilişkisi yaşamaya başlayan eşi Leyla Hanım sahip olduğu güzellik salonunu yeni aşk yuvasına çevirmişti. Bin Ali'yi eşini boşaması konusunda ikna eden Leyla Hanım kısa bir süre sonra ülkenin hâkimi durumuna geldi ve tüm ailesini politika ve ekonominin başına getirdi.

WikiLeaks belgelerinde Leyla Hanım'la ilgili çok şey yazıldı. Ancak bu yazılanların en ilginç olanı Leyla Hanım ile Bin Ali'nin önceki eşinden olan çocukları arasındaki iktidar kavgası hikâyeleri. Bu hikâyelere göre Leyla Hanım, Hürrem Sultan'ı aratmayacak şekilde 2013'te bir saray darbesiyle eşinden kurtulmayı ve tüm iktidarı ele geçirmeyi amaçlıyormuş. Devrim sonrasında Tunus kaynakları Leyla Hanım'ın Mossad'la yakın ilişki içinde olduğunu ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Tunus'taki ofisinin 1988'de basılmasında rolünün olduğunu anlatıyor. Başkan Obama'nın eski dostu Bin Ali'yi bölgenin "demokrasi abidesi" Suudi Arabistan gibi çağdışı bir ülkeye göndererek Cidde'de özel

bir villada yaşamasını sağlaması bakalım Leyla Hanım'ı ne kadar mutlu edecek? İntihara kalkıştığı yönde bilgilerin geldiği moda, eğlence ve aşk düşkünü Leyla Hanım için bu zor bir yaşam olacaktı. Ama en azından Mübarek gibi kafese konulmadı.

Belki de Başkan Obama başta Kaide olmak üzere Batı'nın İslamcılara karşı savaşında Bin Ali'nin ABD'ye özel olarak yardım ettiğini ve bu savaşta ön saflarda yer aldığını unutmamıştı. Ama ne ilginçtir ki Bin Ali ve Batı'nın savaştığı İslamcılar bu kez yine Batılıların yardımıyla Tunus'ta iktidara geliyordu. Çünkü Bin Ali'nin direnmeden kaçmasını sağlayan ve İslamcıların iktidar yolunu açan Tunus ordusu talimatları eskiden olduğu gibi Washington'dan almıştı. Tıpkı Bin Ali iktidarını koruduğu, geçen 23 yıl içinde olduğu gibi.

Kızıl Devrim Nasıl Yeşil Oldu?

Muhammed Buazizi 17 Kasım 2010'da kendini yakmadan önce Tunus'un çeşitli yerlerinde gösteriler yapılıyordu. Buazizi olayından sonra on binlerce Tunuslu aniden ve çok örgütlü bir

şekilde sokaklara döküldü. Gösteriler hızla yayılıyordu. Gösterilerin başında hep sendikalar, sivil toplum örgütleri, komünistler, milliyetçiler, liberaller ve her kesimden işsizler ve sosyal medya üzerinden aylardır örgütlenen gençler bulunuyordu. Hepsinin de dolaylı dolaysız Batılı benzer örgütlenmelerle ilişkisi vardı. İkinci haftasına kadar İslamcılar ise sokaklara çıkmamayı tercih etmişti. Ancak Bin Ali'nin gideceği yönünde sinyaller alınmaya başlandığında El-Nahda yanlıları gösterilere katılmaya başladı. Amerika'dan gelen talimatlarla duruma el koyan generaller Bin Ali'nin kaçma işini örgütledi ve iktidara el koydu. Muhalefet liderleri ise peş peşe ülkeye dönmeye başladı ve kısa bir bocalama ve geçiş döneminden sonra ülkede 23 Ekim 2011'de seçimler yapıldı.

İslamcılar İktidara!

Çok ilginç bir ortamda yapılan seçimlere 116 parti katılmış ve 145 kadar partinin kurulup seçimlere katılmasına izin verilmemişti. Seçime katılan partilerin bazıları ortak listelerle seçime

katılırken İslamcı El-Nahda Partisi gibi güçlü olanlar tek başına seçimlere girdi. Camiler ise El-Nahda'nın yoğun olarak kullandığı propaganda alanları oldu. Hemen hemen tüm cami imam ve hatipleri El-Nahda için çalışıyordu. Diğer partiler kendi aralarında kavga ederken El-Nahda bu durumdan yararlanarak diğer tüm partileri "liberal" başlığı altında toplayıp hepsini din düşmanı ilan etmişti. Yani İslamcılar için geleneksel çatışma içinde "laik" kavramı yetmiyor, kendilerinden başka olan herkesi "din düşmanı" ilan ediyorlardı. İslamcılar ayrıca seçmene hep Bin Ali dönemini hatırlatarak, "Laik ve liberal tüm partiler Bin Ali gibidir" diyordu. Böylesi keskin sloganlarla seçime giren El-Nahda doğal olarak zafer kazanacaktı. Üstelik Tunus'ta da yaygın bir şekilde izlenen El-Cezire televizyonu seçimlerle ilgili özel programlar yapıyor ve El-Nahda'ya destek veriyordu. Başta ABD olmak üzere Batılı ülkelerin, "İslamcılar iktidara gelirse bizim için sakıncası yok" türünden açıklamaları ise kararsız Tunuslu seçmenleri El-Nahda'ya yönlendirdi. El-Cezire ve Arap Baharı yanlısı tüm bölgesel ve

uluslararası medyanın "seçime katılma oranı çok yüksek" türünden haberleri de kararsızları sandıklara yönlendirdi. Oysa sonuçlar açıklandığında bu katılım oranının %54'ü geçmediği anlaşılmıştı. Üstelik 7,5 milyon seçmenden yalnızca 4 milyonu adlarını seçmen kütüklerine yazdırmıştı. 4 milyonun %54'ü sandığa gittiğine göre seçilenler Tunusluların yalnızca %40'ının oyuyla seçilmişti. Demek ki medya bir kez daha yalan söylemişti. Tunus'ta demokrasi halkın ancak %40'ının ilgisini çekmişti. Ya da daha esprili bir ifadeyle, Tunusluların yarısı "yasemin" kokusundan hoşlanmamış ya da etkilenmemişti!

Ayrıca medya seçime katılma konusunda olduğu gibi El-Nahda'nın büyük zaferi konusunda da gerçeği yansıtmıyordu. Daha doğrusu gerçeğin bir bölümünü yansıtıyordu. Yani seçime katılan diğer partilerin kazandığı sandalyelerin toplamı El-Nahda'dan çok daha fazla olmasına rağmen medya bunu görmezlikten geliyordu. Çünkü diğer partilerin tümü genel tanımıyla "sol ve liberal"di ve hepsi "laik" partilerdi. Ama bir türlü de kendi

aralarında anlaşamamıştı.

Seçim sonuçları:

El-Nahda (İslamcı)	89 sandalye
Cumhuriyet İçin Kongre Partisi (milliyetçi sol)	29
Halkçı Katılım (liberal bağımsızlar)	26
>Özgürlükler ve Emek İçin Demokratik Blok (sosyal demokrat)	20
İlerici Demokratik Parti (orta sol)	16
Çağdaş Demokratik	5

Merkez (liberal sol)	
İnisiyatif Partisi (Bin Ali yandaşları)	5
Tunus'un Ufukları Partisi (liberal)	4
Komünist İşçi Partisi	3
Halk Partisi (Arap milliyetçisi)	2
Sosyal Demokrat Parti	2
Bağımsızlar ve küçük partiler	16
Toplam	217

Bu sonuçların resmen açıklanmasından sonra El-Nahda hükümeti kurma çalışmalarına başladı ve diğer partilerden üçüyle anlaştı. Bir ay süren görüşmelerden sonra kurulan hükümet 23 Aralık

2011'de 154 üyenin desteğiyle güvenoyu aldı. Ağırlıklı olarak El-Nahda üyelerinin yer aldığı bakanlar kurulunda Başbakan Hamadi El-Cibali dahil El-Nahda'dan 14 kişi var. Koalisyonun birinci ortağı olan Cumhuriyet İçin Kongre Partisi'nden 4 ve Özgürlükler ve Emek İçin Demokratik Blok'tan 5 kişi var. Geri kalan 7 sandalye bağımsızlara verildi. Bu arada koalisyonun üç ortağı arasında varılan anlaşma gereği başbakanlık El-Nahda'ya bırakılırken cumhurbaşkanlığı Kongre Partisi lideri Munsif El-Marzugi'ye bırakıldı. Hükümetin en önemli bakanlıklarından biri olan dışişleri bakanlığı politikanın perde arkası yönlendiricisi ve El-Nahda'nın lideri Raşid El-Gannuşi'nin kızının kocası, yani damadı ve geçen yıla kadar El-Cezire televizyonunda danışman olarak çalışan Refik Abdülselam'a verildi. Abdülselam dış temasları ve hükümet içi çalışmalarıyla ilgili olarak sürekli kayınpederine bilgi veriyor ve onun talimatıyla çalışıyor. İnsan hakları savaşçısı olan Marzugi son 10 yılını Bin Ali'ye sınırsız destek veren Paris'te sürgünde geçirdi. Koalisyon ortakları arasında yapılan anlaşma

gereği Kurucu Meclis'in başkanlığına Özgürlükler ve Emek Bloku lideri Mustafa bin Cafer seçildi. Kurucu Meclis ise İkinci Cumhuriyet'in anayasasını hazırlayacak ve 1956'da kurulan Birinci Cumhuriyet'in tüm izlerini ortadan kaldırdıktan sonra ülkeyi yeni seçimlere götürecek.

Yeni anayasayla yapılan tartışmalar en sıcak haliyle devam ediyor. Tek başına iktidar olamayan El-Nahda doğal olarak iki ortağının koşullarına boyun eğecek ancak İslam'a vurgu yapacak yeni anayasanın kaleme alınmasında dıştan alacağı destek oranında ısrar edecek. Nasıl olsa Tunus halkı genel olarak dinine ve geleneklerine bağlı bir halktır. Bin Ali'nin baskıcı yönetiminden umutsuzluğa düşen ve yalnızca ekmek derdinde olan Tunuslular diğer Arap ve Müslüman halklar gibi hep kaderci olmayı tercih etmiş ve kendini muhafazakârlığı da içeren dine vermişti. Durum böyle olunca dinsel söylemler Tunusluları etkilemiş ve insanlar iç ve dış propagandanın da etkisiyle El-Nahda'ya oy vermiştir. Bin Ali'nin yıkılmasından sonra kurulan diğer partiler örgütleme gücünden

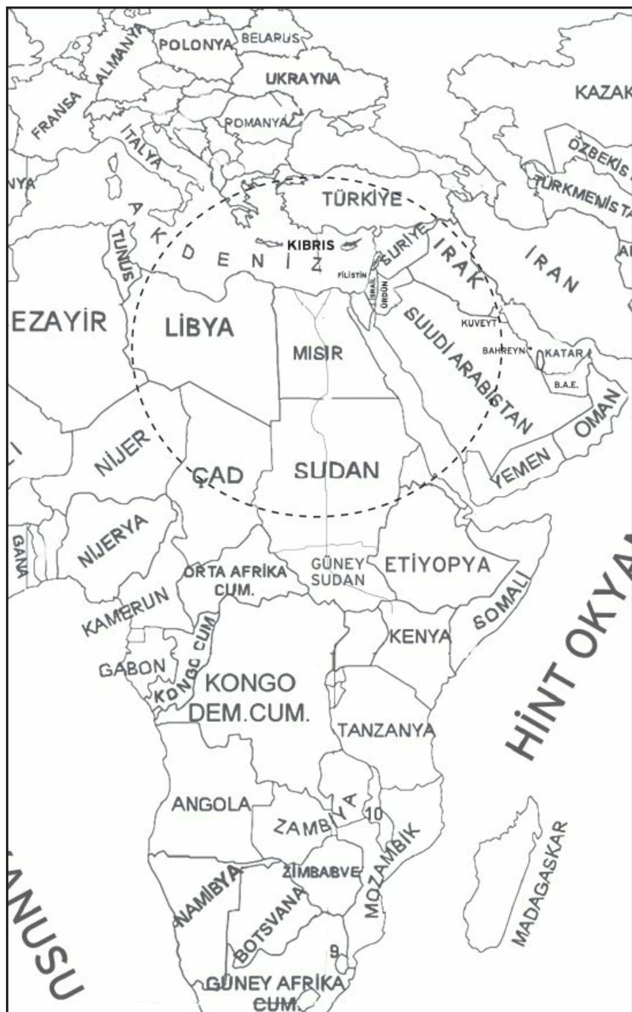
yoksun ve mali olanakları zayıf olduğu için Tunuslulara ulaşamadılar. Oysa cami destekli örgütlenmesini çok önceden yapmış olan El-Nahda dışarıdan aldığı mali destek ve siyasal ve propaganda desteğiyle seçmenlere kolay ulaşmış ve onları duygusal söylemlerle ikna edebilmişti. Batı'nın genel olarak İslam ve Müslümanlara yönelik tavrı da El-Nahda'nın işine yaramış ve Fransa, İspanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde yaşayan bir milyon kadar Tunuslu'nun büyük bölümü El-Nahda'ya oy vermişti.

Genel tanımıyla "laik" partilerin kendi aralarında bir türlü anlaşamaması ise seçmenleri küstürmüş ve bazılarını El-Nahda'ya yönlendirmişti. El-Nahda da seçimi bir laik-İslamcı savaşına dönüştürmeyi başarmış ve seçmene, "Bizim dışımızdaki tüm solcu, liberal, milliyetçi partiler laiktir ve Bin Ali'den farkı yoktur" diyerek ya da ima ederek veya anımsatarak öne geçebilmiştir. Böylece devrimi yapan gençler bir kez daha gerilerde kalmış ve Tunus 21. yüzyılın coğrafyamız için uygun gördüğü İkinci Cumhuriyet'e doğru yürümeye başlamıştır. Oysa seçim öncesinde yapılan

kamuoyu yoklamalarında Tunusluların %45'i laik anayasayı, %40'ı da şeriat anayasasını istediğini söylemişti. Aynı yoklamada Tunuslu erkeklerin %55'i miras konusunda erkeklerle kadınların eşitliğine hayır demiş, %40'ı da bunu onaylamıştı!

Askerleri devreye sokarak Bin Ali'nin Suudi Arabistan'a gönderilmesini sağlayan ABD ve müttefiki Batılılar 20. yüzyılın demode modası Birinci Cumhuriyet'in sona ermesinden ve İkinci Cumhuriyet'in bu kez İslamcılar tarafından kurulmasından memnundu. Çünkü Batılılar kendi projelerinin başarıyla Tunus'ta uygulandığını ve süreç içinde tüm kontrolün kendilerinde olacağını hesaplıyorlar. Onlara göre Tunus'taki yeni iktidar Bin Ali'den farklı olmayacak ve Tunus yine Batılıların çıkarlarını gözeterek varlığına devam edecektir. Bu planda herhangi bir aksama ya da sorun meydana geldiğinde Batılılar bildik yöntemlere başvurarak Tunus'u karıştıracaklardır. Gelen bilgilere bakılırsa Batılı ülkeler farklı kurumlar üzerinden El-Nahda karşıtı parti, dernek, örgüt ve sivil toplum örgütlerine şimdiden milyonlarca dolar

yardımda bulunmaya başlamış bile. El-Nahda'nın başkanlığını yaptığı hükümet ise IMF ve benzeri uluslararası kurumların desteği olmadan ayakta kalamayacağını biliyor ve sürekli Batı'ya olumlu mesajlar gönderiyor. Örneğin Suriye Büyükelçiliği'ni kapatan ilk ülke Tunus oldu. Şubat 2012 sonunda Tunus'da yapılan Suriye ile ilgili ilk uluslararası toplantıda Suriye muhalefetine silahlı yardım yapılması konusu konuşuldu. Böylece yeni Tunus yönetimi ABD ile ilişkilerinde ilk sınavını başarıyla verdi. ABD ise hemen peşinden Tunus borsasına beş yüz milyon dolarlık güvence verdi.

POLONYA
BELARUS
ALMANYA
UKRAYNA
KAZAK
FRANSA
ROMANYA
İTALYA
ÖZBEKİS
TÜRKMENİSTA
TÜRKİYE
A K D E N İ Z
TUNUS
KIBRIS
SURİYE
IRAK
İRAN
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
EZAYİR
LİBYA
MISIR
SUUDİ ARABİSTAN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
NİJER
ÇAD
SUDAN
NİJERYA
GANA
ORTA AFRİKA CUM.
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
SOMALİ
KAMERUN
KONGO CUM.
KENYA
GABON
KONGO
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
HİNT OKYA
ANGOLA
ZAMBİYA
10
MOZAMBİK
MADAGASKAR
NAMİBYA
ZİMBABVE
BOTSVANA
9
GÜNEY AFRİKA CUM.
ANUSU

Sıra Mısır'da

Herkes Tunus'ta olup bitenlerle uğraşırken 42 yıldır Mübarek yönetimi altında her şeyini kaybetme aşamasına gelen Mısır halkı, "Ben de varım" dedi. Hızla gelişen halk devrimiyle 17 gün gibi kısa bir sürede Mısır halkı bölgenin en rezil ve herkes için çok tehlikeli liderini devirdi. Mübarek de 30 yıl süreyle hizmet ettiği Batı'ya, "Ben gidersem İslamcılar gelir" diyerek kurtarılmasını bekledi ve halkı yumuşatmak amacıyla İstihbarat Daire Başkanı Ömer Süleyman'ı kendisine yardımcı atadı ama işe yaramadı. Çünkü Amerika'dan gelen talimatlarla 11 Şubat'ta duruma el koyan generaller Mübarek'i istifaya zorladı ve iktidarı devraldı. Askerlere, "Darbe yapın" diyen Savunma Bakanı (Mısır'da genelkurmay başkanından önemli) General Tantavi bir hafta önce Washington'daydı. Genelkurmay Başkanı Anan ise darbe yapıldığında Amerika'da gezisini sürdürüyordu. Benzer şekilde Mübarek'in yıkılmasının birinci yılında Tantavi bir kez daha ABD'ye gitti ve nelerin yapılacağını konuştu.

2008 tarihli WikiLeaks belgesinde ABD Kahire Büyükelçiliği'nin bir belgesinde Tantavi için, "O çok kibar ve terbiyeli bir general" deniyordu. Üstelik Tantavi ve Anan Amerika'nın telkinleriyle 2005'te, yani BOP ilan edildikten sonra bu görevlerine sürpriz bir şekilde (Kenan Evren olayında olduğu gibi) Mübarek tarafından getirilmişti. Yani ABD 2005'ten itibaren çok sevip güvendiği (!) Mübarek'ten kurtulmanın hesaplarını yapmaya başlamıştı. 19 Şubat 2011'de *New York Times*'ın başmakalesinde ise Amerikan yönetiminin generallere çok güvendiğini ve bu generallerin halka asla ateş açma emri vermeyeceğini yazacaktı. Gelgitli bir dönemden sonra generaller İslamcıları iktidara getirecek seçimlerin yolunu açtı. Daha seçim kararı alınmadan önce bile İslamcılar yoğun bir kampanya başlatmış ve Tunus'ta olduğu gibi kendilerinden başka herkesi "liberal" başlığı altında toplayarak "kâfir" ilan etmişti. Fetvaların havada uçuştuğu günlerde Müslüman Kardeşler ve Selefi Nur Partisi'nin yandaşı din adamları akla gelmeyecek her konuda fetva vererek insanları etkilemeye ve kendi lehlerine oy

kullanmaya yönlendiriyorlardı. Örneğin Selefi din adamı Mahmud Amer ilginç fetvasında, "namaz kılmayan Müslüman'a ve şeriatı uygulayacağını söylemeyen Kıpti, liberal ve laiklere oy verilmemesini" isteyecekti. Yine Selefilerin en önemli din adamlarından Abdülnebi Şahhat, "Nobel sahibi Necip Mahfuz'un kitaplarının rezilliklerle dolu olduğunu ve küfre davet ettiğini" söyleyerek "yasaklanmasını" istemiş ve demokrasinin de kâfirlik olduğunu savunmuştu.

Kadın ise seçim kampanyasının en ilginç malzemesiydi. Selefi din adamları kadınların hiçbir şekilde çalışmamasını savunurken bazıları, "Çalışabilir ama asla yönetici olamaz" diyordu. Bazıları ise çarşıya çıkıp "muz ve hıyar almamasını", bazıları da kızların hiçbir şekilde laik, liberal erkeklerle evlenmemesi gerektiğini söylüyordu. Ünlü Selefi din adamı Hazem Salah ise kadınlarla erkeklerin hiçbir şekilde kamu kurumlarında birlikte çalışmamaları gerektiğini söylüyordu. Selefi El-Nur Partisi milletvekili adayı Muhammed Abdülhadi de partisinin mutlaka seçimi kazanacağını, çünkü Kuran'ın

buna işaret ettiğini söyleyecekti. Din adamı Mustafa Adavi ise kadınların kıvırtarak yürümelerine neden olduğu için yüksek topuklu ayakkabıların yasaklanmasını istiyordu. Selefilerin ağırlıklı olarak bulunduğu parlamentoda ise bir parlamenter 6 Şubat 2012'de aniden ezan okumaya başladı. Başkanın itirazına rağmen devam eden parlamenter daha sonra, "Toplantı saatleri ezana göre ayarlanmalı" diyerek bu ezanı hep okuyacağını söyledi. 'Kavga edip burnumu kırdım' diyerek burnundaki bandı açıklamaya çalışan selefi bir milletvekili ise estetik yaptırdığı ortaya çıkınca utancından istifa etmişti. Özetle Mübarek ve ekibinin "laik ve liberal" olması İslamcı partilerin işini kolaylaştırımıştı. Çünkü İslamcılar liberal ve laik düşünce ve uygulamalarının olumsuzluklarıyla örnek vermeye kalkıştıklarında insanlara hemen Mübarek döneminin her alandaki kötülüklerini anlatıyorlardı. El-Ezher ise İslamcılara oy vermesi beklenen yoksul Mısırlıları motive etmek için "oy kullanmamanın haram olduğunu" söyleyecek kadar ileri gidecekti. Birçok imam ve

hatip Fas ve Tunus seçimlerinde olduğu gibi Mısır seçimlerinde de cuma namazına gelen insanlara, "Oy kullanmak namazdan daha büyük bir ibadettir" diyerek insanları sandıklara ya da direkt olarak İslamcı partilere oy vermeye yönlendirdiler.

Devrimi gerçekleştiren gençler ise oyuna geldiklerini anladılar ama bu çok geç olmuştu. Kasım 2011'de başlayan ve 10 Ocak'ta biten üç aşamalı seçimlerde sonuçlar beklenildiği gibi çıktı. Ortada tek bir sürpriz vardı, o da Selefi Nur Partisi'nin ilginç zaferi.

Seçim Sonuçları:

Mısırlı için Demokratik İttifak (Müslüman Kardeşler'i temsil eden Özgürlük ve Kalkınma Partisi ile 9 parti ve grubun oluşturduğu seçim ittifakı)	235

İslami Güçler İttifakı (Selefi El-Nur Partisi ile 3 İslamcı grubun oluşturduğu İttifak)	121
Liberal El-Vafd (12 partinin oluşturduğu İttifak)	36
Mısır Bloku (liderliğini daha çok Kıptilerin oluşturduğu Özgür Mısırlılar Partisi ile 13 parti ve grubun oluşturduğu ittifak)	34
Yeni Ortam	10
Reform ve Kalkınma Partisi	8
Devrim Devam Ediyor Partisi	7
Özgürlük Partisi	4

Milliyetçi Mısır Partisi	4
Mısırlı Vatandaş Partisi	3
Birlik Partisi	2
Demokratik Barış Partisi	1
Arap Mısır Birliği Partisi	1

Geçici anayasanın gereği olarak Askeri Konsey Başkanı General Tantavi de 10 kişiyi kendisi seçti. Şubat'ta yapılan senato seçimlerinde ise oy kullanma oranı bu kez %3'ü geçmedi ve kazanan yine Müslüman Kardeşler ile Selefiler oldu. Şimdi ise herkes heyecanla Cumhurbaşkanlığı seçimini bekliyor.

Mısır Denilen İlginç Ülke

Birçok analizde Mısır ile Türkiye arasında hep bir bağ kurulur. Çünkü Mısır Arap âleminin en büyük ülkesi, Türkiye ise İslam âleminin liderliğine oynuyor. Şii İran'ı bir yana bıraksak bile Mısır ile Türkiye arasında ilginç bağları görebiliriz. Bugün bölgemizde yaşanmakta olan gelişmelerde olduğu gibi geçmişte de bu

"tesadüfi" bağlar hep anlamlı olmuştur. Örneğin Ağustos 1516'da Mercidabık Savaşı'nda I. Selim Memluklu, yani Türk kökenli Sultan Kansu Gavri'yi yenerek Suriye'ye girmiştir. Selim Mısır'ı da Memluk Sultanı Tomanbay'ı Ridaniye Savaşı'nda yendikten sonra Ocak 1517'de alarak Müslümanların halifesi olmuştur. 1805'ten sonra Kahire ile İstanbul arasındaki sorunlarda yine bir Osmanlı subayı olan Kavalalı Mehmet Ali Paşa ve sonraki dönemlerde onun ailesini görürüz. Birinci Dünya Savaşı sonrasında ve Osmanlı'nın dağılmasından sonra Kahire-İstanbul ve sonrasında Ankara ilişkileri farklı anlamlar içermeye başladı.

Örneğin Atatürk Ankara'sı ile Lozan görüşmelerine hazırlanan İngilizler 24 Şubat 1922'de Mısır'ın bağımsızlığını tanırlar ama askeri varlıklarını bu ülkede sürdürürler. 24 Temmuz 1923'te ise Mısır ile Türkiye ilişkileri tümüyle sonlandırılır ve Lozan'da Osmanlı-Mısır bağlantısı 17, 18, 19. maddelerle tümüyle kesilir. Böylece 1517'de başlayan Osmanlı'nın Mısır ilişkisi 406 yıl sonra son bulur. Ama Kahire yönetiminde yine de Kavala'nın torunları

iktidarlarını 1953 yılına kadar sürdürür. Çünkü 23 Temmuz 1952'de Cemal Abdülnasır'ın başını çektiği Hür Subaylar Grubu askeri bir darbeyle iktidarı ele geçirmiş ve Haziran 1953'te Mısır'da kraliyet sistemine son vererek yeni bir cumhuriyet kurmuşlardı. Ama o sırada Nasır'ın tersine Ankara'da ABD, NATO ve Batı'yla bütünleşen bir DP iktidarı vardı. Bu iktidarın Arap ve Ortadoğu politikası sonucu Ankara-Kahire ilişkileri hızla gerginleşiyordu. Çünkü Asvan Barajı için Dünya Bankası'ndan kredi alamayan Nasır yavaş yavaş Sovyetler Birliği'ne yanaşmaya başlamış ama Ankara her gün daha fazla Amerikan yanlısı olmuştu. Suriye'nin Nasır'a yanaşması ise Kahire-Ankara ilişkilerini daha da gerginleştiriyordu.

İşte bu dönemde (1950-1960) Türkiye Bağdat Paktı'na girer, onlarca Amerikan ve NATO üssünün kendi topraklarında yerleşmesine izin verir. Ankara bu üslerin Lübnan ve Ürdün'de halk ayaklanmalarına karşı kullanılmasına izin verir ve 1956'da Mısır'a saldıran İngiltere, Fransa ve İsrail ordularının bu üsleri kullanmalarına ses çıkarmaz. 1957'de İsrail Başbakanı Ben

Gorion'la gizlice buluşan Menderes hiçbir anlamı yokken Suriye sınırına 1 milyon mayının döşenmesine onay verir ve Suriye sınırına asker yığar. Aynı Menderes hükümeti BM'de 1958-1960 döneminde yapılan oylamalarda hep Fransa'dan yana Cezayir halkının bağımsızlığına karşı oy kullanır. Buna karşı Nasır ve Suriye Kıbrıs'ta Makarios'tan yana tavır alır. Çünkü 1956'da Nasır Süveyş Kanalı'nı millileştirdiğinde Yunanlı denizcilik uzmanları Mısır'dan kovulan İngiliz ve Fransızların yerini alarak Kanal'ın açık kalmasını sağlamışlardı.

Mısır-Türkiye ilişkilerinde bir başka boyut da "laik-İslamcı" ilişkisidir. Çünkü Türk İslamcılarının esin kaynağı olan Müslüman Kardeşler hareketi Mısır'da doğmuştur. Doğumun zamanlaması da oldukça ilginçtir. Lenin'in büyük desteğiyle "laik" Atatürk, Osmanlı terekesi olan Türkiye'de yeni bir cumhuriyet kurup önce saltanatı (Kasım 1922'de, yani Mısır bağımsız olduktan 8 ay sonra), sonra da hilafeti (Mart 1924) kaldırınca bu cumhuriyet bölgedeki kurtuluş ve bağımsızlık için mücadele eden halklar için esin

kaynağı olmuştu. Bu yeni süreç emperyalist ülkeleri ve özellikle İngiliz ve Fransızları tedirgin etmişti. İşte bu nedenle İngilizler cumhuriyetin kurulmasından sonra bu genç cumhuriyeti içte ve dışta sıkıştırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. İngilizlerin Türkiye içi ilk ayaklanmalardaki rolünü herkes bilmektedir. İngilizlerin Musul konusundaki pis oyununu da herkes bilmektedir. Dışarıda ise İngilizler Müslüman Kardeşler hareketinin Hasan Benna tarafından 1928 yılında kurulmasına anti-emperyalist ve yurtsever içeriğine rağmen çok sevinmişlerdi. Çünkü onlara göre bu hareketin motive edeceği dinsel duygular zamanı geldiğinde çok iyi kullanılabilirdi. İngiliz bu hesabı çok iyi yapmıştı ve bu hesap sonraki yıllarda başarılı bir şekilde ve özellikle komünistlere ve komünizme, hatta her türlü sol söyleme karşı çok iyi kullanılmıştı.

İngilizler ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında yerini alan ABD siyasal İslamcılardan çok iyi bir şekilde yararlandılar, yararlanmak istiyorlar. Bugün Arap âleminde ABD yanlısı ve işbirlikçisi tüm iktidarlar farklı düzey ve formatlarda

kendilerini "İslamcı ya da şeriatçı" olarak kabul edip öyle ilan etmektedirler. Örneğin Suudi Arabistan Amerikan köleliğinde ön saflarda ama kral hazretleri "hadem el-haremin"dir. Yani kutsal mekânların (ABD adına) hizmetkârıdır. 56 Müslüman ülkede iktidarda olsun ya da olmasın tüm siyasal ve dinsel güçler hep din adına ülkeyi yönettiklerini söylerler. Birçoğunun anayasasında, "Kuran toplumun şeriatıdır" ya da "Yasama kaynaklarından en önemlisidir" türünden cümleler bulunmaktadır. Oysa Kuran-ı Kerim hiçbir ayetinde ABD, İngiltere, İsrail ve benzeri ülkelerle işbirliği yapılmasından söz etmiyor. Oysa bu ülkeler ve benzeri yandaşı ülke ve güçler Kuran'ı hep kendi çıkarları doğrultusunda kullanmış ve şimdi de yine Kuran-ı Kerim'i ve bu Kuran'a inananları kullanmaya çalışmaktadırlar. Bu yolu da onlara Enver Sedat açmıştı.

Atatürk hayranı ve "Askeri kıyafeti Atatürk'ten dolayı, siyasi liderliği de Gandi'den dolayı sevdim" diyen ve Nasır'ın 1970'te ölümünden sonra başkan olan Sedat, Batılılara yanaşmak için ilk önemli mesajını Nisan 1972'de verdi ve

bir günde Mısır'da çalışan 70.000 kadar asker ve sivil Sovyet teknisyen ve danışmanını kovdu. Kasım 1977'de İsrail'e gidip Kenesset'te konuşma yaparak herkesi şaşırttı. Eylül 1978'de İsrail'le imzaladığı Camp David Antlaşması'yla Sedat tümüyle Batı'nın adamı olduğunu kanıtlayacaktı.

Gençliğinde Müslüman Kardeşler'in kurucusu Hasan Benna'yla tanışan ve onun iyi bir insan olduğunu yazıp anlatan Sedat'ın, Camp David Antlaşması'ndan dolayı İslamcılarla arası hızla bozulmaya başlamıştı. Suudi Arabistan İstihbarat Şefi Kemal Edhem ve CIA yöneticilerinin tüm çabalarına rağmen bozulan bu ilişkiler bir türlü düzelmedi. Brzezinsky bile Eylül 1980'de Kahire'ye giderek ABD ve Sedat'ın birlikte İslamcılardan yararlanması gerektiğine dikkat çeken Brezezinisky bu İslamcıları Afganistan'ı işgal eden Sovyetler'e karşı Yeşil Kuşak teorisi içinde kullanabileceklerini söyledi. Ama tüm bu çabalara rağmen Sedat İslamcıları bir türlü sevmemişti. Kaide'nin şimdiki lideri Eymen Zavahiri'nin de kurucuları arasında olduğu El-Cihat grubu sonunda Sedat'ı 6 Ekim 1981'de bir

askeri geçit töreni sırasında öldürdü. Başkanlık korumaları ise Hüsnü Mübarek'i alıp kaçırdılar. Çünkü Mübarek bir gün sonra başkan olacaktı. Mübarek ise, "Ne Nasır gibi sert ne de Sedat gibi yumuşak olacağım" diyerek işe başladı ve İslamcılarla diyalog kapılarını araladı. Hızla güçlenmelerinden tedirgin olan Mübarek yeniden İslamcılara karşı cephe aldı ve onlarla mücadele etmeye başladı. İslamcılar da toplumun farklı kesimlerinde örgütlenerek güç kazanmaya çalışıyorlardı. Mübarek'in sağ kolu olan ve ülkenin tüm istihbarat kurumlarından sorumlu Ömer Süleyman ise onların peşindeydi ama bu kontrol altına alınmalarına yetmedi. Birçok radikal İslamcı yakalanıp zindanlara atıldı ama Müslüman Kardeşler'e sınırlı da olsa çalışma izni resmi olmamakla birlikte veriliyordu. Ömer Süleyman ise Mübarek devrilmeden önce cumhurbaşkanı yardımcılığına atandı ancak halk karşı çıkınca bu plan işlemedi ve generaller ABD'nin talimatıyla darbe yaptı.

Peki ülkenin tüm pisliklerinden sorumlu olan Ömer Süleyman'a ne oldu? Tabii ki ABD'nin koruması altında Suudi Arabistan'a gitti ve yeni

Veliaht Naif Bin Abdülaziz El-Suud'un iç ve dış güvenlikten sorumlu danışmanı oldu. Demek ki Ömer Süleyman'ın daha yapacağı çok şey varmış. 10-15 yıl sonra mutlaka bu adamın adını bir yerde duyacağız. Bu kitabı saklayanlar bunu asla unutmasın. Çünkü Ömer Süleyman dünyadaki tüm İslamcı parti, hareket, grup, cemaat ve benzeri tüm oluşumları ve ilişkilerini çok iyi bilir ve Mossad ve CIA'le çok iyi ilişkileri olan iyi bir istihbaratçıydı. Örneğin CIA'in işkence uçaklarında görev almış ve Kaidecilerle hep yakından ilgili olmuştu.

Sürpriz Örnek Libya

Bir gün önce muhalif bir avukatın tutuklanmasını protesto etmek için sokaklara dökülen yüzlerce Libyalı'ya Kaddafi yönetimi çok sert karşılık verdi. Çünkü yönetime bağlı güvenlik güçleri 17 Şubat için sosyal paylaşım siteleri üzerinden yapılan gösteri çağrılarına hazırlık yapmış ve önlemini almıştı. Aynı gün bazı Libyalı muhalif subayların Fransa'ya kaçtığı bilgisi geldi. Bir gün sonra başta Bingazi olmak üzere yaklaşık 20 kadar kent ve kasabada irili

ufaklı gösteriler yapıldı. Güvenlik güçleri ve Kaddafi'ye bağlı Devrim Komiteleri göstericilere ateş açtı ve onlarca kişi öldürüldü. Önceden örgütlenmiş ve dışarıdan yardım aldığı sonradan anlaşılan "göstericiler" bir gün sonra bazı askerlerin de kendilerine katılmasıyla Bingazi'de birçok yeri ele geçirdi. Ele geçirilen silahlar ve Fransa, İngiltere ve Katar'dan geldiği daha sonra anlaşılan askeri yardım ve ajanlarla göstericiler kısa bir süre sonra Bingazi'yi ele geçirdi. 21 Şubat'ta Kaddafi'nin adalet bakanı Mustafa Abdülcelil istifa ederek direnişçilere katıldığını açıkladı. Aynı gün Kaddafi'nin içişleri bakanı ve Kaddafi'nin en yakın silah arkadaşlarından biri olan Abdülfettah Yunus görevinden istifa ederek direnişçilere katıldı. Başta Paris ve Londra olmak üzere dışarıda yaşamakta olan Libyalı muhalifler de Bingazi'ye gelmeye başladı. Peşinden Mustafa Abdülcelil'in başkanlığını yaptığı Geçici Ulusal Konsey 27 Şubat'ta kuruldu.

Abdülcelil Amerika'da kurduğu J-Track Liderlik ve Genç Yetenekler Merkezi ile Arap ülkelerinde birçok genç politikacı, akademisyen ve sivil toplum örgütü temsilcileriyle temas

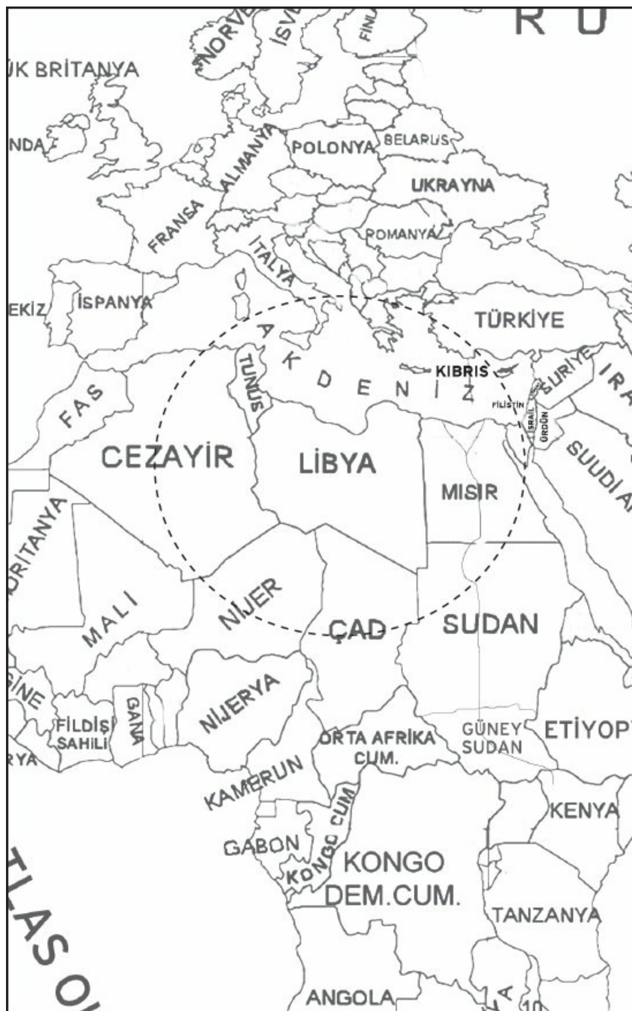
halindeydi. Konsey'in başbakanlık ve dışişleri bakanlığını Mahmud Cibril yürütüyordu. Amerikalı ve Fransızlarla çok iyi ilişkileri olan Cibril, Pennsylvania Üniversitesi'nde "stratejik planlama" konusunda doktorasını yaptıktan sonra orada öğretim görevlisi olarak çalışmış ve aralarında Türkiye'nin de bulunduğu birçok Müslüman ülkede liderlik okullarında seminerler düzenlemişti. Geçici Konsey'in kurulmasından sonra 27 Şubat'ta BM Güvenlik Konseyi toplanarak 1970 sayılı kararını aldı. Kaddafi'ye, "Sivil halka karşı silah kullanma" çağrısını içeren bu karardan sonra BM Güvenlik Konseyi bu kez 17 Mart'ta 1973 sayılı ikinci kararını aldı ve Libya hava sahasını uçuşa yasak bölge ilan etti. Kararın nasıl uygulanacağına dair detaylar üzerinde çalışmalar yapılırken Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy Paris'te Libya'yla ilgili yapılan bir konferansta Fransız uçaklarının Libya'yı bombalamaya başladığını ilan etti. ABD, İngiltere, Medeniyetler İttifakı'nda Türkiye'nin ortağı olan İspanya, İtalya, Belçika, Danimarka, Norveç ve Arap ülkeleri olarak Katar, Sudan, Suudi Arabistan, Birleşik Arap

Emirlikleri, Kuveyt ve Ürdün NATO operasyonuna destek vereceklerini ilan etti. Ama bunların en heyecanlı olanı Katar ve BAE'ydi. Bu iki ülkenin ajanları, askerleri ve doğal olarak paraları Libyalı direnişçilere akıyordu.

Sonrası zaten herkesçe biliniyor. Libya işgali için en az iki ay öncesinden hazırlıklara başladığı daha sonra anlaşılan NATO tarihinde ilk kez kendi görev alanı dışında bir ülkeyi işgal etti. Başlangıçta NATO'nun Libya'ya yönelik bu saldırı ve işgal operasyonuna sert tepki gösteren Türkiye aradan bir hafta geçtikten sonra tavrını değiştirdi ve Libya sahillerine savaş gemilerini yolladı. NATO operasyonuna katılan Batılı ülkelerin istihbarat örgütleri ise çok hızlı bir şekilde Libya topraklarında operasyonlar düzenlemeye ve direnişçilere yardım etmeye çalışıyordu. NATO uçakları da yaklaşık 7 ay süren ve Kaddafi'nin öldürülmesiyle son bulan operasyon süresince 13.000 kadar sorti düzenleyerek on binlerce bomba attılar. Bu bombardıman ve yaşanan çatışmalarda yaklaşık 60.000 civarında insan öldü ve 100.000 kişi yaralandı. Libya'nın her tarafındaki yıkımın

zararı 200 milyar dolardan fazla olarak hesaplanmaktadır. Bu da NATO'nun Libya'ya getirdiği "özgürlük ve demokrasi"nin bedeliydi!

Ama hiç kimse de şimdi çıkıp 'Yahu bu ne biçim özgürlük ve demokrasi' demiyor, diyemiyor. Çünkü herşey çok önceden ve çok iyi hazırlanmış ve gelişen herşey plana göre yönetilmiş ve sonuçlandırılmıştır. Durum böyle olunca rüzgara kapılan Libyalılar tıpkı Irak'ta olduğu gibi şimdi yaşananların muhasebesini yapıyor. Ama iş işten geçmiş ve NATO direkt ya da yerel oyuncularla bu ülkeyi işgal etmiştir. NATO ve NATO'nın patronlarının Libya'da, Libya üzerinden Arap coğrafyasında ve genel olarak Afrika'da daha çok işleri var ve olacaktır.

POLONYA
BELARUS
UKRAYNA
ALMANYA
FRANSA
İTALYA
ROMANYA
İSPANYA
TÜRKİYE
AKDENİZ
KIBRIS
TUNUS
SURİYE
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
FAS
CEZAYİR
LİBYA
MISIR
NİJER
MALİ
ÇAD
SUDAN
NİJERYA
FİLDİŞİ SAHİLİ
GANA
ORTA AFRİKA CUM.
GÜNEY SUDAN
KAMERUN
KENYA
GABON
KONGO CUM.
KONGO
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
ANGOLA

Libya ve Kaddafi

Tarihsel süreç ve özellikle Birinci ve İkinci Dünya savaşları açısından önemini ve bu arada Osmanlı tarihi içindeki yerini bir yana bırakırsak Libya'nın stratejik değeri oldukça ilginç. Arap ülkelerinden farklı olarak Libyalılar Ağustos 1551'de Müslümanların halifesi Sultan Süleyman'a mektup yollayarak, "Gelin bizleri Haçlılardan kurtarın" dediler. Mustafa Kemal'in Libya'daki mücadele günlerinin ise onun bir sonraki mücadele yaşamındaki yeri farklıdır. Belki de bu nedenle Türkiye'nin Libyalıların gönlünde yeri farklıydı. Kaddafi 1 Eylül 1969'da askeri bir darbeyle iktidarı ele geçirdiğinde Kral Sünusi Bursa'da dinlenmekteydi. Kaddafi'de ise müthiş bir Osmanlı, Atatürk ve Türkiye merakı vardı. Nitekim bu merakla Kaddafi 1974'te Kıbrıs Barış Harekâtı sırasında ve sonrasında Türkiye'ye yardım eder ve tüm olanaklarıyla Türkiye'nin yanında olduğunu kanıtlar. 1977'de Türk işadamlarına ve müteahhitlerine Libya'nın kapılarını açan Kaddafi, Ankara'yla ilişkilerine büyük önem verir. Libya'da kolay bir şekilde büyük paralar kazanan Türk müteahhitleri

Libya'nın sayesinde uluslararası alanda ün kazandılar. 1980'li yıllarda Libya'da iş yapan müteahhit sayısı 300, çalışan işçi sayısı ise 250.000'den fazlaydı. "Kaddafi paralarımızı vermiyor" türünden ortaya atılan iddiaların büyük bölümü ise yalandı, çünkü içte ve dışta birileri Türkiye-Kaddafi ilişkilerinden hoşnut değildi.

Bunun da iki nedeni vardı. Kaddafi Güneydoğu'da yeni başlayan PKK ayaklanmasına sıcak bakıyor ve Kürtleri bir ulus olarak tanımlıyordu. Kaddafi zaman zaman da Osmanlıları Libya halkına ihanet etmekle suçluyor ve "Osmanlılar bizleri İtalyanlara sattı" türünden laflar ediyor ve tazminat istiyordu. Ama asıl kopma 14 Nisan 1986'da yaşandı. O gün Amerikan uçakları Trablus'a saldırmış ve Kaddafi'nin evini bombalayarak kızını öldürmüştü. Dönemin başbakanı olan rahmetli Turgut Özal'ın talimatıyla Dışişleri Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada hem saldırı kınanmış hem de davranışlarıyla saldırıyı provoke eden Kaddafi ağır şekilde eleştirilmişti.

Kaddafi buna çok kızmıştı. Bu kızgınlık ve küsme rahmetli Erbakan'ın başbakan olarak Libya'ya gidişine kadar sürdü. 6 Ekim 1996'da Trablus'ta Kaddafi'nin o meşhur çadırında yaşanan gerginlikler yeniden Türkiye-Libya ilişkilerini sekteye uğrattı. Çünkü Kaddafi Necmettin Erbakan'a laik Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanı olarak değil kendisinin başkanı olduğu Uluslararası Devrim Hareketi'nin üyesi olarak hitap ediyordu. Bu rahatlık içinde Kaddafi Erbakan'a, "Kürt halkını bombalamayın, Amerikan üslerini kovun..." türünden talimat veriyor ve talimatlarının yerine getirilmesini bekliyordu. Çünkü Erbakan Uluslararası Devrim Hareketi Konseyi ve yine merkezi Libya'da bulunan İslam'a Çağrı Cemiyeti Yüksek Konseyi üyesi olarak sık sık Libya'ya gidiyor ve oradaki toplantı ve etkinliklere katılıyordu. Çünkü Kaddafi bu iki kurum üzerinden dünyanın neresinde olursa olsun "anti-emperyalist ve anti-Siyonist" tüm ülke, parti, örgüt, dernek, medya ve benzeri kurum ve kuruluşlara sınırsız yardım ediyor ve destek veriyordu. Bu ise başta ABD olmak üzere

Batı'yı çok kızdırıyordu. Çünkü Kaddafi bununla da yetinmiyor ve Batı'nın kendisine karşı her davranışına karşılık bir adım daha atıyordu. Özellikle Amerika'nın 1981'deki Sirt Körfezi'ne yönelik hava saldırısından sonra. Çünkü Kaddafi de bu saldırıdan sonra terör yöntemlerine başvurarak karşılık vermeye başlar.

Nisan 1986'da Berlin'de Amerikan askerlerinin uğradığı bir gece kulübünde patlama oldu. Aralık 1988'de Amerikan yolcu uçağı Lucarbi üzerinde düşer ve 270 kişi ölür. Bunun üzerine başta ABD ve İngiltere olmak üzere tüm Batı, Libya'ya savaş açar. BM, AB ve benzeri kurumlar peş peşe Libya aleyhinde kararlar alır ve Libya'ya ambargo uygulanır ve uçuşlar yasaklanır. ABD ve İngiltere Kaddafi'den intikam alabileceklerini düşünüyorlardı. Çünkü Kaddafi bu iki ülkenin çıkarlarına karşı tüm Afrika halklarına ve yönetimlerine destek veriyordu. Ama daha önemlisi Kaddafi daha 27 yaşındayken genç bir subay olarak iktidarı ele geçirmiş ve ülkesinde bulunan Amerikan ve İngiliz üslerini Haziran 1970'te kapatmıştı. Oysa

Wheelus Üssü ki bu üssü 1980'de ilk gezdiğimde şaşkınlığa uğramıştım, Amerika'nın Amerika dışındaki en büyük üssüydü. Bununla yetinmeyen Kaddafi 1971'de petrolü millileştirerek Arapların 1973'teki petrol ambargosunda büyük ve etkin rol oynamıştı. İki taraf arasında gerginleşen ilişkiler Irak'ın işgaline kadar sürdü. İşgalle birlikte ilginç ama şaşırtıcı gelişmeler yaşandı ve Kaddafi, "Batı'yla anlaşmazsam benim sonum da Saddam gibi olur" türünden açıklamalar yapmaya ve Batılı başkentlerle görüşmelere başladı.

Önce Lucarbi saldırısındaki sorumluluğunu resmen kabul etti ve uçak şirketi ile ölen 270 kişinin ailelerine toplam 2,7 milyar dolar tazminat ödemeyi kabul etti ve Abdulbasıt Magrahi'yi Uluslararası Mahkeme'ye teslim etti. Bunun üzerine Batılı başkentler ve BM sırayla Libya'ya yönelik ambargo ve benzeri kararlarını geri aldı ve Batılı liderler Trablus'un yolunu tuttu. İlk giden de İngiliz Başbakanı Tony Blair (Mart 2004). Peşinden başta esmer dilberi ve Kaddafi'nin deyimiyle "Afrika'nın Gülü" Condoleezza Rice ve diğer liderler ve yetkililer.

Hepsi de Kaddafi'ye, "Bizimle çalış sana istediğin her şeyi veririz" türünden telkinlerde bulunuyordu. Kaddafi de bu telkinlerin etkisiyle Batılılarla işbirliğini genişleterek sürdürdü. Örneğin Kaddafi'nin sağ kolu, 40 yıllık arkadaşı ve istihbarat başkanı Musa Kusa Batılı istihbarat örgütlerine bildiği her şeyi anlattı ve özellikle Kaddafi'nin bir zamanlar işbirliği yaptığı ETA, IRA, Kızıl Tugaylar ve benzeri örgütlerle ilgili belgeleri aktardı. Bunun üzerine CIA ve İngiliz istihbarat örgütü MI6 Kaddafi karşıtı İslamcı muhalefetle ilgili bilgiler verdi ve bu muhalefetin bazı liderlerini yakalayarak Kaddafi'ye teslim etti. Bunlar arasında ayaklanma sürecinde Trablus'u ele geçiren direnişçi grubun lideri Abdülhakim Bilhac da vardı. Bin Ladin'le yakın ilişki içinde olduğu bilinen Bilhac CIA tarafından 2005'te Malezya'da yakalandıktan sonra işkence görmüş, sonra da 2007'de Kaddafi'ye teslim edilmişti. Kaddaficiler de ona işkence yaptıktan sonra yine Batı'nın "yumuşama" telkinleri üzerine Nisan 2010'da serbest bırakılmıştı. Çünkü Batılı başkentler Kaddafi'nin oğlu Seyfulislam'la diyaloğa

geçerek reform konusunda babasını ikna etmesi telkininde bulunuyor ama aynı zamanda el altından içte ve dıştaki muhalefete her türlü maddi ve manevi destek vererek geleceğin planlamasını yapıyordu.

2004'te Madrid'deki patlamalardan da sorumlu tutulan Abdülhakim Bilhac ve geçici başbakan Mahmud Cibril'den sonra bir diğer ilginç örnek de şu andaki Libya başbakanı Abdülrahim El-Kib. El-Kib bir elektrik mühendisi olarak ülkesinden ayrılıp ABD'ye gittiğinde Libya ile Washington arasında ilişkiler hızla gerginleşiyordu. Profesör olduktan sonra ABD ve Ortadoğu'da ABD'ye yakın ülkelerde 30 yıl kadar çalışan El-Kib Amerika'da düzenlenen Dinler Arası Diyalog etkinliklerine hep katılmış ve "uyumlu" İslam'ı Amerikalılara anlatmaya çalışmıştı. Batı ile Kaddafi arasında yumuşama başladığında Libya'ya dönen El-Kib 2005'te Trablus'a gelerek enerji konusunda bir danışmanlık şirketi kurdu ve başta Amerikalı enerji şirketleri olmak üzere uluslararası şirketlere hep yardımcı oldu ve danışmanlık (!) hizmetleri sundu. Ama yurtdışına her çıktığında

da mutlaka Libyalı muhaliflerle ve büyük dostu Bernard Levy'yle buluşup değerlendirmeler yapıyordu. Nasıl olsa bir gün gelip ABD'nin desteğiyle başbakan olacaktı!

Çünkü o hem Libya hem de ABD vatandaşıydı ve Washington çok iyi plan yapmıştı.Kaddafi ise diğerleri gibi bu planı görmedi ve oyuna geldi.

Kaddafi Denilen Adam

1 Eylül 1969'da 27 yaşında bir yarbay olarak askeri bir darbeyle iktidarı ele geçirdiğinde hiç kimse bu adamın 42 yıl süreyle dünyayı meşgul edeceğini düşünmemişti. Üstelik bu adam ABD ve İngiltere gibi iki büyük emperyalist ülkeye karşı diklenmiş ve 8 ay gibi kısa bir süre içinde tüm üslerini Libya'dan söküp atmıştı. 1977'de yazdığı o ilginç *Yeşil Kitap*'ındaki düz mantıklı söylemlere rağmen Libya toplumunu ve siyasal yapısını kendi kafasında oluşturduğu kalıplara göre şekillendirmeye kalkışmasaydı belki de bu kadar ilgi çekmeyecekti. Ama Batı için Kaddafi'nin en tehlikeli yanı dünyada tüm anti-emperyalist ve anti-Siyonist ülke, parti, örgüt ve kişilere verdiği destektir. Çünkü Kaddafi

İngiltere'de Harp Okulu'nda eğitim gördüğünde kendi deyimiyle "İngilizlerin Arapları nasıl aşağıladıklarını" görmüştü. Ama aynı Kaddafi artık "gariban" bir subay değil petrol ve doğalgaz geliri yılda 40 milyar doları bulan bir liderdi. Kaddafi'nin başta Mandela olmak üzere Afrika'daki kurtuluş hareketlerine ve başta Nasır olmak üzere milliyetçi ilerici Arap ülke ve güçlerine destek vermesi Batı'yı daha da tedirgin edip kızdırıyordu. Üstelik Kaddafi ülkesini baştan başa imar etmeye çalışmış ve 1.800.000 kilometrekarelik bir toprak parçasını bir ülkeye dönüştürmeye çalışmıştı. İşte Kaddafi'nin bu "başkalarına bol keseden yardım" sevdası Batı'nın ona karşı kullandığı belki de en etkili silahtı. Batı propagandası Kaddafi'nin ideallerini anlamayan Libyalılara, "İşte bakın lideriniz paralarınızı çarçur edip başkalarına yediriyor" diyordu.

Çöldeki çadırlardan gelen Libyalılar bu propagandaya çabuk aldandı. Üstelik Batı aşırı muhafazakâr Libyalılara, "Bu adam sizi dinden ve imandan da edecek" türünden propagandayı da ihmal etmiyordu. Muhafazakâr ve dindar

Libyalılar kadın özel korumalarla dolaşan Kaddafi'ye çok kızıyordu. Oysa Kaddafi bu görüntülerle Libyalı kadınları toplumun içine çekmeye çalışıyordu. Kaddafi iktidarı ele geçirdikten sonra başbakan olarak çıkardığı ilk yasa (16 Ekim 1969) "kadın-erkek eşitliği"yle ilgiliydi. Oysa Libyalı kadınlar bunu istemiyordu. Libyalı kadınlar 1988'de Kaddafi, "Başlık parasını kaldırın" dediğinde de ona çok kızmış, kıyameti koparmışlardı. İşte böylesi karmaşık bir sosyal yapı içinde kendini halkına kabul ettirmeye çalışan Kaddafi süreç içinde iç tepkilerle karşılaşır. Bu tepkileri sert bir şekilde bertaraf eden Kaddafi zaman içinde "duygusal halkçı" eğilimlerinden uzaklaşır ve giderek diktatörleşmeye başlar. Diktatörleştikçe de muhalif tepkiler artar ve bundan zekice yararlanmayı bilen Batılı başkentler kârlı çıkar. Bu başkentler tüm muhaliflere kapılarını açarak yardımlarını artırır. Ama Batılı liderler Kaddafi durumu çakmasın diye Libya'ya gidip gelmeye devam eder ve Kaddafi'yi kendi ülkelerinde ağırlamayı ve göklere çıkarmayı sürdürürler. Berlusconi, Kaddafi'nin elini öper ve "İslam'a

kazandırsın" diye 200 İtalyan dilberini ona gönderir. Sarkozy ise sarayında Kaddafi'ye yağ çeke çeke bir hal olmuştu. Aynı şeyi tabii ki Blair ve onun yerine gelen Cameron da yapmıştı. Halkının refahı için milyarlarca dolarlık yatırım yapan Kaddafi ise demokrasi ve özgürlük söz konusu olduğunda olabildiğinde pintileşiyordu.

Ayaklanma sürecinde ise Kaddafi'nin yurtdışında yüz milyarlarca dolarlık serveti var türünden propagandaları tümüyle yalandı. Yani uluslararası medya Kaddafi'yi aşağılamak için her türlü yola başvuruyordu. Bu da oyunun bir parçasıydı. Oysa Kaddafi'nin hiçbir yabancı ülkede beş kuruş kişisel parası yoktu. Kaddafi petrolden kazandığı yaklaşık 200 milyar doları dış yatırımlarda değerlendiriyordu. Bu tersi bir bilgi olsaydı yeni yönetim bu paraları bulup açıklardı. Ama yapılacak hiçbir şey kalmamıştır. Kaddafi diğerleri gibi oyuna gelmiş ve Batı'yla geliştirdiği son beş yıllık flört onu kurtarmamıştır. Çünkü Batı bu flörtü Kaddafi'yi kandırmak için başlatmış ve bu işe yaramıştı. Ama acı olan başta Mandela olmak üzere

Kaddafi'den milyarlarca dolar yardım alan Afrikalı liderlerin hiçbirinin Libya'nın işgaline ve Kaddafi'nin yaklaşan dramatik sonuna karşı çıkmamasıdır. Bir diğer acı hikâye Arap ülkelerinin liderlerinin büyük bölümünün Arap Birliği'ni kullanarak NATO'ya Libya'nın işgalinde önayak olmasıdır. Bu Arap tarihinde ilk kez oluyordu ve Katar, Suudi Arabistan ve benzeri ülke liderlerinin ihanetini bir kez daha kanıtlıyordu.

Şimdi Ne Olacak?

NATO'nun işgal operasyonuyla "özgürlük ve demokrasiye kavuşan" Libyalılar şimdi yeni yönetimin kendilerine getireceği zenginlikleri bekliyor. Bir zamanlar Kaddafi'nin en yakın arkadaşları olanlar şimdi yeni yönetimin başında ya da arkasında duruyor. Örneğin Kaddafi'nin en son dışişleri bakanı olan Musa Kusa. Ayaklanmanın ilk günlerinde Londra'ya kaçarak Kaddafi'nin tüm askeri sırlarını CIA ve MI6'ya verdi. Şimdi Katar'ın başkenti Doha ile Londra arasında gidip geliyor. Örneğin Eylül 1969 darbesini Kaddafi'yle gerçekleştiren Abdülselam

Cellud. Ayaklanmanın ortalarına doğru El-Cezire televizyonuna çıkarak Kaddafi'nin deli ve ruh hastası olduğunu söyledi. Onun da Kahire'de lüks bir sarayda yaşadığı söyleniyor. Örneğin Kaddafi'nin yeğeni ve sırdaşı Muhammed Kaddafeldem Kahire'ye kaçarak Amerikalı yetkililerle buluştu. Şimdi nerede olduğunu bilen yok. Ve daha başkaları. Geçiş sürecinde olan Libya için Batılılar farklı senaryolar yazıyorlar. Çünkü Libya'da şu anda en etkili siyasal ve silahsal grup radikal İslamcılar.

CIA'in Malezya'da yakalayıp Kaddafi'ye teslim ettiği ve Kaddafi'nin 2010'da serbest bıraktığı Abdülhakim Bilhac şu anda Trablus'un en güçlü adamı. Ona bağlı en az 30.000 bin silahlı adam var. Libya'da yaklaşık olarak 65 kadar silahlı grup var ve bunlar her türlü ağır silaha sahipler. Çünkü ayaklanma sürecinde kışlalardan herkes istediği silahı evine götürdü. Tanklar, zırhlı araçlar ve hatta uçaksavar füzeleri evlerin önlerinde duruyor. Her grubun kendi karargâhı, kışlaları ve tabii hapishaneleri var. Bu hapishanelerde yaklaşık 70.000 kadar Kaddafi yanlısı olduğu sanılıyor. Uluslararası Af Örgütü

bile bunlara çok kötü işkence yapıldığını söylüyor. Halkına işkence yapıyor diye Libya'yı işgal ederek Kaddafi'yi deviren Batılı ülkeler ise şimdi iktidardakilerin işkencelerini görmezlikten geliyor. Bu hapishaneleri yöneten her grubun yüzlerce, hatta binlerce silahlı militanı var ve bunlar genellikle aşiret bağlarıyla bir araya geliyor. Yani her grubun kabile ve aşiret uzantıları var. Libya'da irili ufaklı 130 aşiret ve kabile var. Bunlar arasında her an çatışma beklenebilir.

İşte böylesi karmaşık siyasal ve sosyal bir Libya'da Batılılar kendi çıkarsal hesaplarını yapıyor. Başta ABD ve İngiltere olmak üzere herkes Libya pastasının en büyük parçasını kapmaya çalışıyor. Türkiye ise Müslüman Kardeşler'in iktidara geleceği Libya'ya daha çok ideolojik ve duygusal yaklaşmayı tercih ediyor. Ekonomik ve stratejik çıkarlar Türkiye'ye göre bir sonraki hesap ve orta vadede değerlendirilecektir. Durum böyle olunca ve bunun farkında olan Batılı ülkeler Libya'nın petrolünü, doğalgazını, suyunu ve hatta güneşini ele geçirmeye çalışıyor. Çünkü Libya petrolü

dünyanın en kaliteli petrolüdür. Çünkü Libya'nın doğalgazı Avrupa ülkelerini Rusya'nın tekelinden kurtarabilir. Çünkü Libya'nın çölünde yeraltında milyarlarca metreküp saf ve temiz su bulunmaktadır. Çünkü Libya toprağının fiziksel ve kimyasal özellikleri ve güneş ışınlarının Libya çölünü daha sıcak ısıtması güneş enerjisi üreten Batılı şirketlerin ilgisini çekmektedir.

Yani 1911'de Libya'yı Osmanlı'dan pis bir tezgâhla alan İtalyanlar şimdi aynı pis oyunlarla dostları İngiliz, Fransız ve Amerikalılarla birlikte yine Libya'yı Libya halkından çalmaya çalışıyorlar. Nasıl olsa deli Kaddafi artık yok ve bu coğrafyada daha birçok "aptal, deli, süper zeki, diktatör, ruh hastası, kadın düşkünü" Kaddafi'ler çıkar. Olan Libya halkının 42 yılına oldu. 42 yıl ise Batı hesaplarında yarım plan kadardır!

Ya Bahreyn?

Haritada bile gözükmeyen Bahreyn'in Batı açısından iki nedenden dolayı önemi vardır. Petrol ve Körfez'de İran'ı kollama görevi. Ama Batı ve Bahreyn'i yönetenler açısından ortada bir

sorun var. O da Bahreyn halkının yarısından fazlası Şii, kral hazretleri ise Sünni. Körfez'in diğer ülkelerinde ise çoğunluk Sünni ama hepsinde de önemli oranlarda Şii yaşamaktadır.

İşte bu nedenle Tunus, Mısır ve Libya halkı gibi demokrasi ve özgürlük için 15 Şubat 2011'de ayaklanan Bahreyn halkını bastırmak için ABD'nin talimatıyla Suudi Arabistan ordusu Bahreyn'in başkenti Mename'ye girerek halka ateş etti, halkın toplandığı İnci Meydanı'nı yerle bir etti ve ayaklanmayı bastırdı. Yani 80 milyondan 1 milyon insan Tahrir Meydanı'na çıkınca Mısır'a bahar, 500 binden 50 bin insan İnci Meydanı'na yürüyünce Bahreyn'e cehennem sıcağı geldi. Arap Baharı'nı göklere çıkaran Batılılar ve onların uluslararası ve bölgesel yandaşları ise Bahreyn halkının öldürülmesini görmezlikten geldi ve bundan kısa bir süre sonra aralarında Türkiye'nin de bulunduğu bazı Batılı ülkeleri gezen Bahreyn Kralı Şeyh Hamed Bin İsa El-Halifa kahramanlar gibi karşılandı. Bahreyn Kralı Halife hazretleri kendisini kurtaran Suudi Arabistan'a teşekkür etmek için 9 Mart 2011'de Suudi kralının Kızı

Sahab Hanım'ı genç oğlu 22 yaşındaki Halit'le nişanlandırdı. Gençler dünyanın birçok ülkesinden politikacı ve önemli kişilerin katıldığı muhteşem bir düğünle 31 Temmuz 2011'de evlenir ve böylece Bahreyn kralı ile Suudi Arabistan kralı dünür olurlar.

Bahreyn limanlarında ve sularında barınan Amerikan 5. Filo gemileri ise rahatlamıştı. Tıpkı Umman, Kuveyt ve Suudi Arabistan'da halk ayaklanmalarının farklı yöntemlerle bastırıldığında olduğu gibi. Çünkü Suudi Arabistan'da da insanlar Arap Baharı'nın havasına kapılarak sokaklara dökülmüş ve özgürlük ve demokrasi istemişti. ABD'de tedavi gören kral ise yurda döner dönmez sürpriz kararlar alarak herkese bol keseden paralar dağıtmıştı. Evlenenlere, ev kurmak ya da satın almak isteyenlere, iş kurmak isteyenlere büyük miktarda yardım ve uzun vadeli faizsiz krediler verildi. Yaklaşık 20 milyar doları cebine indiren Suudiler kısa bir sürede sustu ve yerine oturdu. El-Kutayf bölgesinde ise insanlar arada bir sokaklara çıkıp özgürlük ve demokrasi istediler ama dünya onların sesini duymadı. Çünkü onlar

Şii ve en az İran kadar tehlikeli!

Yemen Başka Bir Hikâye

Çok karmaşık ama aynı zamanda ilginç bir tarihe sahip olan Yemen 1978'den bu yana Ali Abdullah Salih'in yönetiminde. Üstelik büyük ağabey Suudi Arabistan ve büyük patron Amerika'nın desteğiyle. Arap Baharı rüzgârının etkisiyle 3 Şubat 2011'de sokaklara dökülen Yemenli gençler hâlâ sokaklardalar ama bir türlü de Salih sistemini çökertemiyorlar. Üstelik Salih Körfez ülkelerinin girişimiyle iktidarı bırakmış ve ABD'ye gitmiş ama ülkedeki durum bir türlü durulmuyor ve durulacağa da benzemiyor. Çünkü Yemen siyasal ve toplumsal yapısıyla oldukça karışık bir ülke ve bölgesel ve uluslararası ülke ve güçler bu karışıklığın giderilerek ülkenin istikrara kavuşmasını istememektedirler. Çünkü 2005'te ayaklanan Husiler Şii'dir ve Yemen'de oldukça güçlü bir Kaide ve radikal İslamcı potansiyel bulunmaktadır. Buna karşın 1990'da Kuzey ile birleşen Güney Yemen'de hâlâ "sol ve liberal" görüşlü insanlar ağırlıkta ve bu insanlar Körfez

ülkelerindeki Amerikan yanlısı gerici iktidarları korkutmaktadır. Üstelik Suudi Arabistan nüfusunun %17'si Yemen kökenli ve tüm Körfez ülkelerinde bol miktarda Yemen kökenli insan yaşamaktadır. Yemen'in coğrafi konumu ise herkesi ilgilendirmektedir. Çünkü bu ülke Somali ve Cibuti'yle birlikte Kızıldeniz'in güney çıkış ve girişini kontrol etmektedir. Bab El-Mendep Boğazı olarak bilinen bu dar geçit Süveyş'ten giren ve çıkan tüm sivil ve askeri gemiler için çok önemlidir. Ama aynı zamanda İsrail'e giden gemiler için çok daha önemlidir.

İşte ülkesinin konumunun değerini bilen Salih ABD ve Batı'yla ilişkisini hep çok iyi değerlendirmiştir. ABD ise ya kendisi ya da emir kulu Suudi Arabistan üzerinden Salih'e istediği her şeyi verdi. Demokrasi ve özgürlük hiçbir zaman ABD'nin umurunda olmadı ve değildir. Nitekim ABD Salih'in iktidarı ele geçirmesine hiç ses çıkarmadı ve her seferinde muhalefeti sindirmesine destek verdi. Örneğin devletin en önemli askeri, istihbarat ve ekonomik kurumları Salih'in akrabaları tarafından kontrol edilmektedir. Örneğin başkanın öz ve üvey

kardeşleri, bu kardeşlerin beş çocuğu, iki damadı ve bu damatların üç kardeşi, Salih'in ikinci ve üçüncü eşlerinin kardeşleri, dördüncü eşinin babası ve son olarak dayısının oğlu ülkedeki önemli tüm askeri, istihbarat, politik ve ekonomik kurumların başında. Bu da yetmeyince Başkan Salih köylüsünü de unutmayarak onlara da ordu içinde önemli görevler vermiş.

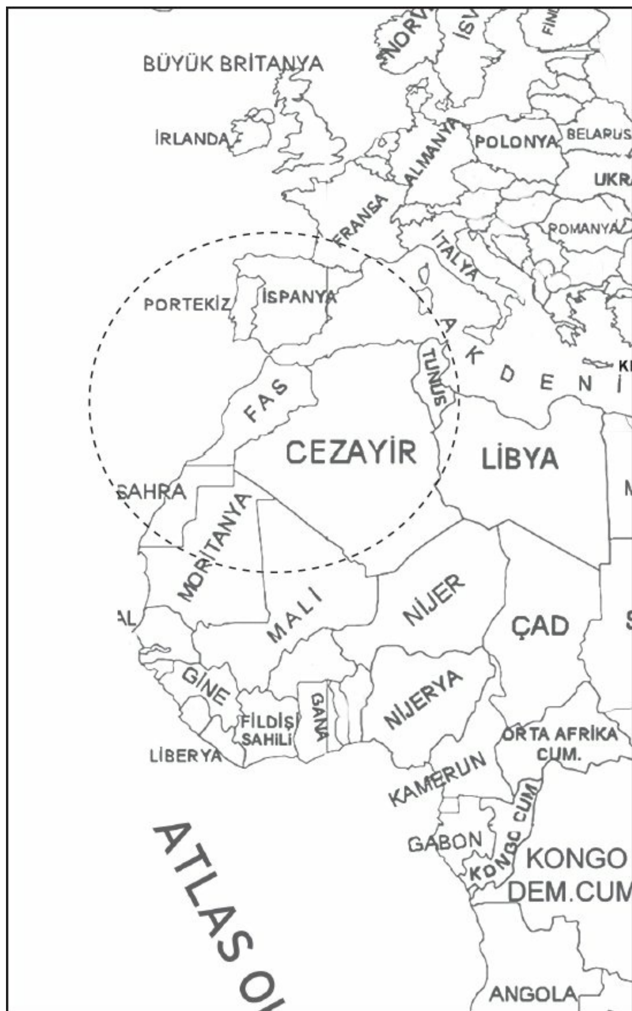
Beşi büyük ve önemli ama tümü silahlı yaklaşık 200 kadar kabileden oluşan Yemen'de şimdi insanlar demokrasi ve özgürlük istiyor. Başka bir ifadeyle kabileler demokrasi sloganıyla devlet olmak istiyor. Batı ise Yemenli bir kadına Nobel Ödülü vererek herkesle nasıl dalga geçtiğini kanıtlıyor. Çünkü ödül verilen kadın Tevekkül Karman 32 yaşında ve daha geçen yıla kadar onu hiç kimse tanımıyordu. 2009'da Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü Yemen Şubesi'ni kuran ve 23 Ocak 2011'de Başkan Salih aleyhinde çok sert bir yazı yazdığı için bir geceliğine tutuklanan Karman aniden ünlendi. Çünkü aynı günlerde "Yahudilerin Yemen'deki tarihsel haklarından" söz etmişti.

Biraz da, "Türkler Ermenileri öldürdü" diyen Orhan Pamuk'u andırıyordu... Oysa Karman'a türbanlı olduğu için de Nobel Ödülü'nü verenler Yemen'de Kadın'ın adının olmadığını çok iyi bilirler. Yemen'de çalışan kadınların oranı %16'yı geçmiyor ve bırakın kamusal alanlarda, yaşamın neredeyse tüm alanlarında haremlik selamlık var... Örneğin genellikle 12-13 yaşlarında evlendirilen ve hemen hamile kalan kadınların yüzde 85'i hamilelik döneminde hiçbir şekilde bir hastaneye gitmiyor. Yine bu kadınların ezici çoğunluğu hastanelerde erkeklerin eline düşmemek (!) için doğumu ebelerin yardımıyla evde yapıyorlar. Hamilelik döneminde kadınların hastalıkları ve doğum sırasında ölümleriyle ilgili olarak birçok araştırma yayımlanmasına rağmen durum değişmiyor. Kadınların ezici çoğunluğu büyük şehirler dahil dışarıda çarşafla ve yalnızca gözleri görülür şekilde dolaşırlar. Yemen'de çocukların büyük bölümü bin bir türlü hastalıkla boğuşuyor. Geçenlerde Dünya Sağlık Örgütü doktorları Yemenli çocukları bulaşıcı hastalıklardan kurtarmak için 50 milyon dolar

bütçe ayrılmasını istedi ama Batılı ülkeler oralı olmadı olmayacak.

Erkeklerin durumu ise çok daha dramatik... İlkel yaşam biçiminin egemen olduğu Yemen toplumunda herkes Gat denilen ota müptela. Gat bir tür uyuşturucu özelliği olan özel bir ağacın yapraklarıdır. Yemen halkının ezici çoğunluğu, yani erkekler, gençler, hatta evli kadınların bazıları bu yaprakları çiğneyerek saatlerce oyalanıyorlar. Birçok hastalığa neden olduğu bilinen bu gatla Yemenliler kafa buluyor ama aynı zamanda uyuşuyorlar. Ekiminde bol suya gereksinim olduğu için Yemen ciddi anlamda yeraltı su kaynaklarında sıkıntı yaşıyor. Ayrıca gat çiğneyenlerin bol miktarda gazlı su tüketme ihtiyacı ülke ekonomisini ciddi bir sorunla karşı karşıya bırakıyor. Ama temel sorun gat çiğneyen Yemenlilerin demokrasi istemesidir. Çünkü Yemen 33 yıldır Salih yönetiminde ve geleneksel dinsel ve kabilesel yapısından dolayı ortaçağı yaşamaktadır. Yemen'e gidip başkent Sana'nın dışında diğer kırsal bölgeleri gezenler bunun ne anlama geldiğini anlar. Ama bunu sanıyorum en iyi 40-50 yıldır bu ülkede etkili

olan CIA anlıyor. Tıpkı başta Suudi Arabistan ve bölgedeki diğer Körfez ülkelerini çok iyi anladığı gibi. Çünkü bu ülkelerin tümünde ABD yönetimiyle içli dışlı iktidarlar var ve ABD bu çağdışı iktidarları sonsuza dek orada tutmak için her şeyi yapıyor... Nitekim anlaşma gereği Salih görevini bıraktı ama yerine seçilen Mansur Hadi onun 16 yıllık yardımcısıydı.Yukarda adını vermediğin Salih'in yakın akrabaları ise görevlerine devam ediyor.Amerikan askerleri de Yemen'e giderek Kaide'ye karşı savaşmaya hazırlanıyor. Amerikan Predatorleri ise her gün Yemen'deki üslerinden kalkarak Yemen ve Somali'deki Kaide'cileri bombalıyor.

BÜYÜK BRİTANYA
İRLANDA
ALMANYA
POLONYA
BELARUS
FRANSA
ROMANYA
İTALYA
PORTEKİZ
İSPANYA
TUNUS
FAS
CEZAYİR
LİBYA
SAHRA
MORİTANYA
MALİ
NİJER
ÇAD
GİNE
FİLDİŞİ SAHİLİ
GANA
NİJERYA
ORTA AFRİKA CUM.
LİBERYA
KAMERUN
GABON
KONGO CUM.
KONGO
KONGO DEM.CUM
ANGOLA

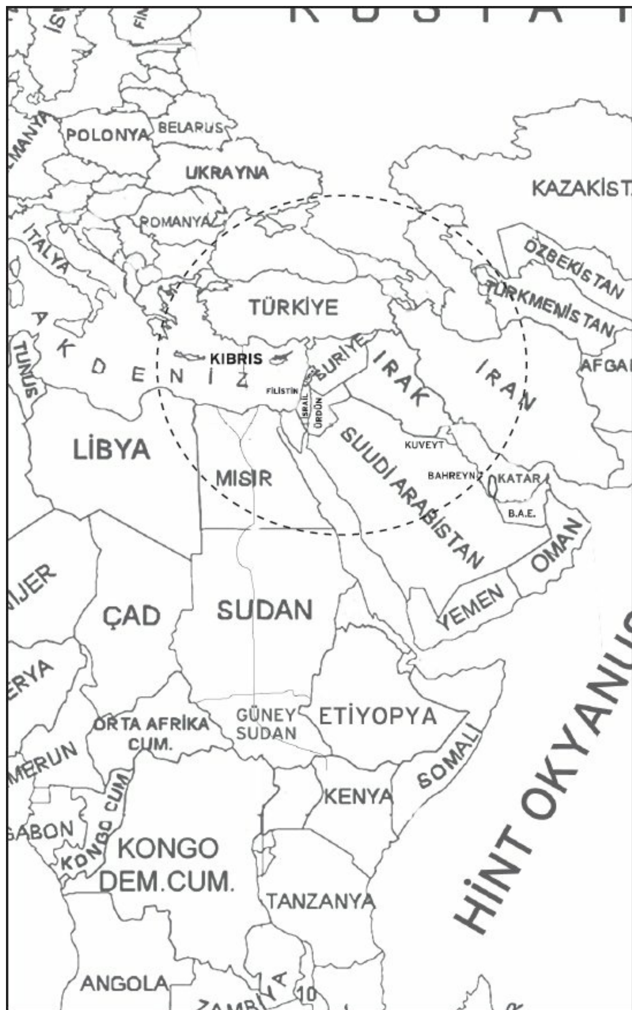
Fas'ı Bilen Var mı?

Fas Kuzey Afrika'da Batı'ya doğru en son Arap ülkesidir. Şu ünlü Cebelitarık Boğazı'nın güney sahilini İngiltere'yle birlikte kontrol eden Fas, Batı Sahra sorunundan dolayı komşusu Arap ülkesi Cezayir'le sorunları olan bir ülke. Babasının ölümüyle 1999'da 36 yaşında ülkesinde kral olan VI. Muhammed, Arap Baharı'nın etkisinde 20 Şubat'ta sokaklara dökülen gençleri yatıştırmak için 18 Haziran 2011'de yeni bir anayasa ilan etti. 1 Temmuz'da yapılan referandumla kabul edilen bu anayasayla çok partili sistem kabul edildi ve özgür seçimlerin önü açıldı. Ancak anayasa gereği kendini "emir el-muminin" ilan eden kral önemli tüm yetkileri elinde tutmayı sürdürdü. Örneğin Yüksek Din Kurulu başkanlığı, örneğin istihbarat, ordu ve devletin üst yöneticilerini atama. Örneğin hükümeti ya da bakanları görevden alma. Örneğin YÖK, HSYK, RTÜK ve benzeri tüm kurumlara başkanlık etme. Ancak buna rağmen Batı bu anayasayı alkışladı ve demokrasi yolunda önemli bir adım olarak ilan ederek Fas'taki gösterileri görmezlikten geldi.

Bunun üzerine 25 Kasım 2011'de seçimler yapılır ve İslamcı Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) 325 sandalyenin 107'sini alarak birinci parti olur. Seçimlerde AKP'nin dışında büyük bölümü solcu, milliyetçi ve liberal 17 parti meclise girer. Meclise giren 60 kadından büyük bölümü türbanlı. Meclisin bir diğer özelliği ise bazı politikacıların eşleri, hatta üç çocuğuyla birlikte vekil olmalarıdır. Yapılan görüşmeler sonunda AKP lideri Abdülilah El-Kiran hükümeti kurar. Hükümette AKP'nin 12, krala yakınlığıyla bilinen ve mecliste 60 sandalye kazanan İstiklal Partisi'nin 6, sağcı muhafazakâr Halkçı Hareket'in (mecliste 32 sandalyesi var) 4 ve mecliste 18 sandalyesi olan sol eğilimli İlerleme ve Sosyalizm Partisi'nin 4 bakanlığı var. Başbakan Kiran önemli 5 bakanlığı da krala yakın bağımsızlara bıraktı. Böylece herkes Fas'a demokrasinin geldiğini kabul etti ama sokaklara dökülen gençlerin isteklerini hatırlayan olmadı. Üstelik seçimlere katılım oranı %45'te kalmış ve halkın %55'i bu komediyi kabul etmeyerek sandığa bile gitmemişti. Cebelitarık'ın dışında hiçbir stratejik önemi olmayan Fas kendi

sorunlarıyla cebelleşerek Emir El-Muminin VI. Muhammed yönetiminde demokrasi ve özgürlük yolunda ilerliyor!

Arap Baharı burada da 325 sandalyeden 107 sandalye kazanan İslamcı AKP'yi iktidar yapmıştı. Her an ülke nüfusunun neredeyse %30'unu oluşturan Berberilerin sorunları ya da Batı sahra halkının bağımsızlık talebi ile karşılaşabilecek olan Fas, son 50-60 yılını hep ABD ve Batı hizmetinde geçirerek yaşadı. Örneğin yeni adıyla İslam İşbirliği Örgütü'ne bağlı olan Kudüs Komitesi'nin başkanlığını Fas yapar. Ama ne şimdiki ne de önceki kral her nedense bir gün, "Yahu gelin şu Kudüs'teki İsrail yıkımlarını konuşalım" deme zahmetinde bulunmadı. Çünkü, başdanışmanı Andre Azolay İsrail'le çok iyi ilişkileri olan İspanya kökenli bir Fas Yahudisi.

POLONYA
BELARUS
UKRAYNA
ROMANYA
KAZAKİST
İTALYA
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
TÜRKİYE
A K D E N İ Z
KIBRIS
SURİYE
IRAK
İRAN
AFGA
TUNUS
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
LİBYA
SUUDİ ARABİSTAN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
MISIR
OMAN
YEMEN
ÇAD
SUDAN
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
ORTA AFRİKA CUM.
SOMALİ
KENYA
KONGO CUM.
KONGO
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
HİNT OKYANUS
ANGOLA

Kilit Ülke Suriye...

Suriye'de olaylar Mart 2011'de Daraa kentinde bir grup çocuğun sokaklarda, "Kahrolsun Esad" diye bağırması ve istihbarat görevlilerinin bunları yakalayarak dövmesiyle başlar. Bunu fırsat bilen binlerce Suriyeli önceden hazırlandığı daha sonra anlaşılacak plan çerçevesinde çeşitli kentlerde sokaklara dökülerek Esad yönetimine karşı sloganlar atar. Hızla gelişen olaylarla gösteriler birçok Suriye kentine yayılır ve polis ile ordu sert bir şekilde müdahale eder. Bunu fırsat bilen muhalif gruplar provokasyonlara başlar. Durumun giderek gerginleşmesiyle taraflar karşılıklı silah kullanmaya başlar. Olayların hemen başlangıcında bazı silahlı grupların Cisr El-Şuğur kasabasını ele geçirme girişiminin ordu tarafından önlenmesi sonucu 15.000 kadar Suriyeli Türkiye'ye sığınır. Aynı günlerde Türk hükümeti Suriyeli muhaliflere Antalya'da toplanma izni verir.

Bu, gerginleşecek Suriye-Türkiye ilişkilerinin ilk işaretiydi. Nitekim Türkiye hızlı bir şekilde

Suriyeli muhaliflere destek vererek tüm toplantılarını İstanbul ve Ankara'da yapmasına izin verir ve her türlü desteği sağlar. Suriye ordusundan kaçan askerler için özel kamp tahsis eden Ankara, Suriye'ye net mesajlar verir. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan Erdoğan, Başbakan Yardımcısı Arınç, Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun sert söylemleriyle Şam-Ankara ilişkileri hızla gerginleşiyordu. Türkiye'nin ilk günden itibaren muhalefete destek vermesi muhalefetin moralini yükseltti ve mücadeleye devam etme gücü verdi. Bu güce uluslararası güç katmak amacıyla Hatay'daki kamplara gelen Angelina Jolie'ye her nedense ne Filistin kamplarını, ne Lübnan'daki İsrail saldırısından kaçan insanları, ne Suriye'deki üç milyon Iraklı göçmeni, ne de Ermenilerin katliamlarından kaçan 1 milyon Karabağlı Azeri'yi hiç kimse hatırlatmadı. Ama Türk hükümetinin ilgisiyle kendi mesajlarını veren Jolie, 18 Ocak 2012'de Amerikan *The Examiner* gazetesine verdiği demeçte bakın ne diyordu:

"Arap ülkeleri Suriye'nin Acem İran'ın kontrolüne girmesine izin vermemelidir."

Yani güzel aktristin derdi Suriyeli göçmenler değil, onun derdi kendisine verilen talimatı yerine getirmekti. Nasıl olsa yakında sinemayı bırakacak ama ününü sürdürmesine yardımcı olacak bir işe ihtiyacı olacaktı. Çünkü Türkiye bölgenin en önemli Sünni ülkesiydi, Suudi Arabistan onu İran'a karşı Sünni blokun içine çekmek için uzun süredir uğraşıyor ve bu ülkenin İran'la 450 ve Suriye'yle 900 kilometre sınırı vardı. Ayrıca Türkiye daha geçen yıla kadar Suriye'nin en önemli dostu ve müttefikiydi. Şam'a göre ise Türkiye'nin Esad karşıtı tutum ve davranışı olmasaydı belki de Suriye'de olaylar çoktan son bulmuştu. Çünkü başını Katar ve Suudi Arabistan'ın çektiği Arap ülkelerinin tüm çabalarına rağmen Batılı ülkeler Suriye'ye müdahale edemiyor. Çünkü Rusya, Çin'le birlikte BM Güvenlik Konseyi'nde veto kullanıyor ve çok net olarak Şam'dan yana olduğunu gösteriyor. Bu ise başta ABD olmak üzere Batılı ülkeleri tedirgin ediyor ve korkutuyor. Bu nedenle de Batılı liderler ve yöneticiler Suriye konusunda konuşurken TBMM Başkanı Cemil Çiçek'in deyimi ile

Türkiye'ye hep gaz veriyor , "Suriye işini ancak Türkiye çözer" türünden sözler ediyor ve Türkiye'nin Suriye'ye müdahale etmesini provoke ediyorlar. Türkiye'nin ise Suriye muhalefetine verdiği siyasal, maddi, manevi ve askeri yardım işe yaramayınca bu kez Katar ve Suudi Arabistan, Arap Birliği'ni devreye soktu. Arap Birliği dönem başkanlığını tehdit, şantaj ve rüşvetle Filistin'den devralan ve dönem başkanlığını Mart sonunda Irak'a devretmemek için bin bir türlü oyun yapan Katar emiri sürekli olarak Arap Birliği Örgütü'nü toplantıya çağırıp duruyor. Her toplantıda da Suriye aleyhine kararlar çıkarmaya çalışan, Suriye'nin üyeliğini askıya alan (Suriye 1945'te kurulan örgütün kurucusu, Katar ise 1971'de bağımsız olan bir ülke) ve Suriye sorununu BM'ye götürerek müdahalesine yol açmak isteyen emir hazretleri bu arada sahibi olduğu El-Cezire'ye, "Suriye'ye yüklen" diyordu.

Arap Birliği Örgütü içinde Suriye'ye arka çıkmaya çalışan Sudan, Cezayir, Moritanya, Irak, Lübnan gibi ülkeleri ABD adına tehdit etmeye, bu da işe yaramayınca onları parayla

satın almaya çalışan emir hazretleri sonunda gözlemciler konusuyla Şam'ı sıkıştıracağını düşünüyordu... Kısa bir tartışmadan sonra Arap Birliği gözlemcileri Suriye'ye gitti ve her tarafı gezmeye başladı. Gözlemciler ilk raporlarında bu ülkede silahlı grupların halka ve devletin güvenlik güçlerine karşı her türlü silah kullandıklarını gördüklerini rapor edince kıyamet koptu. El-Cezire televizyonu gözlemci olduğunu söyleyen bir kişiyi ekranına taşıyarak bütün gün konuşturdu. Bu kişi Humus'a gittiğini ve ordunun halka ateş ettiğini, insanlara işkence yaptığını ve öldürdüğünü söyleyerek dramatik hikâyeler anlatıyordu. Bunun üzerine gözlemci grubunun başkanı General El-Dabi bir basın toplantısı düzenleyerek "bu kişinin yalan söylediğini, birlikte Humus'a gittiklerini ve gittikleri ilk gün bu kişinin hastalanarak asla sokaklarda dolaşmadığını" söyledi. Bunun üzerine Katar ve Suudi Arabistan gibi ülkeler bu kez gözlemcilere saldırmaya başladı... El-Cezire, El-Arabiye ve benzeri televizyonlar ise daha başında gözlemcilerle ilgili inanılmaz karalama kampanyası yürüterek işi bozmaya çalıştı. Böyle

bir fiyaskoyla karşılaşan Katar, Suudi Arabistan ve yandaşı bölgesel ve uluslararası ülke ve güçler bir kez daha Arap Birliği Örgütü silahını kullanarak 4 Şubat'ta bir kez daha BM Güvenlik Konseyi'ne gittiler. Amaçları Suriye aleyhinde bir karar çıkartıp bölgesel ya da uluslararası müdahaleyi meşrulaştırmaktı. Hem de o günün sabahı bu ülkelerin medyası 'Suriye ordusunun Humus'ta 350 kişiyi öldürdüğü ' yaygarasını koparacaktı. Amaç Güvenlik Konseyi'ni baskı altında tutmaktı. Yalan ortaya çıkıncı BBC ve El-Cezire sayılarda indirim yaprak 50 dediler.. Oyuna gelmeyen Rusya ve Çin bu ülkelere, "Suriye'de silahlı grupların varlığını kabul edin ve dış müdahale yolunu kapatın, veto kullanmayalım" dedi. Ancak karşı blok hayır dedi, çünkü onların amacı Suriye'de çözüm bulmak değil savaş çıkartmaktı.

Rusya ve Çin bir kez daha birlikte veto kullanarak karşı blokun oyununu bozdu. Bu ise hem Suriye muhalefetini hem de onlara destek veren bölgesel ve uluslararası devlet ve güçleri kızdırdı. 12 Şubat'ta tekrar toplanan Arap Birliği bakanları bu kez Suriye'ye giden gözlemcilerin

görevine son verdi ve BM'den Suriye'ye Barış Gücü askerlerini göndermesini istedi. BM Genel Kurulu'nda Suriye aleyhinde karar aldıran ABD ve müttefikleri Tunus'ta 24 Şubat'ta Suriye'yle ilgili bir uluslararası toplantı düzenlediler. Çin ve Rusya'nın katılmadığı toplantıda katılımcılar Suriye'ye müdahale etmenin yollarını aradılar. Katar ve Suudi Arabistan'ın baskısıyla hareket eden Arap Birliği Suriye'ye yüklenmek için daha neler neler yapacak? Onlar büyük patron ABD'nin emirleriyle asla pes etmeyeceklerdir. Direkt olarak askeri müdahale olmayacağına göre bu ve müttefiki ülkeler Suriye'deki silahlı gruplara her türlü askeri destek vermeyi sürdüreceklerdir.

Baksanıza bu ülkeler Arap Birliği ve BM'nin temsilcisi olarak Şam'a giderek Başkan Esad ile görüşen ve ısrarla 'Siyasi Çözüm'vurgusu yapam BM eski Genel Sekreteri Kofi Annan'a bile saldırıyor. Çünkü onların derdi siyasi ve insani çözüm değil. Öyle olsaydı muhaliflere verdikleri askeri destek yerine maddi ve siyasi destek verir, seçimlere katılmaya ikna eder ve Esad 'a baskı yaparak demokratik seçimlerin yapılmasını

sağlarlardı. Ama bunu yapmaz ve yapmayacaklardır çünkü ihanet onlar için asla vazgeçilmeyecek genetik bir kan dokusudur.

Büyük Plan

Hemen söyleyeyim... Coğrafyamızdaki durum 100 yıl öncesinde de pek farklı değildi. O zaman da Batılı güçler Osmanlı'yı çökertip bölgeye egemen olmak istiyordu, bugün de aynı güçler Türkiye'nin kendi kontrolleri dışında yükselen siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel ve psikolojik güç ve etkinliğini engelleyerek hem bölgeyi hem de bu coğrafyanın en önemli ülkesi Türkiye'yi kontrol etmek istiyorlar. Daha açık bir ifadeyle, olup bitenin en önemli hedefi Türkiye'dir. Tıpkı Haçlı Seferleri'nde ve 100 yıl önce Osmanlı'nın çökertilmesi sürecinde olduğu gibi... Batı hep yaptığı gibi son 7-8 yılda başarılı ve etkin çevre açılımlarıyla siyasal, ekonomik ve psikolojik güç kazanan Türkiye'yi benzer şekilde çevresinden kuşatmayı ve etkisizleştirmeyi amaçlıyor ya da Türkiye'yi kazanarak kendi amaçları doğrultusunda kullanmayı planlıyor.

Yani 100 yıl önce Osmanlı'yı dağıtarak bölge

haritalarını çizenler şimdi Osmanlı mirasçısı Türkiye'yle birlikte eski haritalarda bazı tadilatlar yapmaya ya da tümüyle yeni haritalar çizmeye hazırlanıyor ya da öyle görünüyor... İşte bu nedenle tümü yerli malı ama planlanan zamanlardan önce olgunlaşan devrimler karşısında başlangıçta neye uğradığını şaşıran Batı bu devrim süreçlerinin bir yerinden devreye girerek kendi planlarını uygulamaya çalışıyor. Çünkü Batı kendi içindeki ekonomik ve siyasal çıkar çatışmalarına rağmen yüzyıllardır kendine hedef seçtiği bizim coğrafyadan kolay kolay vazgeçmeyecektir. İsrail'i bu coğrafyada kurmanın nedeni budur. Bu nedenle Batı, Arap ülkelerindeki yeni süreçlerin gidişatına bakarak gerektiğinde bu gidişatı savsaklamaya, amaçlarından saptırmaya ve son olarak durdurmaya çalışacaktır.

Karışmış ya da karıştırılarak yıllarca sürecek politik ve sosyal kargaşanın içine çekilen bir Arap âlemi (hatta İran) doğal olarak şimdiye kadar olduğu gibi İsrail'i rahatlatacaktır. Nitekim olayların başladığı günden itibaren Arap medyası dahil hiç kimse artık İsrail ve İsrail'in

Filistin halkına yönelik geleneksel saldırılarıyla ilgilenmemekte, ABD ise BM'de İsrail'i kınayan karar tasarılarını rahatlıkla veto etmektedir. Ayrıca bunca kalkışmadan sonra Arap halkları Batı destekli iktidarları gerçek anlamda deviremez ve kendi demokratik iradesini kullanamazsa o zaman bu coğrafyada demokrasi bir sonraki bahara değil bir sonraki bin bahara kalacaktır. Buna da en çok, alternatifli plan ve projelerle politika üreten ve yürüten Batı sevinecektir. Çünkü bu ülkelerde, örneğin Körfez ülkelerinde iktidarlarını sürdürecek olan faşist liderler şimdikinden çok daha fazla Batı'nın hizmetinde olacaklardır.

Hatırlıyorum, Irak halkı da Saddam'ı devirmek için onlarca kez ayaklandı ama her seferinde Saddam bildik katliamlarıyla bu ayaklanmaları bastırdı ve suikastlardan kurtuldu. Ama Saddam bilerek ya da bilmeyerek hep Batı'nın hizmetinde oldu ve sonunda Batı'nın darağacında sallandı. Batı'nın müdahalesiyle "demokrasi ve özgürlüğüne" kavuşan Irak'ın halini ise burada anlatmanın anlamı yok. Çünkü biz Irak'ı en az 50 yıl daha konuşacağız. Çünkü

Irak'ta şu anda okul yaşında olanların %54'ü okula gitmiyor ya da ilkokulu bitirmeden ayrılıyor. Yani 20-25 yıl sonra Iraklıların yarısından fazlası cahil olacak. Yapılan ciddi araştırmalarda son 7-8 yılda Irak'ta doğan çocukların %70 kadarı kız. Amerikalıların kullandığı silahların sonucu olarak bozulan gen yapısı 20-30 yıl sonra bu ülkenin demografik dengesini de bozacaktır.

Batı'nın coğrafyamızla ilgili alternatifli ikinci planı ise biraz daha farklı ve bir o kadar da ilginç. Batı değişim yaşayacak ülkelerde iktidara gelmesi olası ve "Biz AKP gibi olmak istiyoruz" diyen "İslamcı" parti ve gruplarla işbirliği yapabileceğinin sinyallerini veriyor. Çünkü Batı bu İslamcıların kendi çıkarlarına zarar vermediği sürece onlarla çalışmanın sakıncalı olmayacağını düşünmektedir. Burada ise temel koşul bu İslamcıların Batı politika ve planlarıyla "uyumlu" olmalarıdır.

Batı, "uyumlu" olmaları durumunda Arap İslamcılarına her türlü yardımı ve desteğini vereceğinin sinyallerini veriyor. Çünkü Batı'ya

göre kendisiyle uyumlu ve bulundukları ülkelerin halklarının desteğine sahip Arap Sünni İslamcıları Şii İran'a karşı kullanmak çok daha kolay olacaktır. Çünkü Batı kendi yandaşı Arap diktatörleri halkın desteğinden yoksun oldukları için bu tür planlarda kullanma çabasında hep başarısız olmuştur. Örneğin Irak işgali sonrasında Batı Sünni Arap liderlerine, "Gelin, İran'a karşı birleşin" çağrılarında başarısız olmuş, Arap halkları ise Şii olmasına rağmen Lübnan'daki Hizbullah'ın İsrail'e karşı mücadelesine destek vermişti.

Batı böylesi planlar yaparken Şii Tahran belki de bu planları önceden sezerek Batı'ya tepki işaretini Bahreyn'den gönderdi. Suudi Arabistan ise askerlerini Bahreyn'e göndererek kendince İran'a gerekli gördüğü yanıtı verdi.

Çünkü her şey yolunda gider ve Arap Sünni İslamcılar Batı'yla uyumlu çalışırsa bölge tümüyle karışacak ve Batı yine her istediğini elde etmiş olacak. Ancak Batı her olasılığa karşın da tedbirlerini almadan edemiyor.

Çünkü yetiştirilme kültürlerinde hep Batı

karşıtlığı bulunan Arap Sünni İslamcılarının Batı'yla uyumlu olmalarının hiçbir garantisi yok ve kolay kolay da olmayacaktır. Çünkü halklarının desteğiyle iktidara gelen bu İslamcılar yine halklarının vicdanında özel bir yeri olan Filistin konusunda kolay kolay taviz vermeyeceklerdir. Çünkü Filistin davasından vazgeçen herhangi bir Arap İslamcı parti "İslamcı olma meşruluğunu" kaybedecektir. İşte Batı'nın en önemli sınavı da bu olsa gerek.

Yani Batı başından beri anlatmaya çalıştığım tüm alışkanlıklarından vazgeçmeyi ve yeni türden politikalar üretip insanlığın barış, dostluk ve esenliği için çalışmaya hazır olduğunu kanıtlamak istiyorsa öncelikli olarak Filistin sorununu çözmelidir. Filistin ve genel olarak Arap-İsrail sorununu çözen bir Batı'yla hiçbir Sünni ya da Şii Müslüman'ın bir sorunu kalmayacaktır. İşte bu nedenle başta ABD olmak üzere tüm Batı, Arap coğrafyasındaki son gelişmeleri fırsat bilerek kendi yarattığı ve üzerinden coğrafyamızı 100 yıldır perişan ettiği İsrail'e "yeter" diyebilmeli ve İsrail'den işgal altında tuttuğu tüm Arap topraklarından

çekilmesini ve Batı Şeria ile Gazze'de bağımsız bir Filistin devletinin kurulmasını sağlamalıdır. Bunu yapabilen bir Batı saçma sapan siyasal, ekonomik ve sosyal teorilere, uyduruk ve anlamsız stratejik araştırma merkezlerinin raporlarına gerek kalmaksızın Irak, Afganistan ve Haçlılardan bu yana Müslümanlarla ilgili tüm sorunlarını kolaylıkla çözebilecektir. ABD Başkanı Obama ve onun gibi "değişim ve demokrasi" söylemlerini dillendirenlerin önündeki en önemli sorun ve sınav budur. Aksi takdirde coğrafyamızdaki son gelişmelerin Arap, Acem, Türk ve hatta Kürtler açısından hiçbir anlamı yoktur ve olmayacaktır. Çünkü Batı planlarının işlemeyeceğini gördüğü andan itibaren bu "devrimlerin" önünü kesecek ve yeniden her tarafı karıştırmak için her türlü provokasyon ve sinsi oyunlara başvuracaktır. Buna yönelik olarak bölgeden çok sinyal gelmektedir.

Yani demokrasi ve özgürlükler Batı'nın umrunda değil ve olmayacaktır.Çünkü Batının bizim coğrafyaya yönelik tutum ve davranışını siyasal, ekonomik, kültürel ve dinsel

gerekçelerin yanısıra genetik dürtüler belirlemektedir.

Ya Sonrası?

17 Aralık 2010'da Tunuslu Buazizi kendini yakıp Tunusluları sokağa döktürmeseydi Mısırlılar belki 25 Ocak'ta değil ama mutlaka ayaklanacaklardı. Çünkü başta ABD olmak üzere Batılı ülkeler Mübarek'ten kurtulma zamanının geldiğine inanmış ve iktidar değişimi için çalışmalara başlamışlardı. Çünkü onlara göre Mısır olmadan Haziran 2004'te Sea Island'da ilan edilen Büyük Ortadoğu Projesi'nin başarı şansı yok ve olamazdı... Belki bunun farkına varan Mübarek'in adamları 1 Eylül 2010'da Washington'da Obama, Ürdün Kralı Abdullah, Filistin Devlet Başkanı Abbas ve İsrail Başbakanı Netanyahu'yla bir araya gelen ve fotoğrafta biraz geride kalan başkanlarını "photoshop"la öne almışlardı. Çünkü Mısır, Türkiye'yle birlikte bölgenin Sünni en önemli ülkelerinden biriydi. İşte bu nedenle ABD ve Batılı ülkelerin sivil toplum örgütleri ve hükümetlere bağlı çeşitli kurumları Mısır'daki

sivil toplum örgütlerine milyonlarca dolar destek veriyordu.

Sosyal medya üzerinden örgütlenen Mısırlı gençler de unutulmuyordu. Çünkü 1978'de imzalanan Camp David Antlaşması'ndan sonra on binlerce Mısırlı genç başta ABD olmak üzere değişik Avrupa ülkelerinde burslu okumuş ve o ülkelerin siyasal ve ekonomik ideolojilerinden etkilenerek ülkelerine dönmüştü. Başkan Bush da Mısır'a ilgi göstererek şu anda Ankara'da bulunan elçisi Ricciardone'yi Kahire'ye büyükelçi olarak yollamıştı. 2005'te bu ülkeye giden büyükelçinin görevi Mısır muhalefeti ve özellikle Müslüman Kardeşler'le yakın ilişki kurmaktı. Büyükelçi bu görevini de Mübarek'i kızdıracak kadar iyi yapıyordu. Bunun üzerine Mübarek, Başkan Bush'u arayarak elçinin hemen alınmasını ister ve kovma tehdidinde bulunur. Başkan Bush da elçiyi Kahire'den Bağdat'a gönderir, oradan da Kâbil'e, sonra Ankara'ya atanır. Bu güzergâh da Ricciardone'nin ne denli önemli olduğunu yeterince kanıtladığı gibi ABD'nin bölgesel politikasını da yansıtıyordu.

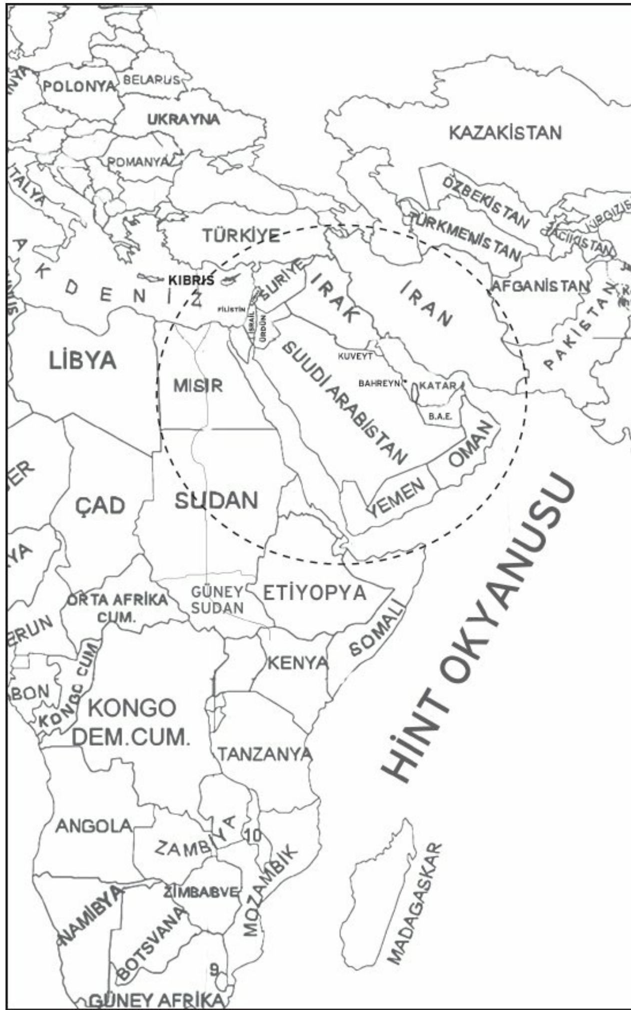
Bu politikada Mısır, Türkiye, Irak ve Afganistan çok önemliydi. Tabii bir de Suudi Arabistan var. İşte bu nedenle 4 Nisan 2009'da Kahire'ye giderek o ünlü "demokrasi" nutkunu çeken Başkan Obama yol üzerinde Suudi Arabistan'a uğramadan edemedi. Çünkü Obama ve Amerikan sistemi bu coğrafya için yeni oyunlara hazırlanıyordu. Bu oyun uğruna 30 yıl süreyle Amerikan sisteminin hizmetinde olan Hüsnü Mübarek kafese konulabilirdi. Aynı oyun için 23 yıl süreyle Mübarek'ten daha fazla Amerikan ve Batı sisteminin hizmetinde olan Zeynelabidin Bin Ali son anda Suudi Arabistan'a kaçırılacaktı. Bu oyun için son beş yılda Batı dostu olduğunu kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapan Kaddafi sokaklarda sürüklenir ve ülkesi NATO tarafından işgal edilebilirdi. Ama bu oyun için Batı'nın hizmetinde olan başka bir başkan Ali Abdullah Salih düzmece bir seçimle kendi yerine yardımcısı Mansur Hadi'yi seçtirerek ve geri dönme hesaplarıyla ABD'ye gidip yerleşebilirdi. Yine bu oyun için ABD ve müttefiki Batılı ülkeler bizim coğrafyada kalabilmek için her türlü önlemi alacaktı...

Peki, Oyun Ne?

BOP kararının alındığı Sea Island Zirvesi'nden sonra sürecin nereye gideceği belliydi. Çünkü bu coğrafyada demokrasi gelecekse ancak İslamcıların zaferiyle gelebilirdi. Çünkü solcu, ulusalcı ve milliyetçi güçlerin zayıfladığı ya da türlü yollara başvurularak zayıflatıldığı bir ortamda ancak İslamcılar gücünü ortaya koyabilir. Çünkü 30-40 yıllık Amerikan işbirlikçisi iktidarlar Mısır, Tunus, Fas, Libya, Yemen ve diğer ülkelerdeki kitleleri "dine yönlendirmek" için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Daha açık bir ifadeyle Mübarek, Bin Ali, Kaddafi ve benzerlerinin baskıcı politikaları sonunda bu ülkelerde insanların direnme ve mücadele gücü kalmamış ve insanlar ekmekten başka bir şey düşünemez olmuştu. Umutsuz kalan bu insanlar doğal olarak camilere sığınıyor ve hızla kaderci oluyordu. Çok iyi örgütlenen "İslamcı" gruplar bu insanlara rahatça ulaşıyor ve onları örgütleyebiliyordu. Çünkü o ülkelerin istihbarat örgütleri liderlerinin de talimatıyla, "Vatandaşı rahat bırakın kaderci olsun" diyordu. Tıpkı Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerinin

Amerikan işbirlikçisi liderlerinin her yola başvurarak ve tüm olanaklarını kullanarak yaptığı gibi. Oysa bu liderler Arap Baharı'ndan hiç etkilenmeyecekti.

Etkilenmeleri de mümkün değildir. Çünkü bu liderler önce İngiliz sonra ABD ve genel olarak Batının coğrafyamıza yönelik en az 200 yıllık pis oyunlarının baş oyunculardır. ABD bunlardan vazgeçeceğini düşünenler varsa akıllarından şüphe etmek gerekir. Yani Mübarek, İran Şahı, Tunuslu Bin Ali ve benzerlerinden 30-40 yıl kullandıktan sonra vazgeçen ABD 60 yıldır büyük aşkla flört yaşadığı Suudiler, Katarlılar, Kuveytliler, Ummanlılar, Bahreynliler ve Birleşik Arap Emirlkliler'den asla vazgeçmeyecektir. Bunun bir çok siyasal, stratejik, psikolojik nedeni var. Ama bana göre temel neden tabi ki petrol ve doğal gaz. Ama bir de Kutsal Kabe var!!!

POLONYA
BELARUS
UKRAYNA
ROMANYA
İTALYA
KAZAKİSTAN
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
TÜRKİYE
AKDENİZ
KIBRIS
SURİYE
IRAK
İRAN
AFGANİSTAN
PAKİSTAN
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
LİBYA
MISIR
SUUDİ ARABİSTAN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
ÇAD
SUDAN
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
ORTA AFRİKA CUM.
SOMALİ
KENYA
KONGO CUM.
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
HİNT OKYANUSU
ANGOLA
ZAMBİYA
10
MOZAMBİK
ZİMBABVE
NAMİBYA
BOTSVANA
MADAGASKAR
9
GÜNEY AFRİKA

İşte İki Örnek...

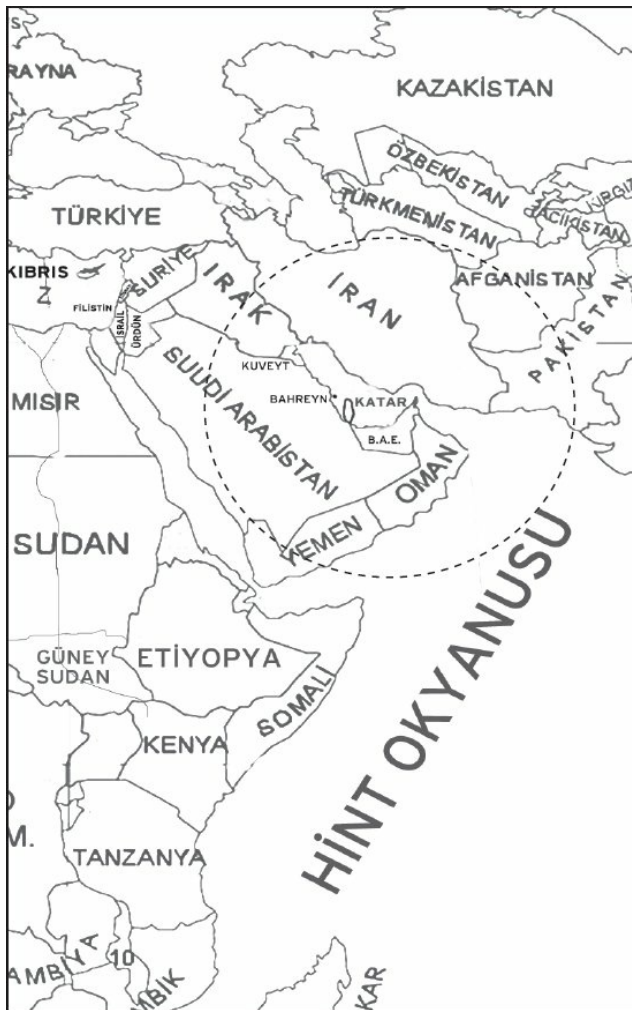
Suud ailesi yalnızca bu coğrafyada değil tüm dünyada hep ABD ve yandaşı Batılı ülkelerin hizmetinde olmuştur. Nikaragua'da kontralara, Şili'de Allende'ye karşı darbeci generallere, Afrika'daki faşist iktidarlara yardım eden Suudiler ABD'ye en büyük hizmetlerini Kaide ve Taliban'ı yaratmakla yaptılar. Başından beri nerede olursa olsun komünizme ve Sovyetler Birliği'ne karşı her türlü mücadelenin içinde olan Suudiler Hicaz ülkesini ele geçirdikleri 1744 yılından itibaren hep Osmanlı ve Türk düşmanı olmuşlardır. İngilizlerin desteğiyle Osmanlı'nın desteklediği El-Reşid ailesini yenerek tüm Hicaz ülkesine egemen olan Suudiler 1925'te yine İngilizlerin desteğiyle Osmanlı'ya ayaklandırılan ve sonrasında Ürdün'e taşınan Şerif Hüseyin ailesinin Hicaz'daki varlığına da son vermişlerdi. Böylece 1927'den itibaren Hicaz ülkesinin adı Suudi Arabistan Krallığı olur. Ve bu krallığı kuran kişinin adı Abdülaziz El-Suud. Adamcağız 32 hatunla evlenir ve 36'sı erkek 27'si kız olmak üzere 63 çocuğu olur. Bu erkek ve kızlardan doğanlarla çoğalan Suud ailesinin üye sayısı

yaklaşık 10.000 prens ve prenses. Bunların devlete olan yıllık maliyeti 4 milyar dolar. Çünkü tüm harcamaları devlet tarafından karşılanır ve hepsi farklı düzeylerde yüksek maaşlar alır.

İşte böylesi karanlık ve toplam serveti 1 trilyondan fazla bir ailenin yönettiği Suudi Arabistan, Amerika'nın bölge politikalarında güvendiği en önemli ülke. Suudi Arabistan İsrail'i bile dost bilerek İran'ı yok etmek için her yola başvurmaktadır. Silahı ise Sünni âlemin liderliği... İşte böylesi ilginç bir ülke bugün ABD ve müttefikleriyle birlikte bölgeye demokrasiyi getirme mücadelesi vermektedir. Tek başına bu gerekçe oynanan oyunun ne denli tehlikeli ve pis olduğunu kanıtlamaktadır. Suudi Arabistan'ın sahibi olduğu El-Arabiye televizyonu ve diğer medya araçları her gün Suriye ve diğer Arap ülkelerindeki ayaklanmalara destek veriyor, hatta provokasyon bile yapıyor. Oysa Suudi Arabistan dünyanın en çağdışı, ilkel ve bağnaz ülkesidir. Bu ülkede demokrasi ve insan hakları adına hiçbir şey yoktur. Vahabi İslam anlayışına sahip bu ülke yönetimi ABD ve Batı'nın İslam'a

yönelik her türlü pis oyununda rol almıştır bundan sonra da alacaktır. Suudi Arabistan olmadan Batı'nın Arap Baharı projesiyle bölgemiz için planladığı hiçbir proje gerçekleşemez. Çünkü tüm tehlikeli ve pis oyunlarda Suudilerin mutlaka bir parmağı ve payı olmalıdır. Örneğin yakın gelecekte Mısır'daki Müslüman Kardeşler Batı'yla uyumlu çalışmazsa onların karşısına Suudilerin finanse edip desteklediği Selefiler çıkarılacaktır. Mısır'ın karıştırılmasından ve olası Kıpti-Müslüman iç savaşında Selefilere büyük görevler düşecektir. Selefilerin arkasında ise Suudiler vardır.

Suudiler Bosna ve Çeçenistan'da da çok kötü ve tehlikeli görevler üstlenmişlerdir. Suudiler CIA'le birlikte her iki ülkede İslamcıları radikalleştirmek için her yola başvurmuşlardır. Araştıranlar bununla ilgili bilgiye çok kolay ulaşabilirler. Suudiler ve tabii ki Katarlılar zamanı geldiğinde Türkiye'ye kazık atmak için hep fırsat kollayacaklardır.

KAZAKİSTAN
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
TÜRKİYE
KIBRIS
SURİYE
IRAK
İRAN
AFGANİSTAN
PAKİSTAN
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
SUUDİ ARABİSTAN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
MISIR
SUDAN
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
SOMALİ
KENYA
TANZANYA
HİNT OKYANUSU

Bir de Katar'a Bakalım

Her zaman Suudilerle sürtüşen ve birçok nedenden dolayı onlardan asla hazzetmeyen Katar Emiri Şeyh Hamed El-Sani şimdi onlarla birlikte bölgede "demokrasi ve özgürlük mücadelesi" veriyor. El-Sani'nin sahibi olduğu El-Cezire bir televizyon olarak değil tam anlamıyla bir CIA-Mossad operasyon merkezi gibi çalışmakta ve Arap Baharı'yla birlikte her türlü provokasyon ve savaş kışkırtıcılığı yapmaktadır. El-Cezire'nin Arap Baharı öncesinde Tunus, Mısır, Yemen ama özellikle Libya ve Suriye'den yüzlerce kişiyi Katar'a getirterek haberleşme ve iletişim konusunda eğittiği ve onlara en gelişmiş haberleşme cihazları verdiği bilinmektedir. El-Cezire yönetim kurulunda görev alan Mahmud Şamma'nın CIA adına bu görevi üstlendiği ve Kaddafi devrildikten sonra Libya'ya giderek yeni yönetimde görev aldığı bilinmektedir. Yine El-Cezire'nin siyasi danışmanlığını yapan Rafik Abdülselam Tunus dışişleri bakanı olmuştur. Photoshop ve fotomontajla olayların yaşandığı ülkelerle ilgili düzmece görüntü ve haber verdiği

kanıtlanan El-Cezire, Libya ve Suriye'deki direnişçiler için şifreli haber bile yayınlamaktadır. El-Cezire ve El-Arabiya'nın Suriye'yle ilgili haberlerinin neredeyse yüzde 80'i abartılı ya da tümüyle yalandır. Parasına güvenerek rüşvetle 2022 Dünya Kupası'na ev sahipliğini bile kazanan emir hazretleri ülke topraklarının neredeyse yüzde 30'unu Amerikan üs ve tesislerine tahsis etmekte sakınca görmemektedir. 1995'te babasına darbe yaparak CIA ve MI6'nın desteğiyle iktidarı ele geçiren ve 2009'da Amerikan köleliğine karşı geldikleri için yakın çevresinden ve akrabalarından 30 kadar kişiyi içeri atan emir hazretleri 2003'te Irak işgal operasyonunun kendi ülkesindeki Amerikan üslerinden yürütülmesine izin vermişti.

Demokrasi adına yalnızca güzel binaların yapılmaya başlandığı Katar'da insan boyutlu demokrasi adına hiçbir şey yok. Yani anayasa, partiler, seçim, medya, sivil toplum örgütleri, hatta sokaklarda insan manzaralarından hiçbiri bu ülkede yok. Oysa emir hazretlerinin televizyonu El-Cezire bunlardan hiç söz etmeyerek Arap âleminde demokrasi ve

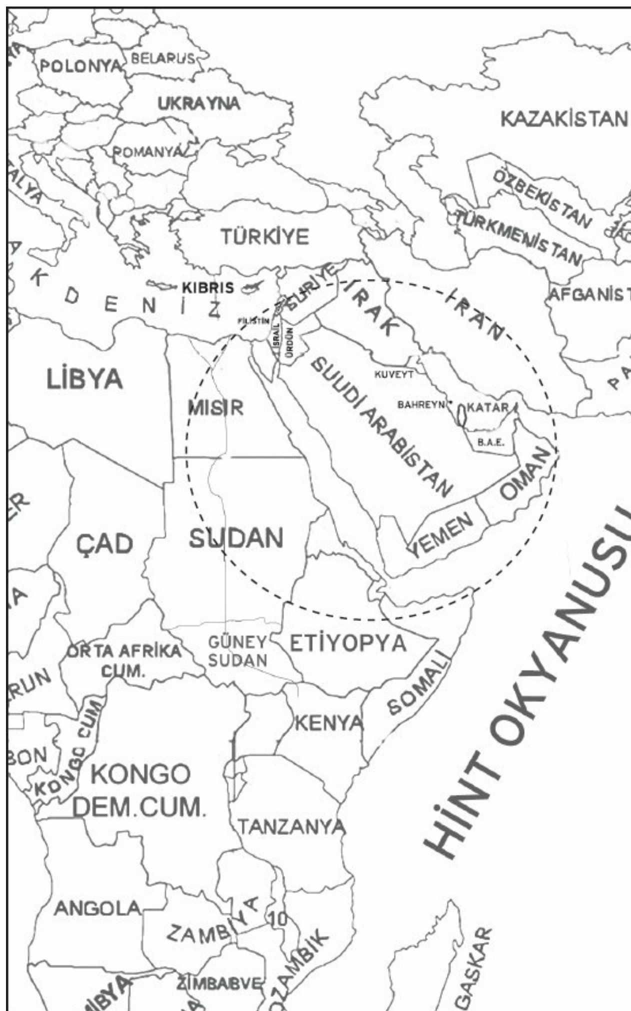
özgürlüğün militan sözcülüğüne, daha doğrusu CIA sözcülüğüne soyunmuş durumda. Bu bile tek başına sergilenen Büyük Oyun'u yeterince kanıtlıyor. Üstelik aynı El-Cezire yıllarca Taliban ve Kaide propagandası yapıyor, Usame Bin Ladin ise o meşhur kasetlerini yalnızca ve çok sevdiği bu kanala gönderiyordu. Şimdi de aynı El-Cezire Suriye'deki silahlı grupların eylem kasetlerini yayınlamakta ve onların eylemlerini yönlendirmeye çalışmaktadır. El-Cezire aynı zamanda önce Suriye'de Alevi-Sünni, sonra da tüm bölgede bir Şii-Sünni gerginlik ve savaşının çıkması için elinden gelen her türlü provokatif yayın yapmaktadır. Özetle Hamed El-Sani 20. yüzyılın başında İngilizlerle bir olup Osmanlı'ya karşı Arapları "bağımsızlık" sloganıyla ayaklandıran Şerif Hüseyin'e benzemektedir. Her ikisi Suud ailesi gibi İngiliz ve şimdi Amerikan köleleridir. Durum böyle olunca Şeyh Hazretleri ABD adına her türlü görevi seve seve (!) yerine getirmektedir. Nasıl olsa Amerikalılar dünyanın en zengin doğal gaz kaynaklarına sahip Şeyh Hazretlerine hep gaz vermekte ve "Sen bizim en güvendiğimiz adamsın" diyerek

havaya sokmaktadır. "Küçük ülkenin cüsseli emiri" olarak Şeyh Hamed de parasına güvenerek her şeyi satın alabileceğinin ve belki de bölgenin lideri olabileceğinin garip hesaplarını yapmaktadır. Hem de 200.000 nüfuslu ülkesi ve 4 karısı ve bilmem kaç çocuğuyla birlikte...

Emir'in sevgili eşi Prenses Moza'nın (Arapça muz demek) Hürrem Sultan'dan hiç farkı yok ve Batı'nın medyasında endam göstererek kocasının parasını bol keseden harcamaktadır. Nasıl olsa okuma yazmayı bile zor beceren kocası Amerika'nın talimatıyla Büyük Oyun'da işe yarayan herkese milyonlarca dolar vermektedir. Arap ve Batı medyasında ve çeşitli internet sitelerinde emir hazretleri ve güzel eşi Moza'yla ilgili çok düşündürücü, eğlenceli ve heyecan verici bilgi ve görüntüler bulunmaktadır. Böylesi bir emir ve tabii ki Suudi kral ve emirlere asla güvenilmemesi gerektiğini herkes bilir. Türkiye'ye Suriye konusunda gaz vermeye çalışan bu kral ve emirler bir gün mutlaka Türkiye'ye ve Türklere kazık atacaklardır. Tıpkı 250 yıldır yaptıkları gibi. Durum böyle olunca

bu Kral ve Emirlerlerle aynı safta bulunmak Türkiye ve çağdaş Türk ulusuna yakışmaz.

Bin yıllık bir imparatorluk ve 90 yıl önce bölge için bir esin kaynağı olmuş bir cumhuriyet geleneğine sahip bir Türkiye taktiksel ya da stratejik nedenlerle bu tip yönetimlerle aynı safta olmamalıdır. Bu yönetimler ABD'den gelen talimat ya da emirlerle hareket ederler. Bu yönetimler 2006'da İsrail'i yenen Hizbullah'a savaş açmıştı. Bu yönetimler 2006'da seçim kazanan Hamas'ı yok etmek için seferber olmuştu. Bu yönetimler daha 4-5 yıl önce Suriye ile stratejik dostluk kurup geliştirdiği için Erdoğan'a kızmış ve neler neler yapmıştı!

POLONYA
BELARUS
UKRAYNA
KAZAKİSTAN
ROMANYA
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
TÜRKİYE
KIBRIS
AKDENİZ
SURİYE
IRAK
İRAN
AFGANİST
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
LİBYA
MISIR
KUVEYT
SUUDİ ARABİSTAN
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
ÇAD
SUDAN
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
ORTA AFRİKA CUM.
SOMALİ
KENYA
KONGO CUM.
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
HİNT OKYANUSU
ANGOLA
ZAMBİYA
ZİMBABVE

Ya Körfez Ülkeleri?

Suudi Arabistan ve Katar'ın yanı sıra Körfez'de Kuveyt, Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri ve Umman denilen ülkeler de var. Hepsinde de Amerikan üsleri bulunur. Hepsi de ABD'nin talimatıyla hareket eder. Hepsi de Sünni aileler tarafından yönetilir ama hepsinde farklı oranlarda Şii azınlıklar var. Bu azınlıklar yönetimlerin korkulu rüyası. Çünkü hepsi İran'a yakın ve İran tüm bu Şiiler üzerinde etkili. Hiçbirinde demokrasi adına hiçbir şey yok. Göstermelik yapılan seçimlerin ise bir anlamı yok, çünkü sultanlar, krallar ve emirler hep tüm yetkilere sahiptirler. Örneğin martta ayaklanma yaşayan Bahreyn... Seçim yapılır ama genç kral istediği zaman meclisi fesheder. Mecliste Şii muhalefet çoğunluk sağlayacak gibi olursa seçime hemen hile karıştırılır. Kral ve Körfez ülkelerinin diğer liderleri Amerikan dostu ve müttefiki oldukları için hiç kimse onlara, "Demokrasi yapın" demez ya da deme cesaretinde bulunamaz. Çünkü herkesin onların petrolüne ihtiyacı var... Herkesin onların silah alma gücüne, yani dolarlarına ihtiyacı var.

Örneğin son 40-50 yılda Suudi Arabistan dahil Körfez ülkelerinin satın aldıkları silah için Batılı ülkelere 1 trilyon dolar ödedikleri hesaplanmaktadır. Üstelik bu ülkeler bu silahları hiçbir zaman başka ülkelere karşı kullanmamış ya da kullanamamamıştır.

Özetle bu ülkeler ABD ve Batılı müttefiklerinin samimiyet testinden geçeceği ülkelerdir. Yani Arap Baharı'yla Libya'yı işgal eden ve Suriye'ye karşı savaş ilan eden ülkeler demokrasi ve insan hakları konusunda samimi iseler o zaman Körfez ülkelerinin çağdışı ve ilkel yönetimlerine de, "Allah aşkına biraz olsun demokrat olun" demelidir. Ya da en azından Suudilere, "Ne olur kadınlar da araba kullansın ya da ailelerinden biri yanlarında olmadan seyahat etmesine izin verin" desinler. Libya'yı işgal etmek için Arap Birliği örgütünü kullanan ve aynı yönde Suriye için çaba harcayan bu ülkeler bir gün olsun Filistin konusunda Arap Birliği'ni toplantıya çağırmadılar. Hatta Sudan ikiye bölündüğünde bile konuyu duymazlıktan geldiler. İsrail 2005 ve 2008'de Gazze'ye ve 2006'da Lübnan'a saldırdığında bu ülkelerin liderleri İngiltere,

Fransa ve İspanya'nın sayfiye yerlerindeki kendi saraylarında tatil yapıyorlardı.

Arap Baharı'nda Neler Oluyor?

Tunus'ta seçim yapıldı ve İslamcı El-Nahda Partisi başka iki partiyle birlikte ortak bir koalisyon hükümeti kurdu. Bu hükümet yeni seçimlerin yapılmasına dek iktidarda kalacak. Yeni seçimler en geç bir yıl içinde ve yeni anayasa hazırlanıp referanduma sunulduktan sonra yapılacak. Bu süre içinde ABD'ye gidip İsrail'le dost olacaklarını söyleyen El-Nahda'nın lideri Raşid Gannuşi, "Türkiye'deki AKP deneyiminden çok şey öğreneceklerini" söyleyip duruyor... "Nasıl hükümet kurulur, iktidarda neler yapılır, iktidardan nasıl yararlanılır, diğer parti ve örgütlerle nasıl ilişki kurulur, başta ordu olmak üzere devletin kurumlarıyla birlikte nasıl çalışılır ve son olarak nasıl uzun süre iktidarda kalınır?" AK Parti yalnızca Tunuslu İslamcılara değil Mısırlı, Libyalı, Cezayirli ve Faslı AKP'lilere her konuda ve her alanda yardım ediyor, eğitiyor ve geleceğe hazırlıyor. Ama bu kolay olmayacaktır. Çünkü her ülkenin ve

partinin özel koşulları olduğu gibi bu partilerle AK Parti arasında da ilginç farklılıklar bulunmaktadır. Örneğin El-Nahda AKP gibi tek başına iktidarda değil ve hükümet ortağı diğer partiler de Türkiye ve AKP gerçeğini çok iyi bilmektedirler. Kaldı ki; Tunus halkının büyük bölümü de Türkiye gerçeğini çok iyi bilmektedir. Çünkü Tunuslular ve özellikle gençler neredeyse 30 yıldır "bavul ticareti" için İstanbul'a geliyor ve Türkiye'nin her şeyini öğreniyorlar. Yani Türkiye'nin son 30 yılda yaşadığı tüm gelişmeler ve AK Parti'nin iktidara geliş süreci Tunuslular tarafından çok iyi bilinmektedir.

Bölgesel ve uluslararası stratejik hesaplar açısından çok fazla önemli olmayan Tunus'la ilgili haber ve yorumlar Batı ve dünya medyasında artık kendine yer bulmuyor. Belki de Tunus "yasemin"leri solduğu için kokmuyor ya da orijinde bu yaseminlere gösterilen aşırı ilgi göstermelik ve suniydi. Ya da Arap Baharı denilen dalgayla ilgili olarak Tunus için farklı hesap yapanlar kısa bir süre sonra bu hesapların bir anlamının olmadığını ya da kalmadığını

anlamıştı. Ya da Bin Ali'yi iktidara getiren ve onu 23 yıl süreyle iktidarda tutan "ilahi irade" ya da güç Bin Ali'nin gitmesiyle çok şey kaybetmeyeceğini anlamıştı. Bu irade ve güç İslamcı-sol koalisyonunda da kendi çıkarlarının devam edeceğini düşünüyordu. Önümüzdeki aylar ve yıllar bu tespitin ne denli doğru ya da yanlış olduğunu mutlak olarak kanıtlayacaktır.

Özetle Türkiye'nin Ecevit-Erbakan koalisyon denemesi ve sonrasında yaşadığı tüm süreçler büyük olasılıkla Tunus'ta da yaşanacaktır. Tunus ve belki de Mısır, Libya ve iktidar değişimi yaşayacak ülkeler Türkiye'nin 30-40 yıl gerisinden geliyor. Bakalım dijital çağ bu süreyi kısaltabilecek midir?

Fas'ta ise durum Tunus'tan farklı olmayacaktır. Çünkü Fas'ta gerçekleşen ve Batı'nın alkış tuttuğu demokrasinin de çok fazla bir anlamını olmayacaktır. Çünkü Fas'ta da İslamcı Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) tek başına iktidara gelememiş, bunun üzerine "liberal-laik" iki partiyle hükümeti kurabilmiştir. Kurabilmiştir diyorum çünkü yetkilerin büyük bölümü

anayasal olarak kralın elinde. Üstelik Tunus'ta olduğu gibi Fas'ta da ülke sorunlarının çözümü pek kolay değil ve yakın gelecekte de olacağa benzemiyor. Çünkü her iki ülke turizmle geçinmekte ancak yaşanan kargaşadan dolayı turistlerin büyük bölümü Fas ve Tunus'a uğramaz oldu. Her iki ülkede İslamcıların laik, liberal ve sol partilerle iktidara gelişi ise ancak Batı'daki bazı ideolog ve Huntington ve Fukuyama ya da Bernard Levy gibi teorisyenleri ilgilendirmektedir. Ama asıl ilgi alanı Mısır'dır. Çünkü Mısır Müslüman Kardeşler hareketinin doğduğu yerdir ve İslamcı partiler bu ülkede seçimleri ezici çoğunlukla kazandılar. Müslüman Kardeşler'i temsilen Özgürlük ve Kalkınma Partisi ile Selefileri temsilen El-Nur Partisi'nin meclisteki sandalye toplamı neredeyse %70'i geçiyor. Yani bu iki parti isterse yeni anayasayı istedikleri gibi yazabilir ve Mısır halkını istedikleri yönde politize edebilirler. Ama bunu yapıp yapmayacakları ya da yapıp yapamayacakları tartışılabilir. Çünkü İslamcıların Mısır'da iktidara gelmeleri doğal olarak BOP patronlarını heyecanlandıracaktır.

Çünkü bir Arap ülkesi ve Müslüman Kardeşler hareketinin doğal merkezi olan Mısır'sız savaş olmaz, tıpkı Suriye'siz barış olmayacağı gibi...

Suriye Olmadan Asla

İslamcıların Tunus, Mısır, Fas ve yakın gelecekte Libya ve belki de Cezayir'de tek başlarına ya da diğer liberal-laik partilerle iktidara gelmesi çok önemli olmasına rağmen BOP henüz hedefine varamamıştır. Çünkü bu ülkelerin tümü önemli olmalarına rağmen BOP'un merkezini oluşturan "gerçek Ortadoğu'yu" temsil etmiyorlar. Çünkü Ortadoğu denildiğinde Nil'in doğusu ile İran sınırları arasında kalan bölge anlaşılmaktadır. Bu coğrafyanın ortasında da Suriye bulunmaktadır. İşte bu nedenle de herkes, yani bütün ülkeler başından beri Suriye'yle ilgilenmektedir. İşte bu nedenle ABD ve müttefiki bölgesel ve uluslararası ülke ve güçler tüm güçleriyle ve aklınıza gelmeyen her alanda Suriye'ye yüklenmektedirler. Yakından takip etmeyenler bu yüklenmelerin ne denli ağır, kapsamlı ve inanılmaz olduğunu göremez... İşte bu nedenle

Suriye de kendi bölgesel ve uluslararası ittifaklarını kurarak direnmeye çalışıyor. Çünkü Suriye'de kazanan, oyunun tümünde kazanmış olacaktır. Tarihte de hep böyle olmuştur. Bunun onlarca örneği bulunmaktadır...

Örneğin 50-60 yıldır Arap ve bölge ülkelerinin yönetimleriyle flört yaşayan ve yalnızca İsrail'le evli olduğu için onlarla evlenemeyen ABD, Kuzey Afrika ülkelerinin tümünde İslamcıları iktidara getirse bile bu BOP açısından çok fazla işe yaramayacaktır. Çünkü Kuzey Afrika ülkelerinde iktidara gelen ya da getirilen İslamcılar ABD'yle işbirliği yapmaya başladıklarında onları ancak Suriye ve müttefikleri deşifre edecektir. Daha somut olarak yakın gelecekte ABD ile Mısırlı İslamcılar arasında bir pazarlık yapılarak Amerikalılar İslamcılara, "Bizimle çalışıp İsrail'le dost olmazsanız sizi terk eder ve sizin için problem yaratırız" deyip onları korkutur ve taviz vermelerini sağlarlarsa o zaman Suriye çıkıp, "İşte bakın İslamcılar Amerikan uşağı oldu" diyecek ve onları Arap halkları önünde zor durumda bırakacaktır. Tabii bunu yalnızca

Suriye demeyecek. İran, Irak, Lübnan ve diğer Arap ülkelerindeki Arap milliyetçisi, laik, liberal ve Batı düşmanı tüm parti ve güçler de söyleyecek. Bu ise İslamcıları İslamcı olma özelliğinden uzaklaştıracak ve halklar önünde kötü duruma düşürecektir. Bu söylemin farklı versiyonu da önemli. Örneğin Suriye ve yandaşı ülke ve güçlerin tepkisinden korkacak İslamcı partiler ABD'yle işbirliğine yanaşmayınca bu kez ABD ve müttefiki ülke ve güçler bu İslamcılara kendi ülkelerinde problem yaratacaklardır.

Örneğin Mısır'da önce Kıpti Hıristiyan ile Müslümanlar arasında çatışma çıkartılabilir. Geçtiğimiz aylarda bunun provaları yaşandı. Bu yetmezse radikaller ile ılımlılar, yani Müslüman Kardeşler ile Selefiler karşılıklı provoke edilebilir. Futbol maçında olduğu gibi Mübarek yanlıları ya da dış güçlerin provokasyonlarını ise hiç kimse göz ardı etmemektedir. Bu da yetmezse Mısır bu kez ekonomik olarak sıkıştırılabilir. Çünkü Mısır ekonomisinin en önemli girdisi turizm gelirleridir. Ülkeye yılda 9 milyon turist geliyor ve 7 milyar dolar döviz

bırakıyor. Bu rakamlar olaylardan dolayı 2011 yılında yüzde 80 oranında geriledi. Çünkü Mısır'a gelen turistlerin büyük bölümü Batılı ülkelerden geliyor. Tıpkı Mısır ordusunun silahları gibi. Ordu iç çatışmalar ya da ekonomik gidişatın kötülüğünden bunalan halkın tepkisini fırsat bilerek Washington'a bakar ve yapacağını ya da ne yapması gerektiğini sorar. Bu da yetmezse yeni Kahire'nin yeni yöneticileri yeni kurulan Güney Sudan ülkesi tarafından rahatsız edilebilir. Malzeme ise Nil Nehri'nin paylaşımı...

Arap âleminin en önemli ülkesi ve Türkiye modelinin başarısı için önemli olan Mısır için söylenen her şey İslamcıların iktidara geldiği ya da geleceği diğer ülkeler için de geçerlidir. Örneğin petrol ve doğalgaz zengini Libya'da farklı İslamcı gruplar ve aşiretler arası iç savaş hep gündemde olacaktır. Örneğin Cezayir ve Fas'ta Berberi azınlığın ayaklandırılması ya da bu iki ülkenin Batı Sahra'nın bağımsızlığı için savaştırılması hep gündemde kalacaktır. Örneğin Sudan'da derin dondurucuya konulan Darfur konusu yeniden şok bir programla mikrodalga fırınlara sokulup tekrar masanın üzerine

konulabilir. Yemen'de ise hiç kimsenin beklemeyeceği senaryolar her zaman programa alınabilir. Çünkü oranın istikrara kavuşması hiç kimsenin işine gelmez ve gelmeyecektir. Tersi olsaydı, Amerikalılar ve işbirlikçisi Suudi Arabistan tüm gösterilere rağmen Ali Abdullah Salih'e arka çıkmazdı.

Örneğin 3 Haziran'da bir suikastla ağır yaralanan Salih özel bir uçakla tedavi için Suudi Arabistan'a taşındı ve iyileştikten sonra 23 Eylül'de ABD'nin onayıyla Yemen'e geri gönderildi. Ülkesine dönen Salih teşekkür için 30 Eylül günü Amerikalılara Kaide'nin en önemli adamlarından Enver Avlaki ile 6 yardımcısını bir Predator casus uçağıyla öldürülmesine izin verdi. Salih'in sayesinde büyük ve çok tehlikeli bir beladan kurtulan ABD Körfez ülkelerine, "Salih'e destek verin" talimatı vererek Salih ile bazı muhalif gruplar arasında barış antlaşmasının imzalanmasını sağladı. Bu antlaşma gereği Salih görevinden istifa ederek ABD'ye uçtu ama yaşam boyu dokunulmazlık elde etti. Salih gitmeden önce yine Predator'lerin 11 Kaide militanını öldürmesine izin verdi. Salih

gitti ama durum hâlâ karışık. Çünkü ülkede onlarca muhalefet grubu olduğu için bu kez bu gruplar kendi aralarında çatışıyor ve Salih'e bağlı ordu ve güvenlik güçleri de "iktidarı vermeyiz" diyor. ABD ve bölgesel müttefikler demokrasinin bu ülkeye nasıl geleceğini merak ediyor ve bunun ne kadar gerekli ya da yararlı olup olmadığını kendi aralarında tartışıyor. Çünkü Yemen'deki durumun netleşmesi ve gerçek demokrasinin yerleşmesi hiçbir zaman kuzey komşusu Suudi Arabistan, doğu komşusu Umman Sultanlığı ve batı komşuları Somali ve Cibuti gibi Batı yanlısı ülkeleri hoşnut etmeyecektir. Tek bir koşulla; böyle bir demokrasi bu ülkede, yani Yemen'de tümüyle ABD yanlısı İslamcı bir partinin iktidara gelmesini sağlayacaksa. Bu ise Yemen'in bilinen koşulları içinde mümkün gözükmüyor ve bunun da alternatifi birçoklarını mutlu edecek bir iç savaş. Bu iç savaştan korkacak ilk ülke de Suudi Arabistan...

Çünkü Yemen'de çok güçlü bir Kaide örgütlenmesi var. Çünkü Yemen'de çok güçlü bir sol ve liberal milliyetçi gelenek var. Ve

bunların her ikisi Suudilerin korkulu rüyası... Ama Suudi yönetimi gün gelir CIA'in de desteğiyle bu iki grubu birbirine kırdırabilir. Suudiler 250 yıldır bu tür "katakulli" işleri çok iyi öğrendiler ve bu işleri çok iyi beceriyorlar! Bakalım Ali Abdullah Salih'in yerine seçilen yeni başkan Mansur Hadi, Suudilerin ve büyük patron ABD'nin beklentilerinin ne kadarını karşılayabilecektir?

Bu Nasıl Ülke?

Suudilerin sahip olduğu El-Arabiye televizyonu başından beri demokrasi borazanlığı yapıyor. Özellikle Libya ve Suriye'de hep ABD sözcülüğüne soyunan El-Arabiye her nedense Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerindeki çağdışı yönetimlerin varlığını görmezlikten geliyor. Örneğin demokrasinin "d"sinin bulunmadığı Suudi Arabistan tam anlamıyla bir Amerikan sömürgesidir. 10.000 kadar Suudi prens ve prenses hep Amerikalıların istediği yönde düşünür ve öyle davranır. Bunların büyük bölümünün genel konularda kendi iradeleri yoktur. Bu ülke direkt olarak Amerikalılar

tarafından yönetilmekte ve Amerikalılar tarafından yönlendirilmektedir. Zaman zaman bunun tersi görünse de Amerikalıların onay vermediği hiçbir şey Suudi yönetimi tarafından gündeme bile getirilemez. Suudilerin İran konusundaki duyarlılığı işte bu çerçevede ele alınmalıdır. Yani Amerikalılar ya da Amerika'daki Yahudi lobileri istiyor diye Suudi Arabistan ve Körfez ülkeleri yönetimleri İran'a nükleer program konusunda yüklenmektedirler. Yani yüzlerce nükleer bombaya sahip olan İsrail'e sesini çıkarmayan "kutsal toprakların hamisi" Suudiler İsrail düşmanı Müslüman bir ülke olarak İran'ın olası nükleer bombaları için büyük yaygara koparıyor.

Suud ailesinin yolsuzluk ve pislikleriyle ilgili hikâyelerini internet sitlerinde bolca bulabilirsiniz. Suudi Arabistan'ın kurucusu Kral Abdülaziz El-Suud'un şimdiye kadar kral olan oğullarının özel ve politik yaşamları buna örnektir. Örneğin Abdülaziz'den sonra kral olan Suud, babasından daha becerikli çıkarak 41 hatunla evlenir ve 105 çocuğu olur. Bir sonraki kral Faysal 7 hatunla evlenir 18 çocuğu olur.

Amerikan tezgâhıyla düzenlenen doktor raporuyla görevden azledilen Suud'un yerine geçirilen Kral Faysal'ın ilk işi Amerikan Başkanı Johnson'a mektup göndermek olur. Bu mektup Suud ailesinin tarihi bakımından ibret vericidir. Çünkü Faysal, Başkan Johnson'a 27 Aralık 1966 tarihinde gönderdiği mektupta "ABD'nin İsrail'e destek olmak amacıyla Nasır yönetimindeki Mısır'a ani bir saldırı düzenlemesi, peşinden İsrail'le birlikte Suriye'ye saldırılması ve topraklarının bir bölümünün işgal edilmesi, Batı Şeria ve Gazze'nin işgal edilerek Filistinlilerin sonsuza dek esaret altına alınarak topraksız bırakılmaları, Irak'ın zayıflatılması için kuzeyde bir Kürt devletinin kurulması amacıyla Molla Mustafa Barzani'ye destek verilmesi" yönündeki CIA düşüncelerini paylaştığını ifade ettikten sonra bunun Amerikan-Suudi çıkarları için mutlak gerekli olduğunu söylüyor. Ancak aynı Kral 1967 Savaşı'ndan sonra ve kapalı bir toplantıda İsrail konusunda biraz olsun milliyetçi ve İslamcı davrandığı ve 1973 İsrail-Arap Savaşı'ndan sonra Kaddafi'nin ve Suriye'nin baskısıyla petrol ambargosuna destek verdiği

için aynı Amerikalılar tarafından Mart 1975'te yeğenine öldürtürülür.

Faysal'dan sonra gelen Halit 5 hatunla yetinir. Sonraki Kral Fahd ise daha veliaht olduğu sırada gördüğü her güzel hatuna âşık oluyordu. Bunlar arasında Fransa eski maliye bakanının eşi de vardı. 11 hatunla evlenerek geleneğe dönüş yapan Fahd, ABD'yle geleneksel stratejik işbirliğine önem verir ve ABD'nin talimatıyla İran'a savaş açan Saddam'a her türlü desteği verir. Bununla yetinmeyen Fahd, Kuveyt'i Saddam işgalinden kurtarmak amacıyla ülkesini Amerikan ve Batı ordularına açar ve tüm bu operasyonu finanse eder. Şimdiki kral Abdullah'ın ise 18 hatundan 37 çocuğu olduğu söylenir. Kralların biyografilerine baktığınızda erkek çocukların adları mavi, kız olanların adları da siyahla yazılır. Çünkü kızların sistem içinde prenses de olsa hiçbir değeri yoktur. Suudi önemli bir din adamı fetvasında, "Yanında yakın akrabalarından (babası, kardeşi ya da kocası) herhangi biri olmadan sokağa çıkan bir kız ya da kadın fahişedir" der.

İşte böylesi "insani" değerleri olan krallar hep Amerika'nın hizmetinde başka halklar için demokrasi istiyorlar... Buna da yalnızca saflar inanıyor. İran'a savaş açan Saddam'a hep bu krallar ve yandaşı Körfez ülkelerinin şeyhleri yardım etti. Saddam İran'la savaşına son verip bu kez Kuveyt'i işgal edince bu kez aynı kral ve şeyhler yine Amerika'nın talimatıyla Saddam'ı Kuveyt'ten çıkarmak için kesenin ağzını açtılar. Tam 630 milyar dolar. Tam bir komedi ve rezalet. Kaide'yi kurduran, Taliban'ı iktidara taşıyan ve Afganistan'daki tüm mücahit gruplara her türlü yardımı yapan Suudi krallar kendi ülkelerinin sınırları içinde inanılmaz rezaletler yaşıyorlar. Suud ailesini iktidara taşıyan ve onları Osmanlı'ya karşı kullanan ve dolayısıyla onları çok iyi tanıyan İngilizlerin medyasına göz atanlar bu yolsuzluk ve rezaletlerin hikâyelerini bol miktarda görebilirler. Suudi Arabistan'da ihaleler genellikle %30-40 komisyonlarla verilir ve komisyonlar hep prenslerin Avrupa'daki banka hesaplarına yatırılır. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Suudi Arabistan ABD, İngiltere ve diğer Batılı ülkelerden yüz

milyarlarca dolarlık silah satın aldı ama son 60 yılda hiç kimseyle savaşmadı ve bu silahların birçoğu 50 derecelik Suudi Arabistan gibi bir ülkenin sıcağında çürüyüp gitti... Bazı iddialara göre Suudiler bazen parasını ödüyor ama silahları almıyor.

Suudilerin ABD'yle olan böylesi organik bağı yine de kral ve prenslerin tam da rahatlığına yetmiyor. Çünkü Amerikalıların Suudilere alternatif aradığı yönde bilgiler geliyor. Bu arama daha 11 Eylül sonrasında, hatta biraz da öncesinde başlamıştı. Yani Bin Ladin'in ABD'ye kafa tutup kavga etmeye başladığı yıllarda.

Alternatif Şeyh...

1995'te babası İngiltere'de hastanede yatarken iktidarı ele geçiren Şeyh Hamed'in kısa bir süre içine bu denli çılgınca davranacağını hiç kimse kestiremememişti. Oysa şeyh hazretlerinin iktidara gelişinden kısa bir süre sonra kurduğu El-Cezire televizyonuyla bölge liderliğine oynadığı ortaya çıkacaktı. Büyük patron ABD, hatta bazılarına göre Yahudi lobilerinin desteğini alan şeyh hazretleri, El-Cezire'ye, "Meşhur olmak için her

konuya el atın" türünden talimat vererek büyük planlar yapmaya başlamıştı. Böylece El-Cezire kısa bir süre içinde Arap halklarının ilgi ve güvenini kazanmış ve "emperyalizme karşı" savaşan bir kanal olmuştu! Çünkü ilk kurulduğunda bir yıllığına çalışıp garipliğini anladıktan sonra ayrıldığım El-Cezire Afganistan'da Taliban ve Kaide'den yana, Irak'ta Saddam'ı destekliyordu. Amerikan uçakları da insanları inandırmak için El-Cezire'nin Kâbil ve Bağdat ofislerini bombalayacaktı. Lübnan'da ise İsrail'i yenen Hizbullah ve Filistin'de İsrail'e direnen Hamas'tan yana olan El-Cezire her fırsatta Türkiye'yi ve AK Parti hükümetini öve öve bitiremiyordu. Bununla da yetinmeyen El-Cezire ve sahibi Şeyh Hamed "emperyalizme karşı direnen" Suriye ve İran'ın da dostu gibi görünerek onları da kandırmayı başaracaktı. Oysa Katar denilen ülkenin neredeyse %30'u Amerikan üsleriyle kaplı ve CIA ile Mossad ajanları bu ülkede keyifle dolaşıyordu... Şeyhin son marifeti ise başkent Doha'da Taliban'a ofis açtırmak oldu. Bunun karşılığında da Taliban bazı militanlarını BOP'un hizmetine sunacak,

onlar da Suriye, Irak, Lübnan ve İran'a sızarak intihar eylemleri yapacaklar. Tıpkı son dönem Şam'da gerçekleşen ya da Irak'ta Şiileri hedef alan eylemlerde olduğu gibi...

Dünyanın en zengin doğalgaz rezervlerine sahip ve bu nedenle Nabucco Projesi için çok önemli olan şeyh hazretleri parasına güvenerek her şeyi satın alabileceğini düşünüyor ama zaman zaman da başarıyor. Örneğin FIFA üyelerini. Başka türlü de 2022 Dünya Futbol Şampiyonası'nı ülkesinde yaptıramazdı... Medeniyetler İttifakı Projesi'nin tüm etkinliklerini de finanse eden şeyh hazretleri Amerikalıların işaret ettiği her yerde hizmet vermeye hazır olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Örneğin Irak'ın işgalinde kullanılan ve başkent Doha'nın hemen yanı başında bulunan El-Adid ve Siliye üsleri Amerika'nın bölgesel planları açısından çok önemli üslerdir. Durum böyle olunca Katar Emiri Şeyh Hamed bu üsler ve ABD'ye verdiği diğer hizmetler üzerinden Suud ailesinin yerini almaya çalışmaktadır. İnternete düşen ses kayıtlarında Hamed bunu itiraf ediyor ve Amerikalıların artık Suud ailesinden bıktığını

söylüyor.

Emir hazretlerinin Suudi kraldan daha farklı olarak güzel bir eşi var ve Batılı kriterlerde istediği her yere yanında eşi ya da babası olmadan rahat bir şekilde gidip gezebilmektedir... Güzel prenses Moza, Batı'da birçok etkinliğe katılıyor ve milyonlarca dolarlık bağışlarda bulunuyor. Tıpkı kocası gibi. O da Amerikalıların tavsiye ettiği tüm bölgesel ve uluslararası etkinliklere sponsor oluyor. Ama bu ve benzeri konularda yarışan Suudiler Şeyh Hamed'in bu davranışına da çok kızmaktadırlar. Çünkü Şeyh Hamed Suudilerin bölgesel liderliğini ellerinden almaya çalışıyor. Örneğin daha bir iki yıl öncesine kadar El-Cezire televizyonu Suudilere karşı müthiş ama aynı zamanda zekice savaş açmıştı. Suudiler de El-Cezire'ye yanıt verebilmek için El-Arabiye televizyonunu kurmuşlardı. Ama bugün El-Cezire ve El-Arabiye el ele verip Amerika'nın Büyük Ortadoğu Projesi'ne destek veriyorlar. Her iki kurum İngiliz (BBC) ve Fransız (France 24) televizyonlarının Arapça yayınlarının desteğini alarak birer haber televizyonu olarak

değil tam anlamıyla CIA ve Mossad operasyon merkezleri gibi çalışıyor ve sürekli dezenformasyon ve provokasyon yapıyorlar. TRT-Arapça ise sınırlı olanaklarıyla "bonus" olarak onlara yardımcı oluyor. Örneğin TRT-Arapça daha ortada hiçbir şey yokken yayınlarında Suriye'den kaçacak olan askerler için Hatay'da özel kamplar kurulduğunu söylüyordu. El-Cezire ise Suriye'de silahlı gruplara şifreli yayın yapmakta ve gerektiğinde düzmece haber ve görüntüler yayınlamaktadır. Bu kanalın ve zaman zaman El-Arabiye'nin Libya ve Suriye'yle ilgili yayınladıkları haberlerin yüzde 80'i ya yalan ya da abartılıydı. El-Cezire ve El-Arabiye'nin Arap Baharı konusundaki birlikteliği Suudi Arabistan ile Katar arasındaki rekabeti asla bertaraf etmemektedir. Çünkü Suudiler "yeniyetme" Katar emirinden "gıcık" alıyor ve ona destek veren Amerika'ya bile kızmaktadırlar. Hatta Suudiler, "Onun arkasında Yahudi lobileri var" türünden propagandalarla Şeyh Hamed'i bölgede zayıflatmaya çalışmaktadırlar.

Hamed'in babasına darbe yaparak iktidarı ele

geçirmesi de bölgedeki kraliyet saraylarında egemen olan biat geleneğine bağlı kral ve şeyhleri rahatsız etmektedir. Ayrıca Katar 1744-1818 yılları arasından Suudi Arabistan'ın bir parçasıydı ve İngilizlerin bir oyunuyla El-Sani ailesine verilerek ayrı bir emirlik olarak kurulmuştu. Suudiler de bunu asla unutmayacak ve Şeyh Hamed hep bunun korkusuyla yaşayacaktır. Belki de bu nedenle Şeyh Hamed Suudilerin ruhani lideri ve Vahabi mezhebinin kurucusu Muhammed Abdülvahab adına çok muhteşem bir camiyi başkent Doha'da inşa etti. Ama aynı Şeyh Hamed, Vahabi mezhebine karşı olduğu bilinen ve BOP'un uyumlu İslam'ının teorisyenlerinden Yusuf Kardavi'yi sahiplenmekten geri kalmadı. Ayrıca Mısır, Tunus, Libya ve diğer Arap ülkelerinde uyumlu Müslüman Kardeşler'e büyük paralar veren Şeyh Hamed'in karşısına yine Suudiler dikiliyor ve uyumlu İslamcıların rakibi Selefi grup ve cemaatlere daha fazla para vermektedirler. Suudiler neredeyse karşılarına şeyh çıkıyor, Suudiler de şeyhin gittiği her yere yetişiyorlar. Örneğin Suudilerin Mekke ve Medine'si varsa

şeyh hazretlerinin de Dünya Müslüman Âlimler Birliği ve onun BOP'çu başkanı Yusuf Kardavi ve birçok Müslüman ülkesindeki yandaşları var. Üstelik Kardavi Arap Baharı sürecinde önder kışkırtıcı, provakatif rol oynamış ve Müslümanları ayaklanmaya çağırmıştı. El-Cezire televizyonu ise ona hep aracılık yapıyordu. Para ise her zaman olduğu gibi Katar emirinden... Emir hazretlerinin dediği ya da ABD adına dillendirdiği söylemlere ve attığı adımlara destek veren herkes kısa sürede zengin oluyor...

Emir hazretlerinin "El-Cezire-Türk Televizyonu" belki de böyle bir misyon için İstanbul'da kuruldu. İki yıldır yayına başlamamasının nedeni ise emir hazretlerinin Türkiye'yle ilgili karanlık bir planıdır! Kuraldır: Körfez ülkelerinin liderlerinden asla şeffaf bir şey beklenemez. Bu onların 250 yıllık tarihlerinde böyledir. Yani genetiktir. Yani asla Türk dostu olmaz. Yani asla bu coğrafyayı sevemezler... Asla nikâhsız yaşadıkları ABD'den ne yaparsa yapsın ayrılamazlar.

Demokrat Emir...

Herkese bol keseden para dağıtan ve "cüssesine" güvenerek ve daha çok ABD'den aldığı cesaret ve destekle bölgenin liderliğine oynayan emir hazretleri daha önce belirttiğim gibi 1995'te babasına darbe yaparak iktidara geldi. Gelir gelmez de Amerikalılara ülkesinde üs kurma izni verdi ve Amerikalılar bu üslerden Irak işgal operasyonuna hazırlanmaya başladı. Nitekim buradan kalkan uçaklar Saddam'a yönelik ambargo kararları çerçevesinde 32. paralelin güneyini denetliyordu. Tıpkı Türkiye'de yerleştirilen ve 36. paralelin kuzeyini denetleyen Çekiç Güç gibi.

1995-2001 dönemi ise ABD açısından Irak'ın ve Afganistan'ın işgal süreçlerinin hazırlık dönemleridir. Ama bu dönem aynı zamanda Şeyh Hamed ve eşi Moza'nın kendilerini kanıtlama dönemleridir. Batı medyasında her ikisiyle ilgili çok ilginç hikâyeler anlatılır. Örneğin Prenses Moza Katar'da muhalefet liderlerinden Nasır El-Mesned'in kızıdır. Hamed'in babası Halife de o bölgede sıkça başvurulan yöntemle Moza'yı oğluna alarak El-Mesned'in muhalefetinden kurtulacağını

hesaplamıştı. Öyle de oldu ama yeni gelin kocasını 3 eşinden boşattırdıktan sonra 1995'te babasına darbe yapması için ikna edebilmişti. Oysa kocası veliaht ve aynı zamanda genelkurmay başkanıydı. Ve bu koca palavradan bir lise diplomasını aldıktan sonra babası tarafından İngiliz Harp Okulu'na gönderilmiş ve general rütbesiyle ülkesine dönmüştü. Yeni gelin Prenses Moza, Hürrem Sultan'ın entrikalarını aratmayacak oyunlarla önceki eşlerin çocukları ile tüm akrabalarından kurtulduktan sonra oğlu Temim'i veliaht tayin ettirdi ve kocasının özel hesabına yatırılan yıllık 15 milyar dolarlık doğalgaz parasından istediği miktarda para çekme ve harcama yetkisini aldı.

El-Sani ailesinin çok ilginç kişisel ve genel hikâyelerini okumak isteyenler internette bol miktarda bulabilirler. Bu hikâyeleri okuduklarında eminim, "Bu kadarı da olmaz" diyeceklerdir. Ama ne hikmetse Arap halkları için "demokrasi ve özgürlük" isteyen El-Cezire tıpkı El-Arabiye gibi bu hikâyelerin hiçbirini anlatmaz ve Katar'daki Amerikan üslerini, şeyhin İsrail'le işbirliğini ve emir hazretlerinin

fantezilerini görmezlikten gelir. Üstelik Katar'da seçim yok, anayasa emir hazretlerinin kontrolünde, parlamento yok, özgür medya yok ve hiçbir alanda bir tek sivil toplum örgütü yok. Ama olsun, Katar Emiri Şeyh Hamed ve onun güzel eşi Moza Arap halklarına demokrasi ve özgürlük götüreceklerini söylüyorlar ve bu konuda da kararlılar! Kararlılar çünkü hem çaresizler hem de başka seçenekleri yok. 250 yıllık köhneleşmiş Suud ailesine rakip olacaklarsa "taze kan" olarak kendilerinden istenen "her şeyi" yapmak zorundalar.

Dönelim Suriye'ye...

Başlangıçta barışçıl gösterilerle sokağa çıkan Suriyeliler Esad yönetiminin derin yolsuzluklarından ve genel olarak ekonomik sıkıntı ve yoksulluktan hoşnut olmadıklarını söylüyorlardı. Ancak bu gösteriler çok hızlı bir şekilde provoke edilince işler hızla karıştı... Çünkü tüm İslamcı gruplar çok önceden bu duruma hazırlanmış ve gerekli her türlü maddi ve manevi önlemi almıştı. Bunu da BOP'un ilan edilmesi ve Cumhurbaşkanı Yardımcısı

Haddam'ın 2005 sonunda Fransa'ya kaçmasıyla yapmış ve başta ABD olmak üzere herkesten aldıkları yardımla başarmışlardı. Bu hazırlıklara dikkat etmesin ve yaklaşan tehlikeyi görmesin diye Batılı birçok lider ve yönetici Şam'ın yolunu tutarak Esad'a, "Bak biz dostuz" dediler. Bölgede de Suudi Arabistan Kralı Abdullah ve Katar Emiri Hamed de sık sık Suriye'ye gidip Esad'a, "Sen bizim kardeşimizsin" türünden zekice bir tiyatro sergileyerek tehlikenin yaklaştığını görmesini engellediler ve bunda başarılı oldular. Çünkü böylesi bölgesel ve uluslararası "dostluk" ortamında laçkalaşan ve kendi içinde yolsuzluklarla boğuşan Suriye istihbarat örgütleri yaklaşan tehlikeyi beklemedikleri için çok "large" davrandılar. Çünkü 1982 Hama olaylarından sonra yani 30 yıldır ülkede herhangi bir olay yaşanmamış ve ülke tam güvenli bir hale gelmişti. Bunu fırsat bilen İslamcı gruplar ve diğer muhalefet güçleri çok rahat örgütlenip silahlandılar. Çünkü Katar emiri ve Suudiler kesenin ağzını açmış ve ABD onlara sınırsız maddi yardım ediyordu.

Amerikan Kongre raporuna göre Washington,

Suriye muhalefetinin çeşitli gruplarına 2004-2008 arasında 200 milyon dolar yardımda bulunmuştu. Böylesi zengin mali finans kaynaklarına ve lojistik desteğe sahip Suriye muhalefeti doğal olarak daha ilk günlerden itibaren devlet güvenlik güçlerine karşı direnebilmeyi ve silahla karşı koymayı becerebilmişti. 30 yıldır hiçbir gösterinin yaşanmadığı Suriye gibi bir ülkede ordu, istihbarat ve polis ilk şoku atlattıktan sonra çok sert karşılık vermeye başladı. Bu sert davranışlar silahlı radikal İslamcı grupların işine yaradı. Çünkü bu "halkı" provoke etmek için kaçırılmaz bir fırsattı. Üstelik bu grupların halka dağıtmak üzere milyonlarca dolarlık parası vardı. Bu da yetmeyince işin içine mezhepsel söylemler sokuldu. Suudi Arabistan, Ürdün ve Kuveyt'ten yayın yapan Visal, Safa, El-Haliciye ve benzeri televizyonlarda her gün konuşan Adnan Arur, El-Sabuni ve benzeri din adamları insanları sokaklara döktürmek ve gerektiğinde silahlı eylemlere katılmalarını sağlamak amacıyla inanılmaz çılgınca konuşmalar yapıyor ve "Şii ve Alevilerin katlinin vacip ve büyük cihat"

olduğunu söyleyecek ya da ima edecek kadar çılgınlaşıyorlardı.

Onlara Katar'ın başkenti Doha'da yaşayan ve BOP'un "ideolojik imamı" Yusuf Kardavi El-Cezire televizyonu üzerinden yardım ediyordu. O da Suriye halkını "Alevi iktidara" karşı ayaklanmaya çağırıyordu. Bu da yetmeyince başkanlığını yaptığı Dünya İslam Âlimleri Konseyi'ni devreye sokmaya çalıştı. Bunun üzerine Türkiye'de bile birçok politikacı, akademisyen ve gazeteci bu çabalara destek vererek Esad'ın Aleviliğine dikkat çekti. Daha bir yıl öncesine kadar, "Suriye'yle birleşelim" diyen ve Erdoğan'ın Esad'la dostluğuna mutlak destek verenler bu kez Türk ordusunun Suriye'ye girip Esad'ı devirmesinden söz etmeye başladı. Ortada garip şeylerin döndüğünü herkes görüyordu. Türkiye'de bunlar olurken Google, YouTube, Facebook gibi sosyal paylaşım siteleri devreye giriyor; Suriye ve öncesinde Libya ile diğer Arap Baharı ülkeleri için özel programlar düzenliyor, Ortadoğu bölgesine yönelik hizmetlerini güçlendiriyorlardı. Google'ın Ortadoğu bölge müdürü ise Mısır devriminde adı

sık sık duyulan Vail Gınim'di. Hani televizyonlara çıkıp Tahrir'de ölen arkadaşlarını anlatırken ağlayan delikanlı! Oysa kendisi ne öldü ne de yaralandı ve artık piyasada ondan hiçbir haber yok. Nasıl olsa görevini layıkiyla yerine getirmiş ve belki 20 yıl sonra yeniden ortaya çıkmak üzere bir yerlerde beklemeye alınmıştır.! Google Earth ise Kahire, Şam, Trablus'un caddelerinden aldığı anlık görüntüleri "direnişçilere" servis ediyor ve İsrail ile ABD'nin tüm uyduları ve casus uçakları aralıksız direnişçiler için çalışıyordu. Saad Hariri ise 2009-2010 döneminde üç kez Şam'a giderek Esad'ın misafiri oldu ve "Babamı siz öldürmediniz" diyerek yaklaşan tehlikeyi görmemesini sağladı. Oysa Hariri ve Lübnan'daki müttefikleri Suriye muhalefetine milyonlarca dolar yardım ediyor ve silahlarını sınırdan kaçırarak Suriye'ye sokulmasında başrol oynuyordu. Sonraki gelişmeler tüm bu gerçekleri kanıtlayacaktı.

Önemli Olan Türkiye...

BOP ortağı Türkiye, ABD'nin bölge için

planlarını bilen ya da sezen bir ülke olarak Cumhurbaşkanı Gül, Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun söylemiyle Suriye lideri Esad'a 2007'den itibaren, "Demokratik reformlar yap" türünden telkinlerde bulunuyor ve bir an önce adım atmasını istiyordu. Babasının ölümünden sonra iktidara geldiği 2000 yılından itibaren ekonomik ve siyasal alanda çok önemli reform adımları atan, istihbarat baskısını azaltan, keyfi tutuklamalara son veren, ülkeyi dışa açarak halkı rahatlatan ve babasının tersine toplumu rahatlatmaya çalışan genç Esad, Gül-Erdoğan ikilisinin bu istek ve telkinlerine sıcak bakmasına rağmen çevresindeki insanların yani derin devlet denilen oluşumun etkisiyle çok daha ileri gidemiyordu. Çünkü iktidarın önemli kilit noktalarını tutan, bu iktidarın nimetlerinden 30 yıldır yararlanan ve bazıları kendi akrabası olan bu kişiler ellerinde tuttukları iktidarı kaybedebilecekleri endişesiyle Başkan Esad'ı hep frenliyorlardı. Oysa Esad halk tarafından çok seviliyor ve destek görüyordu. Yapılan tüm yoklamalarda demokratik seçim yapsaydı Esad o sıralar en az %80 oy alırdı.

Ama çevresi Esad'ı hep korkuttu ve seçim yapmasını ve çok partili sisteme geçmesini engelledi. Bahane ise Irak'ın işgali ile Amerikan tehditleri, 2005'te Kamışlı'da bir futbol maçında çıkan Kürt çatışmaları, Hariri'nin öldürülmesi ve kaçan Cumhurbaşkanı Yardımcısı Haddam'ın olası tezgâhları...

Esad 5 Eylül 2011'de kendisiyle görüşen CHP heyetine, "Erdoğan benden hep Müslüman Kardeşler için taleplerde bulunuyor ve Amerikalıların isteklerini bana iletiyordu" demişti. Buna rağmen Esad ülkesinin değişim sürecine katkı sağlayacağına inandığı Türkiye'yle ilişkilerine alabildiğine hız vermiş ve neredeyse Türkiye'yle birleşme sürecine girmişti. Bu süreç devam etseydi Suriye kendiliğinden demokratik dönüşümünü sürdürerek tamamlayacaktı. Esad'ın Türkiye'yle olan bu "samimi ve stratejik içerikli ilişkisi" beraberinde Suriye toplumunda Türkiye'ye hayranlık ve Erdoğan'a mutlak güveni getirmişti. Yalnız 2010 yılında vizelerin kaldırılmasından dolayı Suriye'den Türkiye'ye 1 milyondan fazla insan gelmiş ve aynı dönemde Türkiye'den Suriye'ye

1,5 milyon insan gitmişti. İkili ilişkilerde sağlanan olağanüstü gelişmelerin yanı sıra KKTC pasaportlarının geçerli olduğu tek ülke Suriye olmuştu. Feribotlar da Girne-Lazkiye arasında 2009'da seferlere başlamış ve AB baskılarına rağmen Şam, Ankara'yla olan stratejik dostluğundan dolayı bu kararından geri adım atmamıştı. İki ülke arasındaki ticaret hacmi 2 milyar doları geçmiş ve Türk şirketleri Suriye'de "imtiyazlı ve öncelikli" muamele görür hale gelmişlerdi. Antep, Antakya, Kilis, Urfa, Mardin ve sınır boyundaki diğer kentler ve karşısındaki Suriye şehirleri arasında hızla gelişen ve genişleyen günlük ilişkiler karşılıklı ekonomik çıkarların yanı sıra Suriye ile Türkiye halkları arasında olağanüstü dostlukları genişletip derinleştiriyordu. Ta ki olayların başlamasına kadar.

Çünkü Tunus'ta başlayan ve hızla Mısır ve Libya'ya sıçrayan ayaklanmalarla Suriye yönetimi tehlikenin yaklaştığını anlamasına rağmen olup bitenin BOP çerçevesinde büyük bir oyun olduğunu anladığında işler oldukça karışmış ve Şam savunmaya geçmişti. Suriye

yönetimine göre amaç demokrasiyi getirmek değildi. Şam'a göre olup bitenin amacı Batı yanlısı iktidarları Arap ülkelerinde işbaşına getirmek, emperyalizme karşı direnen yönetim ve güçleri tasfiye etmek ve böylece İsrail'in rahatlatılmasını sağlamaktı... Durum böyle olunca Başbakan Erdoğan'ın Esad'a, "Hemen reform yap" söylemi farklı anlaşılıyor ve Şam Erdoğan'ın söylemini "bu oyunun bir parçası" olarak görmeye başlıyordu. 15 Mart 2011'de olayların Suriye'de başlaması ve Ankara'nın mayıs sonunda Suriye muhalefetinin ilk toplantısını Antalya'da geçekleştirmesine izin vermesi ve peşinden Suriye'den kaçanlara sınırda özel kamplar oluşturulması iki ülke ilişkilerine son noktayı koymuştu. Çünkü geçen süre içinde Cumhurbaşkanı Gül, Başbakan Erdoğan, Dışişleri Bakanı Davutoğlu Suriye yönetimine ve Başkan Esad'a çok ağır suçlamalarda bulunmuş ve ağır eleştiriler yöneltmişlerdi.

Suriye ordusundan ayrılarak kaçan bazı subay ve askerlerin Antakya'daki kamplarda barındırılması ve bu subayların ve özellikle Hür

Suriye Ordusu denilen grubun komutanı Riyad El-Esaad'ın Türk ve yabancı medyaya sık sık konuşarak "buradan Suriye'ye yönelik eylemde bulunduklarını" söylemesi Şam için bardağı taşıran son damla olmuştu. Üstelik El-Esaad 4 yıl önce ordudan emekli olmuş ve iddia ettiği gibi ordudayken önemli hiçbir görevi yoktu. Önemli olan ordudan askerlerin kaçtığı izlemini yerleştirmekti. Nasıl olsa silahlı militanlar orduyla çatışıyor ve kendilerinden istenilen her şeyi yapıyorlardı. Ankara ise Katar, Suudi Arabistan gibi bölgesel ve başını ABD ve Fransa'nın çektiği uluslararası devlet ve güçlerle hareket ediyor ve Esad iktidarının düşmesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bu ise Suriye yönetimini çok kızdırıyor ama Türkiye'ye karşı hareket etmesine yetmiyordu. Esad görüştüğü CHP ve Saadet Partisi heyetlerine ve yabancı medyaya, "Ankara Suriye'de teröristlere yardım ve yataklık ediyor, onları suça teşvik ediyor ve suça iştirak ediyor" diyordu. Ankara ise Esad'a, "Halkını öldürmekten vazgeç" deyip duruyordu. Esad buna da yanıt veriyor ve "Bunu bana söyleyenler benim asker ve polisimi öldüren

silahlı gruplara da bir şeyler söylesin" diyordu... CHP ve Saadet Partisi heyetleriyle görüşmesinde Esad, "Erdoğan benden 10 günde reform yapmamı istiyor ama Türkiye'de yeni anayasanın yıllardır hazırlanamadığını ve çok partili sisteme geçeli 60 yıl olmasına rağmen gerçek bir demokrasiye geçilemediğini unutuyor" diyecekti.

Esad ve yönetiminin bu tavrına paralel olarak İslamcılar ve bazı muhalefet çevreleri hariç Suriye halkı da Türkiye'nin tavrına karşı şaşkınlığını gizlemiyor. Çünkü Suriye halkı Türkiye'ye ve Başbakan Erdoğan'a mutlak güveniyor ve Erdoğan ile ekibinin Batı'yla birlikte böyle davranacağına hiçbir şekilde ihtimal vermiyordu. Ankara'nın beklenmeyen bir şekilde Suriye'ye karşı uyguladığı bu politika İslamcı çevreler tarafından sevinç ve mutlulukla karşılanmasına rağmen genel olarak Arap entelektüel çevrelerinde ve geniş halk kesimlerinde şaşkınlıkla izlenmektedir. Bu şaşkınlıkla ilgili Arap medyasında her gün birçok yazı çıkmakta ve Türkiye'yi "ABD ve Batı'yla birlikte bölgede kendi ajandasını

uygulamaya çalışmakla suçlayan" köşe ve yorumlara rastlanmaktadır. Bazıları da "takiyeyle bölgede prestij sağlayan Başbakan Erdoğan'ı yeni bir sultan olmaya çalışmakla" suçluyor ve "bunu Osmanlı'dan ve Türklerden nefret eden Suud kralları ile Katar emirlerinin yardımıyla yapmaya çalıştığına" dikkat çekiyor... Hem de 50 yıldır Osmanlı mirasçısı Türkiye'yi Hıristiyan kulübü AB dışında tutmaktan büyük haz alan Avrupalı ülkelerin desteğiyle...

Ne Olacak Şimdi?

Haziran 2000'de babasının ölümünden sonra 'veraseten' cumhurbaşkanı olan Beşşar Esad başlangıçta herkesin ilgisini çekti ve Batı'da hiç kimse, "Demokratik olmayan bir şekilde iktidara geldi" demedi. Çünkü başta ABD olmak üzere Batılılar genç Esad'ın kendileriyle işbirliği yapabileceğini düşünüyorlardı. Ancak 11 Eylül ve ABD'nin Afganistan işgali ve sonrasında Irak işgal hazırlıkları Esad'ın Batı'yla işbirliği yapmayacağını gösterdi. Çünkü Batı Esad'a, "İran'dan uzaklaş ve Hizbullah ile Hamas'a verdiğin desteğe son ver" türünden talimat

veriyordu. Genç Esad babası gibi bu talimatlara 'hayır' diyor ve Suriye'nin geleneksel çizgisinden asla taviz vermiyordu. Bu ise Batı'yı Suriye'ye yönelik plan ve program yapmaya ve bunları her zaman olduğu gibi kurnazca uygulamaya itmişti. Batı'nın bu plan ve programlarını gören ya da sezen Türkiye ise hep Esad'a destek verdi. Cumhurbaşkanı Gül ve Başbakan Erdoğan başta Beyaz Saray olmak üzere gittikleri her yerde ve konuştukları herkese "Esad'ın reform yapabileceğini ve kendisine fırsat verilmesi gerektiğini" söylüyorlardı...

Bu süre içinde AK parti hükümeti "Şamgen" anlayışıyla Suriye'yle her alanda ilişkiler geliştiriyor, bu ise Batı'yı çok kızdırıyordu. Erdoğan'ın Suriye ve Irak'la stratejik işbirliği anlaşmaları imzalaması ve 2010 başında, "Biz bu coğrafyada kendi kendimize yeteriz" söylemi ve aynı sıralarda İran'la ilişkileri geliştirmesi Batı'yı daha da sinirlendiriyordu. O dönemin medyasına bakanlar Batılı lider ve yöneticilerin bu gidişattan ne denli rahatsız olduklarını görebilirler. Batı medyası ise sürekli Türkiye'yi yeni Osmanlılıkla suçluyordu. Çünkü Türkiye;

Suriye, Lübnan, Ürdün ve Libya'yla vizeleri kaldırmış ve sırada başka ülkeler vardı. Arap Baharı olmasaydı Mayıs 2011'de İstanbul'da bir araya gelecek bölge liderleri Ortak Pazar benzeri bir oluşuma imza atacaklardı. Ama olmadı. Çünkü Batı tam zamanında müdahale etti ve Arap coğrafyasına bahar geldi. Ne diyordu bir yazar, "Amerikalıları kızdırmayın, size demokrasiyi getirirler..."

Irak İşgali ve Suriye...

Hafızası olanlar hatırlar. Amerikalılar Irak'ı işgal edip direnişle karşılaştıklarında, "Suriye radikal Sünni militanlara destek veriyor ve üzerimize salıyor" türünden suçlamalarla kıyameti koparıyor ve Suriye aleyhinde yoğun bir kampanya yürütüyorlardı. Türkiye'de bazı medya organları ve bu organların bildik köşe yazarları bu kampanyaya katılıyor ve Suriye'nin de yakında işgal edilebileceğinin sevincini yaşıyordu. Oysa Irak işgaliyle birlikte bu ülkeden 3 milyon insan kaçmış ve bunların büyük bölümü Suriye'de barınmaya çalışmıştı. Kardeş bir Arap ülkesi olarak Suriye yönetimi de

bunlara her türlü yardımı yapıyordu. Suriye, kaçanların Şii ya da Sünni olduklarına da bakmıyordu... Ama Hatay'daki 10.000 Suriyeli göçmeni medyatik bir şovla gezen güzel aktris Angelina Jolie ise 3 milyon Iraklı göçmenin insanlık dramını görmezlikten gelmişti. Çünkü ABD öyle istiyordu.

Radikal Sünni militanlara verilen sözde destekle ilgili suçlamalardan dolayı Amerika'nın Suriye'ye yönelik tehdit ve işgal girişimleri işe yaramayınca Batılılar bu kez BOP çerçevesinde planlarını uygulamaya koyuldu. Bu proje içinde önce Hariri öldürüldü. Yine hafızası olanlar bu suikastla ilgili yine Suriye'ye yönelik Türkiye dahil dünyanın her yerinde inanılmaz kampanyaların nasıl yürütüldüğünü ve Suriye aleyhine BM Güvenlik Konseyi'nden ne tür kararlar çıkartıldığını hatırlarlar. Herkes ve özellikle Türkiye'deki o acayip ve "süper zekâlı" Ortadoğu uzmanları, "Hariri'yi Suriyeliler öldürdü" diyor ve Kuran'a el basıyorlardı! Ama "hafıza-i beşer nisyan ile malul" olduğu için şimdi herkes bunu unuttu. Unuttu çünkü unutmaları isteniyordu. Suriye'ye yönelik bu

suçlama her zaman olduğu gibi tutmayınca bu kez Uluslararası Mahkeme'nin Mossad işbirlikçisi savcısı Detlev Mehlis istifa etmek zorunda kaldı. O günden sonra bu mahkemeden farklı konumlarda olan 12 görevli daha istifa etti. Bunlar ya Amerikan baskılarına dayanamıyor ya da deşifre oluyorlardı. Çünkü ABD ve Batı baskısı altında çalışan mahkeme Suriye'ye yönelik suçlamalar tutmayınca bu kez Hizbullah'a yöneldi ve sonunda Hariri'nin öldürülmesiyle ilgili olarak 4 Hizbullah üyesini suçladı. Oysa Hizbullah'ın tüm isteklerine rağmen mahkeme savcısı bir türlü neye dayanarak bu suçlamaları yaptığını açıklamadı.

Mahkemeyle ilgili tartışmalar devam ederken artık hiç kimse bir zamanlar Şam'ın nasıl suçlandığını hatırlamıyor bile. ABD ve müttefiki Batılılar bununla da yetinmeyerek Suriye'ye yönelik suçlama ve saldırılarına devam ettiler. Ama bu kez dolaylı olarak. 2005 haziranında Gazze'ye saldıran İsrail ve yandaşı ABD ile Batılı ülkeler klasik olarak Suriye'yi radikal İslamcı Filistinlileri desteklemekle suçluyorlardı. Çünkü onlara göre Suriye Hamas'a silah ve

siyasi destek veriyordu. Yüzlerce Filistinli'yi öldürmesine rağmen saldırıyla amacını gerçekleştiremeyen İsrail bu kez şansını Lübnan'da denemek istedi. Temmuz 2006'da Güney Lübnan'a saldıran İsrail bu savaşa Suriye'yi çekebileceğini hesaplıyordu. Ancak Hizbullah'a her türlü desteği veren Şam bu oyuna gelmedi ve Hizbullah'ın İsrail'i yenmesini bekledi. 33 gün savaştan sonra İsrail tarihinde ilk kez böylesi kötü bir yenilgi almıştı. Bu savaşta en modern onlarca tankını kaybetmiş, bir savaş gemisi batırılmış ve iki yüz kadar subay ve askeri öldürülmüştü. Çılgına dönen İsrail, Suriye içinde bazı suikastlardan sonra Suriye'ye yönelik o çılgın saldırısını yaptı.

Akdeniz'den Türkiye hava sahasına giren İsrail uçakları 5 Eylül 2007'de Suriye'nin Deyr El-Zor bölgesinde boş bir binayı havaya uçurdu. Gerekçe: Uydulardan alınan fotoğraflara göre bu bina nükleer bir tesis olabilir... Bu saldırıyı yapan İsrail uçakları dönüşlerinde Türk hava sahasından bir kez daha geçer ve boş yakıt tanklarını Antakya bölgesine atarak İsrail'e dönerler. ABD ve Batı doğal olarak bir kez daha

"İsrail haklı" diyecekti. Nasıl olsa Suriye her zaman suçluydu! Tıpkı Arap Baharı sürecinde olduğu gibi... Çünkü Esad, Mübarek ve Bin Ali gibi iktidarı bırakmıyor ve Kaddafi gibi ölmeye razı olmuyordu. Fas'taki uyduruk anayasa ya da Yemen'deki tiyatro oyunu ise Batılılar tarafından Esad'a uygun görülmüyordu. Çünkü BOP'a göre Esad gitmeli, Suriye'de İslamcılar diğer Arap ülkelerinde olduğu gibi iktidara gelmeli ya da yine BOP'a göre bu ülkede iç savaş çıkartılmalı ve bölgede herkes birbirini boğazlamalıdır. Böyle bir öneriyi Türkiye'de birçok hayranı olan Bernard Levy daha Şubat 2003'te CIA'e önermiş ve Afganistan, Irak, Somali gibi ülkeleri işgal etme yerine bu ve benzeri bölge ülkelerinde küçük savaşlar çıkartmanın daha yararlı olacağını ve Amerikan amaçlarına daha iyi hizmet edeceğini söylemişti. CIA de söz dinleyen bir kurum olarak Levy'nin tavsiyelerini gecikmeli de olsa ancak şimdi yerine getirmeye çalışıyor. Çünkü CIA bağımsız olduğu ilk günlerden itibaren Suriye'ye kafayı takmış ve bir türlü kendi yanına çekememişti.

Asıl kızgınlık ise 1978'de yaşanmıştı. Çünkü o

yıl Mısır Devlet Başkanı Sedat, Camp David Antlaşması'nı imzalamış ve kardeş ülke Suriye'ye rağmen İsrail'le barış yapmıştı. Bu antlaşmaya o günün koşullarında yalnızca Suriye, Irak ve çok az sayıda Arap ülkesi karşı çıkmıştı. Bu çıkış ABD ve İsrail'in bölgesel projelerinin önüne geçmiş ve Mısır Arap Birliği'nden atılmıştı. ABD ve müttefikleri bunun ilk intikamını Saddam'ı İran'a saldırtmak ve peşinden Kuveyt'e sokmakla aldılar. Bu yetmedi Irak işgal edildi ve İsrail için tehlikeli bir ülke olarak devre dışı bırakıldı. Çünkü İsrail'in ideolojik ilgi alanı içinde olan Dicle ve Fırat Irak'ın ortasından geçiyor ve Yahudiler için önemli iki kişi, Abraham (Hazreti İbrahim) ile Yakob (Hazreti Yakup) bu ülkede, yani Ur ve Babil'de yaşamıştı. Şimdi ise Sıra Suriye ve peşinden de müttefiki İran'da. Çünkü bu coğrafyada İsrail için tehlikeli iki ülke yalnızca bunlar kaldı. Ve bu iki ülke son 30 yıldır Filistin halkına gerçek anlamda yardım ediyor. Ve iki ülke ABD ve müttefiklerinin bölge planlarına birlikte karşı koyuyor ve İsrail'i bölgede sonsuza dek egemen kılacak tüm planların önünü

kesiyor. Yani "Alevi" Şam ve "Şii" Tahran Filistin halkına mutlak destek verirken Hamas'ın Sünni ve Müslüman Kardeş olmasına bakmıyorlardı. Bu ise ABD ve müttefiklerini çok kızdırıyordu.

Çünkü 1980'de nüfusunun büyük bölümü Şii olan Irak'ın Sünni başkanı Arap Saddam Hüseyin Acem İran'a saldırdığında, nüfusunun büyük bölümü Sünni olan Suriye'nin Alevi başkanı Hafız Esad tek bir Arap lideri olarak Tahran'ın yanında durmuştu. Üstelik Suriye'nin mezhepsel yapısı İran'la bazı ortak özellikleri taşımasına rağmen Suriye toplumu ile İran toplumu arasında neredeyse ortak hiçbir bağ yoktu. Suriyeliler daha çok Türkiyelilere benziyordu. Belki de bu nedenle Beşşar Esad, Türkiye'yle stratejik dostluğu seçerken bu gerçeği göz önünde bulundurmuştu...

Suriye'de İç Savaş...

2003'te Bernard Levy'nin CIA'e önerdiği o çılgın düşünceler aslında çok da yeni ve ilginç değildir. Çünkü bu coğrafyada neredeyse yüz yıldır iç savaşlar ya da benzeri çatışmalar

yaşandı, yaşanıyor. Türkiye'de sağ-sol, Kürt-Türk ve Alevi-Sünni gerginliği ve çatışmaları. Suriye'de 1976-1982 döneminde Müslüman Kardeşler'in ayaklanması ve Hama katliamı. 1970'te İsrail ve Amerikan destekli Ürdün ordusunun Kara Eylül'de 40.000 Filistinli'yi öldürmesi. Cezayir'de, Sudan'da, Yemen'de, Irak'ta, Lübnan'da, Somali'de hep benzer iç savaşlar yaşandı. Bu da yetmedi bölge ülkeleri de birbirleriyle didişip durdu. 8 yıl süren Irak-İran savaşında 1 milyon insan öldü. Bir trilyon dolar harcandı. Bu savaştan ne galip ne de mağlup olarak çıkan Saddam iki yıl sonra bu kez gidip Kuveyt'i işgal etti. Bu savaş ise bölge için bir felaketti, çünkü bugün yaşananlar aslında o işgalin devamı gibi sergileniyor.

Durum böyle olunca Suriye'de bir iç savaş senaryosunun yazılıp uygulanması pek zor olmasa gerek. Üstelik böyle bir savaşın tarafları belirlenmiş ve savaşa hazır duruma gelmiş ya da getirilmiştir. Arap medyasında bu senaryolarla ilgili olarak her gün birçok detay verilmektedir. Hepsinde de Türkiye en önemli oyuncu olarak görülmektedir. Halep ya da İdlip'in Türk ordusu

tarafından işgal edilmesi (olayların başladığı günlerde Türk medyasında bu tür talepler dillendirildi), Türk ordusunun Suriye'nin kuzey bölgesini işgale yeltenmesi ve orada PKK militanlarıyla karşı karşıya gelmesi, Türk ordusunun saldırısına karşı Suriye'nin Rusya'dan yardım istemesi, Türk ordusunun saldırısına karşı Suriye'nin önemli füze sistemlerini Türkiye sınırına taşıması, Türk saldırısına karşı İran'ın askerlerini Türkiye sınırına yığması, tüm Batılı istihbarat örgütlerinin Türkiye sınırından sızarak Suriye'deki silahlı gruplara yardım vermesi ve iç savaşı hızlandırmaları ve daha neler neler... Peki, tüm bunlar ne uğruna? Suriye'de demokrasi uğruna... Suudi Arabistan ya da Katar'daki demokrasi ne olacak diye sorulduğunda da, "Böyle bir soruyu sormak haddinize değil" deniliyor. Çünkü bu iki ülkenin yöneticileri Amerikan işbirlikçisi ve BOP'un başoyuncuları... BOP'ta ise ABD onlara önemli işler yaptırıyor. Bu işlerin başında "Suriye'yi Arap Birliği Örgütü üzerinden sıkıştırmak, türlü türlü yollara başvurarak iç savaş çıkartmak ve bu savaşın Lübnan, Irak ve İran'a kadar yayılmasını

sağlamak" var. Nasıl olsa bölgenin en büyük Sünni ülkesi Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasçısı Türkiye onlardan yana. Üstelik Suriye muhalefetine her türlü desteği veriyor ve Suudi Arabistan ve Katar'ı bu işlere bulaştırmıyor.

Suudi Arabistan, Katar, Mısır, hatta diğer ülkeler samimi olsaydı Suriye muhalefetini kendileri barındırırlardı. Suriye'den kaçan muhalif liderler (!) her nedense yalnızca Türkiye'ye geliyor. Hiç kimse bunlar neden Lübnan ya da Ürdün'e, hatta Irak'a kaçmıyor demiyor. Benzer şekilde Suriye'ye insani yardım koridorundan söz edenler her nedense Lübnan ya da Ürdün'ü değil Türkiye'yi işaret ediyorlar. Böyle bir durumda moral destek bulan Suriyeli muhalifler ve özellikle İslamcı gruplar Suriye'ye komşu ülkelerden sağladıkları silahlarla ordu ve güvenlik güçlerine karşı savaşıyor ve özellikle Humus'ta Alevi ve Hıristiyanları özel olarak hedef seçiyor. Bu çerçevede insanlar sokaklarda öldürülüyor, kadın ve kızlara tecavüz ediliyor, üniversite hocaları kaçırılarak işkenceyle öldürülüyor, fidye karşılığında insanlar kaçırılarak tehdit ediliyor ve Alevi ya da

iktidarla işbirliği yaptığı için Sünni devlet görevlilerine pusu kurularak öldürülüyor, evleri bombalanıyor... Batı medyasında bunlarla ilgili bir tek haber yok. Silahlı grupların şimdiye kadar öldürdüğü asker, polis ve güvenlik görevlisi sayısı 3 bini aştı. Batı medyası bunların haberini de hiç yapmadı, yapmayacak. Bununla yetinmeyen silahlı gruplar bine yakın okulu, hastaneyi, yüzlerce devlet binasını ve bir o kadar özel aracı yakıyor ve doğalgaz ve petrol boru hatlarını havaya uçuruyor... Zarar yüz milyonlarca dolar... Amaç halkı bezdirmek ve Alevi-Sünni iç savaşını körüklemektir. Nasıl olsa artık çok ağır silahları var ve dünyada birçok devlet onlara yardım ediyor. Suriye halkı hariç...

Esad Neden Güçlü?

Ordu ve istihbarat kurumlarını kontrol eden Beşşar Esad her şeye rağmen hâlâ çok güçlü. Bunun da iç ve dış nedenleri var. İçte, başından beri silahlı grupların eylemleri bu tür yaşam biçimine alışık olmayan Suriye halkını devletine sahip çıkmaya yönlendirdi. Batılıların yaptırdığı gizli kamuoyu yoklamalarında bile Esad'a

desteğin %65 civarında olduğu görülüyor. Böyle olmasaydı hiçbir iktidar Irak, Afganistan, Libya ve daha başka birçok ülkeden gönüllülerin katıldığı böylesi bir kapsamlı saldırı karşısında bir yıl dayanamazdı. Çünkü Esad krizin ilk günlerinden itibaren demokratikleşme yolunda yavaş da olsa önemli adımlar atmış ve halkı inandırmıştı. Örneğin olağanüstü hal kaldırılmış, genel siyasi af ilan edilmiş, partiler yasası çıkartılarak yeni partilerin kurulmasına izin vermiş, özgür seçim, basın ve benzeri yasalar çıkmış, yeni anayasa referanduma sunularak kabul edilmiş ve parlamento seçimlerinin 7 Mayıs'ta yapılacağı ilan edilmiştir... Ordu ve güvenlik güçleri ise silahlı grupların yuvalandığı Humus, Ham ve İdlip kentlerinin bazı bölgelerini ele geçirmiştir. Durum böyle olunca muhalefet süreç içinde halk desteğini kaybetmiş ve silahlı gruplar yalnızca İslamcı kesimden destek alır olmuştu... Örneğin tümü Sünni olan ve yaklaşık 4 milyon insanın yaşadığı Halep kentinde Esad'a karşı ciddi hiçbir gösteri ya da ayaklanma girişimi yaşanmadı. Benzer şey 5 milyonluk Şam ve ülkenin diğer önemli kentleri

için de geçerli... Bu yalnızca iktidarın istihbarat gücü ya da gaddarlığıyla açıklanamaz. Doğu bölgelerinde hemen hemen tüm aşiretler de dıştan gelen milyonlarca dolar rüşvete rağmen iktidardan yana durdu. Tüm dış teklif ve kandırma çabalarına rağmen Kürtlerin de sessiz kalması Esad için çok büyük bir avantaj sağladı.

350.000 kadar mevcudu olan bir ordudan on bin kadar kişinin kaçması önemli olmakla birlikte Esad'ı zorluyor ama iktidarını tehlikeye sokmuyor. Belki de bu nedenle Esad en sert yöntemlere başvurarak çok ağır silahlar kullanıyor, çünkü ne pahasına olursa olsun onlardan bir an önce kurtulmak istiyor. Çünkü bu kaçan askerler ve silahlı gruplar küçük kasabaları ya da kentlerin varoşlarını ele geçirmeye ve kurtarılmış bölgeler ilan etmeye çalışıyor ve sokak aralarında saklanarak orduyla çatışmayı tercih ediyor. Yani düpedüz terör eylemleriyle iç savaş hazırlığı yapıyorlar. Oysa, "Suriye halkı barışçıl gösteri yapıyor" türünden iddialarla Şam yönetimini başından beri sıkıştırmaya çalışan Batı ve bölgesel ülkeler şimdi artık direkt olarak "Hür Suriye Ordusu"

tanımını kullanıyor ve bu orduya aklınıza gelebilecek her türlü maddi, manevi, askeri ve teknolojik desteği veriyor ve bunu yüksek sesle itiraf ediyor.

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Victoria Nulland ise açıktan bu ordunun mensuplarına, "Sakın silahlarınızı bırakmayın, biz sizin arkanızdayız" diyor. Amerikan Ulusal İstihbarat Konseyi Başkanı James Clapper ise 18 Şubat 2012'de , "Suriye'deki intihar ve bombalama eylemlerini Kaide elemanları" yapıyor diyecek kadar ilginçleşiyordu. Suriye Hür Ordusu'nun Antakya'daki komutanı ise yabancı medyaya verdiği günlük röportajlarında "Suriye'yi cehenneme çevirme" tehdidinde bulunuyor... Oysa Ankara 1998'de Öcalan Şam'da oturuyor diye Suriye'ye savaş ilan etmişti... Başından beri söylüyorum: Bu çok büyük bir hikâye... Bu 100 yıllık bir oyun... İşin içinde Suudi Arabistan ve Katar olmasaydı inanan bana böyle bir öngörüm olmazdı. Günlük, saatlik ve bazen dakikalık olarak bölgedeki gelişmeleri izleyen biri olarak bu oyunun mutlaka devam edeceğini söyleyebilirim. Batılı ülkeler Esad'dan kurtulmak

için harcadıkları enerjinin yüzde 10'u kadarını Suriye'de barış, istikrar ve gerçek demokrasi için harcamış olsaydılar bu iş çoktan bitmiş olurdu. Ama olmadı, çünkü Batılı ülkeler ve onlarla bilerek ya da bilmeyerek, isteyerek ya da istemeyerek işbirliği yapanlar önceden planlanmış projelerini uygulamak durumundalar ve bu oyunu asla yarıda bırakamazlar. Onların oyununu bozan tek ülke Suriye ve Suriye halkı. Çünkü tüm provokasyon ve kışkırtmalara rağmen Suriye halkının büyük bölümü hâlâ Esad'dan yana ya da en azından silahlı militanlara karşı. Çünkü politize olmuş Suriye halkı olup biten her şeyi çok kolay ve çabuk anladı ve Suriye'ye yönelik medya savaşının anlamını kavradı.

Milyonlarca Suriyeli aylarca sokaklara dökülerek Esad'a destek veriyor ama Batı medyası bunları görmezlikten geldi. Tıpkı Suriyeli Kürtlerin Esad yönetimine verdiği dolaylı desteği görmediği gibi. Çünkü Irak cumhurbaşkanı ve KYB lideri olarak Celal Talabani ve Irak Kürdistan Federe Bölgesi ve KDP lideri olarak Mesut Barzani Suriyeli

Kürtlere "Sakin olun" çağrısı yapmış ve durumu yatıştırmıştı. Başkan Esad da Kürtlere, "Tüm haklarınızı tanıyacağım" sözü verince Kürtler beklemeyi tercih etti. Çünkü Esad olayların ilk günlerinde kimliksiz Kürtlere kimliklerini hemen verdi ve Kürtlere kültürel haklarını tanıyacağını söyledi. PKK yanlısı Kürtlere gelince, bunlar da PKK'nın talimatıyla sakin durmayı tercih ettiler. Çünkü hepsi Türkiye'deki gelişmeleri yakından takip ediyor ve Türk devletinin PKK'ya karşı politikalarının sonucunu bekliyor. Daha açık bir ifadeyle, PKK Türkiye'de sıkışmışken Suriye'de de bir cephe açma yerine Suriye'nin yanında gözükmeyi tercih ediyor.

Bunun yanı sıra silahlı grupların teröründen ve bunun sosyal ve ekonomik yaşamını etkilemesinden bezen Suriye halkı dıştan gelecek herhangi bir müdahaleye de karşı durmaktadır. Çünkü Arap toplumları içinde en çok politize olduğu bilinen Suriye halkı Libya'da yaşananları çok net anlamış ve bu oyunun ne anlama geldiğini çok iyi kavramıştır. Ama Suriye halkını dış müdahaleye karşı motive eden aslında Irak'ın başına gelenlerdir. Çünkü işgal

sonrasında Irak'tan Suriye'ye 3 milyon Iraklı gelmiş ve bunlar çok kötü koşullarda Şam ve çeşitli kentlerde sefil bir şekilde yaşamak zorunda kalmıştı. Iraklı genç kızların nasıl bar ve pavyonlara düştüğünü gören Suriye halkı işgalin bir halkı ne hale getirdiğini somut olarak görmüştü.

Esad'ın güçlü olmasının bir diğer nedeni Suriye toplumunun etnik, dinsel ve mezhepsel yapısıdır. Çünkü Suriye'de Araplar, Kürtler, Ermeniler, Türkmenler ve Çerkezler yaşar. Dinsel olarak da Hıristiyan ve Müslümanlar var. Mezheplere gelince, %60 kadarı Sünni olan Suriye toplumunun geri kalanları Alevi (%10-12), Dürzi (%3-4), İsmaili (%1-2)... Ermeni ve Arap Hıristiyanların oranı ise %15 kadardır. Devletin tüm kurumları da yaklaşık olarak yukarıdaki oranlar doğrultusunda paylaşılmaktadır. Yani devletin Aleviler tarafından kontrol edildiği söylemi abartı ve kasıtlıdır. Ordu ve istihbarat kurumlarının başında Alevilerin varlığı bu kurumların tümüyle Alevilerin denetiminde olduğu anlamına gelmez... Örneğin Dışişleri Bakanlığı'nda

yaklaşık 1.600 civarında insan çalışıyor. Bunların 50 kadarı Alevi'dir. Benzer şekilde Bakanlar Kurulu'nda 32 bakandan 3'ü Alevi. 350.000 kadar mevcudu olan Suriye ordusunda ise Alevi kökenlilerin sayısı 50.000'i geçmez ve geçmesi de olası değil. Çünkü Alevilerin genel nüfus içindeki oranı belli. Sünni, Dürzi, Hıristiyan ya da diğer kesimlerden farklı düzeylerde insanların desteği olmasaydı Esad iktidarı böylesi kapsamlı, ağır ve örgütlü bölgesel ve uluslararası saldırı karşısında bir ay bile dayanamazdı.

Örneğin Lübnanlı Dürzilerin liderlerinden Valid Canbulat bile Katar emirinden aldığı milyonlarca dolar karşılığında Suriyeli Dürzilere çağrıda bulunarak "ordudan kaçmalarını ve silahlı gruplara katılmalarını" istedi ama bu çağrıya bir kişi bile karşılık vermedi.

Esad'ın güçlü olmasının dış nedenlerine gelince... Rusya ve Çin tarihte ilk kez ve yine Ortadoğu'yla ilgili olarak 1973'te BM Güvenlik Konseyi'nde birlikte veto kullanmışlardı. İkinci kez Ekim 2011'de ve üçüncü kez 4 Şubat

2012'de Suriye konusunda kullandılar. Rusya ve Çin Batılı ülkelerin Suriye aleyhinde BM Güvenlik Konseyi'ne sundukları tüm karar tasarılarına direndiler ve karşı tasarılarla Batılı ülkelerin ikiyüzlülüğünü göstermeye çalıştılar. Ekim oylamasında Brezilya, Hindistan, Güney Afrika ve Lübnan, Rusya ve Çin'e destek verdi. Körfez ülkeleri ile Libya ve Ürdün'ün Türkiye'yle birlikte sunduğu karar tasarısına bu kez Güvenlik Konseyi'nin Rusya ve Çin hariç tüm üyeleri evet demişti. Çünkü işin içine ABD'nin rüşvet, tehdit ve şantajları girmişti.

BM'de böyle bir kapışmanın ne anlama geldiğini bilen Rusya, Güvenlik Konseyi'ndeki mücadeleyle yetinmeyerek savaş gemilerini Suriye limanlarına gönderdi ve Batılı ülkelere gereken uyarıları yapmayı ihmal etmedi... Çünkü Moskova Suriye'nin kendisi için ne denli önemli olduğunu çok iyi biliyor. Suriye'yi kaybetmesi durumunda Rus savaş gemilerinin bundan sonra Akdeniz'de uğrayıp temiz su alabileceği hiçbir liman kalmayacaktır. Doğalgaz zengini Libya ve yakın gelecekte Cezayir'i de kaybedebilecek olan Rusya ne pahasına olursa

olsun Suriye'nin yanında duracaktır. Çünkü Rusya İslamcıların Suriye'de iktidara gelmesi ve tüm Arap âleminde Amerikan yanlısı İslamcıların güçlü olmasının kendisi için de bir sorun olacağını çok iyi bilmektedir. Çünkü Rusya Müslüman Kardeşler'in biraz da Batılı ülkelerin kışkırtmasıyla kendi sınırları içinde yaşayan milyonlarca Müslüman'ı da motive edebileceğini düşünüp tedirgin oluyor. Tıpkı Sovyetler Birliği zamanında olduğu gibi. O zamanlar ABD ve müttefiki Batılı ülke ve güçler Müslümanları ve İslamcıları komünizme karşı kullanmış ve Sovyetler Birliği'ni çökertmek ve dağıtmak için Orta Asya ve Kafkaslardaki Müslüman halkları hep kışkırtmıştır. Böyle bir riski önlemek için Rusya "laik" bir Suriye'nin bölgede ayakta kalmasına hep destek verecektir. Ekonomik çıkarları ve silah satışlarını bir yana bıraksak bile Moskova ayrıca Suriye'nin stratejik müttefiki Şii İran'ın kendisi için çok önemli olduğunu da bilmektedir. Çünkü Şii İran Batı destekli Sünni ittifakların tüm olası risklerini dengeleyebilir. Böyle bir İran Rusya'ya Orta Asya ve Kafkaslarda yardımcı olabilir. Çünkü

İran; Afganistan, Pakistan, Türkmenistan, Azerbaycan ve Ermenistan'ın yanı sıra Hazar'a da komşudur. Moskova'nın arka bahçesi olarak tanımlanan bu ülkeler ise Rusya'nın stratejik hesapları açısından çok önemlidir. Çünkü Ortadoğu, Kafkaslar ve Orta Asya'da zayıflayan bir Rusya uluslararası dengelerde ayakta duramayacaktır. Üstelik İran doğalgaz ve petrol zengini bir ülke ve yakında Rusya'nın yardımıyla nükleer bombaya sahip olabilir.

Suriye ve İran'la stratejik ittifaklar geliştiren ve bu krizden güçlü çıkacak bir Rusya yakın gelecekte bu İki ülkenin yardımıyla Irak'ın petrolünde ve Nabucco için çok önemli doğalgazında da söz sahibi olabilir.

Latin Amerika'yı da unutmamak gerekir. Sol yönetimlerin işbaşında olduğu Latin Amerika ülkeleri başından beri Suriye ve İran'dan yana tavır alıyorlar. Çünkü Suriye ve İran'ı kaybetmiş ve uluslararası alanda zayıflamış bir Rusya'nın kendilerine fazla destek veremeyeceğini biliyorlar. Bu ise ABD'yle mücadelelerinde zor duruma düşmeleri demektir.

Gelelim İran'a... 1980'de Saddam İran'a saldırdığında tüm Arap ülkeleri Irak'tan yana olurken bir tek Suriye açık ve net İran'dan yana olduğunu söyledi ve bunun bir Arap-Acem savaşı ya da Sünni-Şii savaşı olmadığını kanıtlamaya çalıştı. Şimdi de İran Sünni Arapların Suriye'ye karşı savaşında Hafız Esad'ın oğlu Beşar Esad'dan yana tavır alıyor ve vefa borcunu ödemeye çalışıyor. Çünkü İran, Suriye'nin İslamcıların eline geçmesiyle kendi bölgesel projelerinin önemli bölümünün çökeceğini biliyor. Örneğin İran Lübnan'daki Hizbullah'a silah gönderemeyecek. Örneğin İran yıllardır destek verdiği Hamas'a yardım edemeyecek. Ve Müslüman Kardeşler ideolojisiyle Hamas belki de Şam'daki yeni Sünni iktidarın telkiniyle İran'a ve İran destekli Şii Hizbullah'a karşı savaş açacak! Bu ise Filistinlilerin de birbirini boğazlaması demek. Olmaz demeyin... Bu coğrafyada olmaz denilen her şey oluyor ve olacak... Çünkü amaç ne pahasına olursa olsun İran'ın elindeki iki güçlü kartı almak ve bölgesel denklemler içinde Tahran'ı hızla zayıflatmak. Bu ise İsrail ve

ABD'yi cesaretlendirecek ve İran'a yönelik saldırı planlarını uygulamaya itecektir. Yani İsrail ve ABD Esad'ın yıkılmasından sonra teslim olmayan İran'ın nükleer tesislerini mutlaka bombalayacak ve Sünni Arap ülkelerini İran korkusundan kurtaracaktır.

Benzer şekilde Suriye ve Hizbullah kanatları kırılmış bir İran Irak'ta da zayıflayacağı için Şii azınlıkların yaşadığı Körfez ülkelerinin Sünni yönetimlerini korkutamayacaktır. Tahran'dan korkmayan Körfez ülkeleri bu kez İran'da etnik ve mezhepsel azınlıkları, yani Azeriler, Araplar, Kürtler ve Belucileri ayaklandırmaktan geri kalmayacaklardır. Bunu mutlaka yapacaklardır. Onlara Gürcistan ve Azerbaycan'daki CIA ve Mossad ajanları da yardım edecektir. Irak ise İran'dan farklı değildir ve olmayacaktır. İran desteğinden yoksun Iraklı Şiiler Suriye'yi de kaybederse o zaman mutlaka bölgedeki tüm Sünnilerin hedefi haline gelecek ve iktidarı kaybedeceklerdir. Bununla da yetinmeyebilecek Körfez ülkeleri Iraklı Arap Şiileri İran yanlısı Şiilerle çatıştırmaya kalkışabilir. Lübnan'daki Hizbullah'ın durumu da pek farklı olmayacaktır.

İran ve Suriye desteğinden yoksun bir Hizbullah önce İsrail'in hedefi olacaktır. İsrail'den darbe yemiş bir Hizbullah Lübnan dengeleri içinde çok fazla söz sahibi olamayacaktır. Bu ise Hizbullah'ın bölgesel prestijinin sonu demektir. Hizbullah'ı Hizbullah yapan motivasyonun sonu demektir.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı Suriye'de Esad yönetiminin yıkılması zor görünüyor. Yani Esad yönetiminin yıkılmasından ve bu yıkılmanın dolaylı dolaysız sonuçlarından zarar görecek tüm uluslararası (örneğin Latin Amerika ülkeleri) ve bölgesel ülke ve güçler sahip oldukları legal ve illegal her türlü gücü kullanarak Şam'a destek vereceklerdir. Yani Esad karşıtı ülke ve güçler ne yapıyorsa karşı taraflar da aynı şeyleri yapıyor ve yapacaktır. Belki de bu zoru gören iç ve dış güçler daha da hırçınlaşıyor ve ne yapıp yapıp Suriye'de bir iç savaş çıkartalım da herkes uğraşsın mantığıyla davranıyor. Bu davranışın ise önünü ancak dört olasılık kesebilir.

1- Esad "yeter" deyip bırakabilir. Böyle bir şeyin olma olasılığı yüzde 1 bile

değildir...

2- Çok çok az bir olasılık olmakla birlikte bazı Alevi subayların Sünni subaylarla anlaşıp Beşşar Esad'a darbe yapması ve tüm halkın buna destek vermesiyle durumun istikrara kavuşması...

3- Konuşulması bile imkânsız başka bir olasılık, Sünni subayların kendi başlarına ani bir askeri darbe yapması ve yine halkın bunu kabullenmesi...

4- Yine çok az bir ihtimal olarak, orduda geniş kapsamlı bir ayaklanmayla Esad iktidarının yıkılması ve kısa bir kargaşadan sonra durumun sakinleşmesi.

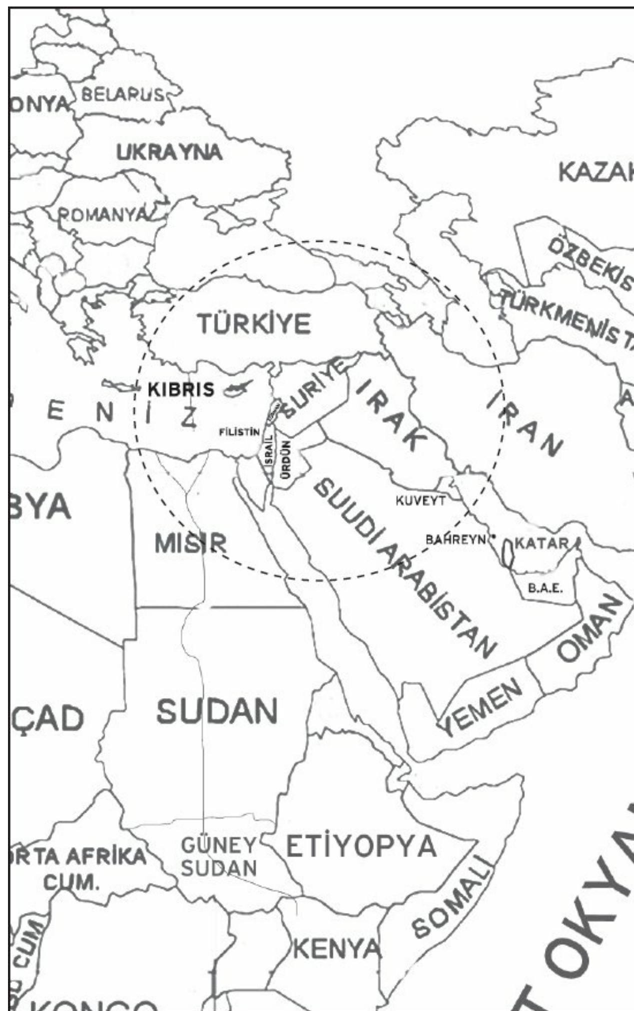
Her dört olasılıkta da, Şam'da iktidara gelecek yeni yönetim bütün koşullarda Libya'da olduğu gibi bölgesel (Türkiye) ve uluslararası (NATO) güçlerin fiili desteğini sağlamak durumundadır. Yani Suriye , bölgesel ve uluslararası karşı güçlerin tepkisi göze alınarak hemen işgal edilmelidir. Aksi takdirde Suriye'de iç savaş kaçınılmaz olur ve bölgede cehennem

senaryoları tekrar konuşulur. Olup olmayacağı tartışılabilen bir işgalin çözüm olup olmayacağını söylemek ise müneccimlik olur. Çünkü böyle bir fala bakmak ancak Rusya'nın tüm uluslararası pazarlıklarını bilmekle mümkün olur... Bunu da eski KGB şefi olan Başkan Putin'e sormak gerekiyor!

Çünkü 12 yıllığına Rusya'yı yönetmesi beklenen yeni başkan Putin Suriye'nin uluslararası bir sorun olduğunu çok iyi bilmektedir. Uluslararası alanda Rusya hesaplarının çok fazla, detaylı ve karmaşık olduğunu bilen Putin ülkesinin çıkarlarını kollayacağı için Suriye olayının bu hesaplardaki payına bakacaktır. Bakarken de Suriye'nin bu hesaplar içinde çok önemli bir kart olduğunu görerek tüm ağırlığı ile Şam'a destek çıkacaktır. İşte o zaman Putin 'Bu iş bensiz olmaz' diyecek ve masaya tüm kartlarını koyacaktır. ABD ve müttefiklerinin Putin'in bu kartlarına karşı çok fazla kartlarının olduğunu sanmıyorum. Onlar için tek bir söylem var: 'Ya sonuna kadar Suriye'yi karıştırmaya devam ya da çözüme yanaşmak.' Belki de bu nedenle önümüzdeki bir

aylık süre çok ama çok önemli. Çünkü Katar Mart ayı sonu itibariyle, Arap Birliği örgütünün dönem başkanı değil ve bu örgütü Suriye'ye karşı istediği gibi kullanamayacak. Çünkü herkes son ve en güçlü kozlarını oynayacak sonuç olmayınca hep beraber masaya oturulacak. Masaya oturmak ise göreceli olarak sorunun çözülebileceği anlamını taşıyabilir. Ama ABD ve müttefiklerinin Suriye'yi rahat bırakacağını beklemek çok fazla iyiniyet ve biraz da saflık olur. Örneğin Suriye'yi yıkmak için inanılmaz oyunların içinde olan Suudi Arabistan ve Katar yöneticileri Suriye'de çözüm olur ve Esad iktidarda kalırsa acaba ne yapacak? Bir yıldır uluslararası medyada Esad aleyhine kıyameti koparanlar çözüm durumunda acaba nasıl davranacak? Suriye aleyhine alınan tüm ambargo kararları ne olacak? Bu ve benzeri soruların yanıtları hep zor olacağı için Suriye'de istikrar çözüm olsa bile kısa ve orta vaadede zor görünüyor. Belki 1991'de ambargo uyguladıktan sonra 12 yıl bekleyen ve 2003'te Irak'ı işgal eden ABD benzer bir planla Suriye'yi 12 yıl bekletir sonra da işgal eder. Bu arada başka

mucizeler olmazsa!

BELARUS
UKRAYNA
ROMANYA
TÜRKİYE
KIBRIS
SURİYE
IRAK
İRAN
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
MISIR
SUUDİ ARABİSTAN
OMAN
YEMEN
SUDAN
ÇAD
GÜNEY
SUDAN
ETİYOPYA
SOMALİ
KENYA
ORTA AFRİKA
CUM.

İç Savaş Çıkarsa Ne Olur?

Provokasyonların devam etmesi ve çevresel ülkelerin müdahalesiyle durumun daha da karışması halinde Esad'a bağlı ordu ve güvenlik güçleri çok daha sertleşecektir. Buna karşılık NATO ve çevresel ülkelerin desteğini ve Kaide ile Taliban'dan getirilen ithal militanların katkısını alan Suriye'deki silahlı gruplar saldırılarını daha da tırmandırarak işi Alevi-Sünni savaşına doğru sürüklemeye çalışacaklarıdır. Durumun kötüleşmesi durumunda işte size kıyamet senaryosu... Suriye'nin çökmesiyle kendisinin de yok olacağını hesaplayan Hizbullah binlerce militanıyla Suriye'deki iç savaşta taraf olur. Bunu fırsat bilen Hizbullah karşıtı ve İsrail işbirlikçisi Lübnanlı Hıristiyanlar ile Sünni ve belki de bazı Dürzi gruplar Hizbullah'a karşı harekete geçeceklerdir. Tam da Hariri suikastıyla ilgili Uluslararası Mahkeme'nin Hizbullah'a karşı karar alacağı dönemlerde.

İsrail ise hep pusuda bekliyor olacak ve en uygun bulduğu zamanda Lübnan'a girerek

kendisi için en büyük tehlike olan Hizbullah'tan kurtulmaya çalışacaktır.

İran ise Suriye ve Lübnan'ın karışmasına sessiz kalmayacak ve her iki ülkedeki gelişmelere direkt ve dolaylı olarak taraf olacaktır. Çünkü İran; Suriye ve Lübnan olmadan kendisinin ve Irak'ın da olamayacağını çok iyi bilmektedir. İşte bu nedenle çevresel ülkeler Irak'taki Sünnilere destek vererek İran destekli Maliki yönetimini sıkıştırmaya çalışıyor. Maliki'nin sürekli Türkiye'yi Irak'ın içişlerine karışmakla suçlaması bu çerçevede değerlendirilmelidir. Çünkü Irak'taki tüm gruplarla iyi ilişkiler kurup geliştiren Ankara özellikle Sünni Tarık Haşimi'yi kollamış ve tüm Sünnilere daha sıcak ve yakın olmuştur.

Katar'ın başkenti Doha'da temsilci bulunduran Taliban'dan ABD ve Sünni Arap ülkelerin ricası, "Birkaç yüz militanını yolla da İran, Suriye ve Irak'ı karıştıralım..." Kaide'nin Mısırlı yeni lideri Zavahiri son kasetinde kendi yandaşlarına Esad'a karşı savaşmalarını söylüyor. Belki de Kaide ile ABD yakında barışır! Durum böyle

olunca Suriye, Irak ve Lübnan'da sıkıştırılacak bir İran doğal olarak Körfez ülkelerindeki yandaşlarını harekete geçirecek ve bölgesel ve uluslararası alanda sahip olduğu tüm legal ve illegal kartları kullanmaktan geri kalmayacaktır. Çünkü zayıf bir İran'ın her an İsrail tarafından hedef olacağını kseindir. Çünkü herhangi bir nedenden dolayı füzeleriyle İsrail'i vuramayan bir İran'ın intikamını Hizbullah alacaktır... Çünkü Hizbullah'ın elinde 30-40 bin kadar füze var ve bunların sınıra sıfır kilometre yerlerden fırlatılması durumunda İsrail'in büyük darbe yiyeceğini hiç kimse inkâr edemez. Belki de bu nedenle BM'ye bağlı UNIFIL gücü 2006'dan bu yana Güney Lübnan'da görev yapmakta ve Hizbullah'ın askeri varlığını kontrol etmeye çalışmaktadır. Yani Fransız bir generalin komutasındaki bu güç İsrail'i korumaya çalışmaktadır. Belki de bu nedenle Malatya'da kurulan Amerikan radarları İsrail için çok önemlidir. Amerikan yetkililerinin ve Batı medyasının sık sık vurguladığı şey bu radarların İsrail için olduğudur...

Biraz Detay

Alman *Frankfurter Allgemeine* gazetesinin haberine göre Malatya'da kurulan radarlar tamamen İsrail'de 2009'da kurulan radarların aynısıdır ve aynı veritabanına sahiptir. Her iki radar tepemizde dolaşan Amerikan uydularına bağlı ve bu uydular radarlardan aldıkları bilgileri Almanya ve Amerika'daki üslere iletmektedir. İran'ın İsrail'e karşı herhangi bir füze fırlatması durumunda bu üsler Akdeniz'deki Amerikan savaş gemilerine ve Doğu Avrupa'daki füze rampalarına ve belki de İncirlik Üssü'ne talimat vererek karşılık vermelerini isteyecektir. İsrail'den İran'ı gözetleyen radarlar herhangi bir fırlatma durumunda İran füzesini 6 dakika civarında görebilmektedir. Radarlardan gelen bilgileri değerlendiren uydular füze fırlatma sistemlerini harekete geçirerek İran füzelerini havada karşılamaktadır. Karşılama süresi de 6-8 dakikadır. İşte bu nedenle Malatya'daki radarlar çok önemlidir. Çünkü İran füzelerini, fırlatılmasından sonra 4-6 dakika içinde gören İsrail radarlarından farklı olarak Malatya'daki radarlar daha doğuda oldukları için bu füzeleri belki de 2 dakikada tespit edecektir... Bu iki

dakika ise füzelerin karşılanması ve İran üzerinde imha edilmesi açısından çok önemlidir.

Ama daha önemli olan şey tüm NATO'nun İsrail'in arkasında olmasıdır. Türkiye her ne kadar, "Hayır, olmaz" dese de bu böyledir. ABD ve Libya'yı işgal eden NATO'lu birçok yetkili bunu onlarca kez vurguladılar. En son olarak NATO Sözcüsü Carmen Romero 11 Şubat 2011'de "İsrail'in birlikte çalışma teklifini ciddi bir şekilde değerlendirdiklerini" söyleyecekti. 19 Şubat'ta Ankara'ya gelen NATO Genel Sekreteri Rasmussen de, "İsrail NATO'nun müttefikidir ve onunla işbirliği yapmak gayet doğaldır" türünden konuşmalar yapacaktı. Bu işbirliği içinde belki de Suriye ya da Lübnan'a karşı operasyonlar da vardır!

Türkiye'nin üyeliğiyle "Haçlı" bir örgüt olmaktan kurtulan NATO Varşova Paktı'nın dağılmasından sonra anlaşılan bizim coğrafyaya merak sarmıştır. NATO genel sekreterliğine seçilen Rasmussen boşuna, "Ben karikatürlerden dolayı Müslümanlardan özür dilemem" dememişti...

Bir de Kürtler Var...

Suriye'nin karışması ve olası bir iç savaşa sürüklenmesi durumunda İran, Irak, Lübnan ve İsrail yansımalarını bir yana bıraksak bile geriye Kürt meselesi kalıyor. Çünkü Suriye'deki kargaşanın geriye dönüşü olmayan bir yola girmesi durumunda Kürtler doğal olarak bundan yararlanmaya çalışacaklardır ya da birileri onlara, "Ne oturuyorsunuz? Siz de haklarınızı alın" diyecektir. Suriye'nin kuzeydoğusunda PKK etkisinde bir Kürt federal bölgesi ya da bağımsız bir Kürt varlığının kurulması öncelikli olarak Türkiye'deki Kürtleri motive edecek ve güçlendirecektir. Kuzey Irak'taki federal Kürt bölgesinde bu durumdan yararlanmaya kalkışacaktır. Erbil'deki son Kürt konferansı bunun için yapılmıştır. Bu ise bölgedeki tüm Kürtler açısında gayet doğal bir davranıştır... Çünkü Sevr'in 100. yılının yaklaştığı bu dönemde Batılı ülkelerin Kürtlere ilgi göstermesi ve 100 yıl önce verilen sözleri hatırlayarak bölgede bir Kürt devletinin kurulmasını provoke etmesi kaçınılmaz olacaktır. Çünkü Körfez ülkelerinde kendi yandaşı Şiileri harekete

geçirecek bir İran doğal olarak kendi Kürtlerinin ayaklandırılacağını, bu da yetmezse kendi Azeri, Arap ve Belucilerinin ayaklandırılacağını bilmektedir. Bu kargaşada Kerkük Türkmenlerine nelerin olacağını kestirmek pek zor olmasa gerek! Çünkü Bağımsızlık yolunda hızla ilerlemeye çalışan Kürtler bu yürüyüşlerinde önlerine çıkacak herkesle savaşacak ya da savaştırılacaklardır.

Olası Kürt devletinden rahatsız ve tedirgin olan bir Türkiye'nin ise yarısı Şii ve yarısı Sünni olan kendi soydaşı Türkmenlerle ne yapacağına dair karar vermesi pek kolay olmayacaktır. Tıpkı Alevilerle ilgili kararlarda olduğu gibi. Çünkü kendi muhalefetinin Türkiye tarafından desteklendiğini gören bir Alevi Esad ülkesinin iç savaşa sürüklenmesi durumunda kendisi de Türkiye'deki Alevileri provoke edebilir. Esad bunu yapmazsa bile birileri bu konuyu mutlaka kışkırtacaktır. Bu coğrafyada en kolay şey provokasyondur... Çünkü Hatay bölgesindeki Aleviler Arap kökenli ve Batılı ülkeler Anadolu Alevileriyle ilgili konuları son dönemlerde hep gündemde tutmaktadır. Üstelik Sünni ideolojiye

sahip ve giderek bölgesel ittifaklar içine giren bir AK Parti hükümeti Alevilerin endişe ve korkularını artıracak, bu ise Suriye, İran, Irak ve Türkiye'den hoşlanmayan AB ülkelerini heyecanlandırarak devreye girmelerini sağlayacaktır.

Bu arada uluslararası ve bölgesel tüm ülke ve güçler bulanık sularda ava çıkacak ve herkes bu coğrafyada kendine göre bir hesap yapacaktır. Hesapların hiçbir zaman sıfırlanmadığı yer ise hep bizim coğrafya olmuştur... Çünkü hesapları yapanlar asla açık ve dürüst olmamışlardır. Çünkü herkesin eli başkalarının cebinde. Yani her yerde karanlık oyunlar oynanacak ve bu oyunları çok iyi bilen ya da öğretilenler kazanacaktır. Kaybeden ise hep bizim halklarımız oluyor... Bilmem kaç on ya da yüz yıldır.

Başka Olasılık...

ABD, İsrail, İngiltere, Fransa, Almanya, Rusya ve Çin'in yanı sıra birçok ülkenin taraf olacağı böylesi bir kıyamet senaryosunu okuduktan sonra kafalar karışmış olabilir. Ama burası

Ortadoğu ve Allah bütün peygamberlerini bu coğrafyaya göndermiş. Dünyayı şekillendiren tüm medeniyetler ise yine bu coğrafyada ve çevresinde kurulmuş. Ortada bin yıllık bir Osmanlı... Yani zengin kültürüyle Anadolu... Yani Türkiye... Kuzeyinde Rus, doğusunda Acem, güneyinde Arap (Abbasi Irak ve Emevi Suriye) ve batısında Grek ve Roma (şimdi AB) medeniyetleri... Amerikalılar işte bu nedenle bu coğrafyayı kıskanıyor ve bizim coğrafyamızdaki herkesten nefret ediyor. Bir düşünün Amerikalı bir tarih hocası lise öğrencilerine ne anlatabilir?

"Çocuklar bizim atalarımız İtalyan mafyası, İrlanda çapkınları, İngiliz homoseksüelleri, Fransız fahişeleri ve İspanyol kabadayıları... Buralara gelip devlet kurduk. İlk geldiğimizde önce bu toprakların sahibi Kızılderilileri kestik, sonra da filmlerini herkese göstererek övündük. Bu yetmedi Afrika'dan milyonlarca köle getirdik ve bunların yarısı gelirken gemilerde havasızlık, açlık ve hastalıktan öldü. Bu yetmedi Kuzey-Güney Savaşı'nda birbirimizi boğazladık. Bu yetmedi genetik bir hastalık haline gelen öldürme zevkimizi Hiroşima ve Nagazaki'de

600.000 insanı yakarak tatmin ettik. Bu yetmedi dünyadaki tüm diktatörlükleri koruduk, işgaller gerçekleştirdik, askeri darbeleri ve tüm pislikleri biz yaptık..."

Böyle bir tarihe sahip ve daha 240 yıl önce olmayan bir ülke olarak ABD doğal olarak bizim coğrafyamız için o kıyamet senaryolarını yazıyor ve Hollywood'da değil gerçek yaşamda oynuyor. Ona doğal olarak onun gibi olan ve 65 yıl önce kendisinin kurduğu İsrail yardım ediyor. Başta Türkiye olmak üzere bu coğrafyanın son 50-60 yıllık geçmişine bakanlar ABD'nin buralarda neler neler yaptığını ya da yaptırdığını çok kolay göreceklerdir. İşte size ABD'nin dolaylı dolaysız taraf olduğu bazı büyük savaşlar:

İsrail'in 1947'de ABD tarafından BM'de kurulmasından sonra 1948 Arap-İsrail Savaşı. 1956'da İsrail, Fransa ve İngiltere'nin Mısır'a saldırması. 1967'de İsrail'in Mısır, Suriye ve Filistin'e saldırması. 1973, üçüncü İsrail-Arap Savaşı. 1975, Lübnan iç savaşı. 1982, İsrail'in Lübnan işgali ile Sabra Şatilla katliamları. 1980-

1988 Irak-İran Savaşı. 1991, Irak-Kuveyt Savaşı. 1993, Somali'nin işgali. 2008, İsrail'in Gazze saldırısı. 2006, İsrail'in Lübnan'a saldırısı. 2011, Sudan'ın ikiye bölünmesi ve son olarak Irak, Afganistan, Somali ve Libya'nın işgali. Küçük çaplı saldırıları, iç savaşları, küçük kavgaları ve bölge ülkeleri arasındaki provokasyon ve sürtüşmeleri burada saymaya gerek yok. Çünkü hepsinde ABD parmağı, rolü ve etkisi var. Yok diyenler 1946-2012 yılları arasında en ince ve karanlık detaylarıyla ABD'nin Türkiye sevdasına bakar ve renkkörlüğü yoksa her şeyi çok net görebilir!

Plan Ne?

BOP ve dolayısıyla bu coğrafyayla ilgili yüz yıllık planın kaderini Suriye'deki durum belirleyecektir. Yukarıda özetlemeye çalıştığım gelişmelerin gidişat ve sonuçlarına göre bölgesel ve uluslararası ülke ve güçler konumlarını belirleyip politikalar uygulayacaklardır. Ama Suriye'de gelişmeler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın coğrafyamızdaki durum kolay kolay durulmayacaktır. Çünkü mezhepsel gerginlikler

çizilen plana göre hızla tırmanmakta ya da tırmandırılmaktadır. Mezhepsel ve bunun sonucu olarak etnik çatışmaların egemen olacağı bir Ortadoğu burada yaşayan halklar için asla yarar sağlamayacaktır. Durum böyle olunca Arap Baharı'nın hiçbir anlamı olmayacaktır. Oysa Arap Baharı ya da gerçek adı BOP olan bu projeyi planlayanlar veya kendi çıkarları doğrultusunda kullananlar ne pahasına olursa olsun kendi bildiklerini sonuna kadar okuyacaklardır. Yani İsrail'le dost olmayan bir Mısır demokrasisi Batı açısından asla bir demokrasi sayılmayacaktır. Müslüman Kardeşler olduğu için Hamas'a tahammül edemeyen bir Batı acaba nasıl olur da şimdi Gazze'ye komşu 80 milyonluk Mısır gibi önemli bir ülkede Müslüman Kardeşler'in yönetimine göz yumacaktır? Bunun yapılabileceğini düşünen varsa onların mantığında bir yanlışlık vardır. Çünkü Arap ülkelerinde Müslüman Kardeşler'in iktidara gelmesine göz yuman, hatta destek veren ABD ve Batılı ülkeler çok daha büyük amaçlar peşindeler. Bu amacı da bu kitabın başlarında anlatmıştım.

Tarihsel Uzlaşma

Herkesin merak ettiği temel konu Türkiye'nin beklenmedik şekilde Suriye'ye yüklenmesi ve Esad yönetime karşı çok sert ve açıktan tepki göstermesidir... Çünkü Ankara daha olayların başlangıcında Suriye muhalefetine ev sahipliği yapmış ve muhalefete her türlü maddi, manevi, siyasal, diplomatik, askeri, psikolojik ve moral desteği vermiştir. Başbakan Erdoğan ise her fırsatta Esad'ı ağır bir dille suçlamış ve Suriye'deki gelişmelere sessiz kalmayacaklarını söylemiştir.

Oysa daha bir yıl öncesine kadar Esad ile Erdoğan'ın arasından su sızmıyordu ve iki lider ailesel ilişkilerle müthiş dostluklar geliştirmişlerdi... Aynı şeyi Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile Esad aileleri de başarmıştı. Kişisel olarak ben Suriye-Türkiye ve Esad-Erdoğan, Esad-Gül ilişkilerinin bu hale geleceğini rüyamda görsem inanmazdım, inanamazdım. Haziran 2000'de baba Esad'ın cenaze törenine katılan Cumhurbaşkanı Sezer'in Şam ziyaretiyle başlayan bu süreç Abdullah

Gül'ün 5 Ocak 2003'te başbakan olarak Suriye'ye gitmesiyle farklı bir anlam kazanmıştı. TBMM'nin 1 Mart Tezkeresi'ne hayır demesi iki ülke arasındaki ilişkilere yeni anlamlar yüklemişti. Çünkü Suriye, Amerikan işgaline karşı çıkan neredeyse tek Arap ülkesiydi.

Ocak 2004'te Başkan Esad'ın ailesiyle birlikte Türkiye'ye gelişi ve Başbakan Erdoğan'ın Aralık 2005'te Şam ve Halep ziyareti iki ülke arasındaki ilişkileri doğru yoluna koyarak hızla zenginleştirip derinleştiriyordu. Farklı düzeylerdeki karşılıklı ziyaretler Şam ile Ankara arasındaki ilişkileri siyasal, ekonomik ve sosyal boyutlarıyla, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün deyimiyle "bölgesel ve uluslararası ilişkilerde örnek bir model" haline getirmişti. Başbakan Erdoğan, 2009'da Başkan Esad'ın da katıldığı İstanbul'daki iftar yemeğinde, "Avrupalıların Şengen'i varsa bizim de Şamgen'imiz var" dediğinde herkesi heyecanlandırmıştı. Böyle bir ortamda Suriye-Türkiye ilişkileri Türkiye'nin bölgesel ve uluslararası tüm tutum ve davranışlarına da yansıyor ve güç katıyordu. Bunun sonucu olarak Ankara'nın Tahran,

Bağdat ve Beyrut ilişkileri gelişiyor ve Türkiye bölgesel prestijinin doruğuna çıkıyordu. Örneğin Suriye'yle birlikte aynı düşünceleri paylaşan Türkiye Sünni Hamas ve Şii Hizbullah'la ilişkilerini geliştiriyor, bu ise bölgede yeni bir Türkiye modelinin ortaya çıkmasına neden oluyordu. Yani Türkiye bölgesel Şii-Sünni uzlaşmasına katkı sağlıyor ve "Bölgede Yeni Kerbela'lar istemiyoruz" diyordu. Böyle bir söylemin ciddiyeti ise ancak Ankara'nın Şam'la ilişkileriyle kanıtlanıyordu. Çünkü "İslamcı Sünni" AKP, "laik ve Alevi" Beşşar Esad yönetimiyle uzlaşmış ve müthiş dostluklar kurup geliştirmiştir. Yani siyasal ve mezhepsel olarak Şii İran'a yakın olan Alevi laik Esad, Şii ve dinci İran'ı değil Sünni İslamcı AKP ve laik Türkiye'yi tercih ediyordu.

Değim yerindeyse düşmanları çatlatan bu dostluklar devam etseydi Sünni İslamcı ve Türk bir AKP, Alevi laik ve Arap bir Esad üzerinden Şii Acem İran'la da uzlaşacaktı. Doğal ve mantıklı olarak Türkiye kriterlerinde olması beklenen bu uzlaşma Müslümanların belki de bin yıldır peşinde oldukları tarihsel bir

uzlaşmaydı ve gerçekleşmesine çok az kalmıştı! Az kaldığı için de önüne geçildi. Üstelik sırada Kürtlerle uzlaşma vardı... Çünkü Suriye ve Irak'la stratejik işbirliği anlaşmaları imzalayan Ankara İran'la da dostluk ilişkileri geliştirmiş ve bunun sonucu olarak İranlılar 17 Mayıs 2010'da Tahran Anlaşması'yla nükleer yakıt takasını Türkiye'ye güvendikleri için İstanbul'da yapmaya karar vermişlerdi. Ama Başbakan Erdoğan'a, "Git İran'ı ikna et" diyen Obama İranlılar ikna olunca bildik tavrıyla Türkiye'ye oyun oynamıştı. Tıpkı ABD destekli İhud Olmert'in Türkiye'ye oynadığı oyun gibi... Çünkü Başkan Esad da İsrail'le barış konusunda Başbakan Erdoğan'a, "Ben size mutlak güveniyorum" demiş ve 2008 baharında İsrail'le barış için masaya oturmaya hazır olduğunu açıklamıştı...

Ama 23 Aralık 2008'de Ankara'ya gelen dönemin İsrail başbakanı Olmert, Başbakan Erdoğan'la anlaşmasına rağmen Tel Aviv'e döner ve 28 Aralık'ta Gazze'ye saldırı emrini verir. Bazı Arap medyasında, "Erdoğan saldırıyı önceden biliyordu" türünden yazıların çıkmasına

neden olan bu olaya rağmen Türkiye'nin saldırıya karşı sert tepkisi Erdoğan'ın bölgesel prestijine büyük katkı sağladı. İsrail askerlerinin 31 Mayıs 2010'da, yani nükleer yakıt takas anlaşmasından iki hafta sonra *Mavi Marmara*'ya saldırması ve bilerek, seçerek ve kasıtlı olarak yalnızca Türklerden 9 insanı öldürmesi Türkiye ve Erdoğan'ın bu prestijini doruğa çıkarttı. Çünkü herkes İsrail'den nefret ediyor ve Erdoğan'ın İsrail karşıtı tavır ve davranışları Arap halklarını müthiş etkiliyordu. Çünkü Arap halklarının büyük bölümü Amerikan işbirlikçisi iktidarlar tarafından yönetiliyor ve bu yönetimler İsrail'e karşı değil Gazze'deki Hamas'a ambargo uyguluyorlardı.

"Model"e Dönelim

1 Mart Tezkeresi'ne hayır diyen Türkiye bölgede herkesin ilgisini çekmişti. Dönemin başbakanı olarak Abdullah Gül'ün bölge ülkelerini turlayarak yaklaşan Irak işgalini önleme çabası ise Suriye ve benzeri ülkelerin ilgisini çekerken Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün, Katar ve benzeri ülkeleri kızdırıyordu. Çünkü bu

ülkeler Amerika'nın bölgeye gelmesini ve tüm coğrafyanın Amerikan kontrolüne girmesini istiyor ve böylece iktidarlarının sonsuza dek devam edebileceğini hesaplıyorlardı. Türkiye ise Haziran 2004'teki BOP zirvesine ve eş başkan seçilmesine rağmen Suriye'yle ilişkileri geliştiriyor ve bölgesel açılımlarını Suriye üzerinden yapabileceğini hesaplıyordu. Çünkü herkes bilir ki Arap âleminin anahtarı Şam'dadır. Yani 1516'da Arap coğrafyasına Suriye topraklarından giren ve 402 yıl sonra 1918'de yine bu coğrafyadan Suriye üzerinden çıkan Türkler bir kez daha aynı yolu deniyorlardı. Üstelik Arap âleminin en duyarlı olduğu ve Türkiye'nin kullanmak istediği yolu, yani Filistin yolunu Suriye kontrol ediyordu. Çünkü Sünni Hamas ve Cihat'ın ofisleri Şam'da ve Şam İsrail'e karşı amansız mücadele eden Şii Hizbullah'ın da tek destekleyicisi konumundadır.

Türkiye ise İran gibi Filistin ve Lübnan konusunda da söz sahibi olmayı planlıyor ve bu ülkelerdeki dinsel ve mezhepsel dengeler içinde Ortadoğu'nun politik girdaplarına girmeye ve bazı şeyleri öğrenmeyi amaçlıyordu. Bu ise

Suriye'siz mümkün değildi. Ama Türkiye'nin Suriye'yi tercih etmesinin daha önemli nedenlerinden biri ise Suriyelilerin birçok bakımdan Türklere benzemesidir. 900 kilometrelik sınır boyunca karşılıklı olarak yaşayan insanlar akrabadır. Yani Kürtler, Araplar, Türkmen ve Süryaniler aynı aşiretlerin çocukları. Suriye'deki "laik" toplum gelenekleri Türkiye'ye çok benziyordu ve Osmanlı'nın birçok izi daha çok Suriye'de görülüyor. Durum böyle olunca Esad ile Erdoğan-Gül ikilisi arasında gelişen bu model ve örnek ilişki hızlı bir şekilde tabana doğru yayılmaya başlamıştı. Suriye'de herkes Türkiye'yi, Türkiye'nin her şeyini seviyordu. Suriye'de Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş hayranlığı belki Türkiye'den daha fazladır. Herhangi bir konuda Türklerin bir başarısı Suriyelileri mutlu ediyordu. Suriye'de herkes Türklerle iş yapmak istiyor ve herkes Türkler gibi olmak istiyordu... Suriye'de Hıristiyanlar ve Ermeniler dahil herkes Türkiye'yle birleşmek istiyordu. Çünkü herkes Esad'ın dostu Gül ve Erdoğan'a çok güveniyor ve seviyordu. Suriye ziyaretleri sırasında Sezer,

Gül ve Erdoğan'a gösterilen samimi ve duygusal ilgi bunu kanıtlıyordu. Durum böyle olunca 1998'de savaşın eşiğine gelen iki ülke 2009 ve 2010 sonunda ortak bakanlar kurulu toplantısı yapacak kadar birbirine yakınlaşmıştı. Antep'ten cumartesi sabahı kalkıp kahvaltı için Halep'e gidenler Halep'i gezdikten sonra akşam yemeğini Beyrut'ta yiyorlardı. Çünkü Türkiye ile Suriye ve Lübnan arasında vizeler kalkmış ve Halep ile Beyrut arası 3 saatti. Pazar sabahı Beyrut'tan Şam üzerinden Amman'a giden bu kişiler Ürdün'ü de vizesiz gezdikten sonra tekrar Şam'a dönüp eğlenebiliyor ve pazartesi sabahı Antep'te işlerinin başında olabiliyorlardı.

Artık bunların hiçbiri yok. Oysa Türkiye'nin Suriye'yle ilişkileri bozulmasaydı Mayıs 2011'de İstanbul'da bir araya gelmesi planlanan Suriye, Lübnan, Ürdün, Türkiye ve Irak liderleri Ortak Pazar benzeri bir oluşuma imza atacaklardı. Ama bu da olmadı. Olmadığı gibi bugün Artık Türkiye'nin Ürdün hariç bütün bu ülkelerle ilişkileri kötü. Ankara'nın son dönemde özellikle Suriye konusunda sıkı fıkı olduğu Ürdün Kralı Abdullah ise İngilizlerle işbirliği yaparak

Osmanlı'ya karşı ayaklanan, yani şu bildik "arkadan vurma" numarasını yapan Şerif Hüseyin'in torunudur. Tıpkı benzer şekilde İngilizlerle işbirliği yaparak Osmanlı'yla sürekli savaşan Suudi Arabistan'ın kurucusu Kral Abdülaziz El-Suud'un torunu şimdiki Kral Abdullah gibi. Oysa her ikisi ve onlarla bir olan Katar şeyhinin Türkiye ve Türk toplumuyla ortak hiçbir özellikleri yoktur ve olmaz. Onların kişisel ve toplumsal özellikleri ile karakterleri tümüyle Türklerin temel karakter ve özellikleriyle çelişir. Politika denilen şey belki de birçok nedenden dolayı bu çelişkilerin göz ardı edilmesini gerektiren zanaattır. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Oysa 2005-2010 arasında bu coğrafyadaki tüm halklar ve bu halkların tüm kesimleri için "siyasal ve toplumsal bir model" haline gelen Türkiye son bir yıllık politikalarıyla yalnızca İslamcılar ve BOP'çular için "ideolojik bir model"e dönmüştür. Daha açık bir ifadeyle, Arap âleminde artık yalnızca İslamcılar Türkiye'ye ilgi göstermektedir. İslamcıların Türkiye modeline bu ilgisinin sürmesi de

bundan böyle AKP yönetiminde bir Türkiye'nin daha da İslamlaşması ve giderek Arap ülkelerine benzemesini gerektirir. Toplumun diğer kesimlerinde ise Türkiye'yle ilgili çok farklı ve ilginç tartışmalar yaşanmaktadır. Türkiye'yi, yani AKP'yi "model" ve "örnek" alan Arap İslamcılar ise kendi dertleriyle meşgul oldukları için henüz derinlemesine bununla ilgili bir tartışma yapmamaktadırlar. İslamcı bir parti olarak ülke ekonomisini iyileştiren, toplumun ekonomik ve sosyal sorunlarını çözen bir AK Parti şimdilik Arap İslamcı partilerin dikkat ve ilgisini çekiyor ama hiç kimse AKP'nin ideolojik özüyle henüz ilgilenmiyor. Çünkü İslamcı partilerin iktidara geldiği Tunus, Fas, Mısır ve yakında Cezayir ve Libya'da iki akım belirecektir.

Bunlardan ilki AKP'ye benzemek ve onun gibi olmak isteyenler. Genellikle Müslüman Kardeşler çizgisindeki bu akıma mensup olanlar, "AK Parti çizgisinde politika üretip uygularsak toplumun diğer kesimlerinin destek ve oyunu alırız ve bize karşı olanlarla şimdilik çatışmayız ve Batı'nın desteğini alarak iktidarı tümüyle ele geçirerek uzun süre ülkeyi yönetiriz" diye

düşünenlerdir. İkinci grup, yani biraz daha tutucu ve radikal olanlar, yani Mısır, Libya ve Cezayir'deki Selefiler ve Müslüman Kardeşler hareketi içindeki "ak sakallılar" AKP'nin çizgisine karşı çıkarak bu çizginin kendi ülkelerinde uygulanmasına karşı çıkacaklardır. Suudilerin destek verdiği bu grup Katar ve Batılı ülkelerin desteklediği birinci grupla mutlaka çatışma içine çekilecektir. Ama her iki gruba mensup parti, cemaat ve örgütler orta ve uzun vadede hiçbir şekilde AKP'yi ideolojik model olarak kabul etmeyeceklerdir. Yani ne Müslüman Kardeşler ne de gerisindeki Selefilerin din adamları din adamlarından yoksun AK Parti'nin ideolojik model ve liderliğini kabul etmeyeceklerdir. Bu söylemle ilgili olarak şu anda başta Mısır olmak üzere Arap din çevrelerinde geniş tartışmalar yaşanmaktadır.

Bu çevrelere göre, "AK Parti ve genel olarak Türkiye'deki dini anlayış, 80 yıllık laik sistemden dolayı olması gereken ideolojik düzey ve derinlikten yoksun ve olması gerekenin çok gerisinde..." Bu çevrelerin bazılarına göre de,

"Türkiye'deki İslami anlayış ve öğreti kendi aralarında bir türlü dini uzlaşı sağlayamayan Arap ülkelerinin çok gerisinde..." Onlara göre bunun nedeni "kâfir, Yahudi dönmesi Atatürk'ün laik politikaları ile din düşmanı karar ve uygulamalarıdır..." Yine onlara göre, "Türkiye'deki dini çevreler genel kurallarla yetinirken Arap ülkelerindeki dinciler günlük olarak yüzlerce, hatta binlerce detayla uğraşıyor. Çünkü sonuçta Kuran-ı Kerim Arapça ve İslam Araplar için bir din olduğu kadar bir dildir ve tarihtir..."

Özetle, söylenenin ve pazarlanmaya çalışılanın tersine AK Parti orta ve uzun vadede İslamcı Arap parti ve grupların tümü için bir model ve örnek olmayacaktır. Hatta bazı Arap İslamcı çevreler, "Asıl biz olduğumuza göre Türkler bizi örnek almalıdır" demeye başladı bile. Bölgesel ve uluslararası bağlantıların etkisindeki Mısırlı bazı İslamcılar da, "Eğer AK Partililer Müslüman Kardeş ise o zaman Müslüman Kardeşler'in kurucusu Hasan El-Benna'nın izindeki Mısırlı İslamcıları model almalıdırlar" demeye başladı bile. AK Partililerin de kendilerini Arap İslamcı

çevrelerden farklı gördükleri ve bu çevreleri etkileyip değiştirebileceklerini düşündükleri de bir gerçektir. Türkiye'yi model gören Arap İslamcıları ise "bu ülkeyi daha dindar ve mutlaka Batılı özellik ve karakterinden arınmış olarak" görmek istiyorlar. Yani Türkiye'nin daha dindar ve daha muhafazakâr olmasını beklerler...

Ne Olacak O Zaman?

BOP çerçevesinde AK Parti modelini Arap ülkelerine pazarlamaya çalışan ABD ve Batılı ülkeler bundan bir yıl önce, yani Ankara'nın Suriye, İran, Irak, Lübnan ve diğer bazı ülkelerle ilişkilerinin iyi olduğu zaman, "Türkiye'nin ekseni kaydı" ya da "Türkler yeni Osmanlı olmaya özeniyor" diyordu... Bugün ise bu ülkeler AK Parti'ye, "Esad'ı siz devirebilir ve tüm bölgeyi bir tek siz düzeltebilirsiniz" derken Arap ülkelerindeki İslamcı parti ve güçlere de, "Türkiye'yi ve AK Parti'yi örnek alın" diyorlar. Batılı ülkelerin nasıl bir İslam âlemi istedikleri tartışılabilir. Türkiye benzeri İslamcılar mı yoksa Mısır'daki Müslüman Kardeşler benzeri İslamcılar mı? Bana kalırsa coğrafyamızda ne tür

İslamcıların işbaşında olacağı Batılı ülkeleri çok fazla ilgilendirmeyecektir. Batı için önemli olan bölge ülkelerindeki iktidarların İslam ve Müslümanlık adına kendisiyle işbirliği yapmalarıdır.

89 yıl önce Türkiye Cumhuriyeti'nin laik kurallarla kurulmasından sonra bu genç cumhuriyet ideolojisinin bölge halkları ve aydınları tarafından ilgi odağı olmasından dönemin emperyalist ülkeleri çok rahatsız olmuştu. Özellikle bu genç cumhuriyetin kuruluş sürecinde Lenin'in sosyalist ülkesi Sovyetler Birliği'yle yakın ilişkiler kurmasından sonra. Belki de bu nedenle İngilizler cumhuriyetin daha ilk yıllarında Atatürk'e problemler yaratmaya başlamıştı. Etnik ve dinsel ayaklanmalar hep İngiliz ve Fransızların desteğini aldı. Cumhuriyetin kuruluşuyla başlayan laik-İslamcı tartışmaları Birinci Cumhuriyet'in temel özelliğini yansıtıyordu. Bu tür tartışmalar farklı versiyonlarıyla cumhuriyetle yönetilen Arap ülkelerinde de yaşanıyordu. Örneğin Mısır'da Nasır sol söylemleri dillendirmeye başladığında Müslüman Kardeşler hemen ayaklandı ya da

ayaklandırıldı. Suriye, Irak, Sudan, Cezayir, Lübnan ve Tunus'ta hep bu tartışmalar ve bu tartışmalara bağlı kanlı çatışmalar yaşandı. Ama diktatör de olsa laik sistemleri destekleyen Batılı ülkeler komünizme karşı savaşlarında İslam ve İslamcıları kullanmaktan geri kalmadı. Türkiye ve bölgenin son 50-60 yıllık tarihine bakanlar bunun onlarca somut örnek ve kanıtını bulurlar. Batılı ülkeler şimdi de son 80-90 yılda Türkiye'de yaşanan tüm tartışmaların benzerini Arap ülkelerinde görmek istiyor ve bunun için çalışıyor. Daha açık bir ifadeyle ABD ve müttefiki Batılılar Türkiye'de İslamcıların "zaferi"yle sonuçlanan Birinci Cumhuriyet'in tüm deneyimlerini olduğu gibi Arap ülkelerine taşımayı ve Arap İslamcıları ile laikleri arasında Türkiye benzeri tartışma ve çatışmaların yaşanmasını istiyor ve bunun için plan yapıyorlar...

Ama ortada bir fark var. Arap ülkelerindeki ordular ve laik çevreler Türkiye'deki ordu ve laik çevrelerden çok farklıdır. İşte bu nedenle Arap ülkelerinde laik-İslamcı tartışmaları çok fazla uzun sürmeyebilir. Çünkü tartışma

yaşanacak ülkelerde, örneğin Mısır'da, ordu mensuplarının Türkiye'den farklı olarak neredeyse tümü oruç tutar, namaz kılar ya da hacca gider. Benzer gelenek diğer Arap ülkelerinin generalleri için de geçerlidir. Ama İslamcılar iktidara geldikleri ülkelerde ileri gider ve Batı çıkar ve hesaplarını zorlarsa belki o zaman Batılı ülkeler generalleri "normal" dinci eğilimlerinden uzaklaştırıp provoke edebilirler. Ama iktidardaki İslamcılar da orduyu ele geçirip generalleri kendi çizgilerine çekebilirler. Pakistan'da olduğu gibi... Bu ise Batı'yı çok daha mutlu edebilir. Çünkü Batı, Arap ve İslam âlemi için Türkiye'yi değil Pakistan modelini daha da uygun bulabilir. Ya da Batı coğrafyamız için Mısır-Türkiye-Pakistan karmasından yeni bir model yaratabilir!

Çünkü her ülkenin kendi özgün ve ilginç özelliği var ve ABD her özellikten yararlanabileceğini düşünür. Yoksa Bayan Butto'nın yolsuzluklardan beş yıl hapis yatmış eşi Asıf Zardari Pakistan'da devlet başkanı yapılır mıydı? Benzer şekilde 30 yıldır ABD hizmetinde olan Hüsnü Mübarek'ten böylesi

kolay bir oyunla vazgeçilir miydi? Türkiye'deki iç ve dış politik tartışmalar ortada. ABD ve müttefiği Batılılar her üç ülkenin tüm ideolojik, siyasal ve sosyal deneyimlerinden birşeyler öğrenip yeni planlarında malzeme yapıyorlar. Bu malzemede toplumların islama olan inanç, eğilim, heyecan ve saplantıları var. Daha açık bir ifade ile Batı müslümanlardan hangi yol ve yöntemle nasıl ve ne kadar yararlanılabileceğine bakıyor. Bu nedenle bu coğrafyadaki müslümanlara dolaylı ya da dolaysız bir yol gösterecektir. Bu yol zaman zaman net ve bir çizgi gibi doğru olabilir. Bazen de dolaylı ya da zikzaklıdır. Örneğin Kaide ve Taliban ile işbirliği yapan ABD, bir süre sonra her ikisine savaş açmış ve bunu bahane ederek tüm Müslümanlara karşı Haçlı Seferi'ni başlamıştı. Şimdi ise aynı müslümanlara 'Ben sizi severim' diyen Hüseyin Obama aniden Barack Obama olduğunu hatırlayarak "Ama İsrail'i daha fazla sevdiğim için siz de sevmek zorundasınız" diyor. Hikaye de işte bu kadar basit. Arada bir petrol ve doğal gazı ilgilendiren ve 'tamamen duygusal' hikayeler araya giriyor ama klasik

koltuğunda oturan yönetmen orijinal senaryoda hiç bir şeyi değiştirmiyor.

KAZAKİSTAN
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
TACİKİSTAN
AFGANİSTAN
PAKİSTAN
İRAN
IRAK
SURİYE
ÜRDÜN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
SUUDİ ARABİSTAN
OMAN
YEMEN
ETİYOPYA
SOMALİ
KENYA
İNT OKYANUSU

Pakistan Modeli

1947'de Hindistan'dan ayrılarak bağımsız olan ve 1955'te adını Pakistan İslam Cumhuriyeti olarak değiştiren Pakistan'da ilk askeri darbe 1958'de Atatürk hayranı General Eyüp Han tarafından ve ABD desteğiyle gerçekleşti. Eyüp Han katı laik bir kişiydi. "Tüm din hocalarını bir gemiye doldurup Pakistan dışına kovacağım" diyen Eyüp Han din düşmanı bu tavrıyla geleneklerine ve dinine çok bağlı olan Pakistan toplumunun baskısı altında kalan İslamcı generallerin tepkisini çekti...

1965 Pakistan-Hindistan Savaşı'ndan dolayı Eyüp Han İslamcıların "cihat" anlayışına gereksinim duyar ama bu çok işe yaramaz ve Pakistan yenilir. Bunun üzerine Sovyetler Birliği'ne yanaşmaya başlayan Eyüp Han Amerikalıları ve onların bölgesel müttefiki ve Pakistan'ın para kaynağı Suudi Arabistan'ı kızdırır. İslamcı generaller bunu fırsat bilerek sivil muhalefetle birleşip Eyüp Han'ı istifaya zorlarlar... İktidarın başına geçen General Yahya Han Eyüp Han'ın tersine "dini mazbut" bir

kişiydi ve kendini daha çok İslamcılara yakın hissediyordu. İslamcıların Hindistan işgaline karşı Keşmir'deki mücadelesine destek veren Pakistan ordusu ise daha da İslamlaşıyordu. ABD ise zaman zaman bundan hoşlanıyor, zaman zaman da tedirgin oluyordu. Bangladeş'in 1970'te Pakistan'dan ayrılması ise bir kez daha ülkedeki dinci-laik tartışmalarını alevlendirdi ve bunun üzerine yapılan seçimlerde sosyal demokrat Zülfikar Butto başbakan oldu. Ordu içindeki İslamcıların pek hoşlanmadığı Butto alt kademelerden getirerek genelkurmay başkanı yaptığı General Ziya ül-Hak tarafından 1977 yılında devrildi. "Allah'tan çok korkarım" diyen Ziya ül-Hak, "dans ve şarkıları yasakladı" ve şeriatla çelişen her türlü davranışlarla savaşacağını söyledi.

1979'da İslamcı cemaatlerin baskısıyla Butto'yu idam eden Ziya ül-Hak generalleri dini inançlarına göre terfi ettiriyordu. Sovyetler Birliği'nin 1979'da Afganistan'ı işgal etmesi Ziya ül-Hak için müthiş bir fırsattı, çünkü Butto'nun idam edilmesine kızan ABD ve Batılılar bu kez kendisine mutlak destek vermeye başlamıştı.

Üstelik İran'da Şii devrim olmuş, Türkiye'de Evren askeri darbe yapmış, Saddam ise Humeyni gibi, komünistleri temizledikten sonra İran'a saldırmıştı. Bu durumdan yararlanarak 8 yıl daha iktidarda kalan Ziya ül-Hak, Ağustos 1988'de uçağının düşürülmesiyle öldü.

O günün medyasına bakılırsa uçağı ya CIA ya da Mossad düşürmüştü. Çünkü dağılma sürecine girmeye başlayan Sovyetler Birliği, Afganistan'dan çekilmeye başlamıştı. Batı ise İslamcıların Pakistan'da daha fazla güçlenmesini istemiyordu. Üstelik idam edilen Butto'nun desteğiyle ünlü fizik profesörü Abdülkadir Hak başbakan olan Navaz Şerif'in de desteğiyle 1988'de ilk nükleer bomba denemesini yapmıştı. Bu ise Hindistan kadar İsrail ve ABD'yi çok tedirgin etmişti. İşte bu nedenle ABD ve Batı tarafından hep destek gören Ziya ül-Hak ortadan kaldırılmış ve 1988'de yapılan seçimlerde sosyal demokrat bir kişi başbakan olmuştur. O da Zülfikar Ali Butto'nun 36 yaşındaki güzel kızı Benazir Butto. Ama Müslüman Pakistan toplumu ve ordu içindeki İslamcı generaller ve iş ortakları büyük işadamları, İslam âleminde ilk kadın

başbakan olan Butto'ya iki yıl dayandılar. Tansu Çiller'i ikinci bir kadın başbakan olarak Türkiye gibi önemli bir İslam ülkesinde iktidara taşıyan süreç ve gelişmeler biraz da Pakistan ve Türkiye benzerliğinden kaynaklanmaktadır.

Nitekim 28 Şubat sürecine ters bir süreçle ordu içinde İslamcı generaller Devlet Başkanı İshak Han'a baskı yaparak Benazir'i görevden almasını sağlarlar. Yerine İslamcı Nevaz Şerif başbakan olur. 1993'te yapılan seçimleri bir kez daha kazanan Butto bu kez İslamcı generallere yanaşır ve tepkilerinden kurtulmak amacıyla onlarla işbirliği yapar. Butto bununla da yetinmeyerek General Müşerref komutasındaki askeri istihbarat örgütüne geniş yetkiler tanıyarak Taliban okullarının yaygınlaşmasını ve bu okullardan mezun olan gençlerin silahlandırılarak Afganistan'a sokulmasını sağlar. Ama Butto 1996'da bir kez daha görevinden alınır ve kocası Asıf Zardari yolsuzluklardan dolayı 6 yıl hapis cezasına çarptırılır. Yerine geçen İslamcı Navaz Şerif ise 1999'da General Müşerref'in CIA talimatıyla yapılan askeri darbesiyle iktidardan düşürülür. Benazir Butto

Londra'ya kaçar ve orada yaşamaya başlar. Babası Şii bir aileden gelen, annesi ise İran kökenli bir Kürt olan Benazir yaşamını anlattığı kitabında kendini "kaderin çocuğu" olarak tanımlar. Nitekim 2007'de ABD'nin baskısıyla genel af ilan eden ve seçim yapılmasını kabul eden General Müşerref'in bu tavrından sonra ülkesine dönen ve seçimi kazanacağına kesin gözüyle bakılan Benazir Butto 27 Aralık 2007'de suikastla öldürülür.

Ama ABD Müşerref'i gözden çıkardığı için Butto'nun ölümüne rağmen seçimler yapılır ve Butto'nun lideri olduğu Halk Partisi seçimi kazanır ve Butto'nun kocası Asıf Zardari devlet başkanı olur. Aldığı komisyonlardan dolayı "%10 Asıf" olarak anılan yeni başkan, ABD'yle girdiği stratejik işbirliğiyle Pakistan'ı bir Amerikan üssü haline getirir ve CIA bu ülkede istediği her şeyi yapar duruma gelir. Bunun üzerine CIA Kaide'ye büyük darbeler indirir ve son olarak 2 Mayıs 2011'de Pakistanlılara haber vermeden ve her tarafı askeri okul ve kışlalarla çevrili bir eve baskın yaparak Kaide lideri Usame Bin Ladin'i öldürür ve anlaşılması zor bir

mantıkla cesedini okyanuslara atar. Bununla yetinmeyen Amerikalılar Predator'lerle her gün Kaidecileri ya da onlarla işbirliği yapan Pakistan Taliban yöneticileri ile Kaide yöneticilerini öldürüyor. Bu da yetmeyince Pakistan ordusu CIA talimatıyla Taliban'ın kontrolü altındaki bölgeleri sürekli havadan bombalıyor ya da karadan operasyon yapıyor. Her seferinde de yüzlerce Pakistanlı sivil ölüyor. Pakistanlı politikacılar ile generallerin hangi koşullarla ne zamana kadar ABD'yle işbirliği yapacakları kestirilemez. Ama hiç kuşkusuz ki ABD hem politikacıları hem de İslamcı ya da laik generalleri kendine bağlı bir ülke ve düzen istemektedir.

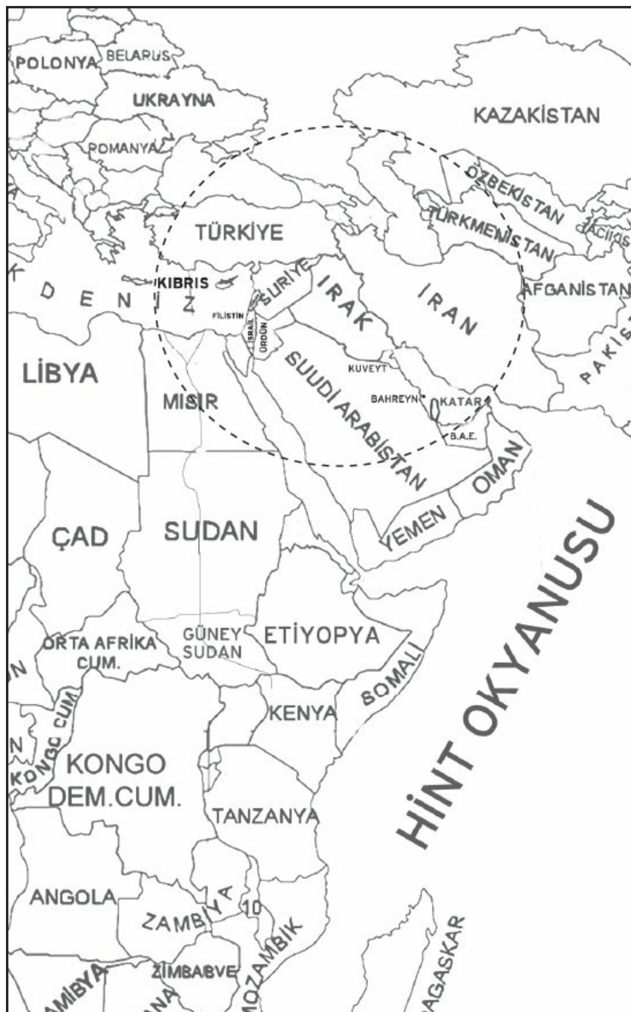
İşte bu nedenle de böyle bir düzen Arap Baharı'yla İslamcıların iktidara geldiği ülkeler için model olabilir ve tercihen önerilir. Çünkü Pakistan İslamcıları karşısında Hindistan ve Şii İran gibi iki tehlike var ve bu ise Araplara İsrail ve Şii İran'ı andırmaktadır. Türkiye bu anlamda ve düzeyde düşmanı olmayan ve Batı'yla bütünleşen, yani "Müslümanlığını yitiren ya da zayıflatan" bir ülke! İşte bu nedenle Batı'nın

model seçiminde Pakistan ile Türkiye'deki laik-İslamcı çatıma tarihi çok önemlidir. Ama daha önemli olan, Bahar'ı yaşayan Arap ülkelerinde bu modellerden birinin seçilmesi ve önümüzdeki 50-60 yılda bununla oyalanmasıdır. Yani Cumhuriyet'in kurulması, hatta daha öncesinden başlayarak Türkiye'de yaşanan tüm laik-İslamcı tartışmaları bundan böyle Arap ülkelerinde yaşanacaktır. Benzer şekilde kurulduğu günden itibaren Türkiye Cumhuriyeti'ndeki tartışmalardan etkilenerek benzer tartışmalar yaşayan Pakistan (ve biraz da Malezya) şimdi kendi siyasal ve toplumsal deneyimleriyle Arap İslamcılarının ilgisini çekmektedir. Çünkü Kaide ve Taliban Türkiye'den daha çok Pakistan'ı çağrıştırmaktadır. Sık sık Türkiye modelinin başarısından söz eden ve bunu pazarlamaya kalkışan ABD ve müttefikleri ise takiye yapıyor. Çünkü onların gönlünde bu coğrafyayı karanlıkta bırakacak Pakistan modeli yatıyor. Belki bu nedenle daha kurulduğu ilk günden itibaren ABD; stratejik müttefiki Suudilere, "Aman Pakistanlılara yardım edin" demişti. Çünkü Pakistan modeli Orta Asya ülkelerinde ya

da Rusya sınırları içinde yaşayan Müslümanlara ilgi gösteren ve onlarla ilgili hesaplar yapan ABD ve müttefiklerinin işine geliyordu. Çünkü Pakistan gibi tutucu bir ülkenin o bölge Müslümanlarını provoke etmek için Türkiye gibi daha ılımlı İslamcılarından daha etkili olacağını düşünen ABD ve Batı'ya göre Taliban, Kaide ve benzeri örgütler de her zaman işe yarayabilir. Önemli olan onlarla nasıl konuşulacağını ya da onlarla hangi ortak çıkarları paylaşacağını bilmek ve onları ikna etmektir. ABD ve Batılılar ikna etmeyi hep beceriyorlar. İkna olmak ise hep İslamcıların ortak özelliği olmuştur.

Belki de ortak genetik özelliğidir. Çünkü hiç bir mantık zengin olan Suudi Arabistan ya da Katar ve benzeri Körfez ülke yönetimlerinin ABD'ye olan köleliğini açıklayamaz. Çünkü köleler genel olarak yoksul insanlardır. Tabi savaş meydanlarında esir düşüp köle pazarlarında satılan köleler de var. Ama aynı zamanda hiçbir mantık tüm coğrafyadaki İslamcı parti, grup, cemaat ve örgütlerin Batıya hep sıcak bakmasının gerekçelerini savunamaz. Hem de ABD'nin İslam alemi için temel dini ve

vicdani bir konu olan Filistin ve Kudüs konusundaki tavır ve davranışları ortadayken. Bir düşünün ABD geliyor ve İslamcı gruplara ya da kişilere 'Gelin benimle Sovyetlere karşı Afganistan'da savaşın' diyor ama bu İslamcılar her nedense ABD'ye 'Gel beraber İsrail'e karşı savaşalım' demiyor ya da diyemiyor. İşte temel ve hep sorgulanması gereken en acil konu bu olsa gerek. Yoksa ABD ve müttefikleri farklı gerekçeler ve maddi-manevi avantalarla İslamcıları ikna edecek ya da onları ikna edecek adamlar bulacak. İslamcılar ise ABD ve Batılılara kendi inançlarının gereği olarak herhangi bir konuda istedikleri hiçbir şeyi yaptıramayacak. Sonra da hep beraber demokrasi, özgürlük ve yaşasın ABD diyeceğiz. Hem de islam dini adına!!!

POLONYA
BELARUS
UKRAYNA
ROMANYA
KAZAKİSTAN
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
TÜRKİYE
KIBRIS
SURİYE
IRAK
IRAN
AFGANİSTAN
D E N İ Z
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
LİBYA
MISIR
KUVEYT
SUUDİ ARABİSTAN
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
ÇAD
SUDAN
ORTA AFRİKA CUM.
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
SOMALİ
KENYA
HİNT OKYANUSU
KONGO DEM.CUM.
KONGO CUM.
TANZANYA
ANGOLA
ZAMBİYA
ZİMBABVE
MOZAMBİK

Biraz da Irak...

Çok gerilere gitmeye gerek yok...

Saddam'ı İran'a saldırtan Amerikalıların Bağdat'taki büyükelçisi April Glaspie 25 Haziran 1990'da Saddam'a, "Kuveyt'e girersen biz ilgilenmeyiz" deyince Irak ordusu 2 Ağustos 1990'da bu ülkeyi iki günde işgal etti. Çünkü hiçbir Kuveytli ülkesini savunmak için bir tek el ateş etmedi. İşin daha ilginç tarafı Kuveyt'in kurtarılması ve özgürleştirilmesi savaşında da bir tek Kuveytli ölmüştü. Kuveyt'in işgalini fırsat bilen Amerikalılar Körfez ülkelerine yerleştiler. Saddam'ı Kuveyt'ten çıkarma operasyonuyla kapsamlı bir savaşı kazanan ABD her nedense son anda Saddam'ı devirmekten vazgeçti ve Saddam'la ateşkes antlaşması imzaladı. Dönemin Amerikan kuvvetleri komutanı "Çöl Ayısı" lakaplı General Schwarzkopf daha sonraki anılarında, "Başkan Bush böyle istedi" diyecekti.

Teslim alınan ve Bağdat'ta iktidarda kalmasına izin verilen Saddam tüm ordusu darmadağın edildikten sonra ABD ve müttefikleri Irak'a ambargo kararı aldı. Kuzeyde, "Saddam

Kürdistan'a saldıracak" dedikodusuyla Kürtleri Nisan 1991'de Türkiye ve İran sınırına yığdıran ABD hemen peşinden aldığı kararla Saddam'a, "36. paralele yaklaşma" dedi. Bunun üzerine ABD, İngiltere, Fransa ve Almanya uçaklarını Türkiye'ye göndererek Kürtleri koruyacaklarını söylediler. 3 aylığına Türkiye'ye gelen ve daha sonra adı Çekiç Güç olarak anılan bu askerler 12 yıl kaldı. Gittiğinde Kuzey Irak'ta yarı bağımsız bir Kürt varlığı kurulmuş ve PKK çok güçlenmişti. Güneyde ise Şiilere "ayaklanın" diyen Amerikalılar Saddam ordusu bölgeye gelince bu kez Ağustos 1992'de benzer kararla Saddam'a, "32. paraleli geçemezsin" dediler. Bu paralel 1996'da 33 oldu ve Saddam'a bir tek Bağdat kalmıştı. Yalnızca Bağdat ve çevresinde dolaşmasına izin verilen Saddam ambargo altında uzun yaşayabileceğini sanıyordu. Bu arada BM müfettişleri Saddam'ın elindeki tüm ağır silahları ve kimyasal ya da nükleer tesislerinin tümünü yok ediyor ve Saddam'ı silahsız bırakıyordu. Durum böyle olunca Mart 2003'te Saddam'ı yenmek çok kolay oldu. Çünkü geçen süre içinde ABD ve müfettişleri

Saddam'ın ordu ve istihbaratından birçok generali satın almış, hatta Saddam'ın akraba ve yakın çevresi bile ABD'yle işbirliğine başlamıştı. Durum böyle olunca benim de Irak ordusundan ve halkından beklediğim direnme olmamış ve Amerikan askerleri 9 Nisan'da elini kolunu sallaya sallaya Bağdat'a girmişti. Tıpkı NATO askerlerinin 8 yıl sonra Trablus'a girdiği gibi...

Durum böyle olunca 23 Temmuz 2003'te Uday, Kusay ve çocuklarını Musul'daki evde ihbar edenin de bir akraba olması çok normal olacaktı. İhbarcı kuzenin bunun karşılığında Amerikalılardan 30 milyon dolar aldığı söylenecekti. Saddam'ı ihbar ederek 14 Aralık 2003'te yakalanmasına yardım eden akrabanın kaç milyon dolar aldığı ise bilinmiyor... Durum böyle olunca Amerikalılar ve onların Irak içindeki yandaşları Saddam'ın bir Kurban Bayramı sabahında asılmasında bir sakınca bulmadılar. Nasıl olsa Arap ve İslam dünyasında hiçbir değerin anlamı kalmamıştı ve insanların bu değerlere bağlı olarak tepki gösterecek moral ve cesareti yoktu... Saddam'ın idamına tepki gösteren tek Arap lideri ise Kaddafi olmuş ve

ülkesinde resmi olarak üç gün yas ilan etmişti. Belki de bu nedenle Kaddafi'ye Saddam benzeri bir son uygun görülmüştü. Suudi Arabistan ise, "Keşke Kurban Bayramı'nda idam edilmeseydi" demekle yetinmişti. Nasıl olsa Irak'ta tam anlamıyla "Amerikan standartlarında" bir demokrasi kurulmuş ve ülke her anlamda parçalanmanın eşiğine gelmişti.

Bugün Irak'ta Kürtler Kürt partilerine, Şiiler Şii partilerine ve Sünniler de Sünni partilerine oy vermektedir. Hemen hemen her partinin silahlı milis gücü bulunmaktadır. Irak'ta mezhep savaşında şimdiye kadar yüz binlerce insan öldü. Bu savaşın potansiyel riski Batı'nın iştahını kabartmaktadır. Bu mezhep savaşı görevini yaptıktan sonra Batı mutlaka etnik, yani Arap-Kürt ya da Kürt-Türkmen savaşını da körükleyip provoke edecektir. Bu Batı'nın en az 100 yıllık bir alışkanlığı ve Haçlılardan bu yana vazgeçilmez genetik karakteridir. Ama bu hiç kimsenin umurunda bile değil. Nitekim 9 yıl süren işgalden sonra ABD Irak'tan çekildi ama Arap Baharı'nın heyecanını yaşayan bölge insanları bu çekilmenin ne anlama geldiğini

konuşup tartışamadı bile. Oysa ABD yenilgiye uğramış ve dolaylı masraflarla 2 trilyon dolar harcadığı bu savaştan hiçbir şey kazanamamıştı. Ama bazılarına göre çok şey elde etmişti. Çünkü başta İsrail olmak üzere bölge hesapları açısından çok önemli olan Irak denilen ülke yok edilmiş ve Irak'tan dolayı bu coğrafyanın tüm dengeleri altüst olmuştu. Irak bugün tam anlamıyla parçalanmanın eşiğine gelmiştir. Kuzeyde fiili olarak yarı bağımsız bir Kürt bölgesi var. Bu bölgenin 120.000 mevcutlu düzenli ordusu ve uluslararası ilişkileri bulunmaktadır. Ancak merkezi yönetimde de söz sahibi olan Kürtler şimdilik ayrılmayı düşünmüyor ve Irak bir kaldığı sürece var olan durumla devam etmeyi tercih ediyorlar. Çünkü ayrılmanın bölgesel ve uluslararası nesnel koşulları olmalıdır ve bu henüz sağlanmadı. Ayrıca Kürtler merkezi devletin de tüm maddi ve manevi nimetlerinden yararlanmaktadırlar. Irak cumhurbaşkanı, dışişleri bakanı ve hükümetin 5 bakanı Kürt kökenli. Devletin birçok kurumunda Kürtler var. Kürtler meclisteki 50 kadar sandalyeyle ülkedeki siyasal

dengenin de anahtarı.

Şiilere gelince, onlar da ülkenin hâkimi gibi davranıyorlar. Amerika'nın çekilmesinden sonra tümüyle İran'ın etkisine giren onlarca Şii grup kendi aralarındaki sorunları göreceli olarak çözmelerine rağmen her parti ya da grup kendi başına egemen davranmaktadır. Bir parti ya da grup bir bakanlığı kendi denetimi altında tutarken başka bir parti ya da grup bir mahalleyi, bir fabrikayı ya da ordunun bir birliğini kontrol ediyor. Ama her parti ve grubun da silahlı milis gücü var ve bu güçlerle Sünniler arasında hep gerginlikler yaşanıyor. Birileri de bu gerginlikleri ta başından beri kışkırtıp duruyor. Kaide'nin şimdiki lideri Eymen Zavahiri'nin son bir kasetinde Irak'ta işgalden sonra 4 binden fazla intihar eylemi gerçekleştirdiklerini övünerek söylüyordu. Oysa bu intihar eylemlerinin 3 binden fazlası Şii hedeflere yönelikti. Saddam'ın iktidarı ele geçirmesinden (1979) bu yana yaşanan savaş ve katliamlarda ölen erkeklerin sayısı 2 milyona yaklaşmıştır. Farklı rakamlara karşın bugün Irak'ta 1,5 milyon dul kadın ve 4 milyon civarında yetim çocuk

bulunmaktadır. Irak gibi bir ülkenin koşullarında bir dul kadının nasıl yaşayacağını ve insani ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağını varın siz düşünün.

Yapılan son araştırmada Amerikalıların kullandığı farklı silahlardan dolayı yeni doğan çocukların %70'i kız olarak dünyaya gelmektedir. Çünkü bu silahların yan etkisiyle erkek ve kadınların genetik, yani x-y kromozom dengesi bozulmuştur. Şii din adamaları ise Iraklı erkeklere kısa süreli "müta nikâhı"yla dul kadınlara yardımcı olmaları ve onlarla geçici sürelerle evlenmeleri yönünde fetva vermektedir. Saddam iktidarı ele geçirdiğinde bir dinar 3,5 dolar ederken bugün dünyanın en zengin petrol yataklarına sahip Irak'ta bir dolar 1.600 dinar ediyor. Okul çağında çocukların neredeyse %30'u ya okula gitmiyor ya da ilkokulu bitirmeden bırakıyor. Yani 20 yıl sonra yarısı cahil, kadın-erkek dengesi bozulmuş ve her an birbirini boğazlayacak bir Irak toplumuyla karşı karşıya kalacağız. Çünkü Irak'ta binlerce ulusal ve yerel radyo, televizyon ve gazete bulunmaktadır. Bunların birçoğu Şii-

Sünni, Arap-Kürt ve Kürt-Türkmen düşmanlığına müthiş katkı sağlıyor. Genellikle Suudiler ve Katar tarafından beslenen siteler ise bu işi çok daha iyi yapıyor. İran da bu konuda geri kalmıyor. 9 yıl kadar süren işgal döneminde yolsuzluklarla ortadan kaybolan paraların miktarının 40 milyar dolar civarında olduğu söyleniyor. Amerikan Kongre raporlarına yansıyan bu paraların nereye ve nasıl gittiğini işgalci Amerikalılar mutlaka biliyorlardır. İsteseydiler de önlemini alır ya da yolsuzluklara karışanları cezalandırabilirlerdi. Ama ceza yerine ödüllendirdiler. Çünkü işgal ancak böyle bir sistemle 9 yıl devam edebilirdi.

Örneğin Kaide ve Saddam yanlılarının direnişi nedeniyle zor durumda kalan Başkan Bush 2007'de Sünni aşiret liderleriyle El-Anbar bölgesinde bir araya gelerek onlara yüz milyonlarca dolar dağıttı ve Amerikan ordusundan yana savaşmalarını sağladı. Bu aşiret liderleri (Güneydoğu'daki köy korucuları örneğinde olduğu gibi) de cebe indirdikleri yüz milyonların bir kısmıyla silahlandırdıkları yaklaşık 100.000 adamlarını Amerikan

generallerinin emrine verdi. Direnişin kırılmasında bu planı çok iyi uygulayan Amerikalılar aslında bir şeyi daha başarmışlardı. Çünkü bu Sünni silahlı paralı askerler ABD çekildikten sonra ülkede İran destekli Şiilere karşı bir güvence olacaktı. Nitekim de böyle oldu. Çünkü Amerikalılar Irak'tan çekildi ama bu Sünni aşiret liderlerinin parasını şimdi Suudi Arabistan, Katar ve diğer bölge ülkeleri veriyor. Çünkü herkes Irak'ta ve Irak üzerinden bölgede kapsamlı bir Sünni-Şii savaşının senaryolarını yazıyor ve birileri bu senaryoları yaşama geçirmek için ciddi hazırlıklar yapıyor. Oysa Baba Bush Irak'ı işgal ederek "demokrasi ve özgürlük" getireceğini söylemişti...

Yaşasın Demokrasi...

"Arap'ın Baharı"yla bu coğrafyaya demokrasi geldi, geliyor. Demokrasi sandığa gidip oy kullanmaksa evet demokrasi geldi ve gerisi hiç önemli değil... Oysa Mısırlı ünlü kadın aktivist ve yazar Naval Saadavi'ye göre, "Demokrasi yalnızca seçim değildir. Demokrasi sloganıyla Mısır'da seçimleri yaptıran ABD dinleri ve

mezhepleri kullanarak Mısır ve bölgeyi parçalamayı planlamaktadır..."

Kaldı ki sosyal analiz ve sonuçları tartışılan sandık, Bahar'ın geldiği Arap ülkelerinde hiç kimseyi heyecanlandırmamış, çünkü sandığa gitme oranları tüm çabalara ve teşviklere rağmen %30 ila %50 arasında kalmıştı. Oysa seçim yapılan Arap ülkelerinde uluslararası medya hep yüksek katılım propagandası yapmış ve demokrasinin zaferinden söz edip durmuştu. Böyle bir demokrasi ise hem bölgede hem de bölge dışında entelektüel düzeylerde hep tartışılmıştı. Birçok yazar ve akademisyen farklı örneklere rağmen genel olarak seçime gidip İslamcılara oy veren insanların ezici çoğunluğunun yoksul ve orta sınıfı temsil ettiğine dikkat çekiyor... Aynı yazarlara göre insanların büyük bölümü Arap Baharı'nın aslında İslamcıları iktidara getirmek için çok büyük bölgesel ve uluslararası bir oyun olduğunu gördü ve gelecekten umudunu kesti. Belki de bu nedenle Türkiye dahil dünya medyası artık Arap Baharı ülkeleriyle ilgilenmiyor ve bundan sonra da

ilgilenmeyecektir. Çünkü herkes Suriye'deki gelişmelerin sonucunu bekleyecektir.

Ama Mayısta yapılması gereken Mısır'daki başkanlık seçimi ve bu seçimden önce yeni anayasanın kaleme alınması da çok önemlidir. Çünkü sonuçta Büyük Oyun'un kaderini Suriye belirleyecek ama Mısır'daki İslamcıların iktidarı da Büyük Oyun'un Suriye'siz ömrünü belirleyecektir. Herhangi bir nedenden, örneğin Müslüman Kardeşler'in ABD ve Batı'yla işbirliğine yanaşmaması durumunda ABD bu oyunun yönünü değiştirip duracaktır. ABD Müslüman Kardeşler yönetiminde bir Mısır'ın Arap ve İslam âleminde önder bir rol oynamasına asla izin vermez ve vermeyecektir. Tabii Başkan Hüseyin Obama gizli bir Müslüman değilse! Ya da kendi aralarında konuşurken, "Netanyahu'dan bıktık!" diyen Batılı liderlerin İsrail'i barışa zorlamak, o da olmazsa haritadan silmek gibi gizli bir planları yoksa!! Ya da Arap ülkelerinde iktidara gelen ya da gelecek olan İslamcı parti liderleri Batı yanlısı görünüp sonrasında bölgesel bir güç olmayı hesaplamıyorlarsa! İşte o zaman Batı'nın

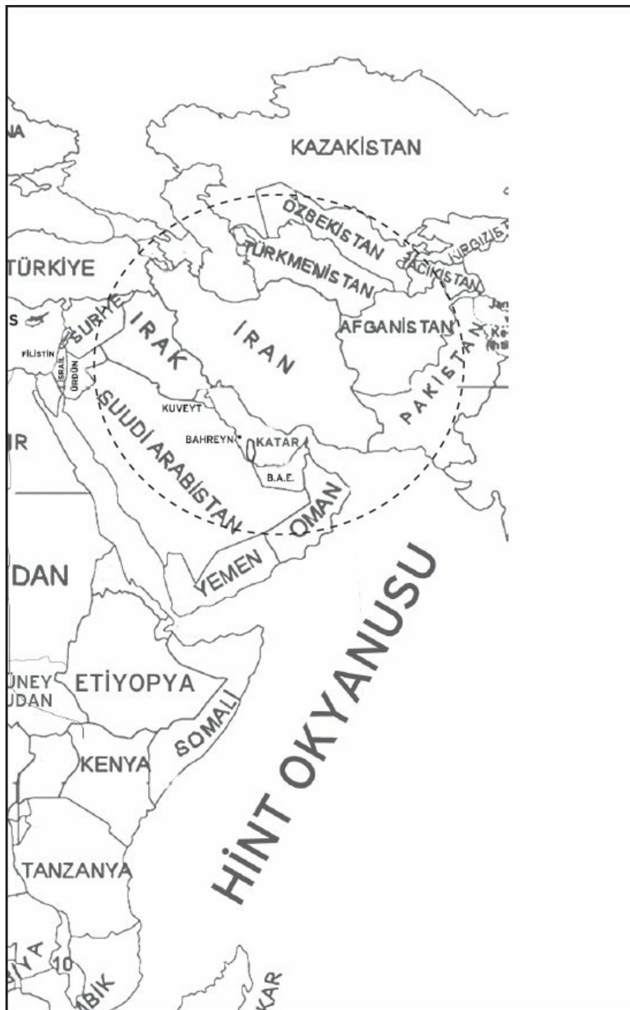
Huntington kompleksine karşı Müslümanlar da, "Siz bizi ve dinimizi düşman kabul edip bize karşı Haçlı Savaşı ilan ettiniz, biz de sizi mahcup etmemek için size karşı cihat ilan ediyoruz" diyeceklerdir.

Müthiş bir fantezi... Ama burası Ortadoğu... Burada yaşayan herkes bilinen tarihiyle en az on bin yıllık bir uygarlığın genetik izlerini taşır. Ama her nedense bu izler bir işe yaramıyor, çünkü ABD ve yandaşı Batılı ülkeler her zaman bu coğrafyada istedikleri her şeyi yapıyorlar. Başarmalarının nedeni ise belki de on bin yıllık uygarlıkların olumsuz izleridir. Çünkü "Batı medeniyetinin üstünlüğü için" İslam'ı düşman ilan eden Huntington aslında hiç de yeni ve ilginç bir şey söylemiyor. Çünkü benzer lafları ondan 900 yıl önce Katolik Hıristiyanların papası II. Urbanus söylemişti. Onun etkisinde kalarak Haçlı Seferleri'ni başlatan ve 100 yıl kadar sürdüren Bizans İmparatoru I. Aleksios, Alman İmparatoru Barbarossa, Fransa Kralı II. Philip ve İngiltere Kralı Richard gibileri de bu söylemlere inanmış ve gereğini yapmışlardı. Bu papa, imparator ve kralların bugünün

Obama'sından, Merkel'inden, Benedictus'undan, Cameron'undan, Sarkozy'sinden hiçbir farkı yoktur... 900 yıl önce gerçekleşen ve yaklaşık 100 yıl süren Haçlı Seferleri'nin benzeri son 100 yıldır bu coğrafyada farklı şekil ve şemalarla devam ediyor. Çünkü Huntington'ın deyimiyle, "Batı uygarlığının asla rehavete kapılarak laçkalaşmaması gerek. Batı uygarlığını sürekli diri ve heyecanlı tutmak için de yeni düşmanlar gerek. Düşmanların başında ise İslam gelir..."

Fukuyama ise Huntington'ın Medeniyetler Çatışması söylemine ters laflar etmesine rağmen özünde farklı bir şey söylemiyor ya da dolaylı da olsa onunla hemfikir olduğunu gösteriyor. Ona göre, " Zayıf devletlerde ya dıştan müdahale ya da içten muhalefet yoluyla rejim değişikliği gereklidir." Batı'nın bin yıllık gerçeği budur. Önemli olan bunları doğru görmek ve okumaktır. Çünkü yüz yıl önce, yani Osmanlı'nın çöküş sürecinde ne Huntington ne de Fukuyama vardı. Ama araştırıldığında bunlara benzer onlarca garip tip bulunur. 1917'de Filistin'i Yahudilere bir vatan olarak veren İngiliz Dışişleri Bakanı Balfour ya da bu

coğrafyanın haritalarını Mayıs 1916'da çizen İngiliz-Fransız ikilisi Sykes-Picot, Huntington ya da Fukuyama'yı tanımıyorlardı. Şimdi birileri çıkıp bizlere Huntington, Fukuyama, Levi ve benzerleriyle oyalanmamızı istiyor. Biz oyalanırken onlar deyim yerindeyse "malı götürüyor" ve götürecek. Tıpkı 900 yıl önce olduğu gibi... Tıpkı 100 yıl önce olduğu gibi... Tıpkı 100 yıldır olduğu gibi... Tıpkı bir 100 yıl daha olacağı gibi... Ta ki bizim coğrafyada birileri çıkıp Huntington, Fukuyama, Levi ve benzerlerinin peşinden giden Obama'lara, Merkel'lere, Sarkozy'lere, Benedictus'lara, Cameron'lara ve onların bölgesel Lawrence'larına dur deninceye kadar.

KAZAKİSTAN
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
TACİKİSTAN
TÜRKİYE
SURİYE
IRAK
İRAN
AFGANİSTAN
PAKİSTAN
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
B.A.E.
SUUDİ ARABİSTAN
OMAN
YEMEN
ETİYOPYA
SOMALİ
KENYA
TANZANYA
HİNT OKYANUSU

İran'ı Unutmayalım...

İkinci Dünya Savaşı'nın kızıştığı sıralarda Sovyetler Birliği ve İngiltere ortak bir operasyonla Atatürk hayranı, Hitler'e sempatiyle bakan ve sahip olduğu petrolle Almanya'ya bir güç kaynağı olabileceği endişesiyle Şah Rıza Pehlevi'den kurtulmaya karar verirler. 1941 ortalarında şahtan kurtulan bu ikili Rıza'nın genç oğlu Muhammed Rıza Pehlevi'yi şah ilan eder. Bu durumu fırsat bilen İngilizler özellikle ordu ve istihbarat içinde birçok general ve yetkiliyi satın alırlar. Çünkü İngilizlere göre Sovyetler Birliği'nin komşusu olmasından kaynaklanan avantajla komünistler İran'da hızla örgütleniyor ve güçleniyordu. Bunun üzerine İngilizler ABD'nin, yani CIA'in yardımını isterler. Şubat 1945'te Yalta'da yapılan ve Churchill, Stalin ve Roosevelt'in katıldığı Yalta Konferansı'ndan sonra ABD direkt olarak İran ve bölgedeki tüm gelişmelere taraf olmaya başlar. Yalta'dan sonra Mısır'a geçen Roosevelt, Kral Faruk ve Suudi Arabistan Kralı Abdülaziz'le *Queency* zırhlısında buluşur ve onlarla stratejik işbirliği detaylarını konuştuktan sonra Yahudilere Filistin

topraklarında bir devlet verilmesi konusunda yardımlarını isterler. Bu buluşma ABD'nin Ortadoğu coğrafyasına ilgisinin ilk ve en önemli işaretiydi.

İkinci işaret *Missouri* savaş gemisinin 6 Nisan 1946'da İstanbul'a gelmesi ve coşkuyla karşılanmasıydı. Camilerin minarelerine bile İngilizce "Welcome Missouri" yazan mahyalar asıldı. Oysa o sıralar Suriye ve Lübnan halkları Fransız sömürgeciliğinden kurtuluşu ve bağımsızlık bayramını kutluyordu. ABD'nin İngiltere'nin yardımıyla Ortadoğu denilen bölgesine ağırlıklı ilgi ve dalışı beraberinde İsrail Devleti'nin kuruluşunu da amaçlıyordu. Nitekim Roosevelt'in ölümünden sonra başkan olan Truman'ın ilk işi Roosevelt'ten aldığı emaneti sürdürmek oldu. Çünkü Roosevelt tekerlekli sandalyede olmasına rağmen Amerikan ve dünya Siyonist ve Yahudi örgütleriyle çok sıkı bir ilişki içinde Filistin'de bir İsrail devletinin kurulması için çok çaba harcamıştı. Kasım 1947'ye gelindiğinde bu kez Truman bu işi BM'ye taşıyarak İsrail Devleti'nin kurulmasını sağladı. Türkiye ve peşinden İran 1949'da bu

devleti tanıyan ilk Müslüman ülkeler olacaktı.

Genç şah Muhammed Rıza Pehlevi'nin ABD ve İsrail yanlısı bu politikaları İran halkını çok kızdırıyordu. Nitekim 1951 başlarında yapılan seçimlerde komünist Tudeh destekli Musaddık seçimleri kazandı ve başbakan oldu. İlk iş olarak Musaddık petrolü millileştirdi. İngiltere bugün ABD'nin ve AB'nin yaptığı gibi İran'ın petrol satışlarına ambargo kararı aldı. Bu işe yaramayınca İngiltere geleneksel müttefik CIA'le birlikte ve İran ordusu ve istihbaratı içindeki adamlarının yardımıyla Ağustos 1953'te Musaddık'a karşı darbe yaptı. Darbeden sonra şah tekrar görev getirildi ve ülke tümüyle ABD'nin kontrolüne girdi.

O dönemin tarihi yalnızca İran için değil tüm coğrafya ve başta Türkiye için çok önemlidir. Çünkü ABD ve İngiltere coğrafyaya yönelik tüm plan ve projelerinde Türkiye ve İran'ı hep yan yana ve birlikte değerlendirip aynı denklemin içinde ele aldı. Bu nedenle 1950-1960 dönemi hem İran hem de Türkiye için çok önemlidir. Bu dönemde her iki ülkede yaşanan tüm süreçler

hem İran'ı hem de Türkiye'yi bugünlere taşımıştır. Çünkü her iki ülke ABD'nin komünizme karşı savaşında temel görevler üstlenmiş ve iki ülke tarihinin son 50 yıllık döneminde olağanüstü gelişmeler yaşanmıştır. ABD ve CIA'in hemen hemen tüm bu süreçlerde parmağının, rolünün ya da etkisinin olduğu ise kesin olarak kanıtlanmıştır...

Örneğin 27 Nisan 1978'de "komünist" Halk Partisi askeri darbeyle iktidarı ele geçirdiğinde İran'daki CIA hemen Afgan muhalefetiyle temasa geçer. Anılarını topladığı *Gölgelerin Altında* adlı kitabında Robert Gates o dönem görev aldığı CIA'in Afgan muhalefetine yardımlarını nasıl organize ettiğini detaylarıyla anlatır. Daha sonra CIA başkanı ve ABD savunma bakanı olan Gates (adam hak etmiş!), Başkan Carter'a baskı yaparak Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgalinden tam 6 ay önce Afganlı gruplara yardım edilmesini sağlamış...

Bunun sonucu olarak 25 Aralık 1979'da Sovyetler Afganistan'ı işgal ettiğinde ise hiç beklemediği bir direnişle karşılaşır. Aynı

dönemlerde, yani komünistler Kâbil'de iktidarı ele geçirdiği sırada İran'da ABD ve İsrail destekli şaha karşı liberal ve solcuların gösterileri başlamıştı. İslamcıların da bu gösterilere katılmasıyla şahın durumu giderek zorlaşıyordu. Sık sık Tahran'a giden "büyük stratejist" Brzezinsky'nin şahı kurtarma çabaları işe yaramıyordu. Hatta Brzezinsky, Başkan Carter'a, "Askeri müdahalede bulunarak şahı korumalıyız" türünden telkinlerde bulundu ama bu da işe yaramadı...

Bunun üzerine Şah Pehlevi 16 Ocak 1979'da ülkeden kaçar ve Humeyni 1 Şubat 1979'da Fransız Havayolları'na ait özel bir Airbus uçağıyla Paris'ten ülkesine döner. Önceleri Humeyni'yi kızdırmamak için şaha giriş vizesi bile vermeyen Amerikalılar ölmek üzere olan şah a 22 Ekim 1979'da tedavi için ABD'ye giriş izni verince İranlı gençler 4 Kasım 1979'da Tahran'daki Amerikan Büyükelçiliği'ni basar ve tüm elçilik görevlilerini rehin alarak elçiliğin tüm gizli belgelerini ele geçirirler. Daha sonra bir kısmı yayımlanacak olan bu belgelerde CIA'in tüm bölgesel tarihi deşifre olmuştu. Giderek

kötüleşen ve gerginleşen ABD-İran ilişkilerinin bölgesel yansımalarını gören Brzezinsky Temmuz 1980'de bir kez daha ortaya çıkar ve Amman'da bir araya geldiği Ürdün Kralı Hüseyin'le Tahran'da askeri bir darbe planı üzerinde anlaşırlar ve işin içine Saddam'ı da çekerler. Hazırlıklar başlar ama Humeyniciler KGB'nin yardımıyla bu durumu öğrenir ve yakalanan işbirlikçi 60 kadar subay idam edilir. Ama ABD vazgeçmez. Çünkü ABD'nin dolaylı dolaysız desteğiyle Haziran 1979'da Başkan Hasan El-Bekr'i deviren ve Irak cumhurbaşkanı olan Saddam Hüseyin iktidara gelir gelmez "Suriye yanlısı" dediği onlarca arkadaşını idam ettirdikten sonra Komünist Partisi'ne karşı tutuklama ve öldürme operasyonu başlatır. ABD, Ürdün ve Suudi Arabistan'la işbirliğine yanaşan Saddam, Humeyni'ye karşı CIA darbesi başarısız olunca bu kez kendisi Eylül 1980'de İran'a saldırma kararı alır. Çünkü Amerikalılar gelmiş ve İranlıların Irak sınırına yakın bölgelere asker yığmaya başladıklarını gösteren uydu fotoğraflarını göstermişlerdi. Daha sonra bu fotoğrafların yalan olduğu anlaşılacaktı ama

boşuna. Aynı günlerde Ankara'da Amerikalıların "bizim çocuklar" dediği Evren ve arkadaşları askeri bir darbeyle iktidarı ele geçiriyordu.

Afganistan-İran-Irak-Türkiye dörtgeninde gelişen bu süreçler en ince detaylarıyla bölgemizin son 30 yıllık tarihini yakından ilgilendirmektedir. Bugün bile bu ülkelerde ve dolayısıyla tüm coğrafyada yaşanan her şey bu dörtgende yaşanan olaylarla dolaylı ya da dolaysız ilgilidir. Yani biz hâlâ Afganistan'ı konuşuyoruz. Yani biz hâlâ Afganistan'dan dolayı birçok şeyi konuşuyoruz. Yani biz hâlâ Türkiye'yi ve 12 Eylül 1980 darbesinden sonraki tüm sonuçları konuşuyoruz. Ve yine biz hâlâ 33. yıldönümünü kutlayan Humeyni Devrimi'nin her şeyini konuşuyoruz. Ve yine biz bugün bu coğrafyada yaşanan ve birilerinin Arap Baharı olarak adlandırdığı süreç ve olası sonuçları 30 yıl önce olduğu gibi Büyük Oyun'un birer perdesi olarak seyrediyoruz. Çünkü 30 yıl önce olduğu gibi İran, Afganistan, Irak, Türkiye; Batı'nın hesapları içinde bu oyunun en önemli oyuncuları arasında bulunuyor. Konusuna göre de bu oyuna zaman zaman başka oyuncu ya da

figüranlar katılıyor ya da kısa rollerle oyun dışına atılıyor.

Örneğin hep İran düşmanı olarak gördüğümüz ABD, Irak'ı işgal ederek Şii İran'ı baş düşman Sünni Saddam'dan kurtarmıştı. Benzer şekilde Afganistan'ı işgal eden ABD yine İran'ı en tehlikeli Sünni Taliban ve Kaide düşmanından kurtarmıştı. Irak'ın işgali ayrıca İran ve destek verdiği Şiilerin güçlenmesine, bu ise Körfez ülkelerindeki Sünni yönetimlerin İran karşısında zayıf düşmesine neden olmuştu. Çünkü bu ülkelerin tümünde Şii azınlıklar var. Ama bunu yapan ABD zamanı geldiğinde İran'ın desteklediği Irak ya da Arap Şiiler ile Arap milliyetçisi Şiiler arasında düşmanlıkları da körüklemeyi ihmal etmeyecektir. Yani Kum mu yoksa Necef mi tartışmaları mutlaka gündeme gelecek ya da getirilecektir. Bu arada nükleer programı bahane edilerek İran'a yönelik psikolojik savaş hep gündemde kalacaktır. Tıpkı 30 yıldır olduğu gibi. Oysa Amerikalılar, Almanlar, Fransızlar şah zamanında Tahran'a nükleer reaktör konusunda yardımcı olmuş ancak İslam Devrimi'nden sonra bu yardımlarını

askıya almışlardı. Yani Hindistan ve Pakistan'ın karşılıklı denge denklemi içinde nükleer bomba sahibi olmalarına göz yuman Batılı ülkeler benzer dengenin İsrail ve İran arasında sağlanmasını istemiyor. İstemediği için de ısrarla İran'ın nükleer programını tümüyle denetim altına almak istiyorlar.

Onuruna dokunulduğunu düşünen Tahran ise Başbakan Erdoğan'ın da sık sık vurguladığı gibi İsrail'in nükleer silahlarını hatırlatmaktadır. Ama boşuna, çünkü İsrail'in nükleer silahları Batı için "namahrem" bir konudur... Belki de Başbakan Erdoğan bu namahreme dokunduğu için İsrail 9 Türk'ü *Mavi Marmara*'da öldürdü. Belki bu namahreme saldırdığı için İsrail ve güç aldığı Yahudi lobileri İran'ı hedef tahtasına koyuyor. Yani şah zamanında İsrail'in stratejik müttefiki kabul edilen bir İran Humeyni'yle birlikte İsrail için en büyük tehlike kabul ediliyor. Böyle olunca İsrail İran'ı yıkmak için elinden gelen her şeyi yapıyor ve yapacak. İşte bu nedenle önümüzdeki haftalar ve aylarda "birileri" İran'ı mutlaka karıştırmaya çalışacaktır. Baksanıza NATO genel sekreteri ne diyor: "Malatya'daki

füze kalkanı radarlarını biz değil Türkler istedi!"

Mart başlarında radarlar çalıştırıldığında herkes Malatya-Hayfa hattındaki koordinasyondan söz ediyordu. İsrail yöneticileri ise ABD'ye giderek 'İzin verin şu İran'ı vuralım dediler. Çılgın İsraillilerin her türlü çılgınlığı yapabilceği kesindir. Ancak İsrail'i şimdilik durduran tek güç Lübnan'daki Hizbullah'tır. Hizbullah elindeki olağanüstü silah gücü ile Lübnan ve İsrail'e sınır bölgelerde durduğu sürece İsrail İran'ı vurmadan önce onlarca kez hesap yapmak zorunda kalacaktır. Bu ise Suriye'deki gelişmeleri daha önemli kılıyor. Bu kitpta bir çok yerde söylediğim gibi Suriye'nin olumlu-olumsuz geleceği bu coğrafyada herkesi ama öncelikle İsrail'i ve bu coğrafya için 100 yıllık plan yapan ABD ve Batıyı ilgilendirmektedir. Durum böyle olunca herkes deyim yerindeyse Suriye'ye çullanmaktadır. Bunu bilen ve yaşayan Suriye ve onun bölgesel ve uluslararası müttefikleri de kendilerine göre savuna tedbirlerini alıyor. Alanların da başında kuşkusuz İran gelmektedir. Çünkü İran'daki yönetim bölgedeki diğer yönetimlerden farklı olarak dinsel, mezhepsel ve

ideolojik yapı ve karektere sahiptir ve bu özelliğini korumaya kararlıdır. İnanç gereği bu böyledir. İşte bu nedenle İran'ı gözardı edecek herhangi bir formül Suriye'de başarısız olacaktır. Gözardı edenler ise İran'ın olası karşı ataklarını ve bu atakların risklerini hesaba katmak zorundadırlar. Tabi İranılar şimdiye kadar her yaptıklarında takiye yapmıyorlarsa!

OLONYA
BELARUS
UKRAYNA
KAZAKİSTA
ROMANYA
ÖZBEKİSTAN
TÜRKMENİSTAN
TÜRKİYE
KIBRIS
SURİYE
IRAK
İRAN
AFGAN
D E N İ Z
FİLİSTİN
İSRAİL
ÜRDÜN
LİBYA
SUUDİ ARABİSTAN
KUVEYT
BAHREYN
KATAR
MISIR
B.A.E.
OMAN
YEMEN
ÇAD
SUDAN
GÜNEY SUDAN
ETİYOPYA
ORTA AFRİKA CUM.
SOMALİ
KENYA
KONGO DEM.CUM.
TANZANYA
HİNT OKYANUS

Ürdün'süz Olmaz!

Ürdün bu coğrafyanın en ilginç ve bir o kadar tehlikeli ülkesidir. Bugünün Ürdün kralı II. Abdullah'ın büyük dedesi Hüseyin'dir. Yani çok ilginç bir hikâyesiyle ayda 5.000 sterlin karşılığında Osmanlı'ya ayaklanan ya da ayaklandırılan namıdiğer Şerif Hüseyin. İttihat Terakki hükümeti tarafından bilerek ya da bilmeyerek Mekke emiri olarak görevlendirilen Şerif Hüseyin İngilizlerin tuzağına düşürülerek 1916'da Osmanlı'ya karşı ayaklandırılmıştır. Bu ayaklanma tarihi ile o dönemin detaylarını iyi okuyup doğru öğrenmeyenler bugün bu coğrafyada yaşananların büyük bölümünü kavrayamaz. Şerif Hüseyin ve üç çocuğu bu coğrafyanın en tehlikeli insanlarıydı. Onlar katıksız İngiliz işbirlikçileriydiler. Bu da yetmiyor, arada bir Siyonist Yahudilerle birlikte çalışıyor ve bu coğrafyanın haritalarının çizilmesi için onlarla bile işbirliği yapıyorlardı. Örneğin Osmanlı'yı "Araplar adına" arkadan vurması için İngilizlerin satın aldığı Şerif Hüseyin'in oğlu ve daha sonra Irak kralı olacak olan Faysal 1920'de Siyonist Kongre Başkanı

Weisman'a gönderdiği mektupta, "Balfour 1917'de Filistin'i Yahudilere verirken malı olmayan bir toprağı veriyordu. Ama ben onun tersine sahip olduğum toprakların sözünü veriyorum" diyecekti.

Bağımsızlık için İngilizler tarafından Osmanlı'ya karşı ayaklandırılan ancak daha sonra ülkesi Hicaz'dan alınarak Ürdün Irmağı'nın doğusundaki topraklara taşınarak oraya yerleştirilen Şerif Hüseyin yaşamı boyunca ihanet içinde olmuştur. İngiltere ve Fransa arasında yapılan paylaşımla büyük oğlu Abdullah, Ürdün denilen ülkenin kralı ilan edilirken küçük oğlu Suriye kralı ilan edilmişti. Ancak Suriye son pazarlıklarda Fransızlara kalırken Faysal İngilizlerin payına düşen Irak'a kral olarak atanır ve ölünceye kadar orada kalır. 1958 Devrimi Şerif Hüseyin sülalesinin Irak'taki varlığına son verir. Ürdün ise bu ailenin denetiminde kalır. İngilizlerle birlikte Filistin halkına karşı ihanetlerine devam eden Kral Abdullah'ın bir Filistinli tarafından öldürülmesinden sonra yerine oğlu Talal gelir. Ancak Talal'ın ilk işi Ürdün ordusunun

başındaki İngiliz generali John Bagot Glubb'u görevden almak olunca İngilizler onun için deli der ve İstanbul'a sürgüne gönderirler. İstanbul'da Ortaköy Şifa Yurdu'nda ölen Talal daha sonra yayımlanan anılarında ihaneti detaylarıyla anlatmıştı.

Talal'ın yerine getirilen 17 yaşındaki Hüseyin 1999 yılına kadar ülkesini İngiltere ve ABD'nin yardımıyla yönetir ve ülkesini İsrail'i korumak için bir tampon ülke haline getirir. Zaten Ürdün denilen ülkenin kuruluş amacı da buydu. Kral Hüseyin hep ihanetler içinde başta Filistin olmak üzere Arap halklarının düşmanı olmuştur. 1970'te İsrail ve ABD'den aldığı destekle Hüseyin ünlü Kara Eylül'de 40.000 Filistinli'yi öldürdü. Kral Hüseyin'in ihanetleri sayılmakla bitmez. Bugün de oğlu Abdullah aynı yolda devam ediyor. 1999'da Kral Hüseyin ABD'de ölüm döşeğindeyken özel bir uçakla Amman'a getirilir ve veliaht olan kardeşi Hasan'ı görevden alarak yerine oğlu Abdullah'ı seçer ve ABD'ye dönerek ölür. Dönmeden önce de CIA'in yardımıyla ordu ve istihbarat içinde geniş bir temizlik yapar ve oğluna problemsiz bir ülke

bırakır... Kral olması gereken Hüseyin'in kardeşi Hasan özel bir sohbette, "İsrail'in barış yapacağına inanmıyorum" demiş ve bu Amerikalıların ve Yahudi lobilerinin kulağını gitmişti. Bunun üzerine bu adamın tehlikeli olduğuna ve kral olmadan bertaraf edilmesine karar verilmişti. Yerine getirilen Hüseyin'in oğlu Abdullah ise Londra'da yaşıyor ve Arapça bile konuşamıyordu.

Ürdün direkt olarak ABD tarafından yönetilmektedir. Bir düşünün, ABD ve tüm dünya 1991'de Irak'a ambargo uyguluyor ama bir tek Ürdün buna uymuyor. Saddam da tüm ihtiyaçlarını bedava petrol verdiği Ürdün üzerinden sağlıyordu. 1998'de Irak'tan kaçan Saddam'ın iki damadı Ürdün'de CIA'e Irak'ın askeri sırlarıyla ilgili tüm bilgileri verdikten sonra tekrar Ürdün kralı tarafından ülkelerine iade edildi. Saddam da doğal olarak onları öldürdü. Bugün bile yaklaşık 500.000 Iraklı Ürdün'de yaşamaktadır. Nüfusunun yaklaşık %70'i Filistinli olan Ürdün 1994'te İsrail'le imzaladığı barış antlaşması gereği bu Filistinlilere nefes bile aldırmıyor. Sık sık İsrail

"casino"larına gittiği ve viskisini yudumlarken rulet oynadığı söylenen Ürdün Kralı Abdullah iktidara geldiği ilk günlerde başta Halit Meşal olmak üzere tüm Hamas yöneticilerini kovmuş ve halen de faaliyetlerine izin vermiyor. Ürdün'de "seçim" yapılır ama tüm yetkiler kralda! ABD, İsrail ve müttefikleri Ürdün kralını çok severler. Ürdün de ABD, İsrail ve müttefiklerinin dediği her şeyi yapar. Karşılığında da bol miktarda parasal yardım alır. Bu yardımlar olmazsa Ürdün yaşayamaz. CIA ve Mossad'ın yardımı da olmazsa kral bir gün sarayında kalamaz. Bunu bilen kral her zaman olduğu gibi yeni oyunda baş olmasa bile önemli rol üstlenmiş. Kral 100 yıl önce büyük dedesi Şerif Hüseyin'in yaptığı gibi bu görevini sessizce ve derinden yapıyor. Nasıl olsa artık yeni bir Şerif Hüseyin var... O da Katar Emiri Hamed...

100 Yıllık Oyuncu İsrail...

100 yıl önce Şerif Hüseyin'in dostu olan Yahudiler şimdi bölgenin yeni Şerif Hüseyin'i olan Şeyh Hamed'in dostu. Durum böyle olunca İsrail'in bölgesel oyunlar içindeki yüz yıllık

geçmişine bakılmalıdır. Yani Osmanlı Devleti'nin dağılma süreci ve çöküşüyle ilgili dönemler. Herkesin bildiği konu ise Siyonistlerin İstanbul'a gelerek Sultan Abdülhamit'e, "Filistin'i bize ver, gerisini merak etme" demesiyle başlayan bu süreç 1917'de Balfour'un "Filistin'i Yahudilere bir vatan olarak" verme sözüyle farklı bir anlam taşıdı. Çünkü Osmanlı'nın Ortadoğu'dan çekilmesiyle Filistin İngilizlerin denetimine girdi ve bu dönem 1947'ye kadar devam etti. 30 yıllık İngiliz sömürgecilik döneminin başlangıcında Filistin'de sayıları 60.000 civarında olan Yahudilerin nüfusu dışarıdan gelen sürekli göçlerle 600.000 olmuştu. İngilizlerin yardımıyla sürekli silahlanan Yahudi Hegana, Argun ve Stern gibi Siyonist çeteler Filistin halkına yönelik katliamlar yapıyor ve sürekli güçleniyorlardı.

Filistinlilerin topraklarını bırakıp kaçtıkları ya da sattıkları yönündeki "propaganda" tümüyle yalandır. Amerikan Başkanı Truman'ın kişisel çabalarıyla 1947'de İsrail Devleti BM'de resmen kurulduğunda Yahudilerin Filistin'deki tapulu mülkü Filistin'in yüzölçümünün %7'sini

geçmiyordu. Yani 1917-1947 döneminde Yahudilerin zorla, tehditle, korkutmayla ve yüksek paralar vererek ikna yoluyla satın alabildikleri toprağın toplamı ülke yüzölçümünün %6'sı kadardı; ki Yahudilerin satın aldığı bu toprakların büyük bölümü Filistinlilerden değil daha çok Osmanlı sultanları ya da valileri tarafından bölgenin ileri gelenlerine verilen topraklardı. Topraklarını satanlar arasında çoğunlukla Ürdün, Lübnan ve Suriye kökenli Hıristiyan aileler vardı. İşte bu nedenle zaman zaman Filistinliler Osmanlı devlet arşivlerini isteyerek kendilerinin Filistin toprağı üzerindeki mülkiyet haklarını kanıtlamaya çalışmaktadırlar. İsrail ise ne tapu ne de hukuk tanıdığı için 1967 öncesi ve sonrası tüm Filistin toprağını ele geçirmekte ve sürekli dışarıdan taşınan Yahudilere köyler inşa etmektedir. İsrail 1967'de işgal ettiği Kudüs ve Batı Şeria'nın neredeyse %30'unda Yahudi yerleşim bölgeleri inşa etmiş durumda. İsrail ne BM kararlarını ne de zaman zaman ABD ve AB çağrılarını dinliyor ve yayılmacı politikalarını sürdürüyor. Sesini çıkarmaya kalkışan

Filistinlileri de İsrail ve yandaşları teröristlikle suçluyor...

İsrail 40 yılı aşkın bir süredir işgal altında tuttuğu Filistin halkından sessiz sedasız oturmasını ve İsrail patronluğunu kabul etmesini istiyor. Hayır diyenleri de Gazze'de olduğu gibi hep bombalıyor ve öldürüyor. Bunlar da direnirse ABD, AB ve diğer müttefikler onlara terörist diyor. Oysa ne Hamas ne de Lübnan'daki Hizbullah İsrail dışında bir kimseye karşı silahlı eylemde bulunmuştur. İşgale karşı direniş uluslararası hukukun temel kavramları içindedir. Ama İsrail bunu da tanımadığı ve başta ABD olmak üzere Batılı ülkeler ona sahip çıktığı için hep istediğini yapıyor.

Örneğin son olarak Aralık 2008 Gazze saldırısı. Bir düşünün, 33 gün süren saldırıda 1.600 Filistinli ölüyor, 5.000 kadarı yaralanıyor ve İsrail misket bombası kullanıyor ama hiç kimse çıkıp İsrail'e bir şey demiyor. Üstelik İsrail saldırısında BM'ye ait okullar bombalanıyor ve onlarca çocuk öldürülüyor. Yahudi kökenli ve Güney Afrikalı hukukçu Goldstone'un İsrail'i

suçlayan raporu ise önce büyük tartışma yaratıyor ancak BM adına bu raporu hazırlayan ve İsrail'i savaş ve insanlığa karşı suç işlemekle suçlayan Goldstone İsrail ve Yahudi lobilerinin baskı ve tehditleri üzerine raporundan iki yıl sonra, "Ben yanlış görmüşüm ve anlamışım" diyerek kendi raporunu inkâr ediyor. Goldstone'un peşinden giden BM Genel Sekreteri Ban Ki-Moon ise *Mavi Marmara* saldırısıyla ilgili hazırlattığı raporda Türkiye'yi suçlamaktan geri kalmayacak kadar bu işlerin ne kadar garip olduğunu bir kez daha kanıtlıyor. Ama daha ilginç olanı Türk hükümetinin Büyükelçi Özden Sanberk'i Türkiye'yi temsilen BM komisyon üyeliğine atamasıdır. Oysa Sayın Sanberk komisyon üyeliğine seçilmeden önce *Mavi Marmara* saldırısıyla ilgili olarak televizyon programlarına çıkıyor ve İHH ve İHH'ya destek veren AK Parti hükümetini sorumlu ilan ediyordu.

Özetle İsrail denilen ülke bu coğrafyanın son 100 yıllık kaderinde temel faktördür. Siyasal, ekonomik ve sosyal birçok nedeni bir yana bıraksak bile Batılı ülkelerin Osmanlı'yı

çökertme nedenlerinden en önemlisi kesinlikle Yahudi meselesidir. Bu coğrafyada tüm ihanetler hep Yahudiler için ve onlarla birlikte bilerek ya da bilmeyerek gerçekleşmiştir. Son 100 yılda bu coğrafyada yaşanan her şey önce Yahudiler sonra da İsrail'le ilgilidir. Hikâye 1897'de Bazel'de Siyonist Kongre'yi toplayan Herzel'in İstanbul'a gelerek Mayıs 1901'de Sultan Abdülhamit'le buluşması ve bundan 8 yıl sonra, yani 27 Nisan 1909'da Filistin'i Yahudilere vermem diyen Abdülhamit'in başka bir Yahudi olan Emanuel Karasu tarafından ve İttihatçılar adına görevinden alınmasıyla farklı bir anlam kazanır. Osmanlı'nın yıkılmasıyla Filistin yeni bir döneme girer. Çünkü direksiyonda artık dönemin emperyalist ülkeleri olan Fransa ve İngiltere var ve daha sonra ABD onlara katılacak. Amerikalıların 1947'de BM'de kurduğu İsrail 1948'de Araplarla savaşır, 1956'da İngiltere ve Fransa'yla birlikte Mısır'a saldıran İsrail 1967'de Mısır'ın Sina, Suriye'nin Golan ve Ürdün'e bağlı Filistin'in geri kalan toprakları olan Gazze ve Batı Şeria'yı işgal eder. Bununla yetinmeyen İsrail 1980'de Lübnan'a

saldırır ve Beyrut dahil ülkenin yarısını işgal eder. Sonraki dönemlerde küçük çaplı savaş, saldırı, provokasyon, suikastları bir yana bıraksak bile bu coğrafyadaki tüm savaşlarda, kargaşalarda, iç savaşlarda, karşılıklı gerginliklerin ve hatta Afrika'daki 30 kadar ülkede yaşanan iç savaşlarda hep İsrail'in dolaylı dolaysız parmağı vardır.

Örneğin Irak'ın işgali ve işgalden sonra yönetici olarak İsrail dostu Amerikalı general Jay Garner'ın atanması ve bu generalin Irak muhalefetiyle ilk toplantısının 16 Nisan 2003'te Bağdat'ta değil Hazreti İbrahim'in doğduğu Nasiriye'de, yani Ur kentinde yapılması doğal olarak Nil'den Fırat'a kadar "Büyük İsrail Devleti"ne inanan tüm Yahudileri sevindirmiştir. Yok diyenler biraz tarih okusun. ABD'nin mutlak desteğine sahip bir İsrail asla bu ilginç huy ve özelliklerinden vazgeçmeyecektir. Barış ise İsrail'in siyasal ve Siyonist ideolojisine aykırıdır. Bunun da birkaç nedeni vardır.

1- İsrail kendisinin ısrarla söylediği gibi bir din, yani Yahudi devletidir. İsrail'deki

bütün partiler farklı düzeylerde buna inanır, savunur ve bunun için mücadele eder. Bu nedenle bazılarının, "İsrail Türkiye'yle birlikte bölgenin tek laik ve demokratik ülkesidir" söylemi tümüyle palavradır.

2- Osmanlı bölgeden çekildiğinde Filistin'deki Yahudi sayısı 60.000 civarındaydı. Bu rakam göçlerle birlikte 1947'de, yani İsrail Devleti'nin kurulduğu yılda 600.000 olmuştu. Bugün ise yine dünyanın dört bir yanından getirilen Yahudilerle bu rakam 6 milyona ulaşmıştır.

3- Yurtdışından göç ettirilerek Filistin topraklarına getirilen Yahudilere de, "Allah'ın bize verdiği topraklara gelin, hep birlikte Nil'den Fırat'a kadar (yani Türkiye'nin güneydoğusu ile Irak'ın yarısı dahil) Büyük İsrail Devleti'ni kuralım ve Süleyman Tapınağı'nı Kudüs'te yeniden inşa ederek dünyaya egemen olalım" diyorlar. Bu söyleme inanan Rusya, Moldova, Türkiye,

> Amerika, İspanya, Macaristan, Kenya, Tunus, Fas, Yemen, Uganda, Malezya ve belki de 100 ülkenin Yahudileri farklı etnik kökenlerine rağmen Filistin ya da daha sonra İsrail olan topraklarına giderek ideolojinin gereği olarak öldürme dahil kendilerinden istenilen her şeyi şevk ve hevesle yaptı, yapıyor. Bunlar arasında da şu anda İsrail dışişleri bakanı olan Lieberman'ı da sayabiliriz. Kendisi Moldovalı ve İsrail'e göç etmeden önce bir barda fedailik yapıyordu. Şimdi bu ve benzerleri acaba nasıl barış yapacak? Ya da hangi İsrail hükümeti bu ve benzerlerine, "Biz barış yapıyoruz ve evlerinizin bulunduğu Batı Şeria'yı, Kudüs'ü ya da Golan'ı gerçek sahiplerine veriyoruz" diyebilir. Bunu aklından geçirmeye kalkışan Rabin bile aynı gün öldürüldü. Ama buraları işgal eden Peres'e Nobel Barış Ödülü verildi.

Özetle barış söylemi İsrail'de egemen olan Siyonist ideolojinin çöküşü demektir. Dünyanın dört bir yanından getirilen Yahudiler o zaman,

"Peki bizi niye buralara getirdiniz" demeyecek mi? Hadi diyelim demediler, peki o zaman dünyayı korkutan ve Amerikan iradesini ipotek altına alan Yahudi lobileri ne yapacak? Bir düşünün, İsrail, Filistin topraklarından çekilmiş, Hamas yönetiminde İslamcı bir Filistin devleti kurulmuş ve her tarafı İslamcılarla yönetilen Arap ülkeleri İsrail'le barış içinde yaşıyor. Bu durumda Amerika ve Avrupa'daki Yahudi lobileri ne diyecek bu ülke yönetimlerine? İsrail-Arap barışının gerçekleşmesiyle başta ABD olmak üzere tüm dünya ülkelerinde duygu sömürüsünde bulunan ve "Aman Araplar Yahudileri denize dökecek!" diyerek İsrail'in maddi ve manevi olarak desteklenmesini sağlayan Yahudi lobilerinin hiçbir gücü ve değeri kalmayacak. Yahudi lobileri böyle bir duruma düşmemek için tüm coğrafyayı ateşe vermek dahil her şeyi yapacaklardır... Tabii İsrail Devleti'ni kuran ve onun bölgedeki varlığından her zaman ve her türlü çıkarı sağlayan ABD ve Batı'nın egemen güçleri mutlaka onlara "demokrasi adına" destek vereceklerdir... Çünkü onlara göre İsrail Arap

çölünde demokratik bir vahadır... Mesleki anlamda asker ya da Mossad ajanı olup olmamalarına ya da Cumhurbaşkanı Katsav gibi tecavüzcü ya da Başbakan Olmert gibi hırsız olup olmamalarına bakılmaksızın demokrasiyle seçilen İsrailli yöneticilerin istediği kadar Filistinli, Lübnanlı, Suriyeli, Mısırlı, hatta Türk öldürmeleri demokrasi adına olduğu sürece sorun ve olmaz...

İsrail demokrasi ve barışı önemsemiş olsaydı Aralık 2008 sonunda Türkiye'nin arabuluculuğuyla varılan noktadan dönmez ve Suriye'yle barış antlaşmasını imzalardı. İsrail böyle bir barışa imza atmış olsaydı bugün bölgede tüm sorunlar çözülmüş olacaktı. Çünkü İsrail'le barış antlaşması imzalamış bir Suriye, Filistin ve Lübnanlıları da ikna ederek bu işi bitirebilirdi. Dış sorunları olmayan bir Suriye ya da başka bir Arap ülkesi çok daha kolay demokratikleşebilirdi. Ama İsrail bunu istemediği için Başbakan Erdoğan'la anlaşmasından 5 gün sonra Gazze'ye saldırdı. İsrail bununla da yetinmeyerek 31 Mayıs 2010'da *Mavi Marmara*'ya saldırarak Türkiye'yi

bölgedeki temel sorun olan Filistin sorununun bir tarafı yaptı. ABD ve Batılı tüm müttefikleri hem Gazze saldırısında hem de *Mavi Marmara* olayında geleneksel olarak İsrail'i kolladı ve her alanda ona destek verdi.

Hangi Demokrasi?

Başını ABD'nin çektiği Batılı ülkeler ve onların demokrat ya da demokrat olmayan yandaşları demokrasi adına her şeyin mubah olduğunu bizlere kabul ettirmeye ya da bilinçaltına yerleştirmeye çalışıyorlar ve bunu da başarıyorlar. Örneğin ABD'de seçime katılma oranları hep %50 civarındadır. %50'nin %51'ini alan başkan seçiliyor. Yani başkan Amerikan halkının %25'inin oyuyla Beyaz Saray'a yerleşiyor. Ama bu başkan Irak ve Afganistan'ı işgal edebilir ve dünyanın her yerinde "Amerikan çıkarlarını koruma" yeminine bağlı olarak her türlü pis oyunun içinde olabilir. Aynı şey Tony Blair ve şimdiki başbakan Cameron veya Sarkozy için de geçerlidir.

Hadi bunlar başka ülkeleri işgal ediyor ve başkalarına eziyet ediyorlar. Peki ülkelerini iflas

ettiren ve kendi halklarını sefil duruma düşüren Yunanistan Başbakanı Papandreu ya da Kazanova Berlusconi'ye ne demeli? Ve yakında Portekiz, İspanya ve diğerlerinin başbakanlarına ne diyeceğiz? Onlar da demokrasiyle seçilmiş ama şimdi merkez bankaları başka ülkelerin ipoteğinde, halkları ise sefalet içinde. Hem de demokrasi adına ve demokrasi için... Belki de bu ülkelerin aydın (!) halkları "kendilerini sefil etsin ve Libya'yı bombalasın" diye bilerek bu yöneticileri özgür iradeleriyle seçmişlerdir! Oysa Brecht'in deyimiyle, "Yenilenlerle birlikte yenenlerin de halkları kırılıyordu açlıktan." Bakalım Arap Baharı'yla coğrafyamıza yerleştirilmek istenen demokrasi daha çok hangisine benzeyecek? ABD ve İsrail mi, yoksa İtalya ve Yunanistan mı?

Oysa Batı'ya göre Arap Baharı'yla iktidara gelen İslamcı partilerin demokrasi deneyimi yok ve çok farklı çelişkilerle siyasal, ekonomik ve sosyal tercihlerini kolay yapamayacaklar. Ayrıca bu ülkelerin sosyal ve kültürel karakteri ile siyasal ve ekonomik özellikleri ne İsrail ve ABD ne de Avrupa ülkelerine benziyor. Benzese

benzese Türkiye ve Pakistan'a benzeyebilir. Bu da olmazsa onlar için uygun bir demokrasi bulunabilir. Örneğin sürü demokrasisi... Çünkü böyle demokrasilerde koyun sürüsünün kimin arkasından gittiği anlaşılmaz. Cahil çobanın mı yoksa çobanın bindiği eşeğin mi? Belki de sürüdeki koyunlar çobanın çaldığı kaval sesine takılıyordur. Belki de koyunlar kendilerinden daha zeki olduğu için köyün yolunu iyi bilen eşeği takip ediyordur. "Yok, biz eşeğin arkasından gitmeyiz" deyip sürüden ayrılmaya kalkışan zeki koyunlar çıkarsa onları da köpekler yola getirir. Yani sürü sürü kalmaya razı olduğu sürece bir sorun olmuyor. Yani eşek üzerinde çoban önde gidecek, koyunlar da bazen eşeğin anırmasına bazen de kavalın sesine kulak vererek köy yoluna devam edecek. Arada bir çoban da bağıracak... Kurtlar ise koyunlara saldırmak için hep fırsat kollayacak. Köpekler kurtlarla meşgul olurken çakallar devreye girecek ve sürüden kopan koyunları anında ve afiyetle mideye indirecek... Bu hikâye uzayıp gider ve herkes kendine göre bu hikâyeyi detaylandırabilir.

Örneğin bir gün gelir sürüdeki koyunlar birer inatçı keçiye dönüşebilir. O zaman köpekler bile onları sürüde tutmakta zorlanabilir. Arada bir eşeklerin de inadı tutuyor. Belki de bu nedenle Amerikan Demokratları eşeği partilerinin amblemi yaptılar. Belki Amerikalılar da bir gün gelip eşeklerin bir torba samanla kandırılmayacağını anlarlar. Yani eşeklerin de bir sabrı ve gururu var. Darısı çobanların başına... Onlar da kavaldan çıkarttıkları nağmelerle koyunları sonsuza dek uyutabileceklerini ya da ellerindeki sopayla eşekleri istedikleri yöne götürebileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlar. Çünkü gün gelir köpekler de işe yaramayabilir. Hatta köpekler, eşekler ve koyunlar birleşip çobandan kurtulmaya kalkışabilirler. Kurt ve çakallar ise hep kenarda oyunun sonunu beklerler. Nasıl olsa köyün ağası çobanın yardımına gelmeyecektir. Ya da yaşlandığı için takati kalmamıştır.

"Arap Baharatı", "Karnabahar" ya da "Arap Baharı" denilen rüzgârla şimdilik Mısır ve Tunus'taki Amerikan işbirlikçisi iktidarlar değişti

ve Libya'da NATO'nun müdahalesiyle Kaddafi devrildi. Mısır'da Mübarek, İran şahı gibi 30 yıl süreyle ABD'nin hizmetindeydi. Aynı hizmetkârlığı Tunuslu Bin Ali 23 yıl yaptı. Kaddafi ise son 5 yılıyla ABD'nin oyununa geldi ama NATO'nun işgalinden kurtulamadı. Demek ki Arap Baharı denilen şey yalnızca ABD işbirlikçisi Mübarek ve Bin Ali'yi uçurabildi. Çünkü Libya yabancılar tarafından direkt işgal edildi. Yani Libya'da bahar mahar yoktu... Bahar'dan İslamcıların iktidara gelişi anlaşılıyorsa o zaman bu ülkeye demokrasi "şeytanın kanatları" üzerinde geldi. Fas'ta ise ne "Bahar" ne de "Nev-Bahar" yaşandı. Çünkü kral tüm yetkileriyle sarayında oturmakta ve İslamcılar %40 katılımla yapılan seçimlerde %30 civarında oy alarak hükümet ortağı oldular. Demek ki Arap Baharı denilen hikâye yalnızca iki ülkeyi etkilemiştir. Belki de bu "bahar" bahane edilerek Libya'nın işgali amaçlanmıştır. Çünkü Mısır ve Tunus'ta zaten Amerikan işbirlikçisi iktidarlar vardı. Filistin'de seçimi kazandığı için İslamcı Hamas'a savaş ilan eden ABD ise şimdi Müslüman Kardeşler'in kalesi

durumunda olan Mısır'da İslamcılarla işbirliği yapacağını söylüyor. Bu acaba kime ne kadar mantıklı ve inandırıcı gelebilir? Ayrıca 22 Arap ülkesi olduğuna ve bu "bahar" yalnızca Mısır ve Tunus'u değiştirdiğine göre nasıl oluyor da birileri bu rüzgârı genelleştirerek Arap Baharı diyebiliyor?

Bahar rüzgârlarının güçlü esebilmesi için Katar ve Suudi Arabistan'ın üflemesinden medet uman ABD, bu ve benzeri Körfez ülkelerinin hiçbir şekilde bu "baharın" ters esintilerinden etkilenmemesi için gereken her türlü önlemi almayı ihmal etmiyor... Peki böyle bir durumda nasıl oluyor da bazıları bu Arap Baharı palavrasına inanıyor ve bu oynanan oyunun gerçek amacının ne olduğunu görmüyor?

Arap Baharı, on yıllardır diktatörlerin zulmü altında yaşamak zorunda bırakılan Arap halklarının yüzde yüz haklı istemlerinin ve onurlu mücadelelerinin başka bir adı olabilir. Ama "baharı" yaşayan ülkelerde insanların yaşam koşullarında hiçbir değişiklik olmadı ve beklenen senaryo işlerse asla olmayacaktır.

Çünkü demokrasi denilen kavram siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel ve psikolojik boyutları olan bir yaşam biçimidir. Özgür iradelerle oy kullanmak bunun yalnızca bir boyutudur. Ama çok önemli boyutu değildir. Arap demokrasilerinde göz ardı edilmemesi gereken temel kavram ise onurdur. Onur ise ABD ya da NATO'nun tank, uçak ve dolarlarıyla sağlanmaz ve sağlanmayacaktır. Katar ve Suudi riyalleriyle ise asla... Okuma yazma bilmeyen, yoksul, işsiz ve aç bir Mısırlı sandığa gitmeden önce kandırılıp tüm sorunlarının çözüleceğine inandırılmışsa, ya da cebine birkaç dolar konulmuşsa, ya da evine 10 kilo pirinç ve bir torba bakla gönderilmişse ya da cami imamınca şu partiye oy ver cennete gidersin denilmişse ya da oy kullanmazsan 500 lira ceza vereceksin diyerek korkutulmuşsa o zaman bu demokraside bir sorun var demektir. Sorun yok diyorsak o zaman ABD yanlısı Körfez ülkelerindeki yönetimler kendi halklarını cennete götürmek için az da olsa demokrasiyi uygulamalıdırlar. Hadi bundan da vazgeçtik... Başbakan Erdoğan'ı en güvendiği ilk beş lider arasında sayan ve bir

hafta sonra da, "Bizim asla vazgeçmeyeceğimiz ülke İsrail' ya da "Her dakikası ile üç yılımı İsrail'e hizmet etmekle geçirdim" diyen Başkan Obama acaba Arap ülkelerine model olmasını istediği AK Parti ile İsrail arasında nasıl bir denge kurup sağlayacağını bize anlatmalıdır. Yani Obama'nın model olarak Arap âlemi partilerine gösterdiği AK Parti, İsrail'e düşman kaldığı sürece ne yapacaktır? Ya da İsrail'e düşman olduğu için Arap İslami partileri ve halkları tarafından model seçilen ve sevilen AK Parti, Obama'nın ricası üzerine İsrail'le dost olunca ne olacak?

Hadi bundan da vazgeçtik... Tunus ve Mısır ekonomileri iflasın eşiğine gelmiş durumda. IMF, Dünya Bankası ve Amerikan yardımları olmadan bu iki ülkenin bir yıl daha ayakta kalması mümkün görünmüyor. Suudi Arabistan, Katar ve benzeri Körfez ülkeleri ise ABD onay vermeden bu iki ülkeye ya da diğerlerine bir kuruş veremezler. Vereceklerse de önce kendi yandaşı parti ve gruplara vereceklerdir. Tıpkı ABD ve AB ülkelerinin Mısır, Tunus ve diğer Arap ülkelerindeki çeşitli parti ve sivil toplum

örgütlerine şimdiye kadar dağıttığı bir milyar dolarlık yardımlar gibi. Bunların bir kısmı da direkt olarak Soros Amca'dan... Tıpkı Ukrayna ve Gürcistan'da sahnelenen oyunlarda olduğu gibi... Umarım Tahrir Devrimi ile Yasemin Devrimi'nin sonları da Turuncu ve Mavi devrimler gibi olmaz. Birincinin fettan başbakanı Timoşenko yolsuzluk ve cinayetten içerde, diğeri, yani Gürcistan Devlet Başkanı Şaakaşvili kravatını çiğnemekle meşgul. Tabii Abhazya, Kuzey Osetya ve Acaristan'ı kaybedip Mosad ve CİA'dan medet ummaya başladıktan sonra …

Oraları da herkesin unuttuğu başka bir demokrasi hikâyesidir... Çünkü ABD ve yandaşları bu iki ülkeye, biraz da Kırgızistan'a baharı getirmek istediler ama Ermenistan ve Azerbaycan'a bahar gelmeyince bu baharın ilk mi son mu olduğu bir türlü anlaşılamadı. Çünkü Azerbaycan; ABD ve müttefiki İngiltere ile Türkiye düşmanı Fransa için Kafkasların Katar ya da Suudi Arabistan'ıdır. Ermenistan ise aynı ülkeler için ikinci İsrail'dir. Batı açısından ise her şey iki İsrail içindir. Tıpkı Arap Baharı denilen dalgada olduğu gibi. Bahar mahar kesinlikle

hikâye... Bu büyük bir oyundur. Bu yüz yıllık bir oyundur. Enver Sedat döneminde Camp David Antlaşması'yla Mısır'ı devre dışı bırakan ve İsrail'in bölgesel üstünlüğünü amaçlayan ABD ve müttefikleri o zaman olduğu gibi şimdi de Suriye'yi hedef seçmiş durumdalar. Camp David'den bu yana bölgesel planlarını bir türlü gerçekleştiremeyen ABD ve müttefikleri farklı oyun ve oyuncularla şimdi bir kez daha şanslarını deniyorlar. Hangi akıllı ABD ve Batılı ülkelerin Suudi Arabistan, Katar, Körfez ülkeleri ve kendi yandaşı diğer Arap ülkelerinde demokrasi isteyeceğine inanıyor? Hangi mantık "baharın" uğradığı Arap ülkelerinde Müslüman Kardeşler'in işbaşına gelmesini ve inançları gereği İsrail düşmanı bu İslamcıların bölgeye egemen olmasına izin verileceğine inanır? Bir kez daha söylüyorum: Bu çok ama çok büyük ve tehlikeli bir oyundur. Bu oyunun amacı 100 yıl önce olduğu gibi bölgenin haritalarını yeniden çizmektir. Bu çizimi engellediği için de herkes Suriye'ye yüklenmektedir. Suriye'de iktidar direndiği sürece oyun asla bitmeyecektir. ABD, İsrail ve Batılı ülkeler bölgede kendilerine

yardım eden ülkeler buldukları sürece bu oyundan vazgeçmeyeceklerdir.

Bu ülkeler hiç kimsenin hayal edemeyeceği yol ve yöntemlere başvurarak Suriye'yi çökertmeye uğraşıyorlar. Şu anda Suriye içindeki silahlı gruplar ülkeyi iç savaşa doğru sürüklemeyi amaçlıyor. İhanet içinde olan Suudi Arabistan ve Katar gerekirse milyarlarca dolar harcayarak bu planı sonuna kadar uygulayacaklardır. Onlara göre ölmek var vazgeçmek yok... Çünkü vazgeçmek demek tüm oyunlarının başta kendi halkları olmak üzere herkes tarafından anlaşılması demektir. Çünkü Suriye'nin ayakta kalması bu oyunun suya düşmesi demektir. Suriye'nin ayakta kalması Lübnan, Irak ve İran'ın ayakta kalması ve karşı atağa geçmesi demektir. Suriye'nin ayakta kalması Rusya ve Çin'i uluslararası kapışmalarda daha güçlü kılacaktır. İşte bu nedenle oyun mutlaka devam ettirilecektir. ABD ve müttefikleri ne yapıp yapıp Esad'dan kurtulamaya çalışacaktır. Bunu başaramadıkları zaman işte senaryolar.

1- Irak'ta Sünni-Şii gerginliği tırmandırılacak ve bunun sonucu olarak bu ülkede iç savaş çıkartılacak. İç savaşla meşgul bir Irak hükümeti Suriye'ye yardımcı olamayacak. Irak'taki iç savaşın içine çekilecek bir İran da aynı şekilde Şam'a maddi manevi destek veremeyecek. İran ve Irak desteğinden yoksun bir Suriye giderek zayıflayacak ve direnme gücü kalmayacak. Suriye desteğinden yoksun bir Hizbullah ise zor durumda kalacak. Irak'ta olası bir iç savaş için de onlarca cehennem senaryosu yazılabilir. Bu cehennem ateşinden bölgede hiç kimse kurtulamayacaktır.

2- İşte o zaman da sıra Lübnan'a gelecek. Başta ABD, Fransa ve İngiltere olmak üzere birçok uluslararası ve bölgesel ülke Lübnanlı tarafları sürekli provoke ederek Hizbullah'ın içinde bulunduğu hükümetin düşürülmesi için uğraşıyor. Bununla ilgili çabaları anlatmaya kalkışsam en az bu kitaba bir 30 sayfa daha eklemem gerekiyor. Örneğin Dürzi lider Valid Canbolat ve faşist Hıristiyanların lideri Semir Ceaca, ta Erbil'e giderek Barzani'den destek isteyecek kadar çılgınlaştılar. Oysa Ceaca

İsrail'in Lübnan'ı işgal ettiği dönemlerde (1982-2000) İsrail'le işbirliği yapmış ve Sabra ve Şatilla katliamlarında Şaron'a yardım etmişti. Şimdi ise Arap Baharı'nın oyuncularıyla birlikte demokrasi için mücadele ediyor! Ama yalnızca Amerikan ve İsrail demokrasisi için...

3- İşte Lübnan'da böylesi dolaplar çevrilirken İsrail asla rahat durmayacaktır. Hükümetin düşürülmesi ve yeni kurulacak hükümetin Hizbullah'sız ve Suriye düşmanı olarak kotarılması ilk hedef olarak belirlenirken ikinci hedef mutlaka Irak'ta olduğu gibi burada da bir iç savaş çıkartmaktır. Bu savaşın esas amacı da Lübnan'ı Suriye karşıtı bir cepheye dönüştürmek ve bunun sağlanmasından sonra Hizbullah'ın ortadan kaldırılmasını gerçekleştirmektir. Hizbullah'tan kurtulan bir İsrail, Suriye'nin durumu ne olursa olsun İran'a mutlaka saldıracaktır. Çünkü İsrail'in saldırısına uğrayan bir İran'ın intikamını belki bazı füzeler alabilir ama gerçek intikamı Hizbullah ve İsrail'e sınır Suriye füzeleri alacaktır. Çünkü Hizbullah'ın 50.000 kadar militanı İsrail sınırına sıfır noktada harekete geçebilir ve sahip oldukları füze ve

roketlerle İsrail için çok ciddi bir tehlike oluştururlar. Oyun bu kadar net ve açık. Bunu pek yakında hep birlikte göreceğiz.

İran, Hizbullah, Irak ve Suriye'nin bu oyuna karşı ne tür kartlara sahip olduğunu da yakında göreceğiz. Çünkü Suriye'nin çöküşü hem Irak'ın parçalanması hem de İran'ın İsrail tarafından vurularak dağılması demektir. Yani muhalif grupların silahlandırılarak belki aylar ya da yıllarca sürecek eylemleriyle düşürülmesi planlanan Esad'ın yerine İslamcıların iktidara gelmesiyle Sünni bir Suriye Şii yönetimindeki Bağdat için bir problem kaynağı olacaktır. Bu ise İran'ın Bağdat üzerindeki etkisini azaltır. Buna izin vermemeye çalışacak olan İran önümüzdeki yıl yapılacak olan başkanlık seçimlerinde yeni kargaşaların içine sürüklenecektir. İran için hazırlanan yeni senaryolarda ise daha çok Azeri, Kürt ve Arap azınlıkların ayaklandırılması var... Suriye ve Hizbullah desteğinden yoksun bir Tahran yönetiminin buna karşı neler yapabileceğini zamanı geldiğinde göreceğiz... Örneğin Tahran, Körfez ülkelerindeki Şiileri kullanarak bu

ülkeleri karıştırabilir. Bu da yetmezse Tahran işlerin çok daha gerginleşmesine paralel olarak Hürmüz Boğazı'nı kapatabilir. Çünkü Suriye ve Hizbullah'sız bir İran ölüm kalım savaşıyla karşı karşıya kalacaktır. Tabii şimdi ve 100 yıldır bu coğrafyada yaşanan her şey sanal bir oyun değilse...

Bu oyunda asla demokrasi yoktur ve olmayacaktır. Çünkü gerçek demokrasi tüm bu coğrafyada ABD, İsrail ve emperyalist anlayışlı Batı'ya karşı düşmanlık demektir. Böyle olmasaydı Türkiye'de yapılan son kamuoyu yoklamalarında Türk halkının ezici çoğunluğu önce ABD, sonra İsrail'i Türkiye'nin ulusal çıkarlarına düşman olarak görmezdi. Benzer sonuçlar her zaman Arap ülkelerinde elde edilmektedir. Arap Baharı'nda ABD ve Batılıların Libya'yı işgal etmesi, Tunus ve Mısır'da İslamcılara destek vermesi bu imajı değiştirmeyi ve Arap halklarını biraz olsun İsrail düşmanlığından uzaklaştırmayı amaçlamaktadır. Tıpkı zaman zaman Suriye'yle ilgili Türk medyasında rastladığımız provokatif yayınlar gibi. Yani Arap ve Türk halklarına, "Boş verin

ABD, İsrail ve Filistin'i, siz kendi yaşamınıza bakın" türünden telkinlerde bulunuluyor ve bulunulacaktır.

Benzer telkinler Arap ülkelerinde iktidara gelen ve gelecek olan İslamcı partilere ve onların kadrolarına da yapılmaktadır. Onlara da, "Boş verin İsrail ve Filistin'i, siz kendi iktidarınıza bakın" deniliyor... Tıpkı Sedat'ın 1978 Camp David Antlaşması'ndan sonra dediği gibi... O da, "Biz önce Mısırlı'yız" deyip, "Sina'yı İsrail'den alalım gerisi bizi ilgilendiremez" diye eklemişti... Amerikan dolarları gelince Mısırlıların birçoğu Sedat gibi düşünür olmuştu. ABD bir taşla birkaç kuş vurmuştu. Mısır'ı bölge denklemlerinden uzaklaştırmış, İsrail için bir tehlike olmaktan çıkarmış ve Mısır Arap âleminin milli ve devrimci önderi olmaktan uzaklaştırılmıştı. Böylece ABD Mısır'ı sola kaydıran ve ABD çıkarlarına zarar veren Nasır'dan intikam almış oldu.

İntikam almak Amerikan politik kültürünün vazgeçilmez genetik özelliğidir. Vefasızlık ise bu karakterin dışa vuruşudur. Amerikalılar bu

coğrafyaya geldikleri günden itibaren hep böyle davranıyorlar. İran Şahı Pehlevi, Menderes, Saddam, Mübarek, Bin Ali, Kaddafi ve Makos ve Norega gibi kullanılıp bir kenara atılan ve yaşamlarını kötü sonla noktalayan liderler hep Amerikan kurbanları olmuşlardır. Belki de bu nedenle flört bizim kültürümüze ABD'den girmiştir. Çünkü ABD bizim coğrafyamızdaki liderlerle hep flört ediyor, yatıp kalkıyor ama her zaman onlara, "Resmi nikâh yok, çocuk yok" diyor... Yaşlanınca da çekilmez olanları ABD hemen daha genç olanlarla değiştiriyor. Oysa Amerikan dostu liderler İsmet İnönü'nün, "Büyük devletlerle yatağa girmek bir ayıyla yatmaya benzer..." lafını duymuş olsaydılar belki böyle davranmazlardı... Tabii fantezilerden hoşlanıyorlarsa o ayrı!

Özetle ABD bu tip liderlerle bu coğrafyada istediği her şeyi yaptı, yapıyor... Suudiler, Katarlılar ve Körfez'deki diğer kral, emir ve şeyhler neredeyse 250 yıldır önce İngiliz, şimdi ise ABD'nin hizmetindeler. Ürdün ve Fas'taki kralların bunlardan farkı yok. Mübarek 30, Kaddafi 42, Saddam 33, Bin Ali 23, Ali

Abdullah Salih 34 ve diğerleri... Amerikan demokrasi ve özgürlük oyununun bir parçasıydı hepsi. Çünkü 1945'te Mısır ve Suudi krallarıyla bir savaş gemisinde buluşan ve 1946'da İstanbul'a savaş gemisi *Missouri*'yi göndererek nasıl bir dostluk istediğinin sinyallerini veren ABD bu coğrafyaya bunun için gelmişti. 50-60 yıllık bunca rezaletten sonra şimdi ABD aynı oyunu oynamak istiyor. Sanki bu kitapta özetlemeye çalıştığım tüm hikâyeler yaşanmamış gibi.

Oyun şimdi tekrarlanıyor. Bu oyuna ad bulmak zor olmasa gerek. Birileri Arap Baharı der, başkaları da Arap Baharatı ya da Nev-Bahar... Arap Karnabaharı diyenler var. Karnabaharın, yani karnıbaharın kokusunu sevmeyenler üzerine biraz da baharat dökebilir. Çünkü Arap kaynaklarına göre karnabahar Haçlılar tarafından bizim coğrafyaya getirilmiş. Baharat ise bizden Batı'ya gitmiş. Anlayacağınız karnabahar ile baharat arasında ilginç bir duygusal, yani damak ilişkisi var... Ama bu damak ilişkisi kesinlikle ABD ve Batı'yı ilgilendirmeyecektir...Onlar için önemli olan

Bahar'da çiçeklerin açmamasıdır. Açan çiçeklere arıların konmamasıdır. Konacak arıların bu coğrafya insanlarına bal vermemesidir.

Özetle ve adı ne olursa olsun olup bitenler büyük bir paylaşım savaşıdır ve dünyanın her tarafında ve uzunca süre yaşanacaktır. ABD ve AB ülkelerindeki ekonomik ve mali kriz ve bu krizlerin Rusya ve Çin'i olumlu ya da olumsuz etkilemesi Moskova ve Pekin'in davranış biçimlerini de belirleyecektir. Bölge petrol ve doğalgazına gereksinimi olan her iki ülke belki de bu nedenle bu coğrafyada doğal zenginliklerini Batı'ya vermek zorunda olmayan İran'a yönelik Batı politikalarına da karşı... Belki de bu nedenle Libya ve Sudan'ın petrol ve doğalgazını kaybeden ya da kaybetmek üzere olan ve benzer durumla Cezayir'de karşılaşabilecek Rusya ve Çin kendi kaderlerinin ABD ve müttefikleri tarafından kontrol edilmesine izin vermeyeceklerdir. Çünkü bu yalnızca bizim coğrafyamızı ilgilendiren bir oyun değil. Çünkü bu 21. yüzyılı "Amerikan Çağı" ilan eden Washington'ın dünyayı ele geçirme çabasıdır. Dünyanın merkezi ise bizim

coğrafyamızdır. Bu merkezin de merkezinde her türlü kin ve nefretle kömürleşmiş yüreklerin kapkara kanı, yani petrol var. Petrol ise dolar demektir. Dolar ise silahtır. Silah ise savaştır. Savaş ise kandır.Kan ise bu coğrafyda 100 yıllık ABD ve Batı nefretinin karşılığı ve bizdeki ihanetlerin bedelidir.

Bellek Yoklaması

Irak'ın işgal edilmesi ve Amerikalıların 'Sırda Suriye ve İran var' türünden tehditleri bölgede daha başka sıcak gelişmelerin yaşanacağının işaretleriydi. O dönem çalıştığım YENİ ŞAFAK'ta ve sonrasında AKŞAM'da bu coğrafyada olup bitenleri anlamlandırmaya çalışıyordum. Yeni Şafak'ta 600 kadar köşe yazısı yazdım. Akşam'da şimdilik bu kadar.. Hepsi kendi arşivimde duruyor. Arada bir bazı örneklerini şimdi aktarmaya çalıştığım yazıları gözden geçirir nerelerde, ne zaman neler demişim bakarım. Benim için önemli olan ilkesel olmaktır. Ben medyada yazmaya ve konuşmaya başladığım günlerden beri neyi savunuyorsan şimdi de aynısını savunuyorum. Yani ben hep

kendime göre doğru gördüklerimi, bildiklerimi ve öğrendiklerimi savunuyorum. Çünkü ben bu mesleğe başladığım günden bu yana bu coğrafyanın her yerini gidip gördüm, savaşlarını yaşadım ve her milletten, dinden, mezhepten ve sınıftan insanlarını tanıdım ve hepsini sevdim. Yani ben değişmedim ve değişemem. Değişen olursa da eleştirmekten çekinmem.

Çünkü bana göre bizim coğrafyanın en tehlikeli alışkanlığı ilkesizliktir. Çünkü ilkesizlik demek döneklik demektir. Döneklik her şeyi her an herkesle yapmaktır. Batının da bizde sevip, hoşlandığı ve çeşitli yollara başvurarak provake ettiği temel özelliğimizdir. Batı bu özellik ve karekter sayesinde bu coğrafyada şimdiye istediği her şeyi yaptı, yapıyor. Bunun yüzlerce binlerce örneğini verebilirim. Herkes kendinden ve çevresinden başlayarak ülkesinde ve coğrafyada bunu rahatlıkla görebilir. Önemli olan görmeyi istemektir. Gördükten sonra da gerçeği kabullenmektir. İnananlar için hesaplaşma yalnızca obür dünyada değil biraz da bu dünya da kendi kendileriyle olmalıdır. İnanmayanlar ise onur ve vicdanları ile karşı

karşıya kaldıklarında 'ben ne yapıyorum' diyebilmelidir. Bu hesaplaşmalar olmadığı sürece bu coğrafyada hiçbir soruna hiçbir çözüm bulunmayacaktır. Bu karanlık ve umudu yok eden bir yorum olabilir ama bir tek kişinin bile gerçeği görmesi gelecek için gerçek bir umuttur. Tunuslu büyük şair Ebu-Kasem El-Şabi'nin dedği gibi: 'Bir fili bir iğne deliğinden geçirebilirsiniz ama bir düşünce kıvılcımını asla yok edemezsiniz'.

Saddam'a ne oldu?

Amerikan saldırısının 3. haftasında Bağdat düştü... 10-15 Amerikan tankı bir gün önce bombaladıkları Filistin Oteli'nin önüne gelerek çok güzel bir şov yaptı... Tüm dünya bu şovu ve Saddam heykelinin 100 kadar Iraklı tarafından yıkılmasını dramatik bir şekilde seyretti...

O sırada herkes Saddam'ın nerede olduğunu merak ediyordu...

Yani nasıl oldu da bu 10-15 Amerikan tankı "Dolmabahçe'den çıkarak Taksim Meydanı'na" gelmişti?

Tüm Bağdat'a ne oldu?

Bağdat'ı yeni bir Stalingrad'a çevireceğini söyleyen Saddam ve onun özel birliklerine ne olmuştu?

Bu olup bitenleri aslında ben dahil hiç kimse anlamamıştı...

Bağdat'ta kendilerini çok zor günler beklediğini söyleyen Amerikalı generaller bile

olup bitenleri yorumlamakta zorluk çekiyorlardı veya öyle görünüyorlardı... Çünkü onlar bilmiyorsa o zaman kim bilir acaba!

Peki, ne oldu?

Ümm Kasr gibi küçücük bir kasabada günlerce direnen Iraklılar ne oldu da 5 milyon nüfusu olan Bağdat'ta bir şeyler yapamadılar!

Acaba 3 hafta süren Amerikan bombardımanı (25.000 güdümlü bomba ve füze) gerçekten Saddam'ın tüm askeri gücünü yok mu etti? Yoksa Saddam ve yardımcıları da mı bu bombardımanlarda öldüler!

Eğer bu doğru ise Saddam'ın diğer aile bireyleri nerede?

Saddam'a bağlı yüzlerce devlet adamına (asker-polis-sivil) ne oldu?

Bazılarına göre bunların bir kısmı bombardımanlarda öldü, bir kısmı da kaçtı... Geri kalanlar da Saddam'ın memleketi olan Tikrit'e gitti... Bunlar da belki Saddam'la birlikte bu şehri savunmaya hazırlanıyordur... Eğer bu

olasılık doğru ise çok aptalca olur... Çünkü Bağdat gibi çok büyük bir kenti savunamayanlar Tikrit gibi küçük bir şehri hiç savunamaz...

Ama yine de belli olmaz!

Çünkü Saddam gibi megaloman olan bir diktatör bu tür aptallıkları pekâlâ yapabilir ve tarihe geçmek için doğduğu evi ölesiye savunabilir!

Başka bir ifadeyle büyük memleketi olan Irak için ölümü göze alamayan Saddam kendi küçük dünyasını savunmak için intiharı kendine daha uygun bulabilir!

Nasıl olsa ölüm ve öldürmek onun için çok alışık kavramlardır!

Peki ya Saddam Bağdat'ta ölmemiş veya Tikrit'e kaçmamış ise o zaman nerede bu adam?

Bence temel soru bu olsa gerek...

Çünkü Saddam Bağdat'ta öldü ise veya yarın öbür gün Tikrit'te ölecekse o zaman kavramlar daha net olarak algılanabilir ve yorumlanabilir...

"Ya 12 yıldır ambargo altında yaşayan bir Irak ordusu dünyanın en güçlü ülkesi olan Amerika ve İngiltere'ye yenildi" ya da "30 yılı aşkın bir süredir diktatörlüğün tüm zulmünü yaşayan Irak halkı ülkesini savunmak yerine işgalci Amerikalıları Saddam'a tercih etti" diyebiliriz...

Ya da Irak'ın BM'deki temsilcisi Muhammed Duri'nin ağlayarak dediği gibi, "Her şey bir oyun" ise o zaman şimdi ne olacak?

Yani Saddam Amerikalılarla anlaşmış olabilir mi?

Amerikalılar direnmeden Bağdat'ı teslim eden Saddam ve yandaşlarına Irak'ı terk etme veya kaybolma şansı tanımış olabilir mi?

Peki, bu nasıl olabilir?

İran'a saldırırken her türlü desteği veren Amerikalılar Kuveyt'e girmesi için de Saddam'ı teşvik etmişti...

İran'la savaşında 1 milyon Iraklı ve İranlı'nın ölümünü sağlayan Amerikalılar her iki ülkeye 120 milyar dolarlık silah satmıştı.

Kuveyt olayında ise Amerikalılar 600 milyar dolarlık savaş masraflarını Körfez ülkelerinden sağladılar ve 30 yıllığına Irak petrolünü ipotek altına aldılar... Ama en önemlisi kendilerinin ve İsraillilerin Ortadoğu'daki egemenliğini pekiştirdiler...

Bu egemenlik yetmemişe benziyor ki bugün yaşanan olaylarla karşılaşıyoruz... Yani 20 yılı aşkın (belki de 1969 yılında iktidara geldiği günden itibaren) bir süredir Amerikalılara bilerek veya bilmeyerek hizmet eden Saddam görevini tam anlamıyla yerine getirmiştir... Son olarak Saddam Bağdat meydan muharebesinden de kaçarak bölge halklarına en son darbeyi Amerikalılar adına indirmiştir...

Ümm Kasr'da, Basra'da, Nasiriye'de ve daha birçok köy, kasaba ve şehirde direnen Iraklılar tüm bölge halklarının moralini yükseltmiştir… Yıllarca Haçlı-Siyonist saldırılar karşısında çaresiz kalan tüm bölge halkları (hatta Amerika'nın dünya politikalarından memnun olmayan herkes) Irak halkının direnişiyle büyük moral bulmuştu...

Oysa Saddam tarafından (eğer) söndürülmüş olan bu direniş morali belki de Amerikalılar açısından çok daha da önemliydi...

Çünkü morali bozulmuş bir Irak veya Arap halklarını sindirmek hem de sonsuza kadar çok daha kolay olacaktı...

Böylece Saddam'ın Amerikalılara (eğer) yaptığı bu en son hizmet aynı zamanda en önemlisi olacaktır!

Umarım ve dilerim bu senaryo doğru çıkmaz ve Saddam giderayak yalnız kendi halkına değil tüm Arap ve Müslüman halklara bir kötülük daha yapmamış olsun...

Yoksa başımıza gelecek olan belalar gerçekten çok büyük olacak ve bizim işimiz çok daha fazla zor olacaktır...

Çünkü Irak'ta kolay bir zafer elde eden Amerikalılar bundan sonra çok daha azgınlaşacak ve her tarafa pervasızca saldıracaktır...

Ama tüm bunlar hiçbir zaman bizi umutsuz

kılmamalıdır…

Umudumuzu kaybettiğimiz anda Amerikalıların işini daha da kolaylaştırmış oluruz...

Oysa biz doğruları savunuyoruz... Doğrulara olan inanç var olduğu sürece insanların ve halkların onurlu yaşama umudunu ve direnme gücünü hiç kimse yenemez...

Tunuslu ünlü şair Abdülkasım El-Şabii bakın ne diyor:

"Belki siz bir fili bir iğne deliğinden kolayca geçirebilirsiniz

Ama yürekte atan bir umut kıvılcımını asla yok edemezsiniz..."

Ne dersiniz, Irak'ta bize zorla seyrettirilen moral bozucu bunca acı, kan ve gözyaşına rağmen yüreğinizde hâlâ atan bir umut var mı? Varsa Amerikalılar mutlaka yenilerek Irak'tan defolup gidecektir.

Yeni Şafak, 14 Nisan 2003

Her Şeyin Bir Bedeli Var... İhanetin de!

Bağdat'ın düşüşünün 105. gününde Saddam'ın iki oğlu öldürüldü... Kusay ve Uday'ı ihbar eden ise onları evinde saklayan bir akraba... Amerikalılar Uday ve Kusay'ı sağ ele geçirme yerine evi basarak her ikisini öldürdü.

Oysa Amerikalılar isteseydi ev sahibi, Uday ve Kusay'ın yemek veya içeceklerine uyuşturucu koyabilirdi... Benzer şekilde Amerikalılar ateş etmeden önce de göz yaşartıcı veya uyutucu bombalar atabilirdi... Ama Amerikalılar bunu yapmadı ve her ikisini ölü olarak ele geçirmeyi tercih etti...

Oysa sağ olarak yakalansaydılar belki de "sakladıkları kitle imha silahlarının yerini veya bir zamanlar Amerika'ya nasıl uşaklık ettiklerini" anlatabilirlerdi!

Ancak önemli olan, Uday ve Kusay nasıl olur da Kürtler ve Amerikan askerleriyle kaynayan bir şehirde böylece rahat kalıyorlardı... Üstelik

cadde üzerinde her tarafı açık ve herkesin gözünün üzerinde olduğu muhteşem bir villada...

Tüm bunlar bana Amerikalıların Uday ve Kusay'ın bu villadaki varlığından haberdar olduğunu göstermektedir.

Uday ve Kusay da Amerikalıların bu haberdarlığından haberdarlardı ki bu denli rahat olarak bu villada iki haftadır üstelik birlikte kalıyorlardı...

Tüm bunlardan ben şunu anlıyorum...

Amerikalılar Uday ve Kusay'dan kurtulma zamanının geldiğine karar vererek ikiliden kurtuldu... Eğer bu tespit doğru ise Saddam'ın da pek yakında ele geçirilmesi kaçınılmaz gözüküyor... Kaldı ki Irak olayı başından beri çok bilinmeyenli bir denkleme benziyor... Özellikle Saddam'ın fiilen işbaşına geldiği 70'li yılların sonundan itibaren... Nitekim Amerika ve Batı ülkeleri İran'a saldıran Saddam'a her türlü desteği verdiler... Aynı Amerika Saddam'ı Kuveyt'e girmesi için teşvik etti. Irak ordusunu

Kuveyt'ten çıkaran Amerikalılar 12 yıl süreyle Saddam'ın işbaşında kalmasına göz yumdular...

Saddam ise, sağcı-solcu, Sünni-Şii, Kürt-Arap ve Türkmen'i keserken Amerikalılar hep seyirci kaldı. Hatta Halepçe'de kimyasal bomba kullanırken bile!

Son olaylar ve Amerika'nın Irak'ı işgal etmesi ise Amerikalıların artık Saddam'a ihtiyaçlarının kalmadığını kanıtlıyordu... Saddam 25 yıllık iktidarı süresince halkına ihanet ederek Amerikalılara bilerek veya bilmeyerek, direkt veya dolaysız olarak hizmet etti...

Bu hizmetlerinin en sonuncusu ise ülkesini Amerikalılara peşkeş çekmek ve tüm bölgeyi büyük bir belayla karşı karşıya bırakmak oldu...

İran-Irak Savaşı'nda 1 milyon insan öldü... 8 yıl süren bu savaş her iki ülkenin bütçesinden 260 milyar doları alıp götürdü...

Saddam'ın Kuveyt'i işgal etmesi ve bunun sonucu olarak çıkan savaşın maliyeti ise 600 milyar doları aşmıştı... Tüm bunlar Körfez

ülkelerinin bütçelerinden ödenmiştir... 1991-2001 yılları arasında bölge ülkelerinin silahlanmaya yatırdıkları para ise 320 milyar dolardır...

Özetle Saddam'ın Irak ve bölge ülkelerine maliyeti öldürülen ve işkence gören milyonlarca insan ve Amerikan ve Batı silah tekellerinin kasalarına giden milyarlarca dolar...

Amerika Saddam'dan kurtulma zamanının geldiğine karar vermiştir...

Nasıl olsa başkası da bulunabilir!

İşte Uday ve Kusay bu nedenle vuruldular... Yarın ya da öbür gün Saddam da yakalanacak ve öldürülecektir...

Özetle tümü düzmece olan bir oyunu seyrediyoruz gibi...

Saddam ve benzerleri iktidarda kalma uğruna ruhlarını şeytana sattılar... Ruhlarını şeytana satanların ise gerçek siyaset pazarında hiç şansları olmaz, olmamıştır...

Onların sonunun hep ara sokaklarda kurulan pazarlarda sona kalan ezik büzük sebze ve meyvelerden farklı olmaz... Gece yarısı gelen çöp kamyonları onları alıp götürürken, kokmasın ve iz bırakmasın diye yerlerini de tazyikli ve ilaçlı sularla yıkarlar...

Saddam yalnız halkına değil, Arap ve Müslüman dünyasına ihanet etmiştir.

Ama acı olan Saddam'a bu bedeli kendi halkının değil, hizmetlerinde kusur etmediği Amerikalıların ödetmiş olmasıdır...

Saddam yanı başında bulunan İran şahının başına gelenlerden ders almamıştır...

30 yıl süreyle Amerikalılara hizmet eden Şah Pehlevi İran'dan kaçmak zorunda kalınca Amerikalılar ona vize bile vermediler... Kendisi gibi Amerikan işbirlikçisi olan Enver Sedat olmasaydı şah gömülecek yer bile bulamayacaktı...

Amerikalılar için bu genel bir kuraldı...

Kullanabildiğin kadar kullan, zamanı

geldiğinde de at gitsin!

Amerikalılar için vefa denilen bir duygu yoktur ve hiçbir zaman olmayacaktır...

Türkiye'yi NATO'ya sokan, Kore'ye asker yollayan, ülkenin her tarafını Amerikan üsleriyle donatan ve Amerika'nın her istediğine içte ve dışta evet diyen Menderes'e darbe yapıldığında ve daha sonra da asıldığında Amerikalılar hiç seslerini çıkarmadılar.

Türkiye'nin yakın tarihinde Amerikalıların bu özelliklerini kanıtlayacak onlarca olay yaşandı...

Süleymaniye vakası ise bunların en sonuncusudur... Amerikalılar 1946'dan bu yana müttefik olarak kabul ettikleri Türk askerinin kafasına torba ve çuval geçirirken aslında çok önemli bir de mesaj vermek istiyorlardı... "Bizim sizlere yaptıklarımızı görmeyeceksiniz!"

Merak ediyorum da bu torbalar başka kimlerin kafasına geçirildi!

Yeni Şafak, 28 Temmuz 2003

Kaddafi Ne Yapıyor?

12 Eylül 1980 darbesinden sonra Libya Konsolosluğu'nda basın danışmanı olarak çalışmaya başlamıştım.

Gazeteciliğimin yanı sıra 8 yıl süreyle bu görevimi sürdürdüm.

Bu süre içinde onlarca kez Türk meslektaşlarımla birlikte Libya'ya gittim ve Kaddafi'yle görüştüm... Bu meslektaşlarımın büyük bölümü bugün medya ve basın sektöründe önemli yerlerde bulunuyor. Ali Kırca, Abdurrahman Dilipak, Selahattin Sadıkoğlu, Cengiz Çandar, Kenan Akın bunlardan birkaçı...

Bu gezilere onlarca politikacı ve akademisyen de katılıyordu.

Hepimiz Kaddafi olayını yakından izliyor ve kendi aramızda sık sık tartışıyorduk.

Bu sırada Libya tüm kapılarını Tük müteahhitlerine ve şirketlerine açmıştı... Müteahhitlerin 15 milyar dolarlık iş aldığı

Libya'ya ihracatçılar her yıl 2 milyar dolarlık mal satıyordu... Ta ki Amerikalılar Kaddafi'nin evini bombalayıncaya kadar. Çünkü Ankara, Kaddafi'ye destek çıkmamıştı...

O tarihten sonra (Nisan 1986) Kaddafi, Türkiye'yle ilgili görüşünü değiştirmeye başladı.

1996'da Kaddafi'nin Başbakan Erbakan'a davranma biçimi belki de Ankara'nın 1986'daki tavrına bir tepkiydi...

Ama konumuz bu değil...

Eylül 1969'da askeri bir darbeyle kralı deviren Kaddafi o zaman 27 yaşında devrimci bir Arap milliyetçisiydi.

Biri İngiliz diğeri Amerikan olan iki büyük askeri üssü söküp atan Kaddafi daha ilk günden itibaren "dünyadaki tüm belaların sorumlusu" olarak kabul ettiği bu iki ülkeye karşı savaş başlatmıştı.

Kaddafi bu iki ülkeye ve tabii İsrail'e karşı direnen ve savaşan tüm ülke, parti, örgüt ve kişilere her türlü maddi ve manevi yardımda

bulunuyordu.

Ülke nüfusu 3 milyon ve yıllık petrol geliri 30 milyar dolar civarında olan Kaddafi bu yardım kampanyasına 30 yıl süreyle 300 milyar dolar harcamıştı...

Kaddafi, *Yeşil Kitap*'ının tüm dünya halkları tarafından kabul edilebileceğine inanıyor ve mazlum halkların ve insanların her yerde yardımına koşuyordu... Ama Kaddafi, her nedense tüm dillere çevrilen *Yeşil Kitap*'ına ne bir ilgi uyandırabildi, ne de mazlum halkların sempatisini kazanabildi.

Bunun nedeni ise, yalnız Kaddafi'nin dengesiz davranışları değil, aynı zamanda uluslararası medyanın Kaddafi'ye karşı uyguladığı acımasız karalama kampanyasıdır.

Kaddafi, başta Araplar olmak üzere herkese küsmüştü...

Bir ara Afrikalı olduğunu söyledi...

Onlar da Amerika, Fransa ve İngiltere'nin sözünden çıkamayınca Kaddafi'nin hayal

kırıklığı artmıştı...

Artık yapacağı bir şey kalmamıştı!

30 yılını anti-emperyalist mücadeleye (!) veren Kaddafi artık gerçeği (!) görmüştü...

Amerika'ya rağmen bir şey yapılamazdı!

On yıl süreyle düşürülen Amerikan ve Fransız uçaklarıyla ilgisi bulunmadığını savunan ve bu yöndeki propagandaya milyonlarca dolar harcayan Kaddafi, aniden suçunu itiraf etti ve milyarlarca dolar tazminat ödemeyi kabul etti.

Hiçbir nükleer ve kimyasal silah programı olmamasına rağmen ülkesini Amerikan ve İngiliz uzmanların denetimine açtı.

30 yıl süreyle para yardımı yaptığı tüm ülke, parti, örgüt ve kişilerin adlarını Amerikalılara verdi ve bundan böyle Washington ve Londra'yı kızdıracak bir şey yapmayacağı sözünü verdi...

Kaddafi'nin bundan sonraki sürpriz adımının ne olacağını herkes merak ediyor.

Ancak en çok beklenen davranış Kaddafi'nin

İsrail'i tanıması ve Tel Aviv'e gitmesidir...

Böyle bir beklenti ise birçokları için sürpriz olmayacaktır...

Çünkü birçok Arap aydını ve politikacısı daha başlangıcında Kaddafi'ye kuşkuyla bakıyordu. Onlara göre Kaddafi'nin Amerika'nın adamı olması veya olmaması hiçbir şeyi değiştirmez... Çünkü Kaddafi, yanlış ve aptalca davranışlarıyla zaten Amerika'nın çıkarlarına hizmet etmişti.

Tıpkı Saddam Hüseyin gibi.

Libya'nın mutlak ve tek hâkimi olan Kaddafi'ye hiç kimse yanlış yaptığını söyleyemiyordu; kendisi de hiç kimseyi dinlemiyordu...

Kaddafi'ye göre, Kaddafi'den başka hiç kimse gerçeği bilemez...

Aynı şeye Saddam da inanıyordu.

Bu durumda Kaddafi ve Saddam'a düşen yegâne görev, çıkıp kim oldukları gerçeğini herkese anlatmalarıdır!

Belki o zaman insanlar onların bu sefil durumlarına acır ama asla yaptıklarını (!) affetmezler ve bir gün gelip mutlaka hesabını sorarlar. Tabii o zamana kadar yaşarlarsa...

Yeni Şafak, 28 Aralık 2003

Mübarek Niye Geldi?

Mısır'ın 23 yıllık cumhurbaşkanı adaşım Hüsnü Mübarek bugün Ankara'da...

Bir zamanlar her yıl bir kez Ankara'ya gelen ve 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'le kişisel dostluk ilişkileri kuran Mübarek en son 1998 ekiminde gelmişti.

O sırada Ankara ile Şam arasında arabuluculuk yapıyordu!

1997'de ise Başbakan Erbakan, Mübarek'e, "Mısır'daki Müslümanlara biraz daha insaflı davranın" dediğinde, "İsterseniz alın tümünü Türkiye'ye götürün" diyen Mübarek yine Erbakan'ın D-8 projesine sıcak bakmamış ve İstanbul'da yapılan zirveye katılmamıştı.

Peki, şimdi ne oldu da Mübarek Ankara'yı hatırladı?

"İslami kökeni olan" AK Parti'nin iktidara gelişi Kahire'yi tedirgin etmişti.

Abdullah Gül'ün başbakan olarak Ortadoğu'da

barış girişimine sıcak bakmayan Mübarek, Ankara'nın son dönemdeki bölge açılımlarından da pek hoşnut olmamıştı.

Geleneksel olarak Türkiye'yle rekabet içinde olan Mısır'ın bu tedirginliğinin kendine göre birçok haklı nedeni de olabilir.

1- Son bir yıl içinde ve özellikle 1 Mart Tezkeresi'nin reddedilmesinden sonra Ankara ve AK Parti hükümeti bölgede ciddi bir prestij kazandı.

2- Irak'a komşu ülkelerin dışişleri bakanlarının bir araya geldiği toplantılarda Ankara; Şam ve Tahran'la daha yakın işbirliği yapıyor. Bu ise Kahire'nin bölgedeki geleneksel rolünü azaltmaktadır. Üstelik konu, yani Irak daha çok Arap âlemini ilgilendirmektedir.

3- Ankara, son zamanlarda Şam ile Washington ve Tel Aviv'in yanı sıra Tahran ile Washington arasında arabuluculuk misyonu yüklenmek istiyor. Oysa bu görev de geleneksel olarak Kahire'nin görevidir. Benzer şey İsrail ile Filistin arası için de geçerlidir.

4- Türkiye'deki laik demokratik ve ılımlı bir İslam deneyimi bir şekliyle Mısır'ı tedirgin etmektedir. Böyle bir Türkiye, Mısır'ın ABD nezdindeki önemini azaltmaktadır. Üstelik ABD son dönemlerde hem Libya hem de Sudan'a çengel atarak Kahire'ye olan gereksinimini azaltmaya çalışmaktadır. ABD böyle bir açılımla AB'yi güneyden, yani Akdeniz tarafından kuşatmayı da planlamaktadır. Üstelik AB ülkeleri petrol gereksiniminin büyük bölümünü Libya'dan sağlıyor.

5- Büyük Ortadoğu Projesi'nden söz eden ve Kafkaslar ve Orta Asya bölgelerine ilgilerini gizlemeyen Amerikalılar görünürde Mısır'a değil de Türkiye'ye birtakım misyonlar yüklemeye hazırlanıyor.

6- Bu projenin en önemli hedeflerinden biri olan İran'la ilişkilerini sürpriz bir şekilde iyileştiren Kahire belki de Amerikalıların bu tercihlerine karşı önlem almayı hesaplamaktadır. Ama yine de Mısır, Şii bir İran'dan sonra Irak'ın da Şiileştirilmesine sıcak bakmayacaktır.

7- Ankara'ya gelmeden önce Suriye'nin genç

lideri Beşar Esad'la telefon görüşmesi yapan ve dün Kahire'de Lübnan'ın başbakanı Refik Hariri'yle (Hariri geçen ay Erdoğan'la Cidde'de buluşmuştu) bir araya gelen Mübarek, anlaşılan onlardan Ankara'nın nabzını öğrenmeye çalışmaktadır. Üstelik Başbakan Erdoğan önceki pazar günü Suriye lideriyle bir telefon görüşmesi yapmış ve ona Amerika gezisinin sonuçlarını anlatmıştı. Cumhurbaşkanı Sayın Sezer ise bu ayın 19'unda Tahran'da yapılacak D-8 zirvesine katılarak Hatemi'yle görüşecek.

Ama daha önce, yani cumartesi günü Kuveyt'te Irak'ın ve Irak'a komşu ülkelerin dışişleri bakanları (Mısır dahil) bir araya gelecek ve Irak'la bölgenin geleceğini ilgilendiren tüm konuları konuşacaklardır.

İşte özetlemeye çalıştığım bu başlıklarla Mübarek bugün Sayın Sezer, Erdoğan, Gül ve Orgeneral Özkök'le görüşmeler yapmak üzere Ankara'ya geliyor.

Elbette bu görüşmelerde her iki tarafı ilgilendiren tüm konular ele alınacak ve karşılıklı olarak değerlendirmeler yapılacaktır...

Ama en önemlisi her iki taraf birbirine olan güvenini test edecektir.

Mübarek AK Parti iktidarının ne kadar "Müslüman" veya "laik ve demokrat" olduğundan emin olmaya çalışacaktır.

Müslüman akımların ve eğilimlerin giderek güçlendiği ve şimdiye kadar hep kontrol altında tutulduğu Mısır'da bu deneyim çok önemlidir.

İşte bu nedenle Mübarek'in Ankara ziyareti çok önemlidir...

Bu ziyaretin sonuçlarıyla ülkesine dönecek olan Mübarek hem kendi ülkesi hem de bölge açısından çok önemli kararlar alma durumunda kalabilir.

Umarım Mübarek bu düşünce ve niyetle Ankara'ya gelmiştir.

Ve dilerim ki mübarek (!) Mübarek'in kararları hepimiz için mübarek olur! Aksi takdirde kaybeden önce kendisi olacaktır!

Yeni Şafak, 11 Şubat 2004

BOP mu, BİP mi!

Son günlerin moda konusu Büyük Ortadoğu Projesi, yani BOP. Yine son günlerde hemen hemen herkes bu konuda yazıp çiziyor ve konuşuyor.

Birkaç Amerikan kalemşoru hariç hemen hemen herkes bu projeye endişeyle bakıyor ve Amerika'ya güvenilemeyeceğini söylüyor.

Henüz erken olduğu için bu konuda fazlaca detaya girmek istemiyorum. Zamanı gelince bu konuda çok şey söyleyeceğiz...

Ancak sevindirici olan şey Amerikan kalemşorları dahil olmak üzere hemen hemen herkes Filistin sorunu çözülmeden BOP'un uygulama şansının olamayacağını söylüyor.

Ancak bu konuda da zaman zaman kasıtlı ya da kasıtsız yanlış değerlendirmeler yapılıyor.

Bazıları Filistin sorunu yerine, Filistin-İsrail sorunu gibi tanım ve kavramlar kullanmaktadırlar.

Oysa böyle bir kavram yoktur ve bu konuda tek bir gerçek vardır.

İsrail denilen devlet 1948 yılında Amerika tarafından Filistin toprağı üzerinde haksız, yasadışı ve kanlı bir şekilde kurulmuştur. Dünyanın dört bir yanından getirilen Yahudiler (yalnız son 10 yılda çoğunluğu Rusya'dan olmak üzere yaklaşık 1 milyon Yahudi Filistin'e göç ettirilmiştir) bu topraklara taşınırken 3 milyon kadar Filistinli göçe zorlanmıştır. Bunlar inanılmayacak kadar zor koşullarda komşu Arap ülkelerinde ve dünyanın dört bir yanında yaşamaktadırlar. Bunlara ilaveten bugün 4 milyon Filistinli de 1967'den beri İsrail işgali altında bulunan Batı Şeria ve Gazze'de yaşamaktadır. Bunların bir vatanı ya da bağımsız bir devleti yoktur.

Yani birilerinin hep göstermek istedikleri gibi ortada bir Filistin devleti ve ülkesi yoktur. 1948'den alırsanız 56, 1967'den alırsanız 36 yıldır İsrail'in işgali altında ve insanlık dışı koşullarda yaşayan milyonlarca Filistinli insandan söz ediyoruz.

Dolayısıyla Filistin halkının en az 36 yıldır yaşadığı acılar ve İsrail terörü yerine Filistin-İsrail sorunundan söz etmek eğer vicdansızlık değilse, insafsızlıktır...

Şimdi tüm bunlar yetmiyormuş gibi Amerikalılar karşımıza çıkıp büyük bir Ortadoğu'dan söz ediyorlar. Bu büyük Ortadoğu'da 22 Arap ülkesinin yanı sıra Arap olmayan 4 Müslüman ülke var. Türkiye, İran, Pakistan ve Afganistan.

Amerika'ya göre Türkiye Avrupa'nın değil Ortadoğu'nun bir parçasıdır ve BOP'ta "rol" almalıdır.

Amerika tüm bu ülkeleri adam edecekmiş!

Ama işin daha ilginç tarafı, Amerika bu büyük Ortadoğu coğrafyasında bir de Müslüman olmayan yabancı bir organ yerleştirmek istiyor.

Amerika'ya göre herkes, yani 26 Müslüman ülke kendini İsrail'e benzetmelidir.

Bölgede tek demokratik, laik, insan haklarına saygılı, barışsever ve çağdaş bir ülke!

Bush yönetimi herkesi kendisi gibi geri zekâlı sanıyor!

Bu konuda Umur Talu *Sabah*'ta son günlerde oldukça ilginç ve doğru tespitlerde bulunuyor.

Talu'ya göre, "Bugün Beyaz Saray'da egemen olan kökten dinci (yani radikal Hıristiyanlık [H. M.]) yaklaşım, yani Evanjelikler olarak tanımlanan yeni Hıristiyanlık mezhebi; Mesih'in dönüşü ve İsa'nın bin yıllık hükümranlığı için İsrail'in her koşulda korunması ve işgal ettiği topraklardan çıkmak bir yana, yayılması gerektiğini, şeytanın güçleriyle (yani Müslümanlarla [H. M.]) büyük bir kapışmanın olacağını vaaz ediyor."

İşte Büyük Ortadoğu Projesi'nin gerçek amacı budur.

BOP'un amacı BİP'i gerçekleştirmektir...

Yani Büyük İsrail Projesi...

Bunu göremeyenlerin gözlerini lazerle çizdirmelerini tavsiye ediyorum. Türk doktorlarına güvenmiyorlarsa, akıllarına

yaptıkları gibi gözlerini de Amerikan doktorlarına emanet edebilirler!

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Truman ve Eisenhower doktrini ile Marshall Planı'nın gerçek hedefi İsrail Devleti'ni yaratmak ve o yıllarda kuruluş aşamasında olan bu devlete güç katmaktır.

Yoksa BM'de bu devletin kurulmasına hayır diyen bir Türkiye ne oldu da 9 ay sonra İsrail'i tanıyan ilk ve tek Müslüman ülke olmuştu?!

Bir düşünün bakalım...

Cevabını bulanlar Amerika'nın BOP'ta Türkiye'ye neden önemli "rol" vermek istediğini belki anlarlar!

Yeni Şafak, 7 Mart 2004

Demokratik Ortak!

1 Mart'ta TBMM Irak Tezkeresi'ne "hayır" dediğinde Amerika kıyameti kopardı. Wolfowitz; Çandar ve Birand'la söyleşisinde Türkiye'yi tehdit edip Ankara'nın Amerika'dan özür dilemesi gerektiğini söyledikten sonra ordunun da AK Parti hükümetine karşı neden darbe yapmadığını merak ediyordu...

Oysa 14 ay sonra aynı Amerika, Türkiye'yi "demokratik ortak" olarak G-8 toplantısına çağırıyor!

Toplantıya ayrıca demokratik olmayan 4'ü Arap ve 5'i Afrikalı olmak üzere 9 ülke lideri de çağrıldı...

Irak ve Afganistan'da Amerikalılar tarafından atanan "demokratik" liderler de G-8'e çağrıldı...

Peki, bu zirvede neler konuşulacak?

Kuşkusuz sanayileşmiş 8 ülkenin ilgi alanına giren her şey bu zirvede konuşulacak ve bu yönde de kararlar alınacak. Ama bizi ilgilendiren bölümüyle ilgili olarak BOP veya yeni adıyla

"OKABOGOP", yani "Ortadoğu" ve "Kuzey Afrika" ile "Birlikte Ortak" bir "Gelecek" için "Ortaklık Projesi."

Projenin adından da anlaşılacağı üzere ortada bir ortaklık söz konusu, ya da, öyle olması gerekiyor.

Oysa kâğıt üzerinde kalması beklenen projenin metinlerine bakıldığında bir zamanlar Milli Güvenlik Kurulu'nun hükümetlere tavsiyeleri niteliğindeki G-8'lerin bölge ülkelerine tavsiyelerini görüyoruz.

Aslında G-8'lerin bunca zahmete katlanmalarına gerek yok. Naçizane bir teklifim var o ülkelere ve o ülkeleri etkilemeye çalışan ABD'ye. Eğer ABD bölgede gerçekten demokrasi ve özgürlük istiyorsa yapacağı üç iş var:

1- İsrail'e verdiği desteğe son verecek ve bağımsız ve gerçek bir Filistin devletinin kurulmasını sağlayacak.

2- Şu anda bölgedeki tüm faşist, dikta ve anti-

demokratik iktidarlara sağladığı ekonomik, askeri, güvenlik ve siyasi desteğe son verecek ve artık bu iktidarları desteklemediğini resmen ilan ederek Saddam'a karşı Irak halkını ayaklanmaya teşvik ettiği gibi, Arap ve bölge halklarını da bu iktidarlara karşı ayaklandıracak.

3- Sivil ayaklanmaya başlayan halklara her türlü maddi ve manevi desteği verecek.

Görüldüğü gibi bölgedeki durumun düzeltilmesi o kadar zor değil.

Önemli olan Amerika'nın gerçek niyetidir.

Bir kez daha söylüyorum: Bugün Arap ve bölge ülkelerindeki tüm sorunların dolaylı ve dolaysız nedeni bölgedeki Amerikan politikalarıdır... Değişmesi gereken Arap halkları değil Amerika'nın bu politikalarıdır... 1948'de Filistin toprağı üzerinde yasadışı olarak İsrail Devleti'ni kurduran Amerika, o tarihten bu yana bölgede yaşanan 8 büyük savaş ve bir o kadar iç savaş ve kargaşaya neden olmuştur.

O gün bugün bölgedeki tüm askeri darbeler,

faşist, gerici ve anti-demokratik iktidarların hepsinin arkasında Amerika vardır. Başka bir ifadeyle, 60 yıldır bölgede yaşanan tüm siyasal, güvenlik, ekonomik, toplumsal ve hatta psikolojik sorunların nedeni Amerika'dır.

Bugün de durum aynıdır.

Kimse hayal görmesin ve başkalarını aldatmaya kalkışmasın. Bugün G-8 toplantısına çağrılan 5 Arap ve 5 Afrika ülkesinden hangisi demokrat acaba?

Yoksa Afganistan mı demokratik bir ülke?!

Bu ülkelerde Amerikan yardımı olmadan iktidarlar bir ay bile dayanamaz.

Amerika'nın zaman zaman bu ülkedeki "demokratikleşmeden" söz etmesi büyük bir palavradır. ABD'ye göre demokrasi yalnızca kendi çıkarlarının korunması demektir.

Türkiye'ye gelince...

Daha önce de birçok kez söyledim: Amerika ve tabii ki İsrail şimdiki yapısıyla AK Parti

yönetiminde bir Türkiye'yi içine sindiremez. Amerika bu parti ve hükümeti kuşatmak için elinden geleni yapmaktadır.

Bu çabasında başarılı olup olamayacağını önümüzdeki dönem göreceğiz. Ama ben AK Parti'nin ve hükümetinin ve hatta Türk Devleti'nin Amerika'nın bölge jandarmalığına, bekçiliğine ya da yeni adıyla "rol"üne soyunacağına veya talip olabileceğine ihtimal vermiyorum.

"Rol"ler yönetmenler tarafından verildiği gibi yine onlar tarafından başka oyuncular bulunduğunda geri alınır. Tiyatro sahnelerinde ellerine tekstler verilerek öğretilen roller hiçbir zaman gerçek yaşamın gerçekleriyle bağdaşmaz.

Bugün Türkiye'ye bölgede rol biçenler Türkiye'nin de bölgenin de gerçeklerini bilmeyenlerdir.

Türkiye kendi modelini bile henüz oluşturmamışken acaba bölgede nasıl bir rol oynayacaktır? AB baskısıyla kendi reformlarını henüz yeni yapmışken acaba böyle bir Türkiye

bölge ülkelerine ne diyecektir?

Türkiye yalnız ve yalnız kendi doğal, dürüst ve samimi politikalarıyla bir örnektir.

Başbakan Erdoğan'ın, Dışişleri Bakanı Gül'ün, danışmanlarının ve hatta onlara zaman zaman "yol göstermeye çalışan" bazı uzmanların kulağına küpe olsun:

Bu hükümet, Irak'ta savaşa ve Amerikan-İsrail planlarına ve İsrail'in bölgedeki terörist politikalarına karşı çıktığı ve bölge halklarına yönelik samimi davranışlarda bulunduğu sürece Türkiye kendi örneğini yaratacaktır.

Ancak böylesi örnek bir Türkiye bölgede kendi rolünü oynar ve bu rol kalıcı olur.

Nisan 1946'da *Missouri*'nin İstanbul'a gelişiyle başlayan Amerikan rollerinin bir işe yaramayacağını artık herkes bilmelidir. Bilenler de bunu açıkça söylemelidir. Çünkü o roller ki; Türkiye'nin içte ve dışta başına açmadığı bela bırakmamıştır!

Bu gerçeği en iyi bilenlerin başında Başbakan

Erdoğan, Dışişleri Bakanı Gül ve arkadaşları gelmektedir!

Yeter ki, o malum birilerinin etkisinde kalmasınlar!

Yeni Şafak, 9 Haziran 2004

Sudan!

Sudan; Afrika'da önemli bir Arap ülkesidir...

Nüfusunun büyük bölümü Arap ve Müslüman...

Sudan; Türkiye'nin neredeyse üç misli bir toprağa sahip...

Nüfusu ise yaklaşık 40 milyon...

Herhangi bir Afrika haritasına bakarsanız Sudan'ın ne denli önemli bir ülke olduğunu görürsünüz...

Sudan'ın komşuları; Mısır, Libya, Çad, Orta Afrika Cumhuriyeti, Zaire, Uganda, Kenya ve Etiyopya...

Dünyanın en verimli topraklarına sahip Sudan'da milyonlarca küçükbaş ve büyükbaş hayvan bulunmaktadır.

Sürekli yeni petrol kuyularının açıldığı Sudan, topraklarından Nil Nehri'nin geçmesi nedeniyle doğal olarak İsrail'in ilgisini çekmektedir.

İsrail; ilişki içinde olduğu Sudan'ın komşusu ülkeler üzerinden bu ülkenin içişlerine karışmaktadır...

Sudan neredeyse 50 yıldır güneydeki ayrılıkçı Hıristiyanlarla uğraşmaktadır.

Tüm Hıristiyan Batı bu ayrılıkçılara sahip çıkmakta ve destek vermektedir.

İsrail ise ayrılıkçılara en çok destek veren ülke.

Amerika ise Usame Bin Ladin'e ait olduğu ve kimyasal silah ürettiği gerekçesiyle 4 yıl önce başkent Hartum'da bir ilaç fabrikasını bombaladı...

Afganistan ve Irak'ın işgaliyle Sudan'daki İslamcı yönetim Washington'la diyaloğa girdi...

Bu ülkede zengin petrol yataklarının varlığı ise Amerikalıların iştahını açtı...

Amerika'nın devreye girmesiyle Hartum'daki merkezi hükümet ile güneydeki ayrılıkçı Hıristiyan grup barıştırıldı.

Barış antlaşması tam imzalanmak üzereyken

olaylar bu kez başka bir bölgede patlak verdi...

Ülkenin kuzeyinde bulunan Darfur bölgesinde Müslüman ve ateist Afrikalılar merkezi hükümetin ilgisizliğini bahane ederek ayaklandı...

Ayaklanan Darfur'culara ilk destek Etiyopya'dan geldi.

Etiyopya ise İsrail ajanlarının en yoğun olarak bulunduğu ve aktif olarak çalıştığı Afrika ülkesidir.

İsrail; Etiyopya üzerinden Nil Nehri üzerinde söz sahibi olmayı ve iki Müslüman ülke Sudan ve Mısır'a problemler yaratmayı amaçlamaktadır.

Darfur'da ayaklanan ayrılıkçılara karşı Darfurlu Arap aşiretleri karşı koyuyor...

İşte kıyamet da o zaman kopuyor...

Başta ABD olmak üzere, İngiltere, Almanya ve diğer Batılı ülkeler Sudan hükümetine baskı yapmaya başladı...

BM genel sekreteri bile apar topar bu ülkeye

gitti.

ABD; Sudan'ı tehdit etmeye başladı...

BM, Sudan'a ambargo koymayı düşünüyor...

Oysa aynı BM 57 yıldır Filistin toprağını işgal eden İsrail'e her nedense ambargo koymayı aklından bile geçiremiyor...

Aynı BM yüz binlerce Çeçen'i öldüren Rusya'ya bırakın ambargo koymayı eleştirmeyi bile düşünmüyor...

Gerekçe ise: "O konu Rusya'nın iç işi..."

Peki, Sudan'daki olay neden Sudan'ın iç işi olmuyor?

Sudan'da belki Darfur'daki insanlara hükümet birlikleri ve halk fazlasıyla sert bir şekilde karşılık veriyordur...

Bu eleştirilebilir...

Ancak merak ediyorum, acaba benzer bir ayaklanma Amerika'da ya da başka bir Batı ülkesinde olsaydı o zaman bu ülkeler ne

yapacaktı?

Amerika ve Batı artık şu aşağılık çifte standartlarından vazgeçmelidir...

Batı bundan 7-8 yıl önce Ruanda'da 1 milyon insan birbirini boğazlarken olaylara bir magazin haber olarak bakmıştı...

Çünkü Ruanda önemsiz bir ülkeydi ve o ülkede ne Müslümanlar ne de Hıristiyanlar vardı...

Bugün Amerika'nın neden olduğu küresel ısınmadan dolayı milyonlarca Afrikalı kuraklık ve açlık nedeniyle ölmektedir.

İnsanlıktan söz eden Batı silahlanmaya milyarlarca dolar harcarken milyonlarca AIDS hastası Afrikalı'ya yardım etmiyor...

Başta Amerika olmak üzere Batı'nın ilgisini çekmek için mutlaka petrol ülkesi olmak gerekiyor...

İsrail'in ilgilendiği ise, Nil ve Fırat'ın suları ve Müslümanlarla tarihsel ve ideolojik

hesaplaşmadır!

Belki de bu nedenle Darfur'da ayaklananlar "Peşmerge" veya "Tora Bora Savaşçıları" adını kullanmaktadır...

Afganistan ve Irak'tan sonra Amerika ve İsrail'in hedefi Sudan'dır...

Tüm sosyal, ekonomik ve coğrafi verileriyle Sudan İsrail için çok önemlidir.

Buna karşı acilen tedbir almayan Sudan'ı kötü bir gelecek bekleyecektir. Tüm Arap ve Müslüman ülkeler Sudan'a yardımcı olmak zorundadır, yoksa sıra onlara gelecektir.

Sudan'da olup bitenleri yakından izlemek gerekiyor...

Sudan'daki İslamcı yönetim Amerika'ya verdiği ve vereceği tavizlerle kurtulacağını sanıyorsa yanılmaktadır. Batı mutlaka Sudan'ı parçalayacaktır. Çünkü İsrail'in Sudan'daki emelleri verilen tavizlerle karşılanmayacak kadar büyüktür!

Irak; Fırat'ın doğu, Sudan ise Nil'in batı sınırıdır!

Yeni Şafak, 19 Temmuz 2004

Gestapo Bin Ali

Geçen hafta Tunus'ta seçim yapıldı. 1987'den beri başkan olan Zeynelabidin Bin Ali dördüncü kez seçildi, hem de %94 oy oranıyla. Ama olsun 200.000 kadar Tunuslu Bin Ali'ye "hayır" demiş. Bin Ali'nin güçlü istihbarat örgütü büyük olasılıkla bunları bulur ve cezalandırır. Tabii bu 200.000 kişi Tunus'taki demokratik seçimi kanıtlamak için Bin Ali tarafından özel olarak sayılmamış ise!

Tunus çok ilginç bir ülke... 1987'de "akli dengesi yerinde değil" diyerek Başkan Burgiba'yı görevden alan ve yerine geçen Bin Ali inanılmaz gaddar bir kişi... Ambargo altındaki Libya'ya giderken Tunus'a her uğradığımda bu havayı koklamıştım. Başkan Bin Ali bırakın türban ve benzeri konuları, namaz biter bitmez camileri hemen kapattırıyor. Tam bir Gestapo... Ama olsun, Batı onu çok seviyor ya... Başta ABD ve Fransa olmak üzere Batılı ülkelerin tümü ve bu ülkelerin istihbarat örgütleri Bin Ali'yi çok seviyor. Çünkü Bin Ali de istihbarat kökenlidir. Ve çok iyi bir emniyet

müdürüydü.

Beyefendi müdür olduğu dönemlerde tanıştığı güzel kuaförle aşk yaşar ve sonrasında eşini boşayarak bu güzel Leyla Hanım'la evlenir. Sonraki yıllarda bu ikili birlikte ve ayrı ayrı çok iş becerdiler. Birlikte ülkedeki tüm yolsuzluk ve kötülüklerin sorumlusu oldular. Tutuklamalar, işkenceler ve her türlü hırsızlık... Belki de kendini Allah'a affettirmek için Bin Ali çifti kızlarını çok dindar olan Sahr denilen adama verdiler. Sahr ise yalnızca Kuran-ı Kerim ve dini programlar yayınlayan özel bir televizyon kurdu ve peşinden İslami bir banka... Bu bankayla İslami işlemler yapıp yapmadığını bilmiyoruz ama Bin Ali'nin ülkedeki tüm İslamcılara karşı gaddarca davrandığını biliyoruz. Hem de CIA, MI6 ve benzeri istihbarat örgütlerinin destek ve yardımıyla... Ama bu işte bir gariplik var. Çünkü içeride Bin Ali teröründen kaçan İslamcılar hep Batılı ülkelere sığınıyor ve oralarda siyasi mülteci olarak yaşıyorlar. Örneğin yasaklı El-Nahda hareketinin lideri Raşid Gannuşi... O ve diğerleri Londra, Paris ve Berlin'de yaşıyorlar... Demek ki Bin Ali'ye her türlü desteği veren

ABD ve müttefikleri yedekli çalışıyorlar.

Batılı ülkelerin ellerindeki stepnelere ne zaman ve nasıl ihtiyaç duyacaklarını bilmiyorum. Ama şimdilik Bin Ali onların işine yarıyor ve kısa vadede değiştirip değiştirmeyeceklerini bilmiyoruz... Bilmiyoruz diyorum, çünkü Tunus ABD ve Batı stratejileri açısından çok önemli bir ülke değil. Bir tek önemi var, o da Libya'ya komşu olmasıdır. Yani Batı, Libya'da değişim isterse Tunus'a ilgi gösterir. Nasıl olsa ortada BOP denilen bir proje var ve BOP'a da Amerikalılar bir ülkeyle başlayacaklardır. Yani bu bir piyango... Ama kesin olan şey, Amerikalılar asla Suudi Arabistan ve benzeri ülkelerle başlamayacak, hatta onlara dokunmayacak. Yani Amerikan demokrasisi bu ülkelere asla uğramayacak...

Neyse, dönelim Tunus'a...

8 milyon kadar insanın yaşadığı Tunus ve onun başkanı Bin Ali, Batı'nın desteği olmadan bir yıl bile ayakta kalamaz. Çünkü ülkenin turizm ve Avrupa'daki Tunusluların dövizinden başka hiçbir geliri yok... Belki biraz fosfat...

Tunus'a gelen turistlerin büyük bölümü Güney Avrupa ülkelerinden... Yani Batı'dan... Yani Gestapo Bin Ali'ye destek veren ülkelerden... Yani zaman zaman Bin Ali'ye çağrıda bulunarak, "Basın özgürlüğünü kısıtlama, muhalefete daha iyi davran" diyen ülkelerden... Diyorlar ama hiçbir şey yapmıyorlar. Oysa yapacakları şey çok kolay... Bir yıl Bin Ali'ye para vermesinler, diktatörün işi tamam. Ya da muhalefete destek versinler bu iş tamam... Belli olmaz, belki de bir gün Bin Ali'den bıkar bunu da yaparlar. Nasıl olsa Batı'da vefa yok ve olmaz...

Yeni Şafak, 3 Kasım 2004

Kaddafi

26 yıl aradan sonra ABD, Kaddafi'nin ülkesi Libya'yla yeniden diplomatik ilişki kurma kararı aldı. Dışişleri Bakanı Rice, Kaddafi'yi "mükemmel bir müttefik" olarak ilan etti.

İnanılacak gibi değil!

Kaddafi 27 yaşında genç bir yarbay olarak 1969'da askeri bir darbeyle iktidara el koydu.

Altı ay sonra da Libya'daki Amerikan ve İngiliz üslerini kapattı.

O sıralarda Kaddafi müthiş bir anti-emperyalist ve anti-Siyonist'ti.

Kaddafi; Amerika, İngiltere, İsrail ve Batı karşıtı olan herkese yardım ve destek veriyordu.

Bu yolda milyarlarca dolar harcadı.

Başta Nelson Mandela olmak üzere Afrika'nın tüm bağımsızlık savaşçıları Kaddafi'nin maddi ve manevi dostuydu.

Bu desteğinden dolayı Kaddafi Amerika'nın

bir numaralı düşmanı olmuştu.

ABD 1981'de Libya'ya ilk saldırısını yaptı.

1982'de Sirt Körfezi'ndeki doğalgazı bahane ederek tekrar saldırdı.

Nisan 1986'da ise bu kez Kaddafi'nin evi hedef alındı ve bir çocuğu öldürüldü.

1988'de Kaddafi, Locurbi faciasıyla karşılık verdi.

Düşürülen uçakta 270 kişi ölmüştü.

Kaddafi başta inkâr etti ama sonra da suçunu itiraf etti.

Etmekle kalmadı, ölen yolcuların ailelerine milyarlarca dolar tazminat ödedi.

Sonra da aniden ABD ve İngiltere'yle diyalog kanallarını açtı.

Kaddafi, dünyanın dört bir yanındaki anti-Amerikancı ülke, parti ve örgütlerle ilişkilerinden elde ettiği tüm bilgileri CIA'e verdi.

Yani Kaddafi yalnız döneklik yapmakla kalmadı aynı zamanda dostlarını da sattı.

Hem de "reel politika" adına!

Kaddafi'yi 1980 yılında tanıdım.

Daha sonraki yıllarda kendisiyle birçok kez görüştüm.

En son 1998'de.

Artık o eski Kaddafi değildi.

Belki de gerçek Kaddafi'ydi!

Dönekliğin işaretlerini vermeye başlamıştı.

2003 Irak işgali ise onu çok korkutmuştu.

Sonra da teslim oldu.

Önümüzdeki günlerde Kaddafi'nin oğlu Seyfulislam ve Saddam'ı savunacağını söyleyen güzel kızı Ayşe ABD'ye gidecek.

Başkan Bush'la görüşmeleri beklenen bu ikili bundan böyle ABD'nin talimatıyla iş yapma sözünü verecek.

Bush da onları kutsayacak ve 37 yıldır Libya'yı yöneten babalarının yolunda devam etmelerini tavsiye edecek.

Kaddafi'yle ilişkilerini düzelten ve pek yakında bu ülkedeki eski askeri üssüne dönmesi beklenen ABD bu ülkenin komşusu Mısır'da farklı bir şey yapmıyor.

Bir yandan her yıl iki milyar dolar verdiği Hüsnü Mübarek'i 25 yıldır iktidarda tutuyor, öbür yandan da ılımlı İslam sinyalleri veren Müslüman Kardeşler örgütüne yeşil ışık yakıyor.

Geçenlerde Mübarek'in oğlu Cemal, Washington'a giderek Başkan Bush ve yardımcısı Dick Cheney'le görüştü.

Cemal yakın gelecekte babasının yerine geçecek ve belki de o da babası gibi Mısır'ı 25 ya da 50 yıl yönetir.

Mısır halkına ve ABD'nin demokrasi inançlarına hayırlı uğurlu olsun! Tabii Yemen'i unutmayalım!

Yemen, Büyük Ortadoğu Projesi'nde

Türkiye'yle birlikte bölgeye demokrasiyi getirecek.

ABD böyle istiyor.

Yemen'de yakında cumhurbaşkanlığı seçimi yapılacak.

Ali Abdullah Salih 28 yıldır bu ülkeyi yönetiyor.

Tabii patron ABD adına!

Geçen hafta 500.000 kişi sokaklara dökülerek başkanın yeniden aday olmasını istedi!

Ülkede yaklaşık 1 milyon 300 bin seçmen var.

Müthiş bir sevgi!

Salih de Kaddafi ve Mübarek gibi iktidarı oğlu Ahemed'e devretmeye hazırlanıyor.

Ahemed yakında Washington yolcusu.

Yaşasın BOP!

Akşam, 28 Temmuz 2006

Tehlikeli Sarkozy

Macar olan babası Fransız vatandaşlığını almak için Cezayir'de paralı asker olarak görev yapmış ve 45.000 Cezayirli'nin öldürüldüğü 8 Mayıs 1945 ayaklanmasının bastırılmasında görev yapmıştı.

Annesi ise Yunanistan'dan göç etmiş Yahudi bir doktorun kızıdır. Kısa bir süre evli kalan çiftin üç çocuğu olur.

Nicolas bunların ortancasıydı.

Lise ve üniversiteyi zorbela bitiren Nicolas'ın 1982 yılında evlendiği ilk eşinden iki çocuğu olur. Daha sonra Paris'in bir banliyösünde belediye başkanı olarak görev yaptığı sırada nikâhını kıydığı bir kadına âşık olur ve onu 1989'da ünlü bir sanatçı olan eşinden ayırarak birlikte yaşamaya başlar. 1996'da da evlenirler.

Siyasal yaşamı ise pek bundan farklı değil.

1995 başkanlık seçimlerinde Chirac'ın karşı cephesinde yer alır. Ancak 2002'de aynı hatayı tekrarlamayarak bu kez Chirac'çı olur.

Nicolas'a yakın çevreler yaşamı boyunca hep çelişkili tavırlarından söz ederler.

Bir göçmen ailesinin çocuğu olmasına rağmen özellikle Arap ve Afrika kökenli Müslüman göçmenlere karşı hep düşmanca yaklaştı.

Tümüyle çelişkili bir karaktere sahip olan bu kişi şimdi Fransa gibi önemli bir ülkenin cumhurbaşkanı.

Eski alkolik olan Bush'un ABD başkanı olmasından bu yana bela üzerine bela yaşayan dünya ve özellikle bizim coğrafya şimdi de Sarkozy'yle daha da zor bir döneme hazırlanıyor.

Başkan olur olmaz Sarkozy, Bush'la birlikte hareket edeceğini söyledi.

İsrail ise Sarkozy'nin kazanmasını kutluyor.

Yani bir tarafta ABD ve İsrail, öbür tarafta Sarkozy Fransa'sı.

Herkes Sarkozy'li önümüzdeki dönemin sürprizlerine hazırlıklı olmalı.

Çünkü Bush hayranı Sarkozy'nin en yakın danışmanları ağırlıklı olarak Ermeni ve Yahudi.

Peki, ne olabilir?

Osmanlı'nın çöküşünde, Çanakkale saldırısında, Ermeni ayaklanmalarında, Ortadoğu haritalarının çizilmesinde, Anadolu'nun işgalinde, Cezayir katliamlarında, 1956'da İsrail ve İngiltere'nin Mısır'a saldırmasında ve daha buna benzer onlarca emperyalist olayda ya baş ya da önemli rol oynayan Fransa hiç gecikmeden Türkiye'nin AB yolunu tıkayacaktır.

Bununla kalmayacak Sarkozy Fransa'sı; Ermeni soykırım iddialarıyla ilgili yasanın uygulanması ve bu yasanın AB ülkelerinde de kabul ettirilmesi için özel çaba harcayacaktır.

Seçildiği gün Kuzey Iraklı Kürt lider Barzani'yle görüşen Sarkozy, PKK ve Türkiye'deki Kürt sorununa yakın ama olumsuz ilgi göstererek bu konularda Türkiye'nin başını ağrıtacaktır.

Kuzey Irak'taki Kürt bölgesiyle sürekli temas

halinde olan, Suriyeli Kürt örgütlerinin toplantısına geçen ay ev sahipliği yapan, İranlı muhalif grup Halkın Mücahitleri örgütünün liderlerini barındıran Fransa aynı zamanda İngiltere'yle birlikte bölge Kürtleri arasında koordinasyon ve işbirliğini sağlamak için özel çaba harcıyor.

Bu nedenle bölgesel politikalarında gerilerde kalmayacak olan Sarkozy, ABD'nin Irak işgaline sıcak destek verecek ve Fransa'nın yeniden güçlü ve etkin bir şekilde Ortadoğu'ya dönmesini sağlamak için atak davranacaktır. Bu nedenle de İsrail'in saldırgan ve yayılmacı politikalarına destek vererek 1965 yıllarında Tel Aviv'e ilk nükleer reaktör veren ülkesinin İsrail dostu olduğunu bir kez daha kanıtlayacaktır. Bunun için de Sarkozy, Lübnan'ın içişlerine çok daha fazla karışacak ve bu ülkede iç savaş çıkarmak için yoğun çaba harcayacaktır. Unutmamak gerekir ki; Lübnan'da görev yapan ve Türk askerlerinin de yer aldığı Uluslararası Güç'ün komutanı Fransız'dır. Bu gücün içinde yine Türkiye karşıtı ve ABD yanlısı Merkel'in ve İslam düşmanı Papa XVI. Benedictus'un

Almanya'sının askerleri de var.

Anlaşılan tarih farklı versiyonlarda da olsa tekerrür edecek gibi.

50 milyon insanın öldüğü Birinci ve İkinci Dünya savaşlarında birbirini boğazlayan emperyalist ülkeler 100 yıldır her türlü pis oyuna başvurarak yok edemedikleri coğrafyamızı darmadağın etmek için kendi aralarında anlaşmışa benziyor.

Sarkozy'li Fransa yeni sürecin başoyuncularından biri olacaktır.

2008'de yapılacak başkanlık seçimlerinde Demokratlar kazanıp az da olsa ABD politikalarında değişiklik yapmazsa önümüzdeki 5 yıl çok zor geçecek demektir!

Türkiye; seçimlerden sonra iç tartışmalarını hemen bitirip bu duruma hazırlıklı olmak zorundadır.

Yoksa iç ve başta AB konusu olmak üzere tüm dış politika gelişmelerinden dolayı çok zor durumda kalabilir.

Akşam, 15 Mayıs 2007

Obama Ne Yaptı?

Hemen söyleyeyim...

Türk medyası Obama'nın hizmetindeydi.

Dönek ve yağcı liberal demokrat aydın ve köşe yazarlarını bir yana bırakırsak televizyon, gazete, radyo ve internet sitelerinin büyük bölümü Obama'yı şirin göstermek için kendi aralarında yarıştı.

Onlara göre Obama çok sempatik, insancıl, Türk ve Türkiye hayranı, insani değerlere önem veren, gençlerle genç olan, ezan sesinden önce konuşmasını bitiren ve kedileri seven bizden biriydi.

Tüm bunlar doğru olabilir ama işin bir de politik yanı vardı ve olmalıydı. Çünkü Obama bir futbolcu, sinema oyuncusu ya da manken değildi. O süper devlet ABD'nin başkanıydı ve seçildikten 75 gün sonra Türkiye'ye gelmişti.

Şimdi gelin birlikte geziye bakalım ve "Sizi dinlemeye geldim" diyen ancak sürekli talimatlar vererek patron edasıyla davranan Obama'nın

yaptıklarına bakarak yorumsuz bazı tespitlerde bulunalım.

1- Hemen hemen herkes ve özellikle "laik" adlandırılan yazar ve çizerler Obama'nın Atatürk'le ilgili söylemlerini ön plana çıkartarak ılımlı İslam kavramına hiç değinmemesine büyük önem verdi.

Ben de diyorum ki: AK Parti yönetiminde bir Türkiye demokratik, laik ve ılımlı ya da uyumlu Müslüman ülke olmasaydı Obama için hiçbir şey ifade etmeyecekti. Daha açık ve net bir ifadeyle, bu tür kavram ve söylemi kullanmamasına karşın Obama Türkiye'yi öyle gördüğü için buraya geldi ve Arap ve İslam âlemine mesajını bu ılımlı Müslüman ülkeden vermeye çalıştı.

Yani onlara, "Siz de Türkiye gibi demokratik, laik, ılımlı ve uyumlu Müslüman olun ve İslamcı AKP'nin yolundan gidin" dedi ve diyecektir.

Heyecanlanmadan bekleyenler bunu yakında görecekler.

Bir düşünün, ANAP, DYP, CHP, MHP ve

benzeri partilerin yönetiminde bir Türkiye acaba ne kadar Obama'nın ilgisini çekerdi?

Kimse kendini kandırmasın. Türkiye bugünkü yapısında olmasaydı inanın bana Obama için çok farklı nedenlerden dolayı önemli olacaktı ve geçmişten gelen alışkanlıklarla bu ülkeyi çok farklı şekillerde kullanacaktı. İşte bu nedenle ABD'nin işine gelen Türkiye'ye ve bu Türkiye'yi yöneten AK Parti hükümetine Obama'nın desteği şimdilik devam edecek. *Milliyet*'e göre Obama TBMM'deki konuşmasında laiklik ve Atatürk kelimelerini birer kez, İslam ve Müslümanlık kelimelerini 8 kez ve İran İslam Cumhuriyeti kelimesini 4 kez kullandı.

2- Gelelim PKK ve Kürt meselesine. PKK ve Kaide'yi aynı kefeye koyarak terör nitelemesi yapan Obama; PKK siyasi kanadı olarak algılanan DTP lideri Ahmet Türk'le TBMM'de çok samimi bir görüşme yaptı ve aralarında hiçbir türbanlının bulunmadığı ve tümü "laik kesimden" özenle seçilmiş öğrencilerle yaptığı sohbette Kürtleri azınlık olarak niteledi ve haklarının verilmesini istedi. Irak ve bölgede bir

Kürt devletiyle ilgili bir soruyu geçiştiren Obama, Bağdat'ta Kürt cumhurbaşkanı Talabani ve Kürdistan Federe Bölgesi Başkanı Mesut Barzani, Başbakan Neçirvan Barzani ve diğer yöneticilerle uzun uzun görüşmeler yaparak ABD-Kürt ilişkilerinin önemine vurgu yaptı.

3- Soykırım ve Ermenistan konusuna gelelim. Soykırım konusunda görüşlerinin değişmediğini söyleyen Obama, Erivan'la diplomatik ilişkilerin kurulması ve Ermenistan'la sınırların açılması koşuluyla kendisinin de 24 Nisan'da soykırım kelimesini kullanmayacağını söyledi. Böylece Obama seçimde kendisini destekleyen Ermeni lobisine, "Bakın işte Türkiye Ermenistan'ı tanıyor ve sınırları açıyor" diyebilecek ve Amerikan iç politikasında daha rahat olacak.

4- Süryani, Müslüman, Yahudi ve Ermeni dini liderlerden ayrı olarak görüştüğü Fener Rum Patriği Bartholomeos'la özel olarak görüşen Obama, Heybeliada Ruhban Okulu konusuna sürekli değindi ve bu konuda hükümetten bazı beklentileri olduğunu söyledi.

5- Gelmeden önce Rasmussen'i NATO genel

sekreterliğine seçtiren Obama, Türkiye'yi aldattı. Çünkü Rasmussen ne özür diledi ne de ROJ TV'yi kapattı.

Şimdi eğer hükümet, devlet ve Türk halkı Obama'nın bu söylem ve tutumundan memnun ve Türkiye'nin ulusal stratejik çıkarlarıyla çelişmediğini söylüyorsa o zaman hiçbir sorun yok.

Yok, eğer durum bunun tersi ise, o zaman tüm bunlar karşılığında Türkiye, Obama'nın ziyaretinden ne kazandı diye sormalıyız.

1- Obama Türkiye'ye gelerek bu ülkeyi önemsediğini gösterdi ve Bush yönetiminin hatalarından dolayı bozulan ikili ilişkileri ve Amerikan imajını kurtarmaya uğraştı.

2- Türkiye'nin AB sürecine destek verdi ve hemen karşılığını Sarkozy'den aldı.

3- Irak ve Afganistan konusunda Türkiye'den ne istediğini veya ne verdiğini henüz bilmediğimiz için bu konularda bir şey söyleyemiyoruz. Ama bu konularda ciddi bir şey

olduğunu sanmıyorum.

4- Değişim sloganıyla seçilen ve İslam dünyasına verdiği önemi sık sık tekrarlayan Obama her nedense İstanbul'da toplanan Medeniyetler İttifakı Toplantısı'na uğramadı bile. Belki de İsrail yok diye!

Özetle ziyareti ben böyle gördüm.

Önyargılı ve belirli hesapların dışında ziyarete farklı bakan ve gören varsa lütfen bana yazsın, çünkü ben Türkiye'nin neler kazanmış olabileceğini merak ediyor ve Türk halkının Obama'nın neden Türkiye'ye geldiğini bilmesi gerektiğine inanıyorum.

Ama şunu da söylemeden geçemeyeceğim:

Obama'yla ilgili büyük hayaller kuranlar yakında yanıldıklarını ve Filistin sorununu çözmediği ya da çözemediği sürece de ABD'nin bildik ABD olarak kalacağını görecekler.

Akşam, 11 Nisan 2009

Soru İşaretleri - 1

Dolaylı dolaysız ABD, İsrail ve yandaşlarının taraf olduğu her konuya kuşkuyla yaklaşırım. Yaşam ise beni hiçbir zaman yanıltmadı.

Onlarca hikâye anlatabilirim.

Örneğin 11 Eylül'de...

"CIA saldırıyı mutlaka önceden biliyordu" demiştim.

5 yıl sonra bunun doğru olduğunu ABD soruşturması kanıtladı.

Irak işgalinde ise, "Irak'ın silahlarıyla ilgili olarak ABD yalan söylüyor" dedim.

7 yıl sonra Başkan Bush kendi kitabında herkese yalan söylediklerini övünerek anlattı.

Ağustos 2003'te Ankara'ya büyükelçi olarak atandığında Edelman'ın ne denli tehlikeli olduğuna dikkat çekmiş ve Türkiye'nin başına çoraplar öreceği uyarısında bulunmuştum.

Kasım 2010'da WikiLeaks, Edelman'ın imza

attığı bildik "gammazlama" yazışmalarını yayımladı.

Ama her seferinde ABD ve İsrail yanlıları bildik huylarından vazgeçmeyerek bu iki ülkenin söylemine garip ve şaşırtıcı bir şekilde sahip çıktı, çıkıyor.

Tıpkı WikiLeaks olayında olduğu gibi.

Belki de kendi açılarından haklıydılar.

Çünkü WikiLeaks'ta yayımlanan Amerikan yazışmalarının kaynağı sonuçta bu kişilerdir. Yani Ankara ve İstanbul'daki Amerikalı diplomatlar bu belgeleri bazen isimleri "XXX" diye geçen kişilerin verdiği bilgilere dayanarak ya da güvenerek yazmışlar.

Elbette Amerikan elçilik ve konsolosluk görevlileri ya da herhangi bir kimlikle Türkiye'ye gelen Amerikalılarla bir araya gelenlerin tümü mutlaka onlara bilgi vermiyor. Ama bu kişilerin bazıları kendilerini önemli göstermek için farklı ortamlarda yazılmamak kaydıyla duyup gördüklerini Amerikalı

dostlarına anlatıyor olabilirler. Başkaları da "Amerikalıların gözüne girmek için" bülbül gibi ötmüş olabilir. "Sen çok önemlisin" gibilerden bir iltifat ya da "izzet ve ikram" karşılığında!

Neyse, henüz 30 kadarı açıklanan yazışmaların (toplamı 8.000 civarında) tümü yayımlandığında her şeyi çok daha net konuşacağız. Amerikalılarla yapılan pazarlıklar sonucu ya da anlaşılmaz bir nedenle "XXX" olarak belirtilen kişilerin adları net olarak öğrenildiğinde bakalım bu kişiler Amerikan elçilik ve konsolosluklarına bir daha uğrayabilecek mi?

Belki de dostları Amerikalı diplomatlarla gizliden gizliye buluşur ya da yurtdışına birlikte giderler.

Çünkü huylu huyundan vazgeçmez.

Dönelim WikiLeaks'a...

Amerikan kaynaklı ve bağlantılı olduğu için ben bu konuya başından beri kuşkuyla bakıyorum.

Örneğin neden yalnız bu yazışmalar? Neden

çok daha gizli ve örneğin Amerikan Dışişleri Bakanlığı'nın direkt görüşünü içeren belgeler yok? WikiLeaks yazışmaları yayımlarken belgeleri hangi kritere göre seçiyor? WikiLeaks neden bazı isimleri belirtmiş, bazılarını da "XXX" olarak göstermiş? Belgeler neden yazışmalarda adı geçen eski ABD büyükelçisi Eric Edelman'ın AK Parti karşıtı konuşmasından bir hafta sonra yayımlandı? Yayımlanan yazışmalarda neden Amerika'nın ulusal çıkarlarını zedeleyecek hiçbir bilgi yok? Ya da daha en önemlisi, 275 kadar elçilik ve konsolosluktan gelen yazışmalarda neden İsrail kaynaklı hiçbir belge yayımlanmıyor?

Bakın Cumhurbaşkanı Gül ne dedi:

"Çıkan belgelerin etkisine bakıldığında bir sistematiğin olduğu kanaatine vardım. Birazcık bir amaç varmış gibi geliyor bana. Biraz sanki bazı şeyler süzgeçten geçirilerek yapılıyor. Sanki bir amaç var gibi geliyor bana. Bakalım İsrail'le ilgili belge var mı? Varsa neler olacak merak ediyorum."

Tümüyle katılıyorum.

Üstelik yayımlanan yazışmalarda genel olarak bilmediğimiz hiçbir şey yok.

O zaman "aptal" Amerikalı diplomatların dedikodularla elde ettikleri bilgileri içeren yazışmalar neden bu denli yaygara koparıyor?

Bunun yanıtını yarına bırakalım.

Akşam, 3 Aralık 2010

Soru işaretleri - 2

Şimdiye kadar yayımlanan yazışmaların büyük bölümü AK Parti hükümeti ile Başbakan Erdoğan'ın kişiliğini hedef almaktadır.

Bir diğer bölümü Türkiye'nin bölgesel politikalarıyla ilgili.

Genel olarak bakıldığında WikiLeaks'ın ilgi gösterdiği yazışmaların büyük bölümü Ortadoğu'yla ilgili.

Yani Türkiye'nin komşuları.

Örneğin Arap liderleri İran'ın vurulmasını istiyor.

Bu ise hiç de önemli bir sır değil. Çünkü kafası çalışan herkes Amerikan işbirlikçisi Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün gibi ülkelerin liderlerinin İran'dan ne denli nefret ettiğini bilir.

Yıllardır İran'ı vurmaya ya da vurdurmaya çalışan İsrail sızan bu yazışmalardan büyük sevinç duyduğunu resmen ilan etti.

Türkiye'de ise bir kısım medya İran konusuna büyük ilgi gösterdi. Bazı köşe yazarları, "Türkiye artık İran'ın dostu olamaz" türünden yazılar yazdı.

Suriye'yle ilgili haber ise çok daha ilginçti.

Açıklanan yazışmalara göre Suriye lideri Esad konuştuğu bir grup Amerikalı senatöre, "Sizin için bölgenin en önemli ülkesi İran; sonra Türkiye ve biz geliriz" demiş.

Hürriyet haberi, "Esad'a göre liderlik sıralamasında İran birinci, Türkiye ikinci" başlığıyla verdi.

Oysa Esad konuşmasında "liderlikle" ilgili bir sözcük kullanmamış.

Habertürk gazetesi ise, "Esad'a göre bölgenin en önemli ülkesi İran, Türkiye değil" başlığıyla verdi. Fatih Altaylı ise "Habertürk" televizyonundaki özel yayınında Suriye lideri Esad'ın Türkiye'yi "aşağılamaya kalkıştığını" söyleyecekti.

Bunları neden anlatıyorum diyebilirsiniz.

Şimdiye kadar yayımlanan yazışmaların hedefi "Arap ülkeleri ile İran'ın ilişkilerini bozmak" gibi gözükse de asıl hedefin Türkiye ve Türkiye'nin bölgesel rolü olduğu ortadadır.

WikiLeaks yayınlarının bir düzmece olduğunu söylemek şimdilik elbette doğru değil. Ama bana göre yazışmaların sızdırılması ve yayımlanması arasında geçen süre içinde bazı kuşkulu süreçler yaşanmış, ABD ve İsrail tarafından bazı müdahaleler gerçekleşmiş ve bu nedenle sızdırılan yazışmalar arasına bazı "çakma" belgeler girmiş olabilir.

Ben bunu söyleyince bazıları şaşırtıcı bir şekilde hemen İsrail ve ABD'yi savunmaya başlıyor.

Oysa ben bir "sızdırmanın" var olduğuna ama bu sızdırmanın kendisinde bir gariplik olduğuna dikkat çekmek istiyorum.

Örneğin "gizli" başlığıyla belli bir yerde toplanan yazışmalara ulaşan Bradley Manning acaba "çok gizli" başlığıyla saklanan arşiv bilgisayar şifresini neden kırmadı? Kırdı ise ne

tür bilgilere ulaştı? Ya da Manning'le "tesadüfen" çetleştiği ve sızdırılma sürecinde önemli rol oynadığı söyleyen Adrian Lamo ve onun ilginç gazeteci arkadaşı Kevin Poulsen kimdir ve Manning'le nasıl ve hangi koşullarda tanıştı?

WikiLeaks'ın sahibi Assange'ın sitesini nasıl ve hangi koşullarda kurduğuyla ilgili dedikodular uzun süredir konuşulmaktadır.

Unutulmamalıdır ki; CIA, Pentagon ve benzeri Amerikan kurumlarına sızan ve bazıları hâlâ tutuklu bulunan birçok İsrailli ajan bulunmaktadır.

Mossad'ın tüm bu süreçte rol alıp almadığını henüz bilmiyoruz. Ama bu işin her tarafından pis kokular geliyor.

Bataklıkta yaşamaya alışık olan, hatta çeşit çeşit bataklıklar yaratanlar başkalarını boğacak olsa bile en kötü kokulardan bile rahatsız olmazlar. İşte bu nedenle "belirli kriterlere" göre seçilen ülkelerin içlerini karıştırmak ve gerektiğinde onlara problem yaratmak İsrail ve

ABD'yi mutlu eder.

Özetle; bu işte bir gariplik var ve bu gariplik ancak üç koşulla giderilir: Yazışmaların tümü yayımlanır ve ABD'nin ulusal çıkarları direkt olarak zedelenirse; yayımlanacak yazışmalarda İsrail'le ilgili önemli sırlar ortaya çıkarsa; Amerikan diplomatlarıyla bir araya gelerek ülkelerinin sırlarını onlara verenlerin adları açıklanırsa.

Gerisi palavra. Çünkü o zamana kadar ya WikiLeaks diye bir şey kalmaz ya da WikiLeaks'ın ön plana çıkardığı ülkelerde garip işler olmuş olur!

Akşam, 4 Aralık 2010